USA TODAY Bestseller
Nefes Serisi İkinci Kitap

"Hayatın anlamını istediğin kadar sorgulayabilirsin,
ama şunu bil ki benim anlamım sensin..."

Benimle Kal

REBECCA DONOVAN

parodi

Benimle Kal
REBECCA DONOVAN
parodi

Benimle Kal
Rebecca Donovan
Orijinal Adı: Barely Breathing

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Editör: Sibel Erdal
Çeviren: Handan Sağlanmak
Redaksiyon: Elif Bıçaklar
Son Okuma: Hilal Gültekin
Kapak Tasarım: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-18-4
Yayınevi Sertifika No: 16373

1. Baskı: Mayıs 2014

Baskı: İmak Ofset
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

PARODİ YAYINLARI
© 2013 by Rebecca Donovan

Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Gazeteci Erol Dernek Sk. Kuloğlu Mh. No: 11/7 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

ÖN SÖZ

Altı ay önce bir ölüydüm. Ne göğüs kafesimde bir kalp çarpıntısı ne de dudaklarımda bir nefes vardı. Her şey yitip gitmişti ve ben artık kendimi hiçliğin soğuk kollarına bırakmıştım.

Tüm o yıllar boyunca fark edilmemek için o kadar uğraşmama rağmen, artık 'görünmez' olmayı düşünmek hiç de kolay değildi. Ben de bu yüzden bunu düşünmemeyi seçtim.

Terapistim düşüncelerimi ve hislerimi bu günlüğe yazmamı istedi. Aylarca bu ödevden kaçındıktan sonra en azından bir kez denemem gerektiğine karar verdim. Böylece belki yeniden doğru dürüst uyuyabilecektim. İşe yarayacağı konusunda şüpheliydim. Ama yine de sorunumu çözebilecek her şeyi denemeye hazırdım.

O gece ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum. Yaşadığım o panik dolu anlardan kesitler görüyorum kâbuslarımda ama ayrıntılara bir türlü inemiyorum. Boşlukları doldurmaya ise henüz hazır olduğum söylenemez.

Bir hastane odasında boynumda morluklarla, konuşamaz bir hâlde uyanmıştım. Bileklerimde, acıyan tenimi korumak için sarılmış sargı bezleri vardı. Çıkan omzum askıyla sabitlenmiş; ayak bileklerim yapılan ameliyatlar sonrasında alçıya alınmıştı. Bu hâle nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Tek önemsediğim, hâlâ nefes alabildiğimdi.

Polis bazı sorular sordu; doktorlar ve avukatlar da. Ne zaman olayın detaylarını konuşmaya başlasalar ya konuyu kapa-

tıyor ya da odadan ayrılıyordum. Evan ve Sara da bu ayrıntıları benden saklayacaklarına dair söz verdiler. O gece orada olmasalar da tüm dava sürecinde mahkeme salonundaydılar.

Carol...

Onun adını kâğıda dökmek bile ne kadar zor... Suçlu bulundu. Onu görmek zorunda kalmadım. İfade vermem veya tanıkların ifadelerini dinlemem gerekmedi. Avukatların ısrarına rağmen, mahkeme Sara ve Evan'ı dinlerken dahi orada bulunamamıştım.

George...

O gece zar zor duyduğum sesler sayesinde onun da orada olduğunu işitmiştim. Ambulansı çağıran oydu. Fakat hakkında herhangi bir suç duyurusunda bulunulmadı. Bunun için resmen yalvarmıştım. Çünkü Leyla ve Jack'in babalarına ihtiyacı vardı. Peki ya şimdi... Şimdi nerede olduklarını bile bilmiyorum. Üzgünüm. Bu konuda konuşmaya devam edemeyeceğim. Onları düşünmek bile canımı yakıyor.

Sara ve Evan o geceden sonra yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Onları iyi olduğum konusunda ikna etmeye çalışsam da gözümün altındaki morluklar beni ele veriyordu. Aslına bakılırsa tüm bu olanlardan sonra, ben de yalnız kalmak istemiyordum.

Haber medyada geniş yer bulmuştu. Ancak dava kapandığında yaşımdan dolayı kayıtlar da kapanmıştı ki bu işte, Sara'nın babasının parmağı olduğuna eminim. Bu sebeple basının yazacağı bir şey de kalmamıştı.

Kasaba bu cinayet girişimi haberleriyle çalkalanırken, okula dönmenin ya da Weslyn'in herhangi bir yerinde görünmenin nasıl bir şey olduğu tahmin edilebilirdi. Fısıltılar, parmakla göstermeler ve gittiğim her yerde beni takip eden bakışlar. Ünüm her yana yayılmıştı. İnsanların gözünde *ölümden dönen* kızdım artık.

Öğretmenler bile bana farklı davranıyordu. Sanki kırılmış

da parçaları tekrardan yapıştırılmış bir bibloydu bedenim. Her an parçalanmamı bekliyor gibiydiler.

O gün beni yanlarına çağıran o küçük grubun yüzlerindeki endişe, daha bir farklıydı. Onların müdahalesi nedeniyle başıma gelmişti tüm bunlar. Benle konuşmadan önce yetkililerle görüşmüş, sonra da ben okuldan ayrılırken George'u aramışlardı.

Carol, George'u aradıklarını öğrenmiş olmalıydı. Belki de yetkililerden biri, suçlamalarla ilgili araştırmayı başlatmak için onu aramıştı. Bilmiyorum. Her ne olursa olsun, sonuçta Carol benim sonsuza dek ortadan kaybolmamı istemişti.

Ama artık bana zarar veremez...

Canım yanıyor. Bunu inkâr edecek değilim. Özellikle de bu günlüğü benden başka kimsenin okumayacağını düşününce, bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Ayak bileğim muhtemelen hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak; yaşanan ızdırabın bir hatırlatıcısı olarak kalacak hep.

İyileşmek için çok uğraştım ve tahmin edilenin aksine, dört ay sonra yeşil sahalara döndüm. Başta, her antrenmandan ve her maçtan sonra duşta hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Acı dayanılmazdı. Ama şimdi neredeyse hissetmiyorum bile. Artık hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor gözüme, eskisi gibi hissettirmiyor. Bunu Sara ve Evan'a nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Beni anlarlar mı, bilmiyorum. Ben bile kendimi anladığımdan emin değilim ya...

Carol ölmemi istemişti.

Kendime onun artık burada olmadığını hatırlatıp duruyorum. Ömür boyu kalsa bile umursamayacağım bir hapishanede şu an. Ama ben hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum. Özellikle de her gece gözlerimi kapadığımda, Carol beni kâbuslarımın arasında bekliyorken.

Weslyn'den uzaklaşmalıyım. Bu bakışlardan, beni kovalamaya devam eden bu gölgelerden, en ummadığım anlarda beni

felç eden bu acıdan sıyrılıp gitmeliyim bir an önce. Neyse ki altı ay sonra hepsi bitmiş olacak. Ve ben, yanımda dünyada en sevdiğim iki insanla birlikte hayata yeniden başlayabileceğim.

Fakat hayatım şu anda tahmin edilebilirlikten öyle uzak ki acaba bu altı ayda kim bilir beni neler bekliyor olacak.

1. YENİ BAŞLANGIÇ

Bu sadece bir rüya. Beni suyun en karanlık köşelerine çekmeye çalışan ellerden kurtulmaya çalışırken, kendime bunu hatırlatıp duruyordum. *Bu sadece bir rüya.* Panik, zihnimin her köşesini sımsıkı sarıyor, bense olabildiğince güçlü bir şekilde mücadeleye devam ediyordum. Sesim yankılanarak beni bu rüyadan uyandırmaya çalışıyordu.

Ciğerlerim havasızlıktan yanarken, bulanık sulara baktım bir kez daha. Ben çırpındıkça üzerimdeki eller de uzun ve sivri pençelere dönüşüyordu. Hareket ederken bir tanesi bileğimi delip geçmiş, beni suyun altına çekmişti. Kan, tırnaklarının etrafında birikirken karanlık bir bulut sardı etrafımı. Onunla ne kadar mücadele etsem o kadar derinime işliyordu. Acıyla çığlık attığım sırada kabarcıklar çıkarmıştım. Tam ölümü içime çekecektim ki bu kez yüzümde bir baskı hissettim.

Artık bir rüyada değilim.

Yüzümdeki yastık yere düşerken derin bir nefes aldım. Aklım karışmış bir hâlde nefes nefese uyanarak etrafı incelemeye koyuldum. Sara, yatağında şaşkınlıktan ağzı açık, gözleri kocaman olmuş bir hâlde bana bakıyordu.

"Özür dilerim," diye geveledi. "Konuştuğunu sandım. Uyanık olduğunu sandım."

"Uyanığım," dedim hızla nefes alıp verirken. Sonra yeniden derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Sara, ben kendime geldikten sonra bile düzelememişti.

"Kafana yastık atmamalıydım, çok özür dilerim," dedi suçlu bir ifadeyle.

"Neden bahsediyorsun sen?" Özrünü savuşturmaya çalıştım. "Sadece bir rüyaydı. Ben iyiyim." Titrememi durdurmak için derin bir nefes daha aldıktan sonra, yeniden terli vücudumu örten yorganın içine girdim. "Günaydın Sara," dedim sonra olabildiğince normal bir tavırla.

Suçluluk duygusundan beslenen uyuşukluğunu bir kenara bırakarak "Günaydın Emma," diye cevapladı. Böylece bu rahatsızlık verici durum da kapanmış oldu. "Ben duş alacağım. Acele etmeliyiz. Bir saate çıkmamız gerek," dedi ve eşyalarını kaptığı gibi odada gözden kayboldu.

Kendimi bir aydan uzun bir süredir bu güne hazırlamaya çalışıyordum. Fakat geçen süre heyecanımdan hiçbir şey eksiltmemişti. Bunu düşünmek bile kontrolümü kaybetmeme yetiyorken, şimdi gerçekleşiyordu işte.

Gözlerimi yattığım yerden, tavanda sıralanmış pencerelere çevirdim. Kardan dolayı sabah güneşi henüz kendini göstermemişti. Benimle gerçekte hiçbir bağlantısı olmayan odada gezdirdim bakışlarımı sonra. Duvarda asılı büyük plazma ekran bir televizyon ile köşede üzeri makyaj malzemeleriyle dolu bir tuvalet masası vardı. Aynanın kenarına yapıştırılmış fotoğraflarda gülen insanlar görünüyordu. Duvarlarsa capcanlı sanat eserleriyle bezenmişti.

Yine aynı manzara: Buraya gelmeden önceki yaşantıma dair tek bir ize rastlanmıyordu. Yalnızca bir sığınaktı bu oda benim için; yargılamalardan, fısıltılardan ve dik bakışlardan saklanabileceğim bir sığınak.

Neden buradaydım? Cevabı biliyordum. Seçme şansım olsa buradan asla ayrılmazdım. Gidecek başka bir yerimin olmaması ve McKinleylerin de bana sırtlarını dönmemeleri değildi mesele. Ne de olsa sahip olduğum tek ailem onlardı ve bu durumdan dolayı onlara hep minnettar kalacaktım. Ama aslında

bu pek de doğru değildi. Çünkü onlar sahip olduğum tek ailem değillerdi artık.

Sara duştayken telefonum çaldığında, tüm cesaretimi toplayarak cevap verdim. "Alo."

Şaşkınlığa uğramış bir hâlde, "Ah, demek buradasın," dedi annem heyecanla. "Sonunda sana ulaşabildiğime sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim," derken ben de onun kadar heyecanlıydım. "Şey... Bu akşam için bir planın var mı?"

"Birkaç arkadaşla partiye gideceğiz," diye cevapladı. Sesinde garip bir ton sezinlemiştim. "Dinle. Ben... şey... yani... şu anda Weslyn'e oldukça yakın oturuyorum. Olur da bir gün karar verirsen gelip benimle–"

"Tabii, olur," dedim gözüm kararmadan önce ve hemen ekledim: "Seninle yaşarım."

"Hmm... şey, tamam," dedi yapmacık bir heyecanla. "Gerçekten mi?"

"Tabii." Sesimin samimi çıkması için çaba harcıyordum. "Yani, yakında üniversiteye gideceğim. Ülkenin diğer ucundayken bir araya gelmeye çalışmak çok daha zor olur, sence de öyle değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı. Muhtemelen, kendimi az önce yanına davet ettirmiş olmamı sindirmeye çalışıyordu. "Ah, tabii. Bu harika olur. Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

"Pazartesi günü okula döneceğime göre, pazar nasıl olur?"

"Bu pazar mı? Yani üç gün sonraki pazar, ha?" Sesindeki paniği gizlemeye çalışmıyordu. Kalbim duracaktı şimdi. *Beni almaya hazır değil miydi yoksa?*

"Sana uyar mı? Benim için hazırlık yapmana filan gerek yok. Yalnızca bir yatak, hatta belki bir kanepede bile uyuyabilirim. Ama bu bile senin için fazlaysa... Affedersin, bunu teklif etmemeliy–"

"Hayır, hayır, bu harika olur," diye kekeledi. "Şey, odanı

hazırlamak için yeterince zamanım olacak. Yani, tamam, pazar diyelim, sorun yok. Evim Decatur Sokağı'nda. Sana adresi mesaj atarım."

"Pekâlâ. O hâlde pazar görüşürüz."

"Tamamdır," dedi annem. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da sesindeki şaşkınlık açıkça hissediliyordu. "İyi seneler Emily."

"Sana da," dedim telefonu kapatmadan hemen önce. Bakışlarımı yeniden tavana diktim. *Az önce ne yaptım öyle? Aklımdan ne geçiyordu ki?*

İçimde büyüyen paniği dindirmeye çalışarak eşyalarımı kaptığım gibi Sara'nın yanından geçip doğruca banyoya girdim. Çıktığımdaysa artık kararımla yüzleşmek zorundaydım. Yapmam gereken şey buydu çünkü.

Anna kendine bir fincan kahve koyarken, ben de Sara'nın yanına oturarak "Pekâlâ, size söylemem gereken bir şey var," diye başladım söze. "Bu sabah annemle konuştum ve–"

"Zamanı gelmişti," diye araya girdi Sara. "Altı aydır telefonlarına cevap vermiyorsun."

Anna ise Sara'nın bu çıkışına aldırmadan, "Ne söylemek istiyormuş?" diye sordu.

"Şey... bu pazar onun yanına taşınıyorum."

Verdiğim haberi hazmetmelerini beklemek için nefesimi tuttum. Sara'nın elindeki kaşık, kahvaltılık gevreğini yediği kâsenin içine düştü. Tek kelime etmiyordu.

Anna, dikkati Sara'nın sessiz itirazından çekerek "Bunun senin için en doğru seçim olduğuna nasıl karar verdin?" diye sordu sakince.

"O benim annem," dedim omuzlarımı silkerek. "Yakında üniversite için buradan ayrılacağım ve aramızı düzeltmek için de başka bir şansımız olur mu, bilemiyorum. Ona tam anlamıyla adil davranmadığımı hissediyordum zaten. O da yeniden iletişim kurmaya çalışıp duruyordu benimle. Ben de bunun en iyi yolunun yanına taşınmak olduğuna karar verdim."

Anna, açıklamamı dinledikten sonra, anlayışlı bir ifade ile başını salladı. Sara ise ayağa kalkarak elindeki kâseyi lavabonun içine bıraktı. Hâlâ yüzüme bakamıyordu.

"Pekâlâ. Sen 18 yaşına gelene kadar yasal velayetin bizde olduğu için bu konuyu önce Carl'la konuşmamız gerekecek. Hem son kararı vermeden önce de onunla tanışmak istiyorum. Anlaştık mı?"

Anna'dan bu cevabı beklemiyordum. Başımı salladım. Gerçekten beni önemseyen bir ailem olmamıştı hiç. O yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

"Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum," dedi Anna gülümseyerek. "Sadece bunu önce bir konuşalım, olur mu?"

"Teşekkürler." Hafifçe gülümsedim. "Annemi yeniden tanımak benim için çok önemli."

Sara, tek kelime etmeden, merdivenlerden fırtına gibi geçerek üst kata çıktı. Onu izlemeden önce derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, söyle hadi," dedim, eşyalarını sırt çantasına doldururken.

"Söyleyecek bir şey yok," diye çıkıştı. Ama aslında vardı. Ağzındaki baklayı çıkarması için otele üç saatlik bir araba yolculuğu ve hazırlanmakla geçen bir gün gerekmişti.

~~~~~

Newport'ta, tepeden tırnağa bakımla ve hazırlıkla geçen koca bir günün ardından, tam anlamıyla tükenmiştim. Üstelik henüz partiye gitmemiştik bile. Belki de enerjimi tüketen şey, doğaçlama bir şekilde aldığım annemin yanına taşınma kararımdı. Sebebi ne olursa olsun, yorgunluğum bu geceyi iple çekmemi zorlaştırıyordu.

"Neden onun yanına taşınman gerektiğini anlamıyorum," dedi Sara birdenbire. O sırada göz kapaklarıma far sürüyordu. "Önce, ne bileyim... konuşmakla başlayamaz mıydın? Bu fikir-
~~~~~

den hoşlanmadım Emma. O seni terk etti. Neden şimdi yanına döneceksin ki?"

"Sara lütfen," dedim yalvarırcasına. "Bunu yapmam gerek. Sana çok berbat bir durum gibi geldiğinin farkındayım, ama bu benim için önemli. Beni kaybediyor falan değilsin ki. Hem olur da durum çığırından çıkarsa yanınıza dönebilirim. Sadece ona bir şans daha vermem gerektiğini hissediyorum."

Sara derin bir iç çekti. "Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama..." Bir anlığına durduktan sonra devam etti. "Sen tanıdığım en inatçı insanlardan birisin Emma. Ve eğer istediğin buysa seni bundan vazgeçiremeyeceğimi biliyorum. Şey, artık gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açıp kırpıştırdım. Maskara kirpiklerime yapışmıştı.

Sara bir süre düşündükten sonra, pes ederek gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Onun yanına taşın. Ama seni o psikopatın yanına bıraktığı zamanki gibi aptalca bir hata yapmazsa iyi eder."

Sara'nın bu korumacı tavrı beni gülümsetmişti. "Teşekkürler. Eee... söyle bakalım, nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem tabii ki," dedi neşeyle. Eseri ile övünüyordu. "Gidip elbisemi giyeceğim. Sonra çocuklarla lobide buluşuruz."

Otele döndüğümüzde bizi bekleyen notu elime aldım ve başparmağımı o zarif el yazısının üzerinde gezdirdim.

Sevgili Emily ve Sara,

Sağ salim varmanıza çok sevindim. Umarım keyifli bir gün geçirirsiniz. Bu akşamki yemekte sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Saat 19.00'daki rezervasyonumuz için Evan ve Jared ile birlikte sizi alacak aracın, saat 18.45'te otelde olması için gerekli ayarlamaları yaptım.

Bu gece, planladıklarımızdan keyif alacağınıza hiç şüphem yok!

Sevgiler,

Vivian Mathews

"Umarım Vivian'ı utandırmam," diye seslendim banyo kapısından.

"Bu kadar telaşlanmayı bırak," dedi Sara. "Vivian senin de orada olmanı çok istiyor. Bu onun için önemli. Sırf yanında olabileyim diye, beni getirmesi için Jared'i bile ikna etti."

Jared'in pek de ikna edilmeye ihtiyacı olmadığını düşünerek sırıttım.

"Sen ne düşünüyorsun? Nasıl göründüğünle ilgili hiçbir şey söylemedin."

"Hmm," diyerek aynanın önüne geçtim. Doğal olarak yüzüm gülüyordu. Bir zamanlar sadece bir kot pantolonla atkuyruğu şeklinde toplanmış saçı tercih eden o kızı zar zor da olsa görebiliyordum. Hâlâ kendi başına makyaj yapmayı beceremeyen o kızdım ben. Açık kahverengi gözleri, pembe farla siyah rimelin altında parıldıyordu. İşte kırmızı yanakları ve şu an parlatıcı sürülmüş dolgun dudaklarıyla aynadan bana gülümsüyordu.

Kendi etrafımda dönerken şifon elbisemin etekleri uçuşuyordu. Parmaklarım, elbisemin şampanya rengi üst kısmındaki, açık pembe nakışların üzerinde gezindi. Sara, saçımı toplamak için de aynı pembe tonda bir saç bandı kullanmıştı. Bir tutam lüle ise özenle ensemde serbest bırakılmıştı. Aynada kendimi inceledikten sonra dolaptan kıyafetimin son tamamlayıcısını da aldım. Parmaklarımı, Evan'ın onu bana verdiği günkü gibi pırlantanın üzerinde dolaştırarak boynuma taktım.

Sara banyodan çıktığında, kızarmış yanaklarımla ona dönüp bu başarısı için teşekkür etmek üzereydim ki bir anda donup kaldım. Safir mavisi elbisesi vücudunun üzerinden kayıp gidiyor; kıvrımlarıyla âdeta dans ediyordu. Dalga dalga yaptığı kızıl saçları sağ omzundan dökülüyor, tıpkı bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Jared'in başı fena hâlde dertte," dedim hayretler içinde. "Sara, muhteşem görünüyorsun."

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Okuldaki en arzu edilen kız olmasının bir sebebi vardı elbette. Fakat sanırım ben bu özelliğini genellikle unutuyordum, çünkü o benim için sadece *Sara*'ydı. Yine de şu anda, manken gibi vücudunu ve Helenistik güzelliğini fark etmemek olanaksızdı.

Sara neşeyle gülümsediğinde parlak kırmızı dudaklarının arasından bembeyaz dişleri görünmüştü. "Belki de gerçekten derttedir."

"Sara, lütfen onunla yatmayı planladığını söyleme," dedim yalvararak.

"Rahat ol. Öyle bir şey olmayacak." Cevap verirken gözlerini devirmişti. "Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına da gelmiyor."

Telefonumdan gelen mesaj sesi ile dikkatim dağılmıştı. *Carl ile konuştuktan sonra Rachel'ı aradık. Çok tatlıydı. Onun da bunu istediğine inanıyorum. Cumartesi günü buluşacağız, ama galiba her şey pazar günü için hazır olacak.*

Sara bana ceketimi ve içine Evan'a vereceğim hediyeyi koyduğum poşeti uzattı. "Annenler, onun yanına taşınmama izin verecek," dedim.

"Anlaşılan artık resmileşti." Sara, onu takip etmem için kapıyı tutuyordu.

"Sanırım öyle oldu," dedim. Bir anda gerçeği idrak edince midem altüst olmuştu.

Lobiye çıkan köşeyi döndüğümüzde, bacaklarımın heyecandan beni taşıyamayacaklarını düşünüyordum ki onun o siyah, özel dikim ceketinin arkasını gördüm. Genellikle darmadağın bıraktığı açık kahverengi saçları bir tarafa yatırılmış, seçkin bir şekilde taranmıştı. Ağabeyi ile konuşuyordu. Onlara yaklaştığımızı fark etmedi.

Jared'in ağzı şaşkınlıktan gayri ihtiyari açılırken, Evan cümlesini bitiremeden arkasına döndü. Jared'in başı gerçekten derteydi. Sara ona yaklaştığı sırada bu durum açıkça yüzünden

okunabiliyordu.

Evan arkasını döndüğü anda bacaklarımı hissetmiyordum artık. Kalbim, o dumanlı mavi gözleri ile karşılaşınca bir anda durmuş; yüzünde o mükemmel gülüşünü gördüğümde ise vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum etmişti. Kayak tatiline gideli yalnızca iki hafta olmuştu, ama onu ilk defa görüyor gibiydim.

"Selam," diye fısıldadım. Elimi tutmak için bir adım attı. Gözlerimizin ilk temasından beri aramızdaki bağ kopmamıştı.

"Selam," diye yanıtladı beni gülümseyerek. Tam öpmek için eğiliyordu ki Sara bir anda durdurdu.

"Hey, hadi ama! Hemen çıkmamız gerek, yoksa geç kalacağız."

"Tabii," dedi Evan.

Bir anda yeniden, muhtemelen bizle aynı organizasyona katılacak, şık insanlarla dolu telaşlı lobiye dönmüştük. Ceketimi giymeme yardım etti. Ocak ayının o soğuk havasına hazır olmak için siyah deri eldivenlerimi de taktıktan sonra elini tuttum.

"O da ne?" diye sordu Evan, elimdeki çantayı işaret ederek.

Gülümsedim. "Sürpriz." Bunu, ona vermek için o kadar çok beklemiştim ki artık dayanamıyordum.

"Bende de bunlardan bir tane var," dedi sırıtarak.

"Neyden bir tane var?"

"Sürprizden." Bunu söylerken daha da sırıtmış, bu gülüşü yüzümü kızartmıştı.

Başımı eğerek limuzine bindim ve mecburen Jared'in karşısına oturmuş olan Sara'nın yanına geçtim. Evan da ağabeyinin yanına oturmak zorunda kalmış, elimi bırakmıştı. Karşı karşıya oturduğumuz anda birbirimize bakarken ikimizin de gözlerinde, 'keşke yanında otursaydım' bakışı vardı.

Limuzin, Arnavut kaldırımlı araç yoluna park ettiğinde, şoför kapıları açmak için aşağı indi. Restoran, saçakları ve her kattaki aydınlık pencereleri ile yemek yenen bir yerden çok,

büyük bir malikâneyi andırıyordu. Görevliler bize kış sezonu için camlarla kapatılmış özel bir verandaya kadar eşlik ettiler. Buradan muhteşem bir okyanus manzarası görülebiliyordu.

"Harika! Gelmişsiniz," dedi Vivian, bizi açtığı kollarıyla karşılarken. Oğulları onu yanaklarından öpmek için eğildiğinde, ikisini de kollarının altına almıştı. Erkekler ceketlerimizi çıkartmamız için yardım ettikten sonra, Sara ve bana dönüp övgüler yağdırmaya başladı. Bizi o sevgi dolu kollarına alırken, "Enfes görünüyorsunuz," dedi, yanaklarımıza kondurduğu öpücükle. "Gelin. Oturun."

Stuart ise hareketsizdi. Biz içeri girdiğimizde dönüp bakmamıştı bile. Elinde tuttuğu içi buz dolu kahverengi likörü ile kıpırdamadan okyanusu izliyordu.

Vivian'ın ısrarları ile oturduk. Dikdörtgen masada Evan'ın yanına oturmuştum. Jared ve Sara karşımızda, Vivian ve Stuart ise masanın iki ucundaydı. Evan masanın altında elimi tuttuğunda bir anda tüylerim diken diken olmuştu.

Masadaki kibar sohbeti başlatan da Evan olmuştu. Bense bana bir şey sorulmadığı ya da yorum yapmam beklenmediği müddetçe sessiz kalmaya çalışıyordum. Aksi durumlarda ise tabii ki ya ağzım dolu oluyordu ya da lokmamı yutmakla meşgul oluyordum. Sara'nın gülmemek için kendini zor tutması huzursuz kıvranışlarımı daha da artırıyordu.

Endişe verici yemeğimi bitirdikten sonra izin isteyip lavaboya gittim. Evan'la holde buluşacaktık. Şifon eteğimi yere değmemesi için yukarıda tutmaya çalışmak büyük çaba gerektirmişti. Sesleri duyduğumdaysa tuvaletin kapısının önünde eteğimi düzeltmekle meşguldüm.

"Bir daha bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Bir an olduğum yerde kalakaldım. Köşeden dönmeli miyim, yoksa konuşmalarının bitmesini mi beklemeliyim, emin olamadım. Ben bunları düşünürken duyduklarımsa ortaya çıkmayarak doğru şeyi yaptığımı göstermişti.

"Senin geleceğin o kız değil Evan. Bunu anlamanın zamanı geldi. Bir kızın peşinden ülkenin diğer ucuna gidip Yale'den vazgeçmene izin veremem. Özellikle de onun gibi bir kızın peşinden."

"Bu kararı verecek olan sen değilsin baba," dedi Evan sertçe. "Zaten senin bunu anlamanı beklemiyorum."

"Stuart, ne yapıyorsunuz burada?" diye seslendi Vivian. "Geç kalacağız."

Hareket bile edemiyordum. Tuvalet kapısına yaslanıp kaldığımda kalbim deli gibi atıyor, beynimden bin tane düşünce geçiyordu. Az önce ne olmuştu? Stuart'ın hep içe dönük davrandığını biliyordum, ama bu davranışının sebebinin beni onaylamaması olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sözleri yavaş yavaş içime işlerken dudaklarım titremeye başlamıştı.

Kendimi toplamak için derin bir nefes alırken dudağımı ısırdım. Köşeyi döndükten sonra beni elinde ceketimle beklemekte olan Evan'ı gördüğümde, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"İyi misin?" diye sordu yüzümü gördüğünde. Başımı sallarken daha da fazla gülümsemeye çalışıyordum. Sırtımı Evan'a dönerek ceketi giydim. Aklımdan geçen düşünceleri okumasından korkuyordum.

Limuzine bindiğimizde, Sara ve Jared çoktan yerlerini almış, en iyi gitaristin kim olduğunu tartışıyorlardı.

Evan elimi tutup "Üşüyor musun sen?" diye sordu.

"Hava soğuk ondan, bir şeyim yok." Yalan söylüyordum. Bu istemsiz tepkimi durdurmak istiyordum. Evan ise beni ısıtmak için kollarını vücuduma sarmıştı bile. Ona sokulurken biraz olsun gevşemiştim.

Limuzinimiz diğer araçların yanındaki yerini alırken, ışıl ışıl konağı gören Sara, "Vay canına," dedi. Benimse sinirlerim yeniden bozulmak üzereydi. Ölüme meydan okuyan bir hız trenine binmek üzereydim âdeta.

Evan muhtemelen nefesimin kesildiğini anlamıştı. "Onlar da sadece bizim gibi insanlar," diye fısıldadı, beni rahatlatmaya çalışarak. Gevşemek için derin bir nefes alarak elini sıktım.

Rengârenk mücevherler ve özel dikim smokinler içinde, eleştiri ve küçümser tavırlarıyla tıpkı bizim gibi insanlardı. Mum ışığında parlayan simli vücutların arasından geçerek ilerledik. Sohbet eden insanların sesleri balo salonundaki caz grubunun nağmeleri arasında kayboluyordu.

Başımı nereye çevirsem daha büyük bir şaşaa ile karşılaşıyordum.

"Bayan Mathews, bu inanılmaz," dedi Sara şaşkın bir şekilde etrafa bakarak. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"Oğullarımın aynı görüşte olduğunu zannetmem," dedi Vivian ışıl ışıl bir gülümseme ile. Evan elimi sıkarken yanaklarım kızarıyordu.

"Bu, umduğumdan da çarpıcı oldu gerçekten. Hepiniz burada yanımda olduğunuz için çok mutluyum. Şimdi birkaç misafiri karşılamam gerek, ama sonra seninle bir dans istiyorum Evan."

Oğlunun gözleriyle karşılaşınca yüzü gülmüş, uçuşan krem rengi elbisesiyle süzülerek yanımızdan ayrılmıştı. Vivian, sarı saçları ve zarif topuzuyla son derece sofistike görünüyordu. Bana bu kadar ürkütücü gelen bir ortamda bile, onun her zaman böyle kendinden emin olduğunu görmek beni şaşırtıyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu Sara, Evan'a dönerek. "Çılgın dans figürlerin falan mı var yoksa?"

Jared bir kahkaha atmış, Evan'sa ona sert bir bakışla cevap vermişti. "Evan annemin *dans* partneridir. Babam dans etmekten pek hoşlanmaz. Ben de dersleri kaçırdım–"

"Siz dans dersleri mi aldınız?" diye bir kahkaha atarak araya girdi Sara.

"Evet," diye itiraf etti Evan. "Annem dans etmeye bayılır. Ben de ayağına basmadan ona eşlik edebilecek tek kişi gibi görünüyorum." Jared'e bir bakış atmış, o ise sadece sırıtmakla yetinmişti.

"Dansınızı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Sara sırıtarak.

Boğucu muhabbetlerden kurtulabileceğimiz bir köşe bulmuştuk kendimize. Jared ve Evan'ın Fransa'daki kayak gezisinin detaylarını konuşmaya başladık.

"Ah, Em, Evan'a son haberleri verdin mi?" dedi bir anda Sara. Neden bahsettiğini anlamam bir dakikamı almıştı. Kutunun içine sakladığım sürprizimi bozmayacağını umuyordum. Sonra gerçekte neden bahsettiğini hatırlayarak "Hayır," dedim. "Şey, bu hafta sonu annemin yanına taşınıyorum."

Yeni bir çift ayakkabı almak gibi olağan bir haber veriyordum sanki. Jared, bu söylediklerimin önemini kavrayamamıştı henüz. Fakat Evan gözlerini kısarak yüzümü incelemeye başlamıştı bile.

"Ne yapıyorsun, ne yapıyorsun?"

"Annen seni arıyor," dedi o anda yanımıza gelen Stuart. Evan arkasını döndüğünde, gözleriyle etrafı taramakta olan Vivian'ı görmüştü. Oğlunu gördüğünde hemen elini kaldırdı.

Dans pistinde annesine eşlik etmek üzere yanımızdan ayrılırken, "Hemen dönerim," dedi.

Sara'ya döndüm, ama o da bu gösteriyi kaçırmamak için Jared ile birlikte kalabalığın içindeki yerini almıştı. Stuart'ın gölgesinde kalakalmıştım.

Kaba görünmeden yanından öylece ayrılamayacağımı bildiğimden, zekice bir şeyler söylemek için beceriksizce çırpınıyordum. Bunun yerine, "Güzel parti oluyor, değil mi?" diyebildim sadece.

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi yüzüme baktıktan sonra, kafasını hafifçe sallayarak yanımdan uzaklaştı.

Yaşadığım aşağılanmaya şahit olan var mı, diye etrafıma bakınırken, "Peki o hâlde," dedim kendi kendime. Balo salonuna doğru ilerlemeye başladım. Dans pisti çiftlerle doluydu, fakat aralarından bir çift daha dikkat çekiyordu. Sıska bir şarkıcının söylediği Sinatra şarkısı eşliğinde pistte zarafetle süzülüyorlardı.

Sara elinde bir kadeh şampanya ile yanı başımda dikiliyordu. "Aman Tanrım," dedi. "Gerçekten *dans ediyorlar*."

Evan'ın, Vivian'ı elinden tutup mükemmel bir şekilde yönlendirdiğini gördüğüm an, ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Dans pistinde dönerken Vivian'ın gözleri parlıyordu. Uyumları mükemmeldi.

"Size söylemiştim," dedi Jared. "Korkunç derecede iyiler, öyle değil mi?"

"Oldukça," dedim güçlükle. Evan hakkında bilmediğim daha o kadar çok şey vardı ki...

Şarkı bittiğinde balo salonu alkıştan inliyordu. Vivian neşe içinde gülümserken, Evan'ın biraz rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Siyah elbiseli, kısa saçlı bir kadın, mikrofonu devralmak üzere sahneye çıktı. Şimdi Vivian'a eşlik etmek üzere olan Stuart'tı. Evan ise dans pistinin karşı tarafında duran bize bakıyordu.

Vay canına, dedim elini belime sardığı anda. Utanarak omuzlarını silkmiş, dikkatini mikrofonu tutan kadına çevirmişti.

Kadın, Vivian'ın yıllar içinde gerçekleştirdiği yardımseverlik faaliyetlerinden bahsediyor, her bir faaliyet ve dernek için ne denli özverili çalıştığını anlatıyordu. Yalnızca zamanını değil, aynı zamanda tutkusunu da paylaşmıştı. Bense dikkatlice dinliyordum; Vivian'ın başarıları beni hayretler içinde bırakmıştı.

Bu sunum kopan alkışlarla bitmiş, beyaz saçlı kadın Vivian'a kristal bir ödül verdikten sonra yanaklarından öperek tebrik etmişti.

Müzik yeniden başladığında, onu içten bir şekilde tebrik etmek isteyen konukların her biri gibi biz de Vivian'ın yanına gittik. Önce Evan kucakladı annesini, ardından Jared ve Sara. Ben de onu tebrik etmek için yaklaşmıştım.

Daha öncekilerden çok daha sıkı ve uzun sarılmıştı bana bu defa. Sonra da kulağıma eğilip "Burada bizimle olduğun için o kadar mutluyum ki," diye fısıldadı.

Ağzından dökülen kelimelerin gerçek anlamını kavradığımda gözlerim anında yaşlarla doldu. Sonra, başka övgü dolu sözler duymak üzere yanımızdan çekilirken beni bıraktı.

Evan, elimi tutarak beni kalabalığın arasından uzaklaştırdı. Hâlâ yaşadığımız o anın etkisindeydim; başım dönüyordu.

"Hadi buradan çıkalım," dedi kulağıma eğilerek.

Talebine şaşırmıştım. "Ne? Çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Peki," dedim, ama kafam hâlâ çok karışıktı. Montlarımızı aldıktan sonra Evan kimseyle vedalaşmadan beni dışarı çıkarttı.

2. HAVAİ FİŞEKLER

Evan ile birlikte, limuzinler ve arabaların sıralandığı uzun araç yolundan aşağıya doğru yürümeye başladık. Otoparka yaklaştığımızda Evan'ın BMW'sini görmüştüm. "Araban hangi ara buraya geldi?" diye sordum şüpheyle.

"Daha önceden buraya bırakmıştım," diye yanıtladı çarpık gülümsemesiyle. O anda anlamıştım ki bu, otelden çıkarken bahsettiği sürpriz planının bir parçasıydı.

Ön yolcu kapısını açarak içeriden bir sırt çantası aldı. Sonra da çantanın içinden çıkardığı spor ayakkabıları bana uzattı. Kaygılı bir şekilde onu izliyordum. Bunlar Saralarda bıraktığım ayakkabılarımdı ve bu da demek oluyordu ki Sara da bu işin içindeydi.

Smokinin altına giydiği siyah, şık ayakkabıları ile ceketini ve kravatını çıkartıp arabaya attı ve sonra kendi spor ayakkabılarını giydi. "Bunlarla topuklulardan daha rahat edersin diye düşündüm," diye açıkladı. Ben de yolcu koltuğuna oturarak ayakkabılarımı değiştirmeye başladım.

Geçmişte Evan'ın planlarını anlama konusunda pek de başarılı olamamıştım. Bu yüzden bu defa, beni bir uçurumun kenarına çekip aşağı atlamamı söylemedikçe, fazla soru sormadan ona eşlik edecektim.

Arabadan indiğimizde yeniden elimi tuttu ve sokak lambalarıyla aydınlatılmış Arnavut kaldırımlı yollarda el ele yürüdük. Serin havada yürümeye devam ederken, omuzlarım ha-

fifçe ona sürtünüyordu. Açık gökyüzündeki dolunay, tıpkı bir spot ışık gibi tepemizde bizi izliyordu.

Bulunduğumuz arazinin sınırından çıktığımızda, fazla uzaklaşmış sayılmazdık. Başka bir araziye izinsiz girdiğimizi ve yakalanabileceğimizi anlayarak "Evan, nereye gidiyoruz?" diye sordum panikle.

Ayaklarımız dokunulmamış karlı zemine basarken, "Evde değiller," dedi. Başımı kaldırdığımda karşımda büyük ve etkileyici bir malikâne görmüştüm. Pencerelerinden hiç ışık gelmiyordu.

"Ama alarm sistemleri olduğuna eminim," diye itiraz ettim.

Endişe içinde etrafa bakınıyor, her an ışıkların yanıp sönmesini bekliyordum. Çukurlarla dolu zeminde sendeleye sendeleye onu takip ettim. Ayak bileğime ulaşan karda takılıp düşmemek için elbisemin eteklerini yukarı çekiyordum.

Beni kolumdan tutup destek olurken, "Endişelenmeyi bırak," dedi kahkahayla. "Annem burada yaşayan insanları tanıyor. Hatta bu geceki partiye onları da davet etti, ama Brezilya'dalar. Arayıp kendilerinden de izin aldım. Hiç umursamadılar bile. Evlerine girecek değiliz ya."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Şüphelerim yok olmamıştı henüz.

"Gerçekten," dedi Evan gülümseyerek. "Güven bana."

Malikânenin uzun gölgesinin altında arka terasa geçtik. Parıldayan bir alev gördüğümde bir an durdum. "Evde kimsenin olmadığını söylemiştin."

Evan'sa bu aşırı panik hâlimle eğlenerek bana gülüyordu. "Evde değiller zaten. Bu bizim için. Ateşi yakıp çantalarımızı getirmesi için limuzin şoförünü ayarladım."

"Gerçekten mi?"

Üzeri kapalı taş terastaki şöminenin önünde iki ahşap sandalye duruyordu. Oldukça büyüleyici bir atmosfer yaratılmıştı. Bir ses sistemi ve hediyem, kenardaki ufak masa-

nın üzerinde duruyordu. "Çok güzel olmuş," dedim ona bakarak.

Şöminenin önüne geldik ve çıtırdayan alevlerin önünde durup sıcağında ısınmaya başladık. Evan bir hareketle arkama geçip kollarını belime dolamıştı. Beni sımsıkı tutuyordu. Yüzüme yayılan sersem bir gülüşle dönüp yüzüne baktım. "Seni özlemişim."

"Ben de seni özlemiştim," dedi Evan, beni öpmek için eğildiği sırada. Yanağıma değen burnu soğuktan buz gibi olmuştu. Ama dudaklarımın üzerinde hissettiğim nefesi, tüm vücudumu aniden ısıttı. Dolgun dudaklarını hafifçe benimkilere değdirmişti. Nefesim kesilene kadar öylece öptük birbirimizi. Ayrıldıktan sonra dahi gözlerimi açmadım. Bir süreliğine de olsa dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım.

"Bu gece burada olduğun için çok mutluyum," dedi, benden sadece birkaç santim uzakta durarak. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, ama annem için gerçekten çok önemliydi."

"Ben de geldiğim için mutluyum. Annen hakkında söylenen tüm o güzel sözleri kaçırmak istemezdim. Muhteşem biriymiş meğer. Hiç bilmiyordum."

Evan, bir eli ile yüzümü okşarken, eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Hediyeni görmek istiyor musun?" diye sordu geri çekilir çekilmez. Gülümsemeye niyetlenmiştim ki bir an durdum. Yüzünden kafasının karıştığını görebiliyordum.

"İstemiyor musun?"

Benimse o an tek duyabildiğim, Stuart Mathews'un onaylamaz sözcükleriydi. Artık kendi hediyemi vermek konusunda da o kadar heyecanlı değildim.

"Bekleyebilir miyiz?" dedim acemice.

Masanın üzerindeki ufak dikdörtgen kutuya uzanırken, "Ah, hayır," dedi Evan kaşlarını çatarak. "Ama seni daha iyi hissettirecekse önce sen kendininkini açabilirsin."

Heyecanla, hediyemi ellerinden aldım.

"Hadi ama aç şunu," dedi sabırsızca. Gümüş rengi hediye paketini yırtınca oldukça pahalı görünen dikdörtgen bir kutu ile karşılaştım. Açarken nefesimi tutmuştum. Kutunun içindeki iki konser biletini gördüğüm anda yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Evan!" diye çığlık attım. Boynuna atlamıştım bile. "Evet! Bu muhteşem bir hediye. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Evan bana sarılırken. "Seni ilk konserine ben götürmek istedim."

"Ne zaman?" diye sordum. Bir yandan biletin arkasındaki tarihi görmeye çalışıyordum. "Ay sonunda. Harika. Çok fazla beklememe de gerek yok."

"Sara'nın da bu grubu çok sevdiğini bildiğim için neredeyse ona da bir bilet alıyordum. Ama sonra bunun ikimize özel olması gerektiğine karar verdim."

Gitmek için can attığı ve biletleri çoktan bitmiş bu konsere gideceğimi söylediğimde, Sara'nın tepkisini hayal ederek bir kahkaha attım. Biletleri kutusuyla birlikte ceketimin iç cebine yerleştirdim. Dudaklarımı sıkıca kapamış, ona kendi hediyemi vermemek için bir bahane bulmaya çalışıyordum. Ama kaçamayacaktım. Çantamdan parlak yeşil bir hediye paketine sarılı hediyesini çıkarttım ve ona uzattım. "Umarım seversin."

Resmen heyecanlanmıştım. Evan paketin kapağını açtıktan sonra bakışlarını bir bana bir hediyeye çevirdi. "Bu şey mi demek?.."

Paketi sandalyenin üzerine bırakırken gözleri aydınlanmış, yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da gülümsememe engel olamadım. Heyecanı öyle bulaşıcıydı ki.

"Okula kabul edildin demek he!" Bir anda kollarını belime dolayarak beni havaya kaldırdı. Bense şaşkınlıkla bir çığlık atmış, kahkahalarla gülüyordum. "Em, senin adına o kadar mut-

luyum ki." Beni yeniden öpüp sıkıca sarılmıştı.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu. Gülümsemesini durduramıyordu.

"On gün önce," dedim beni yere indirdiği sırada.

"Vay canına. Kimseye söylememek çok zor olmuş olmalı." Etkilenmişti çünkü bunu ne kadar istediğimi biliyordu. "Stanford. Sen bunu hak etmiştin zaten. Erken kabul için başvurduğunu bile söylememiştin bana."

"Zor oldu. Ama şey... Sara'ya söylemiştim. Özür dilerim."

"Kimseye söylemedin derken, onu saymamıştım zaten. O bazı imtiyazlara sahip, biliyorum." Heyecanı devam ediyordu. "Şimdi senin yanında olabilmek için beni hangi okulun kabul edeceğini öğrenmeliyim."

Gülümsemem bir anda solmuştu.

"N'oldu?" dedi Evan, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

Konuşmak için tam ağzımı açacaktım ki vazgeçtim.

"Söyle hadi," dedi. "Düşünmemen gereken şeyler düşünmeye başlamadan önce şu beyninden geçenleri benimle de paylaş."

"Çok geç," dedim suçlulukla omuzlarımı silkerken. Bir an durduktan sonra devam ettim. "Babanın dediklerini duydum."

Evan tam hoş olmayacak şeyler söylemek üzere ağzını açmıştı ki durdurdum hemen onu. "Haklı ama."

Bir an durup yüzüme baktı. "Ne konuda?"

"Hayatının en önemli kararlarından birini bir kıza göre veremezsin Evan."

Sırıtmaya başlamıştı. Beklediğim tepki bu değildi. "Pekâlâ." Gözlerim şaşkınlıktan büyümüştü. "Çünkü Stanford ve Berkeley, dünyanın en kötü okulları ve ben California'ya giderek tüm geleceğimi çöpe atıyorum. Haklısın. En iyisi şimdi ayrılalım. Geleceğimizle ilgili kararlarda birbirimizi düşünmenin hiçbir anlamı yok ne de olsa."

Elimde top yaptığım paket kâğıdını ona doğru fırlatırken,

"Evan!" diye bağırdım. Gülerek kâğıdı yakaladı ve sanki planlamış gibi ateşe attı.

"Ben bunu demek istememiştim," dedim homurdanarak.

Kıkırdayarak beni kendine doğru çekerken, "Biliyorum," dedi. "Babam yalnızca benim için en iyisini kendisinin bildiğini zannediyor. Gerçekte, beni tanımıyor bile." Başımın üzerine bir öpücük kondurup devam etti. "Böylesine önemli bir kararı bir kıza göre vermem." Sonra öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki bir an gerçekten ciddi olduğunu düşündüm. "Ama sen sıradan bir kız değilsin. Ben sana... California'ya birlikte gideceğiz."

Başımı göğsüne gömerek sıkıca sarıldım. "Ama Yale ülkedeki en iyi hukuk fakültesine sahip," diye hatırlattım.

"Benim hukuk okumak istediğimi kim söyledi ki?" dedi bana daha da sıkı sarılarak. Sonra bir an geri çekildi ve ekledi: "Sana dans etmeyi öğretmek istiyorum."

Kalbim duracaktı. "Ne yapmak istiyorum dedin?"

Bir kahkaha attı.

"Ben dans edemem."

"Biliyorum. Zaten bu yüzden öğreteceğim ya."

Evan ses sistemine doğru ilerlerken, ben de homurdanarak memnuniyetsiz bir hâlde dişlerimi sıkıyordum. IPhone'unu sisteme takıp şarkılar arasında dolaşmaya başladığında, nasıl bir nebze olsun zarif görünebileceğimi çözmeye çalışıyordum. Boş terasta bakışlarımı şöyle bir gezdirdim. Fakat anladım ki bundan bir kaçış yoktu. Şifon eteğimi toplamaya başladım. Bu tam bir felaket olacaktı.

Ani gitar tıngırtısı ve onu izleyen davullarla yerimden sıçramıştım. Evan bir yandan başıyla ritim tutarak yavaş yavaş bana doğru yürüyordu. Yanıma geldiğinde, kalçalarını tutarak punk şarkı eşliğinde sallamaya başladı.

Sonra beni elimden tutup döndürürken, "Hazır mısın?" diye sordu. Bense yalnızca gülüyordum. Yeniden yüz yüze gelecek şekilde arkamı döndüğümde, hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

Beni de kendisine uymaya zorluyordu. İçimde artan enerji bir anda her yanımı sardı. Ben de onunla birlikte zıplıyordum artık. Bana onaylayan gözlerle gülümsedikten sonra ritme uyarak başını sallamaya başladı. Ben de bir sağa bir sola sallanıyor, kollarım açık daireler çizerek zıplıyordum.

Sonraki şarkıda da deli gibi dans ettikten sonra, başım dönmüş, nefesim kesilmiş bir hâlde terastaki sandalyelerden birine yığılmıştım.

"Sen harikasın." Evan önümde duruyor, kızarmış yanaklarıyla hayran hayran bana bakıyordu.

Şakaklarımdan damlayan teri silip burnuma yapışan bir tutam saçı üflerken, "Şu an pek de harika görünmediğime eminim," dedim.

"Ben sana harika görünüyorsun demedim," diye düzeltti. "*Sen* harikasın dedim."

Yanaklarımın renk değiştirdiğini hissediyordum. Utangaç bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Ne yaptım ki?"

"Sadece sen, senin hakkındaki her şey... sen bir harikasın."

"Bu kadar iyi bir dansçı olmamı seviyorsun sadece," diye dalga geçtim. Kıkırdamıştı.

Sonra, ellerimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı ve dudaklarıma, tüm vücudumda havai fişekler patlıyormuş gibi hissettiren bir öpücük kondurdu. *Bir dakika. Gerçekten de havai fişekler patlıyordu.*

Başımı kaldırdığımda gökyüzündeki kırmızı ışıltılarla karşılaşmıştım. Terasın korunaklı alanından dışarı çıkarak muhteşem manzarayı izlemeye koyulduk.

"İyi seneler," diye fısıldadı Evan kulağıma. Ben daha cevap veremeden beni kendine çekerek öpmeye başlamıştı.

Bu, gördüğüm en baş döndürücü havai fişek gösterisiydi. Her bir patlamada, âdeta kalbimin atışını duyuyordum. Işıltılar üzerimize yağıyor gibiydi. Arada bir Evan'a bakıyordum. Hayranlıkla beni izliyordu. Baktığımı anladığı anlardaysa hemen

bakışlarını gökyüzüne çeviriyordu.

Gösteri bittiğinde, ayak parmaklarım karda durmaktan hissizleşmişti. Titriyordum. Havai fişekler öyle büyüleyiciydi ki havanın soğukluğunu bile unutmuştum.

Üşüdüğümü anladığında kollarımı ovalayarak "Hadi dönelim," dedi Evan. "Burada donup bir heykel gibi kalacaksın."

Onu takip ederek sönmeye yüz tutmuş ateşin yanına sokuldum. Evan'sa evin yan tarafına geçti ve kalan alevleri söndürmek için bir bidon su ile geri döndü. O ateşi söndürmekle uğraşırken ben de çantasını ve ses sistemini topluyordum.

Evin ön tarafına vardığımızda Evan'ın siyah BMW'sinin motorunun çalışmakta olduğunu fark etmiştik.

"Limuzin şoförü mü?"

"Harika bir iş çıkartmış," dedi Evan şaşkınlıkla. Sıcak arabanın içine girer girmez eldivenlerimi çıkararak ellerimi hemen havalandırmanın önüne yapıştırdım. "Şimdi nereye?"

"Otele mi?" diye sordum, kayıtsız görünmeye çalışarak.

Evan ise bilmiş bir şekilde sırıtıyordu. "Benimki mi seninki mi?"

Bu soru bir anda Sara'yı getirmişti aklıma. Onun akşamının nasıl geçtiğini ve Jared'le birlikte nerede olduklarını düşündüm birden.

"Sence nerededirler?" diye sordu Evan. Sanki aklımı okumuştu.

"Sen onların şey yaptığını düşünmüyorsun değil mi?"

"Sara'yı yeniden göreceği için çok heyecanlıydı," dedi Evan omuzlarını silkerek. "Sara da bu gece olağanüstü görünüyordu."

"Biliyorum, öyleydi gerçekten de," dedim katılarak. "Ama yine de onların... bu şeyi yapacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Evan yeniden omuzlarını silkmişti. "Bence odalardan birini seçip boş olmasını umalım." Eğildi ve dudaklarımı buldu. Ma-

sum bir öpücükle başlayan bu temasımız birden tutku ve arzu dolu bir öpüşmeye dönüşmüştü. Onunla birlikte otel odasına gitme konusundaki endişelerim, yerini bir an önce oraya varma arzusuna bırakmıştı.

Evan nefes nefese geri çekilerek "Seninki," dedi. Emniyet kemerini taktı, arabayı vitese aldı ve hızla araç yolundan çıktık. Tam o anda malikânenin önünde sıralı, ağır ağır ilerleyen limuzinleri gördük ve ister istemez durmak zorunda kaldık. Kafasını öfkeyle koltuğun arkasına vurarak "Olamaz," diye homurdandı Evan. Gülmeye başladım. Bir dakikada ancak iki metre ilerleyebiliyorduk.

"Bu yıl harika geçecek bence Em."

"Umarım," diyerek sıkıca kucağımdaki elini tuttum. *Geçen seneden kötü olamayacağı kesindi.*

"Farklı olacağı kesin," diye devam etti. "Özellikle de annenin yanına taşınacağın düşünüldüğünde. Bu nereden çıktı bu arada?"

Omuzlarımı silktim. "Bir annem olduğunu hissetmek için şu anın en iyi zaman olduğunu düşündüm."

"Pekâlâ," dedi başını yavaşça sallayarak. "Peki, bu hafta mı? Yani senin için ya hep ya hiç, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey yapmaya karar verdiğinde, ona tüm enerjini veriyorsun. Annenle yeniden bağlantı kurmak istedin ve hemen yanına taşınmaya karar verdin, doğru değil mi?"

Daha önce karakterimin bu yanını hiç fark etmediğimi düşünerek omuzlarımı silktim. Ama haklıydı. Ben hırslı biriydim. Yaptığım her işte çok iyi olmalıydım. Bu konu neden diğerlerinden farklı olacaktı ki?

"Kararın hakkında terapistin ne diyecek?" Sorusuna cevap vermediğimi görünce kafasını salladı. "Ona gitmeyi bıraktın, değil mi?" Bu konuda ne hissettiğini bildiğimden, hâlâ konuşmuyordum. "Neden peki?"

"Ben iyiyim," diye kendimi savundum. "Gitmemi gerektirecek bir durum yoktu. Hem Sara, doktorası olan bir terapistten çok daha iyi. Ayrıca beni duygularımı yazmak için de zorlamıyor."

Evan kendi kendine güldü. "Bak bu konuda haklısın." Yüzündeki gülümseme gitgide azaldı ve bir anda yeniden ciddileşti. "Biliyorsun, eğer konuşmaya ihtiyacın olursa–"

"Ben pek konuşmayı sevmem," diyerek böldüm lafını.

Başımı pencereye çevirerek konuyu kapatmaya çalıştım. Gömmeye çalıştığım duygularımı yeniden canlandırmak istemiyordum.

O da bunu kabul etmişti. "Biliyorum," dedi usulca. Bir anlık sessizlikten sonra ekledi. "Bu yıl okul daha güzel geçecek."

Şüpheyle yüzüne baktım.

"Gerçekten öyle olacak." Tedirginliğimi silip atmaya çalışıyordu. "Tatilde kesin aptalca bir şeyler olmuştur. Biri burnunu yaptırmıştır ya da yakın arkadaşının kız arkadaşıyla yatmıştır. Balık hafızalı hepsi."

Evan elimi sıkarken, bu söylediklerinin doğru olmasını her şeyden çok istiyordum.

Otele geldiğimizde midemde kelebekler uçuşuyordu. Valeyi beklerken sessizliği bozan taraf Evan oldu. "Bu işe beklentilerle girmeyelim olur mu? Doğal bir şekilde ilerlesin."

Boş gözlerle ona baktım. "Ciddi misin sen? Elbette beklentilerim var. Tam altı aydır seninle birlikte olmayı bekliyorum."

"Peki, o zaman," diye cevapladı Evan gülümseyerek. "Demek beklentilerimiz aynıymış."

Gergin havayı rahatlatan bir kahkaha attım.

Arabayı valeye bıraktıktan sonra asansöre doğru yürümeye başladık. Evan yol boyunca elimi hiç bırakmamıştı. Vücudum o kadar şiddetle titriyordu ki dudaklarımdan tek kelime çıkmıyordu.

Odaya geldiğimizde kapıyı açmadan önce, Evan bana dön-

dü ve "Gözlerini kapa," dedi. Dediğini yaptım. "Derin bir nefes al." Bir kez daha dediğini yaptım.

Bir sonraki komutunu beklerken dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Bu dokunuş beni şaşırtmıştı. Nefesim kesilmiş, dizlerimin bağı çözülmüştü. Onun ritmine uyarak ben de dudaklarımı araladım ve öpmeye başladım. Cebimdeki anahtarı ararken ondan bir an olsun ayrılmadan kapıyı açmaya çalışıyordum. Kapı kilitliydi.

Anahtarı yerleştirecek kadar bir süre için ayrı kaldık. Sonra Evan'ı yeniden kendime doğru çekerek öpmeye devam ettim. Ben arkam dönük odaya girerken o da ceketinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Tam o anda, "Demek geldin!" diye bir çığlık duydum. Öpüşmemizin ortasında Evan'ı iterek sersemlemiş bir şekilde arkama döndüm ve Evan daha içeri giremeden kapıyı yüzüne kapattım.

"Sara, sen gelmiş miydin? Şey... merhaba." Ne kadar düzenlemeye çalışsam da sesim titrek çıkıyordu. Kapıyı yeniden açtığımda zavallı Evan alnını ovuşturuyordu. "Şey... Sara burada. Hmm, sanırım yarın sabah görüşeceğiz."

Sanki çok garip davranıyormuşum gibi bir bakış atarak "Off... pekâlâ, yapacak bir şey yok," dedi usulca. Galiba gerçekten garip davranıyordum. "Sanırım sabah görüşeceğiz." Bana iyi geceler öpücüğü bile veremeden kapıyı yeniden yüzüne kapattım.

"Neyin var senin?" diye sordu Sara. "Onu içeri alabilirdin."

"Hayır, geç oldu," dedim alelacele. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

"Ahh, bir dakika," dedi bir an bağırarak. "Siz ikiniz odada baş başa olacağınızı düşünmüştünüz. Ah, Em!" Bir anda deli gibi gülmeye başladı.

"Sara," dedim sert sert bakarak. "Bu hiç komik değil."

"Yok, cidden komik," dedi. "İlk defa bir çocuktan hoşlanıyorum ve onunla yatmıyorum. Sense ilk kez seks yapacaktın ama

beceremedin. Ah, bu inanılmaz komik. Em, özür dilerim."

Homurdanarak çift kişilik yatağa, Sara'nın yanına bıraktım kendimi. "Umarım bütün bir yılın böyle geçeceği anlamına gelmiyordur bu."

Sara başını omzuma koyduktan sonra kolunu da karnımın üzerine attı ve "Son senemiz bu," dedi. "Sonrasında üniversiteye gideceğiz. Hayatımızın en güzel yılı olacak. İnan bana."

Bu iyimserliğini paylaşamadım. Çünkü aklım hâlâ kapı eşiğinden geri göndermek zorunda kaldığım Evan'daydı. Bu gece böyle bitmemeliydi.

3. HÂLÂ SEVİLİYOR OLMAK

Yeni yılı görmemiş olmayı diler gibi gözüken insanlarla çevrili ufak restoranda, Jared ve Evan'la yaptığımız güzel kahvaltının ardından, "Dün gece olanları konuşabilir miyiz?" diye sordum Sara'ya.

"Neyi konuşacağız? Bekâretini nihayet kaybetmeye karar verişini ve benim bunu mahvetmemi mi?"

"Hayır, bunu kesinlikle konuşmayacağım," diye çıkıştım. "Sen Jared'den hoşlandığını söyledin. Dün, ikinizin arasında neler geçtiğini bilmek istiyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir şeyler ters gidiyordu. Bir erkek hakkında konuşmaktan kaçınmak hiç de Sara'ya göre değildi.

"Nasıl yani?"

Sesi duygudan yoksun bir hâlde, "Em, o New York'ta yaşıyor. California'ya taşınacağımızı bir kenara bırak, şu an hâlâ lisedeyim," diye açıklamaya başladı. "Kendime işkence etmeye devam edemem. Onu unutmak zorundayım... yeniden."

Hızla bir bakış attım. Ama o, elindeki telefonuyla mesaj çekiyor; yüzüme bakamıyordu.

"Arabayı kullandığın için teşekkür ederim bu arada," dedi telefonu çantasına koyduktan sonra. "Senin için sorun olmazsa yol boyunca uyumayı planlıyorum."

"Tabii," dedim bu tepkisinden endişeli bir hâlde.

Yolculuk sırasındaki sessizlik bana da düşünmek için biraz

zaman vermişti. İyi bir şeydi bu. Kendi zihnimle üç saat boyunca baş başa kalmak biraz zor, hatta korkutucu görünüyordu. Yine de yolculuğun sonunda, kendi iç hesaplaşmamdan aldığım sonuçtan memnundum. Annemin yanına taşınma kararım ister doğru ister yanlış olsun, bunu deneyecektim.

"Hadi bugün hiçbir şey yapmayıp yalnızca film seyredelim," dedi Sara, çantalarımızı arabadan indirirken.

"Harika fikir."

Evan, Jared'i okula bırakmak zorunda olduğundan, yeni yılın ilk gününde televizyonun karşısında yalnızca Sara ile birlikte oturmuştuk. Kendimi o aşırı romantik filmlere ve garip ergen aşağılanmalarına vermeye zorluyordum. Sara ise filmden çok, elindeki telefonla ilgileniyordu.

"Em, bu gece partiye gitmek ister misin?"

"Şey... sanmam," dedim ikinci kez düşünmeden.

"Ömrün boyunca başka bir partiye gitmeyi planlıyor musun peki?"

"Bilmiyorum," dedim iç çekerek. "Sadece birilerinin çok sarhoş olup bana yanlış bir şey sormasından korkuyorum. Artık o ortamlarda her şeye heyecanlanan kız olmaktan sıkıldım."

"Bunu aşmak zorundalar, tabii sen de," dedi Sara. "Birilerinin yanlış bir şey söyleyeceğinden korkarak kendini eve kapatamazsın. İnsanlar eninde sonunda yanlış bir şey söyler. Senin yapacağın onları takmamak. Ne dedikleri kimin umurunda?"

Haklı olduğunu bilerek gülümsedim. "Sadece bu gece değil, tamam mı?"

"Tamam," dedi Sara omuzlarını silkerek. Hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Altı aydan uzun bir süredir onunla partiye gitmemiştim.

"Ama sen neden gitmeyesin ki?" diye atıldım bu defa. "Ben istemiyorum ama senin gitmemen için bir neden yok."

"Emin misin?" diye sordu temkinli bir tavırla.

"Elbette."

Sara'nın yüzü bir anda aydınlanmıştı. Telefonunu yeniden eline alarak detayları öğrenmek üzere mesajlaşmaya başladı.

Anna merdivenlerden bize sesleniyordu. "Kızlar, biz geldik. Hadi aşağı inip dün geceki partiyi anlatın."

Sara yataktan fırlayarak merdivenlerden indi. Ben de onu takip ettim. Hâlâ bu ailedeki paylaşımcı tavra alışamamıştım. Anna ve Carl bana karşı çok anlayışlı davranıyor, hayatıma ait detayları sorgulamıyorlardı. Ama yine de günümün nasıl geçtiğiyle ilgili çok normal gelen ufacık bir soru bile, beni savunmasız yakalamaya yetiyordu.

Sara her zamanki yerine, yani büyük boy yatağın üzerine geçip bağdaş kurmuştu. Bense daha ziyade bir seyirciydim bu sahnede. Yatağın bir ucuna iliştim. Carl mektuplara göz gezdirirken Anna da valizleri boşaltıyordu.

Carl, mektup yığınının arasından bulduğu bir zarfı bana uzattı. "Emma, bu sana."

"Teşekkürler," dedim zarfı alırken.

Üzerinde herhangi bir adres olmayan beyaz zarfı incelemeye koyuldum hemen. Sara'nın, dekordan Vivian'ın ödülüne ve havai fişek gösterisine kadar gecenin tüm detaylarını hevesli hevesli anlatışını umursamıyordum. Parmaklarımı zarfın üzerindeki mühürde bir müddet gezdirdim. "Boca Raton, Florida." Tam o sırada Anna'nın sesini duydum.

"Evan, Stanford'u duyduğunda nasıl tepki verdi Emma?"

Adımı duyar duymaz bakışlarımı sese doğru çevirdim. Hepsi de heyecan içinde cevabımı bekliyordu. Bu konuyu Sara ile de konuşmadığımızı fark ettim birden.

"Çok heyecanlandı," dedim acemice.

Açıklamamın sadece bu kadar olduğunu anlayınca, "Sabah annenle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Anna.

Annemle tanışacağı düşüncesiyle midem altüst olmuştu, fakat başımı salladım.

"Sonra sen, ben ve Sara birlikte alışverişe gideriz belki diye

düşündüm."

"Anne, artık Emma'nın alışverişten nefret ettiğini anlamış olman gerek. Ama bana uyar," dedi Sara benim adıma.

"Kolej futbolu izlemeye ne dersin?" Bu kez konuşan Carl olmuştu. Rahatlayarak başımı salladım.

"Bu geceki planınız ne?" diye sordu Anna. "Marissa Fleming bir parti vermiyor muydu?"

Anna'nın bunu biliyor olmasına şaşırmamam gerekirdi. Kasabadaki hemen herkesin sosyal aktivitelerinden haberdar gibiydi.

Sara'nın yüzü birden heyecanla aydınlanmıştı. "Evet, kızlarla gideceğim."

"Ya sen Emma?" diye sordu Anna, elindeki elbiseyi dolaba asarken.

"Ben evde takılıp biraz kitap okuyacağım," diye yanıtladım zayıf bir sesle.

Sara yataktan kalktı. "Giyecek bir şeyler seçmemde bana yardımcı olur musun?"

Bu kararda herhangi bir söz hakkım olmadığını bildiğimden, "Elbette," demekle yetindim.

Birkaç defa iyi olacağımı söyledikten sonra, nihayet Sara'yı partiye gönderebilmiştim. Onun kitaplığının önündeki minderlere oturup rahatlıkla dikkatimi şu esrarengiz zarfa verebilecektim.

Florida'dan herhangi bir şey bekleyip beklemediğimi düşündüm önce. Üniversitelerden birinden gelecek kadar resmî bir evrak gibi görünmüyordu. Üzerinde McKinleylerin adresi yazılı, ufak bembeyaz bir zarftı bu.

Zarfın içindeki katlanmış kâğıdı açtığımda kalbimin duracağını hissettim. Titreyen ellerimle kâğıdın pastel boyayla boyanmış olduğunu gördüm. Ön sayfada, pembe bir Noel ağacının yanında bir oğlan, bir kız, bir adam ve beyaz saçlı bir kadının basitçe çizilmiş resmi vardı. Katlanmış kâğıdın içindeyse bir

çocuğun kocaman el yazısıyla, *Mutlu Noeller Emma. Seni özledik!* yazıyordu. Mektup, *Her zaman sevgilerle, Leyla ve Jack,* diye bitiyordu.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar ve boğazımda düğümlenen acıyla bu kelimelere bakakalmıştım. Ama resimdeki çocukların yüzündeki kocaman kırmızı gülümseme ve süslü Noel ağacının altındaki hediye yığını biraz olsun beni yatıştırmıştı. Adam kesinlikle George'du, ama kadının kim olduğunu çözemiyordum. Carol'ın annesi Janet olduğuna inanmak istemiştim ama onun saçları beyaz değildi. Sonra Florida'da tanıştıkları bir öğretmen olabileceği düşüncesiyle fazla üzerinde durmamaya karar verdim. Onları yeniden görebilecek olmasam da sanırım artık nerede olduklarını biliyordum.

Bu yetmişti. Beni yeniden o uçurumun kenarına götürmüştü işte. Kendimi yastıkların arasına bırakarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ta ki sırtımı okşayan bir el beni avutana kadar. Başımı kaldırdığımda Anna'nın yanımda, yaş dolu gözlerle bana gülümsediğini gördüm. Elimdeki resmi görmüş ve hemen yanıma oturmuştu.

"Mutlu görünüyorlar," dedi saçımı nazikçe düzeltirken. "Sen de onların mutlu olmalarını istiyordun, öyle değil mi?"

Geçen mayıs olanlardan sonra Sara'nın, annesine her şeyi anlattığı ortadaydı. Nasıl anlatmayacaktı ki? Anna, Sara'nın neden bir türlü kendine gelemediğini ısrarla öğrenmek istemiş olmalıydı. Muhtemelen kendini aldatılmış hissetmiş, kırılmıştı. Bu yüzden de Sara annesine, Leyla ve Jack'i ailelerinden ayırmamak için orada kaldığımı söylemişti.

"Evet," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Bunu sana göndermesi çok güzel." Beni teselli etmeye çalışıyordu. "Bu da çocukların seni hâlâ sevdiğini gösteriyor."

Acımı hafifletmeye çalıştığını biliyordum, ama beni özlüyor olduklarını düşünmek göğsümü sıkıştırıyordu.

Yanaklarımdan sıcak damlalar süzülüyordu. Anna beni kol-

larına alarak sıkıca sarıldı. Bu sarılmadan hiç rahatsız olmamıştım. Aldığım her nefeste o ılık, çiçeksi kokusunu içime çekerek onları özleme izni verdim kendime. İçimdeki acıyı kontrol altına alıp sakinleştikten sonra Anna'nın kollarından ayrılmıştım. Islak yanaklarımı silerek yeniden dikleştim.

"Neden annenin yanına taşınmak istediğini anlıyorum," dedi sonunda. "Ve ikinizin, yıllardır özlemini çektiğiniz ilişkiyi yeniden kurmanızı da her şeyden çok istiyorum. Ama herhangi bir sebeple, işlerin iyi gitmediğini anlarsan burasının her zaman senin evin olduğunu ve bizim de senin için en iyisini istediğimizi unutma. Sosyal hizmetler görevlisine de bir şey söylemeyeceğiz. Çünkü bu bir dünya evrak işine sebep olur. Sen de yakında on sekiz yaşında olacaksın zaten. Görevlinin periyodik telefon kontrollerini yapmasına izin veririz. Tamam mı?"

Sesim çıkmadığından yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Anna bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Seni seviyorum Emma. Hepimiz seni seviyoruz. Ve senin için elimizden geleni yapacağımızı söylediğimde ciddiydim; sorman yeterli. Beni anlıyor musun?"

Bu duygusal açıklamaları yüreğime dokunmuştu. "Biliyorum, teşekkür ederim."

Anna'nın yüzünde Sara'nınkinde görmeye alışık olduğum o aynı gülümseme oluşmuş, narin mavi gözleri bir anda anın ciddiyetinden sıyrılarak parlamıştı. "Hadi dondurma yiyelim."

Ben de gülümsedim. Ve yastık yığınının arasından kalkmama yardım etmesine müsaade ederek mutfağa inen merdivenlerde onu takip ettim.

~~~~~

Anna'nın bagajındaki bir sırt çantası ve iki poşeti gördüğünde, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Carl kuşkuyla.

"Pek eşyam yok," diye yanıtladım onu.
~~~~~

Ben Carl'a döndüğümde Anna ve Sara arabaya binmişlerdi bile. "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

"Seninle yaşamak çok keyifliydi Emma," dedi karşılık olarak ve bir anda kollarını sararak beni göğsüne çekti.

"Senin için Stanford'dakilerle konuşacağım, ama eminim, ben daha bir şey yapmadan sen okulu rahatlıkla bitirmiş olacaksın."

Sonra beni bıraktı ve arkasına bakmadan eve doğru yürüdü. Bu vedaya hazırlıksız yakalanmış, donup kalmıştım.

"Hazır mısın?" diye seslendi Sara, arabanın camından.

"Hazırım."

Araç yolunda ilerlerken, içimde bir parça üzüntü ile son bir kez dönüp o büyük eve baktım. Hiçbir zaman tam anlamıyla kendimi buraya ait hissetmemiştim belki; ama kesinlikle güvende hissetmiştim. Bu da hayatımda çok sık hissetmediğim bir duyguydu.

4. 'EVİM'

Honda'mın içinde Anna'nın arabasını takip ederken, eninde sonunda bu yolu tek başıma gideceğimi bilerek yolları ezberlemeye çalışıyordum. En azından artık bir arabam vardı. Birkaç ay önce –ben nihayet ehliyetimi aldıktan sonra– Carl'ın da yardımıyla almıştım bu arabayı. Sara ve Evan her gün bana şoförlük yaparken arabaya ihtiyacım yoktu. Ama şimdi okula kendi başıma gitmek zorundaydım.

Annemin kiraladığı Weslyn'in eteklerindeki eve ulaşmamız yarım saat kadar sürmüştü. Düzensiz bir mahallede kesişen yolların arasında dolaşıp duruyorduk. Büyük evlerin sıralandığı Saraların düzenli mahallesinin aksine, buradaki evler çok daha ufaktı. Evlerin arasında herhangi bir çit olmadığı için çocuklar, karların üzerinde bir bahçeden diğerine koşturup duruyorlardı.

Anna, sokağın sonundaki bir evin önüne park etmişti. Çıkmaz sokakta, çevresinde yalnızca bir ev olan ıssız bir yerdi burası. Evin arka tarafında ise mahalleyi çevreleyen karanlık bir orman vardı. Daha sonra rahat çıkabilmesi için arabayı Anna'nın aracının yanına park ettim.

Ufak, iki katlı sarı ev, pencerelerinin önündeki sürgüleri ve ön tarafındaki beyaz verandası ile ilgi çekici görünüyordu. Ön kapı açıldı ve annem göründü. Kalçasıyla sinekliği açarak çıkmıştı. Soğuktan kollarını bağlamış, bizim birer çanta kaparak içeri girmemizi beklemişti.

"Merhaba Emily. Burada olmana çok sevindim."

Eve girmek için yanından geçerken, açık mavi gözlerinin, dudaklarından dökülenlerden farklı bir şey söylemesinden korkarak göz teması kuramamıştım. "Seninle kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diye yanıtladım acemice.

"Ne demek," dedi; sesi tedirgindi. "Burası artık senin de evin. Kendine ait bir odan bile var."

"Hemen görmen lazım," diye atladı Sara, daha fazla dayanamayarak. Beni elimden tutuğu gibi ufak holün ortasındaki geniş ahşap merdivenlerden yukarı çıkarttı. Anna'nın kahkahası, bana dün sıradan bir alışverişten daha fazlasını yaptıklarını anlatmıştı.

Merdiven ufak bir hole açılıyordu. Tam karşıda kapısı açık bir banyo, iki yanında da iki tane oda vardı. Sara, sağdaki odanın kapısını açarak ışığı yaktı. Ben de yavaşça onu izledim.

Odaya girdiğimde bakışlarımı duvarlarda gezdirdim. Üç duvar beyaz, kapının olduğu duvarsa simsiyahtı. Her şeyi görmek için çevremde dönüp taze boyanın kokusunu çektim içime. Yüzüm gülmüştü.

Kapının karşısındaki çift kişilik bir yatağın üzerinde, siyah beyaz barok bir yatak örtüsü ile siyah nakışlı beyaz yastıklar duruyordu. Yatağın üzerinde asılı üç boyutlu tablodaki siyah tellerle bağlanmış yüzlerce siyah kelebek, bembeyaz duvardan fırlayacak gibiydi. Duvardaki mantar panoda Sara'nın el yazısıyla bir not vardı.

Evine hoş geldin Emma.

"Beğendin mi?" diye sordu Sara merakla.

Arkamı döndüğümde Anna ve annemin de tepkimi beklediklerini gördüm.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum," dedim bir solukta. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Anna. Annemse Anna'nın birkaç adım gerisinde durmuş, bekliyordu.

Sara çantalarımı açıp sahip olduğum birkaç eşyayı yerlerine yerleştirirken, annem de Anna'ya, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sormuştu. İki kadın birlikte merdivenlerden aşağı inerken, Anna'nın sesi giderek azalıyordu.

"Sara, gerçekten çok teşekkür ederim."

Sara, sesimdeki samimiyeti hissederek elinde tuttuğu tişörtlerle bir an durdu. Tişörtleri açık dolaba yerleştirirken, "Annenin yanına taşınmak konusunda endişeli olduğunu biliyordum," diye açıklamaya başladı. "Sen itiraf etmesen bile ben biliyorum. Annem de Rachel'ı tanımak istediği için bu iyi bir fikir gibi göründü. Dün bütün günü birlikte geçirdik. Alışveriş yaptık, duvarları boyadık ve odayı dekore ettik. Emma, bence endişe etmene hiç gerek yok. Rachel muhtemelen senden daha heyecanlı."

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Sara işini nihayet bitirmişti. Kıyafetlerimi yerleştirmiş, kitaplarımı düzenlemiş, Anna ve Carl'ın bana Noel hediyesi olarak verdikleri dizüstü bilgisayarımı ve modemi kurmuştu.

"Sanırım tamamen yerleştin," dedi işleri bittikten sonra.

Gitmeye hazırlandığını anladığımda tüm vücudum bu düşünce ile irkilmişti.

Gidişini ertelemek için bir yol düşünürken, aşağıdan seslenen Anna'nın sesi duyuldu. "Sara, hazır mısın?"

Gerçek şu ki ben annemle baş başa kalmaya hazır değildim. Huzursuz kıpırdanışlarından onun da buna hazır olmadığını hissedebiliyordum.

Vedalaştık ve onlar gözden kaybolup bizi yalnız bırakana kadar verandada durduk. Arkamı dönüp eve girdiğimde durumun garipliğini bir kez daha hissetmiştim.

Kalın ahşap kapıyı kapatırken üzerindeki cam tıkırdadığında, "Pekâlâ... eğer istersen evi gezebilirsin," dedi tereddütle.

"Peki... olur." Hemen sağa dönüp mutfağın kemerli kapısından içeri yöneldim. Annemse holün ortasında durmuş, ilgiy-

le beni izliyordu.

Açık sarı duvar boyalarının dışında, mutfağın ilk inşa edildiği günden beri yenilenmediği anlaşılıyordu. Ahşap mutfak dolaplarının kapakları, çiziklerle dolu tezgâhın üzerinde eğri büğrü duruyordu. Ormana bakan mutfak penceresinin önündeyse ikili mermer bir lavabo vardı. Benden daha küçük bir buzdolabı köşede homurtuyla çalışırken, beyaz bir gaz ocağı da yanında duruyordu. Takım olmayan dört sandalye ve ufak bir yuvarlak masa dışında, mutfakta başka bir eşya için yer yoktu zaten. Sandalyelerden biri, girişi açmak için duvara sabitlenmişti.

"Rahatına bak," dedi kapının önünden. Bu dar mekânda iki insanın birbirini görmezden gelmesi mümkün değildi. Buzdolabını açtığımda, çeşitli soslar ve önceki günlerden kalma Çin yemeği buldum. Uzun süreden beri kalmış gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim kapıyı kapatarak.

"Sanırım markete gitmemiz gerek, değil mi?" Sorusunu heyecanlı bir kahkaha takip etmişti.

Annem elleri arka cebinde, geriye doğru birkaç adım atarak holden oturma odasına geçmem için yol verdi. Gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Ve bu, endişeli hâlimi daha da beter yapıyordu. Bir şey söylemem ya da bir çeşit konuşma başlatmam gerektiğine inanıyor, ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Ben de heyecan içinde parmaklarımla oynayarak oturma odasında öylece dikilmeye başladım. Odada kahverengi bir kanepe ile televizyonun önüne yerleştirilmiş, iki kişilik bir koltuk vardı. Pencerenin önünde bir sallanan sandalye duruyordu. Belirsiz teftişim sırasında bir an durdum.

Bu sandalyeyi nereden bildiğimi hatırlamak yaklaşık bir dakikamı almıştı. Onunla ve babamla yaşadığım zamanlarda bu sandalye benim odamda duruyordu. Onu yeniden görmek kalbimi sıkıştırmıştı. Bu ani hatıra dalgasına hazır değildim. Oraya gidip sandalyeye dokunmak istiyordum. Parmaklarımı,

o oymalı kollarında dolaştırdığımda, ahşabın içinde sakladığı hatıralarımın mutluluğu ile dolacaktım sanki.

Bir ileri bir geri sallanırken beni güçlü kollarının arasına alır, masallar anlatırdı. Kalp atışlarını dinleyerek uykuya daldığım sırada bana sevgi sözcükleri fısıldar, sözler verirdi. Gözlerimi sandalyeye dikmiş, hareketsiz dururken annemin de beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Bir sürü filmim var."

Sesi, beni dalıp gittiğim hayallerden uyandırmış, kendime getirmişti. Ne dediğini tamamen anlamam bir dakikamı almıştı. Camın yanındaki DVD kutularıyla dolu raflara bakarak başımı salladım.

"Ah, harikaymış."

Oturma odasının diğer tarafında, çerçeveli fotoğraflarla çevrili bir ses sisteminin yer aldığı büfe ünitesi duruyordu. Oraya doğru gittim. Kendi fotoğraflarımı görmeyi umduğumu söyleyemezdim, ama bir tane bile göememek... içimi acıtmıştı.

Varlığımın ya da babamla yaşadığı hayatın herhangi bir kanıtını aramak için bakışlarımı çevremde gezdirdim. Ama bir oda dolusu yabancı insandan başka bir şey yoktu.

"Arkadaşlarımın fotoğrafları," diye açıkladı fazla detaya girmeden. Kırıldığımı sesimden anlayacağından korkarak başımı sallamakla yetindim.

Ben köşedeki bir başka rafta topladığı CD'leri incelerken, "Demek yarın okulun var. Peki, dönmeye hazır mısın?" diye sordu aniden.

"Pek sayılmam." En azından dürüstçe cevaplamıştım. Benim katılmakta oldukça beceriksiz olduğum bir konuşma başlatmaya çalışıyordu.

"Bir sonraki beyzbol maçın ne zaman?"

"Cuma," dedim. Gözlerim odayı taramaya devam ediyordu.

"Gelmemin bir sakıncası olur mu?" Bu soruyu sorarken ciddi görünüyordu. Sesindeki bu huzursuzluk ilgimi çekmişti.

"Tabii gelebilirsin," dedim, yüzümde garip bir gülümsemeyle ona bakarken. Mavi gözlerindeki gerginlik yavaş yavaş eriyordu.

"Harika. Teşekkürler."

Bu son cevap her şeyi değiştirmişti. Bir anda annemi, fotoğraflardaki insanları bana tanıtıp o an nerede olduklarını ve neler yaptıklarını anlatırken buldum. Hayatımı değiştireceğini söylediği birkaç CD çıkartmış, onları mutlaka dinlemem için ısrar ediyordu.

Ben pek fazla konuşmadım. İstesem bile ağzımdan bir kelime çıkabileceğine inanmıyordum. CD çaların önüne oturup, CD'leri yere dağıtarak seçmeye çalışırken, durmak bilmeden konuşuyordu. Anlattığı hikâyeleri dinlerken rahatlamaya çalışmış, önümdeki kadını izleyerek onunla yeniden bir anne-kız bağı kurmaya zorlamıştım kendimi. Sanki bir annem olmayalı milyonlarca yıl geçmişti. Onun yanında nasıl hareket edeceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Peki, odanı gerçekten beğendin mi?" diye sordu seçtiği CD'yi takarken.

"Evet, gerçekten beğendim," dedim ki bu doğruydu.

"Tasarımda bana pek bir şey düşmedi. Her şeyi Anna ve Sara seçti," diye itiraf etti yanakları kızararak.

Annem, ona geçen seneki New Orleans gezisini hatırlatan şarkıyı bulmak için uğraşırken kapı çalındı. Kapıyı açmaya giderken onu izledim. Kafası karışmış görünüyordu.

"Şey... merhaba," dedi annem. Olduğum yerden sesleri duyabiliyordum.

"Merhaba Bayan Thomas. Ben Evan. Emma'yı görmeye gelmiştim de."

Yerde bağdaş kurmuş otururken bir anda yerimden fırlayarak kapıya koştum.

"Selam," diye atıldım, annem daha bir şey söyleyemeden. Evan başını kapıdan içeri uzattığında yüzünde o kendi-

ne has gülümsemesi belirmiş, kalp atışlarım hızlanmıştı. Onu gördüğüme öyle sevinmiştim ki.

"Hadi içeri gir Evan."

Hole adımını atarak annemin kapıyı kapatmasına müsaade etti.

"Ben Rachel. Bana Bayan Thomas demene hiç gerek yok. Bayan Thomas, Derek'in annesiydi ve beni de pek sevmezdi. Hem soyadım da Wallace. Yani illa soyadımla sesleneceksen bana Bayan Wallace diyebilirsin. Ama ben cidden Rachel'ı tercih ederim."

Evan da ben de bir saniye içinde annemin ağzından dökülen onca bilgi ile hayrete düşmüştük. Afallamış bir hâlde ona baktığımızı fark ettiğindeyse yanakları kızarmış, endişeli bir kahkaha atmıştı.

"Vay canına. Sana neden tüm bunları anlattığımı bilmiyorum. Genelde bu kadar gergin değilimdir. Aslına bakarsan evet, gerginimdir." Şaşkına dönmüş yüzlerimize bir kez daha bakarak "Çok özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedim gerginliğin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğimden. "Ben Evan'a evi gezdireyim."

"Ah, tabii," dedi ve oturma odasına dönerek yerde dağınık duran CD'leri toplamaya başladı.

Çevresinde bir tur dönmesi her şeyi görmesi için yeterli olduğundan, Evan'a alt katı gezdirmekle uğraşmamıştım. Elinden tutarak onu üst kattaki odama çıkarttım ve kapıyı kapattım.

Yatağın üzerindeki eğimli tavan yüzünden hafifçe eğilerek yatağıma oturdu ve "Güzel bir oda," dedi. "Nasıl gidiyor? Annen iyi birine benziyor."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, "Evet," dedim tereddütle. "İyidir... yani harikadır."

"Sen de gerginsin, değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Hâlimi anlıyordu. "Sanırım artık bu kırmızı yanaklarını kim-

den aldığını biliyorum."

"Çok komiksin," dedim alayla. Gerginlik, hissettiğim duyguları anlatmak için yeterli kelime değildi. İçimde yükselen panik dalgasını hissedebiliyordum. Belki de korktuğum şey, annemin bana en sonunda bunu yapamayacağını, hayatımın bir parçası olmak istemeyeceğini söylemesiydi. Ve bu duygu, burada onunla birlikte geçirdiğim vakitler için minnettar olacak kadar rahatlamamı engelliyordu.

"Sanırım biraz gergin sayılırım."

"İyi olacaksın," dedi Evan elimi hafifçe sıkarak. "Ah, odan için bir şey getirmiştim."

Ceketinin cebine uzandı ve çıkardığı büyük zarfı bana verdi. Zarfı açtığımda içinden bir sürü fotoğraf çıkmıştı. Evan'ın fotoğraf makinesiyle yakaladığı pozları gördüğümde gülümsedim. Heyecanla futbol oynadığım sırada, Sara ile yan yana oturup gülerken, Evanların verandasında oturmuş uzaklara dalmışken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Hatta geçen eylülde bir piknik sırasında çektiğimiz ve Evan'ın kolu omzumdaki pozlar bile buradaydı.

Eğilip onu öptüm. "Tam da odamda eksik olan şeyler bunlar."

Masanın üzerindeki panodan işareti kaldırdım ve fotoğrafları, panonun üzerindeki siyah bandın altına sıkıştırdım.

Tam o anda kapım hafifçe çalındı. Ben daha ağzımı açamadan annem yavaşça kapıyı araladı ve başını uzattı. "Ben kendime pizza söyleyecektim. Siz aç mısınız?"

"Harika olur. Teşekkürler," dedi Evan ikimiz adına da. Dudaklarımı kapatıp başımı salladım.

Mutfağa indiğimizde de masada sessizliğimi koruyor, annemin gergin bir hâlde çene çalmasını dinliyordum. Evan'ı hemen her konuda sorguya çekiyordu. Ona odaklanarak ikimizin arasındaki gerginliği geçiştirmenin bir yolunu arıyordu sanırım. İkimiz de Evan'ın ağzından dökülen her kelimeye böyle

çaresizce odaklanırsak birbirimize ne söyleyeceğimizi düşünmek zorunda kalmayacaktık. Evan ise her zamanki gibi baskıyla gayet iyi baş ediyordu. Ortamın havasındaki ağır sıkıntıyı hiç çaktırmıyordu. Ama o gittiğinde aramızdaki huzursuz gerilim geri dönmüştü.

"Film seyretmek ister misin?" Ben artan pizzayı dolaba kaldırırken gelmişti bu teklif.

"Aslında yarına yetiştirmem gereken bir ödevim vardı," diye yalan söyledim. Yavaşça başını salladığında yalan söylediğimi anlayacağından korktum.

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade ile "Peki," dedi sonunda. Bu yanıt bir suçluluk duygusu oluşturmuştu içimde. Ama gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kollarımı başımın altına alıp, yatağıma uzanarak gözlerimi yeni boyanmış tavana diktim. İçimde dönüp duran çok farklı hislerle baş etmeye çalışıyordum. Bunları çözmek için yalnız kalmalıydım.

Son beş yıl içinde, bu kadınla yaptığım konuşmalar yarım düzine cümleyi geçmemişti. Şimdi ise onunla ev arkadaşı olduk birden. En azından ben öyle hissediyordum. Arkadaşları hakkında hikâyeler anlatıyor, yaptığı seyahatlerden bahsediyordu. Sanki kızıyla değil de yeni tanıştığı biriyle konuşuyordu. O bu kadar eğlenirken, kendi başımdan geçenleri düşününce midem bulanmaya başlamıştı.

Ben cehennemin en karanlık köşelerindeyken annem demek seyahat ediyor, içki içiyor ve rahat bir hayat yaşıyordu. Sadece bu düşünce bile kusmak istememe sebep olmuştu. Beni terk edişinden, Carol ve George ile geçirdiğim zamanlardan ya da bu zamanlarda başıma gelenlerden bir kez olsun bahsetmemişti. Aramızdaki o kocaman siyah boşlukla şimdi baştan başlıyorduk. Sanırım bunları unutmakta zorlanan tek kişi bendim.

Dürüst olmak gerekirse onunla yaşamanın neye benzeyeceğini hiç düşünmemiştim. Aramızda hiç var olmamış bir ilişkiyi

canlandırmak değildi elbette niyetim. Fakat son beş yılda, onun hayatında hem fiziksel hem de duygusal olarak hiç var olmamış olmayı da beklemiyordum.

Bütün akşamı odamda geçirmiş, gece yarısı civarında da yatmak üzere hazırlanmak için ancak geniş bir dolap büyüklüğündeki banyoya girmiştim. Televizyon oturma odasındaydı. Merdivenlerden, "İyi geceler," diye seslendim. Annemse mutfakta konuşup gülüyordu. Muhtemelen telefonda biriyle görüşüyordu. Cevap vermesini beklemeden kapımı kapattım ve yeni beyaz nevresimlerin içine girerek yorganı kafama kadar çektim.

Yanımda duran telefonum çaldığında açıp Sara'dan gelen mesajı okudum. *İyi geceler. Sana yeni odanda iyi uykular dilerim!*

Cevap vermeden baş ucu lambamı söndürdüm.

Hâlâ burada olduğum ve annemle yaşadığım gerçeğini kabullenmeye çalışarak karanlıkta gözlerimi boşluğa dikmiş, yatıyordum. Dışarıdan esen rüzgârla pencereler gıcırdıyordu. Gözlerimi kapayıp uykuya dalmayı denedim ama dakikalar içinde yeniden açılmışlardı. Merdivenler çatırdıyordu. Seslerin yalnızca annemin yürümesinden kaynaklandığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Nihayet banyo kapısını kapatana kadar attığı her adımda, basamaklardan çıkan sesleri ile onu takip ettim.

Sonra hemen uykuya daldığımı söylemeyi isterdim, ancak basamaklar üzerinde biri yürümese de gıcırdayabilirdi. Bunu biliyordum. Tüm gece boyunca, evden gelen sesler yüzünden bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Soğuk rüzgâr, tıpkı zihnimde dolaşan dağınık düşünceler gibi, gıcırdayan pencerelerin arasında ıslıklar çalarak bana eşlik etti.

5. İNSANLAR DEĞİŞİR

"Günaydın," dedi Evan. Kaygan yürüyüş yolunda beni o karşıladı. Kapıyı arkamdan kapatıp duşta işe gitmek üzere hazırlanan annemi geride bırakmıştım.

"Merhaba," dedim, çantamı omzuma asarak.

"Sabahlarla aran pek iyi değil sanırım?" diye dalga geçti Evan, arabanın kapısını açarken. Dudaklarına bir öpücük kondurup hemen arabaya binmeden önce sırıttım.

Arabaya yerleştiğimizde açıklamaya giriştim. "Üzgünüm, uykumu alamadım. Bu ev inanılmaz derecede gıcırdıyor."

Yaşadığım bitkinlik düşünüldüğünde, tatilden sonraki ilk gün beni almayı teklif ettiğine memnun olmuştum.

"Bu gece antrenmandan sonra bir planın var mı? Bize gelmek ister misin?"

"Olur," dedim hiç düşünmeden. Sonra aceleyle, "Yapamam," diye düzelttim.

Evan'ın kafası karışmıştı.

"Annemle market alışverişine gideceğim," diye açıkladım. "Neleri sevdiğimden emin olmadığı için birlikte gitmemizi istiyor."

"Tamam," dedi. "Peki, dün gece ben ayrıldıktan sonra nasıldı? İkiniz yemekte oldukça komiktiniz. Heyecanlandığında annenin çenesi düşüyor, sense ağzını açmıyorsun."

"Senin için tam bir işkenceydi, değil mi?"

"Ben iyiydim." Evan kıs kıs gülüyordu. "Ama durumun se-

nin için daha kötü olduğuna eminim."

"Ben... onunla ne konuşacağımı hiç bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bence tüm konuşmayı onun yapmasına müsaade edebilirsin."

Dalgınlık içinde camdan dışarı bakıyordum. Araba durana kadar da okula gelmiş olduğumuzu fark etmedim.

Arabalarından inen öğrencileri gördüğümde, benliğimi bir korku dalgası sardı. Evan düşüncelerimi okumuş, bu hâlimi anlamıştı. "Burada olmak istemediğini biliyorum, ama her şeyin daha farklı olacağına inanıyorum."

Hiçbir şey söylemeden arabadan çıktım.

Eskiden okula gitmeyi dört gözle beklerdim. Okuldaki sosyal hayatım yüzünden değil, evdeki baskıdan kaçmak içindi bu isteğim. Fakat başıma gelen onca şeyden sonra, bu güvenli sığınağım en korktuğum yer olmuştu. Sene başında başım önümde kabuğuma daha da çekilmeye çalışıyordum. Sadece okul koridorlarında değil derslerde de bu böyleydi. Verilen ödevleri yapmak dışında bir şeye katılmayı reddediyordum. Sara ve Evan da sonunda beni cesaretlendirmeye çalışmaktan vazgeçmiş, işlerin sandığım kadar kötü olmadığı konusunda söz vermişlerdi.

Arabanın kapısını kapatmadan önce derin bir nefes alıp önümdeki tuğladan yapılmış binaya baktım. Sırt çantamı omzuma alarak kendimi dikkatle bana dönecek gözlere hazırladım. Evan hemen elimi tuttu. Sıcak dokunuşu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Sara da bizi, yüzünde o her zamanki gülümsemesiyle arka kapıda bekliyor, yanından geçen hemen herkese selam veriyordu.

"Günaydın," dedi hevesle. Sonra bir anda suratı asıldı. "İyi uyuyamadın, ha?"

"Vay canına," dedim bu açık sözlülüğü karşısında. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

Sara dilinin ucundaki sözcükleri dürüstçe söylemeden önce Evan aceleyle araya girip "Hayır," dedi.

"Yalancı," dedik Sara ile bir ağızdan. Göz göze geldiğimizde gülmeye başlamıştık. Kahkahalarım değişik bir etki yaratmış, âdeta lanet altındaki bir kasabayı uykusundan uyandırmıştı. Bir anda yanımda bir ses duydum. "Merhaba Emma."

Kafamı çevirdiğimde Jill'i yanımızda gördüm.

"Yeni yıl geceniz nasıldı?" Aramızdan herhangi birinden bir cevap almadan ya da yüzümüzdeki afallamış ifadeye aldırmadan devam etti. "Michaelalardaki partiyi duydunuz mu? Ailesi partinin ortasında eve dönmüş. Tabii herkes sarhoşmuş. Ama en kötüsü ise şu: Nick ve Tara'yı, kendi yataklarında seks yaparken yakalamışlar. Michaela'nın başı fena hâlde dertte."

Ve işte böylece, son yedi ay sanki hiç yaşanmamış gibi olmuştu. Jill ve Sara parti hakkında konuşmaya devam ederken, Evan'ın da yüzünde bir 'sana söylemiştim' gülüşü belirmişti. Onu görünce ben de gülümsedim.

Koridorda yürümeye devam ederken üzerimdeki bakışların kalktığını ve ben yanlarından geçerken artık kimsenin fısıldamadığını fark ettim. Arada bir birileri, "Selam," ya da "Günaydın," diyordu sadece. Korkmaya başlamıştım. Herkes olayı unutuyordu... ya da öyle davranıyordu.

"Tatili kazasız belasız atlatmış olduğunu görmek güzel," diye seslendi biri kalabalığın arasından. Görünen o ki *herkes* unutmamıştı.

O alaycı sözleri duyduğunda Evan'ın bir anda gerildiğini hissettim. Benim de göğsüm sıkışmıştı. Evan arkasına dönerek sözlerin sahibi çocuğu bir anda dolaplara yapıştırdı. Tam bir şok içinde olanları izliyordum. Koridordaki herkes donup kalmıştı.

"Ne dedin sen?" dedi biri. Fakat bu soruyu soran Evan değildi. Son sınıftan birkaç çocuk, hemen Evan'ın elinin altındaki çocuğun etrafını sarmıştı. Boyuna bakılırsa ancak birinci sınıf

olmalıydı. Evan çocuğu hareketsiz tutarken, Joel Rederick de ona doğru eğilmişti. Birinci sınıf öğrencisi panik içinde bakarken alnından damlayan terler görülebiliyordu.

"Hiçbir şey," dedi kekeleyerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi bir başka son sınıf öğrencisi tehditkâr bir sesle.

Kalabalığın ardından duyulan otoriter bir ses, "Neler oluyor burada?" diye sordu bir anda. Evan çocuğu bıraktı ve kalabalık dağıldı. Çocuk, kendini hemen terk eden ufak grubunu aramaya koyuldu.

"Serseri," dedi arkamda duran Jill. Herkes kendi yoluna dağılmış, konuşmalarına devam etmişti. Ben orada az önce olanları hazmetmek için hareketsiz dururken kimse bana ikinci defa bakmıyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedi Evan elimi yeniden tuttuğunda.

"Önemli değil," diye yanıtladım usulca. Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıyordum. "Teşekkür ederim."

Bu tepkiyi beklemediğinden kaşlarını kaldırarak yüzümü incelemeye koyulmuş, sonra eğilip beni öpmeden hemen önce yeniden gülümsemişti.

"Aman Tanrım, koridorun ortasındasınız," dedi Sara onaylamaz bir tavırla. Evan geri çekilirken ben garip bir şekilde Sara'ya bakıyordum.

Sara ile birlikte dolaplarımıza yürümeye başladığımız sırada sordum. "Ne zamandan beri Evan'ın beni koridorda öpmesini umursuyorsun?"

"Dikkat çekmemek istiyordun, hatırladın mı?" dedi dolabından kitaplarını alırken.

Hâlâ bir şeylerin doğru olmadığını sezdiğimden, "Sara, bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır, ben iyiyim."

Yanımdan gidişini izlerken, bana karşı dürüst olmadığını

biliyordum.

~~~~~

Basketbol antrenmanından sonra, annemi mutfak masasında alışveriş listesi yaparken buldum. Evde hiçbir şey olmadığı için oldukça uzun bir listeydi bu.

"Merhaba," dedi beni karşılarken. "Sanırım yemekler için bazı fikirlerim var. Sevmediğin bir şey var mı?"

"Genelde her şeyi denemeye açığım... köfte dışında," dedim elimde olmadan ürpererek. "Ama çok çılgın bir şeyler yapmana da gerek yok. Hem, basketbol yüzünden akşamları eve genellikle geç gelirim."

"Biz de kolayca yapılabilecek şeyler alırız. Bu nasıl olur?" dedi, yeniden listesinin üzerinden geçerken. "Bu şekilde eve geç geldiğinde ya da ben iş yerindeyken kendine kolayca bir şeyler hazırlayabilirsin."

Bir sandviç dışında herhangi bir yiyecek hazırlama fikri bana korkutucu geliyordu. Asılan yüzümü gördüğünde, "Ne?" diye sordu endişeyle.

"Şey... mutfakla aram pek iyi sayılmaz da," diye itiraf ettim utanarak.

Şaşırmıştı. "Yemek yapamıyor musun?"

"Yulaf ezmesi yemekten sayılır mı?" diye sordum omuzlarımı silkerek.

Annem bir kahkaha attı. "Pekâlâ, sanırım dondurulmuş gıdalar bölümünden de bir şeyler almamız gerekecek."

~~~~~

Arabaya bindik ve diğer kasabadaki markete gittik. Yol boyunca listeyi incelemiş, bir şeyler ekleyip eklemeyeceğimi sormuştu. Daha önce bir alışveriş listesinde hiç söz hakkım olma-

mıştı; bu yüzden de fazla bir katkı sağlayamadım.

Carol ve George'la yaşadığım günlerde, alışveriş listesine sadece kahvaltılık gevrek ve gofret gibi temel gereksinimleri yazardım, çünkü bana bir şey ikram edilmedikçe yeme hakkım yoktu. Çoğu zaman, önüme ne konursa onu yemek zorundaydım –hatta beni şiddetli bir şekilde hasta eden şeyleri bile.

Sonunda listeyi bir kenara bırakıp alışveriş yaptıkça aklımıza gelenleri almaya karar verdik. Aslında her şeye karşı genel yaklaşımımız buydu. İlişkimiz de dâhil.

Bir yığın elma arasından birkaçını seçip sepete atarken, "Bu annelik işinde çok iyi olmadığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Bu, bir markette yapacağımızı beklemediğim bir konuşma başlangıcıydı.

"Demek istediğim, hayatına yeniden girip seni yönetmeye çalışacağımı falan düşünmeni istemiyorum," diye devam etti kaygılı bir sesle. "Ben sadece... yani bence öyle çok daha güzel olur... Arkadaş olsak... Bilirsin işte, şey yerine..." Dudaklarını kapatarak yeniden bana baktı. "...sadece seni tanımak istiyorum. Bu bir şey ifade ediyor mu?"

Omuzlarım büyük bir rahatlıkla gevşemişti. Konuşmanın nereye varacağını bilmiyordum ama bu güzel bir sürpriz olmuştu. Onun yeniden nasıl annem olacağını bilmediğim gibi, nasıl bir evlat olacağımdan da pek emin değildim.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Bu hoşuma gider."

"O hâlde bana Rachel diyebilir misin?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Açıkçası *anne* demen biraz garip geliyor da."

Bu talebine şaşırarak huzursuz bir kahkaha attım. "Deneyebilirim."

Gülümsedi ve derin bir nefes alarak endişelerini bir kenara bıraktı. "Harika. Şimdi, öğle yemeği için ne istersin?"

O malzemeleri alıp arabaya atmadan önce onaylamam için bana bakıyor, ben de arkasında market arabasını sürüyordum.

İşimiz bittiğinde arabada iki kişinin bir ayda yiyebileceğinden çok daha fazla şey vardı. Allah'tan büyük kısmı dondurulmuş gıdalardı.

Aldıklarımızı kasadan geçirirken, "Yemek yapmayı öğrenmek ister misin?" diye sordu annem. "Sana öğretebilirim."

Teklifine sıcak bir gülümseme ile karşılık verdim. Evan'ın daha önce birkaç kez bunu denediğini ve her bir denemenin de felaketle sonuçlandığını söyleyemeden, "Şey... tabii," dedim. Benimle bir şeyler yapmaya hevesli görünüyordu. En azından denemeliydim.

Torbaları araca yükleyip yola çıktıktan hemen sonra, "Evan'la ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Resmî olarak..." diye başladım, "...yaklaşık on aydır çıkıyoruz."

"*Resmî olarak* da ne demek?"

"Şey..." Bir müddet durumu ona nasıl açıklayacağımı düşündüm. Neredeyse ilk günden beri birbirimiz hakkında hissettiklerimizi; yanlış anlaşılmalar ve kırgınlıklar yüzünden bir araya gelemeyişimizin ne kadar uzun sürdüğünü ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

"...sanırım buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Geçen martta çıkmaya başladık diyebiliriz ama."

Kafası karışmıştı. "Peki," dedi başını sallayarak. "Gerçekten iyi birine benziyor."

"Evet," dedim. Yüzüm aydınlanmıştı. "Öyledir."

"Bense hâlâ arıyorum..." Derin bir iç çekişle gelmişti bu itiraf. "Bir daha asla Derek gibi birini bulamayacağım."

Kalbim duracaktı. Arkadaş olmaya karar verdiğimizi biliyordum ama o hâlâ benim annemdi. Ve onun ölmüş babamla kıyaslayabileceği başka birini bulması hakkında konuşması, açıkçası beni biraz sarsıyordu.

"Bu akşam yemeği hazırlarken bana yardım etmek ister misin?"

"Efendim?" dedim şaşırarak. Hâlâ az önce yaptığı yorumu atlatmaya çalışıyordum.

Sanırım o da konuyu değiştirmek istemişti. "Yemek derslerine başlamak ister misin?"

"Bu geceyi geçebilir miyiz?" diye yalvardım. "Sanırım ne kadar kötü olduğumu göstermeden önce biraz beklemek istiyorum."

Bir kahkaha attı. "O kadar da kötü olamazsın."

"Tahmin bile edemezsin," dedim gülümseyerek.

"Pekâlâ, başka bir akşam denersin."

~~~~~

Annem, domuz pirzolalarının içini nasıl doldurduğunu anlatırken ben de mutfakta oturuyordum. İşe yaramayacağını bildiğimden yalnızca dinliyormuş gibi başımı sallıyordum. En karmaşık denklemleri bile çözebilir, sinir sisteminin nasıl çalıştığını anlayabilirdim. Fakat eti nasıl marine edeceğim ya da jülyen doğrayacağım sorulsa açıklanamaz bir kaygıya kapılırdım.

Yapabileceğim tek şey olan masayı kurma işinin ardından, annem de yemeklerle dolu tabakları getirdi.

"Teşekkürler," dedim elimde bir bardak suyla sofraya otururken.

"Rica ederim," diye cevapladı ve karşıma oturdu.

Yemek için teşekkür etmek üzere başımı tabağımdan kaldırdığımda, onu beni izler hâlde buldum. Yüzümün her bir noktasını öyle dikkatle inceliyordu ki bir an masanın altına saklanmak istedim.

"Ona ne kadar benzediğini unutmuşum." Yaşlı gözleri uzaklara dalmıştı. Aynı anda hem bana bakıyor hem de görmüyordu. Acı dolu bakışlarından kurtulmak için başımı eğdim.

"Neyse, Sara inanılmaz bir arkadaş sanırım, değil mi?" diye sordu. Sesi bir anda normale dönmüştü. Bıçağıyla tabağındaki
~~~~~

pirzolayı parçalara ayırırken yeniden ona baktım.

"Ah, evet," dedim gözlerindeki tekinsiz bakışı savuşturarak. "En iyi arkadaşımdır."

"Benim de öyle bir arkadaşım var," dedi annem gülümseyerek. Onun hakkında düşünmek bile yüzünü güldürmüştü.

"Her şeyi birlikte yapardık. Genellikle başımı belaya sokardı ama hayatımın en inanılmaz hikâyelerini de onun sayesinde yaşadım."

Hayatının böylesine büyük bir kısmında yer edinen kadını hatırlamaya çalışarak başımı salladım. Ama hatırlayamıyordum. Hayatımın on iki yılında teknik olarak yanımda olmuş olsa da annem hakkında bildiğim pek bir şey olmadığını anladım bir anda.

~~~~~

O gece beni yatağımdan kaldıran, rüzgârın sesi ya da merdivenlerin gıcırtısı değildi. Evet, hâlâ uyanık oluşumun sebebi onlardı. Ama beni ayağa kaldıran şey, kapımın önünden gelen metal sesleriydi. Odadan çıktığımda, annemi arkası dönük, koridora dağılmış fotoğraf çerçevelerini toplamaya çalışırken buldum.

Yaklaştıkça, kendi kendine söylenerek beceriksizce bir çerçeveyi diğerinin üzerine koymaya çalıştığını gördüm. Eğilip onları almasına yardım etmeye çalıştığımdaysa ağladığını fark ettim.

"İyi misin?" Onu incitmekten çekinerek dikkatlice sordum bu soruyu.

"Ha?" dedi başını bir anda kaldırarak. "Ah, Emily özür dilerim." Burnunu çekip koluyla ıslak yanaklarını sildi. "Seni uyandırdım."

Gözlerini ağır ağır kırpıştırırken gerçeği anlayarak yere çöktüm... sarhoştu. En üst basamakta duran votka şişesi-
~~~~~

ni fark etmiştim. İçimde yükselen hayal kırıklığı ile güçlükle yutkundum.

"Ben... yalnızca bazı anıları düşünüyordum," diye geveledi. Çerçeve yığınını düzeltmeye çalışarak dizlerinin üzerine çömelmiş, sonra dengesini kaybederek düşmüştü.

"Lanet olsun," dedi kendi kendine, gözünün önüne düşen saçlarını geriye atarken.

Bir eliyle şişeye uzanıyor, diğeriyle sarıldığı çerçeveleri sıkıca tutuyordu. Oturduğu yerden şişeye yetişemeyince de kenara kaymış, ayakları basamağa gelecek şekilde yer değiştirmişti. Şişeden bir yudum aldıktan sonra, yüzüne düşüp duran saçlarına öfkelenerek kolunu alnına götürdü. Maziye doğru bir yolculuğa çıkmış gibi görünüyordu.

Uzanamadığı birkaç çerçeveyi de alıp yanına koydum. Hepsinin babamın fotoğrafları olduğunu fark etmiştim.

Annem kucağındaki fotoğrafları karıştırırken, aralarından bir tanesi kayarak merdivenlerden aşağı düştü. "Lanet olsun."

Başka bir fotoğrafı kaldırdığında gözünden yaşlar akıyordu. Babamla birlikte bir yelkenlide çektirdikleri bir fotoğraftı bu.

"Bunları aradığını biliyorum," dedi elinin tersiyle akan burnunu sildikten sonra. "Onları dolabın en dibinden çıkartmam gerekti. Ama yapamam..."

Devam edemeyecekti. Yarı kapalı gözleri kan çanağına dönmüş, rimeli tüm yüzüne akmıştı. Sarhoşluğunun arkasında onu tüketen bir üzüntü vardı. Bu görüntü kalbimi sızlatmıştı.

"Bana onu hatırlatıyorsun," dedi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Onu nasıl rahatlatacağımı bilemiyordum.

"Onu ne kadar özlediğimi unutmuşum," diye geveledi merdivenin korkuluklarına yaslanarak. Kucağından başka bir çerçeve daha kayıp yere düşmüştü.

"Lanet olsun!" diye çığlık attı. Tek bir harekette fotoğraf yığınını alıp merdivenlerden aşağı fırlattı. Bu patlamasıyla ye-

rimden zıplamıştım. Çerçeveler basamaklara çarpıyor, her yana yağmur taneleri gibi cam kırıkları yağıyordu.

"Neden? Neden? Neden?" diye haykırdı acıyla. Bense yanında öylece kalakalmıştım. Önce merdivenlerin dibindeki yıkımı, sonra da gözlerimin önünde parçalanan kadını inceledim.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadım deli gibi atan kalbimle. Beni duyduğundan emin değildim.

Yeniden oturdu ve bir yudum daha almak üzere şişeye uzandı. Gözlerini zar zor açık tutarken, kendini korkuluklara bıraktı. Yere koymaya çalıştığı şişe, ellerinin arasından kayıyordu.

Merdivenin dibindeki karmaşanın içine düşmeden önce şişeyi tutup yanıma koymayı başardım. "Hadi yatağına kadar yardım edeyim sana," dedim usulca. Hâlâ sıkıca tuttuğum birkaç çerçeveyi de yere bırakarak kolunu omzuma atmak için ona yaklaştım.

"Efendim?" diye homurdandı annem. Başını bile dik tutamıyordu.

"İşte böyle," dedim onu yavaşça ayağa kaldırırken. "Yavaş." Kolumun altında sallanıp duruyordu. Yatak odasının kapısına odaklanmış, o devrilmeden içeri girebilmeyi umuyordum. On beş santim kadar önünde olsam da düşerse beni de düşürebilirdi.

Odaya girdiğimizde onu yatağa götürür götürmez kendini yüzüstü bıraktı. Ben üzerini örterken hafifçe horlayarak derin derin solumaya başlamıştı bile. Onu o daldığı huzurlu uykuda bırakarak odadan çıktım.

Merdivenin başında derin bir nefes alıp başımı sallayarak aşağıdaki karışıklığa baktım. Bu felakete yol açan şişeyi aldım elime dişlerimi sıkarak. Hislerimden kurtulmak istercesine gözyaşlarımı sildim. Göğsümde bir ağırlıkla merdivenlerden güçlükle indim ve şişenin içinde kalan alkolü lavaboya boşalttım. Parçalanmış çerçeveleri toplamaya başlamadan önce dermansız bir hâlde iç çektim.

Bunu beklediğim söylenemezdi, ama karşılaşacağım şeye karşı hazırlıklı olmalıydım. Bir yıl önce onu okulumun önünde ayık gördüğümde bile, içkiyi tamamen bırakacağına ikna olmamıştım. O gece hiçbir şey içmemiş olabilirdi. Ama bu sonraki her gece içmediği anlamına gelmiyordu. Biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Sadece yanılıyor olmayı umuyordum.

Babamla birlikte yelkenlide çektirdikleri fotoğrafı aldım elime. Boğazımdaki düğüm iyice büyüdü. Göğsümde esen fırtınayı yatıştırmak için gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha...

Merdivenlerdeki fotoğrafları da topladıktan sonra, cam parçalarını ve kırık çerçeveleri çöp kutusuna doldurarak geride kalanları süpürdüm. Çöpü dışarı çıkarttım. Eve döndüm ve fotoğrafları odama getirerek dolabımda eşofmanlarımı koyduğum rafın altına sakladım. Ben de henüz bunlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Yorganımın içine girerek bakışlarımı tavana diktim. Yaşlar, yanaklarımdan usulca süzülüp saçlarımın arasında kayboluyordu. Annemin gözlerinde gördüğüm acı ve kederi unutmak isteyerek gözyaşlarımın akmasına müsaade ettim.

6. YAŞAM TARZLARI

Ertesi sabah yataktan yorgun ve uykulu gözlerle zar zor kalkabildim. Annem çoktan işe gitmişti. Telefonuma baktığımda bana attığı mesajı gördüm. *Şey, dün gece için özür dilerim. Bunu görmemeliydin. Bu akşam yemek yer miyiz?*

Akşam görüşürüz, diye cevapladım.

Ama akşam antrenmandan döndüğümde etrafta aceleyle dolaşıyor, küpelerini takmaya çalışıyordu. Üzerinde mini bir etekle şifon bir bluz vardı. Koyu renk saçlarına fön çekmişti.

Topuklu ayakkabılarından birini ayağına geçirmeye çalışırken, "Selam," dedi nefes nefese. Neredeyse düşüyordu. "Şey, umarım kusuruma bakmazsın ama bu gece için planlarım olduğunu unutmuşum. Bir süre önce planladığım bir şey vardı; yani sen buraya taşınmadan önce." Durdu ve yüzünde özür diler gibi bir ifade ile tepkimi beklemeye başladı. "Ama istersen iptal edebilirim. Yani... seninle kalabilirim de."

"Hayır, git," dedim cesaretlendirerek onu.

Karar vermekte zorlandığını görebiliyordum. "Emin misin?" diye sordu bir kez daha.

"Evet, benim de bir sürü ödevim var zaten," dedim. Kendini daha iyi hissetmesi için abartıyordum elbette. "İyi eğlenceler."

Bir yandan çantasını alırken diğer yandan da topuğunun bantlarını takmak için tek ayağı üzerinde sendeleyerek "Pekâlâ," dedi. "Karnın açsa buzluktan bir şeyler yiyebilirsin."

Hemen sonra çantasından ufak bir naneli şeker kutusunu çı-

kararak içinden aldığı minik beyaz şekeri bir hamleyle ağzına attı.

"Beni bekleme," dedi, merdivenlerin yanındaki portmantodan aldığı montunu giyerken. "Muhtemelen çok geç gelirim."

Ben daha üzerimdeki montu çıkaramadan o çoktan evden çıkmıştı. Şaşkınlık içinde başımı salladıktan sonra derin bir soluk alarak boş evi hazmetmeye çalıştım.

Dış kapı yeniden açıldığında irkilerek arkamı döndüm.

"Ah... arabanı çekebilir misin?"

"Tabii ya, kusura bakma." Kapıdan çıkarken onu arkasından takip ettim.

"Bu kadar acele çıktığım için özür dilerim," dedi araç yolunda yürürken. "Çok geç kaldım ve arkadaşlarım da beni beklemekten nefret ediyorlar."

"Önemli değil," dedim ona dönerek. Ama yanımda kimse yoktu. Çoktan arabasına binmiş, sabırsızlık içinde kendi arabamı çekmemi bekliyordu.

Eve yeniden girdikten sonra eşyalarımı odama bırakarak yiyecek bir şey hazırlamak üzere mutfağa indim. Lazanya yapmaya karar vermiştim. Hazır paketin içinden lazanyayı çıkartıp doğruca mikrodalga fırına attım.

Sessiz evde, lazanyamı yiyip televizyon izlerken daha önce hiç bu şekilde yalnız kalmadığımı fark ettim. Hayatımın çoğunda kendimi yalnız hissetmiş ve kendimi duygusal olarak hemen herkesten soyutlamış olsam da hiçbir zaman tam anlamıyla kendi başıma değildim. Sara ile yaşamadan önce evde yalnız kalmama izin verilmiyordu. Zaten okulda mutlaka beni oyalayan bir şeyler oluyordu. Ve şimdi yalnızlığı yaşarken, bu durgunluktan hiç hoşlanmamıştım. Kafamdaki sesleri çok daha net duyuyordum.

Birkaç saat sonra, alt kattaki masa lambası ile verandanın ışığını açık bırakarak üst kata çıktım. Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydikten sonra ev ödevlerime yoğunlaşmaya çalış-

tım. Ama her gıcırtı ile dikkatim dağılıyor, kalbim duracak gibi oluyordu.

Dışarıda rüzgâr iyice artmış, soyulan pencerelerin ahşap çerçevelerini gıcırdatıyordu. Korkumu ötelemek için bu ürkütücü havayı müzikle dağıtmaya çalıştım. Evin inleyen tahtalarından her biri beni uyandırmasın diye yatağıma girerken de müziği açık bırakmıştım.

Derin bir nefes alarak karşımda duran siyah kapıya bakmaya başladım. Lambamı kapatıp kapatmamak konusunda tereddüt ediyordum. Işığı kapatacak düğmeye basmamla birlikte kapı da duvar da bir anda gözden kayboldu.

Nefes nefese ve ter içinde yatağımdan zıpladım. Kapımda gördüğüm insan silüetinden kurtulmak için hemen ışığı açtım. Siyah kapı benle alay edercesine kapalıydı.

Herhangi bir ses duymak için dikkatlice dinlerken gözüm seğiriyordu. Annem koşarak odama girmediği için yüksek sesle çığlık attığımdan emin olamadım. Tam o anda merdivenlerin aşağısından gelen kilit sesini ve onu takip eden kahkaha ile erkek sesini duydum. Saat sabahın ikisiydi. Saate göz attıktan sonra bu saate kadar nerede olduğunu ve şu an kiminle birlikte olduğunu düşünmeye başladım.

Onu beklediğimi düşünmemesi için ışığımı kapattım ve yorganı üzerime çektim. Rüzgâr, pencerelerde uğulduyor, soğuk esinti siyah perdeleri hışırdatıyordu. Eski ev, soğuk havayı eğri büğrü ahşaplarının arasından içeri alıyordu. Yorganı burnuma kadar çekerek uykuya dalmayı bekledim.

~~~~~

"Dün geceki fena bir fırtınaydı, değil mi Mary?" diye kıkırdadı radyo spikeri kulaklarımda yankılanan sesiyle. Arkamı döndüm ve yorganı yeniden başıma çekip uykuya dalma arzusuyla mücadele ederek alarmı kapattım. Sırtüstü yatarak bakışlarımı
~~~~~

tavana diktim. Yataktan çıktığım anda karşılaşacağım soğuktan korkuyordum.

O anda telefonuma gelen mesajın sesini duydum. Sara'dan gelen mesajda, *Kar Tatili!* yazıyordu. İyi. Bu da annem termostatı açıp evi ısıtana kadar yatakta kalabileceğim anlamına geliyordu.

Bir dakika sonra ise Evan'ın adının altında, *Birkaç saat içinde seni almaya geleceğim* mesajı belirmişti.

Mesajını onayladıktan sonra, yeniden uykuya dönemeyecek kadar ayılmıştım. Hemen sonra, banyoya giden koridorun tahtalarındaki ayak seslerini ve saniyeler sonra akan suyla gümbürdeyip gıcırdayan boruların sesini duydum. "Pekâlâ," diye homurdandım, "artık uyandım."

Yataktan kalkınca ilk iş olarak saçlarımı topladım. Ardından, buz kesmiş ayaklarımı tahtadan korumak için çoraplarımı giydim ve salına salına merdivenlerden aşağı, mutfağa indim.

Dolaptan aldığım kahvaltılık gevreği bir kâseye boşalttıktan sonra oturma odasına geçtim. Ağzımdan çıkan buharı daha fazla görmemek için termostatı yükselttim. Hareketlerim sanki mekanik gibiydi. Geri döndüm ve spor kanalını açarak gevreğimi yemeye başladım. Kapının açılma sesi ile verandanın ahşap zemininden gelen ayak sesleri bir anda durmama neden olmuştu. Başımı uzattığımda, montundaki karı temizleyerek ayakkabılarını çıkaran bir adam görmüştüm. Kalbim hızlanmıştı. Kendi eviymişçesine rahatça içeri girmekte olan her kimse, beni böyle görmesini istemiyordum.

Dağınık koyu renk saçları ve elinde bir kâseyle oturma odasına girerken şaşkın gözlerle onu izliyordum. Uzun kollu tişörtümün altında sutyen olmadığını fark ederek bacaklarımı kendime çekmiş, göğsümü kapatmaya çalışmıştım. Kaslı bir yapısı ve genç bir yüzü vardı. Kim olduğunu merak etmiştim. Jared'den daha büyük görünmüyordu.

Başıyla selamlayıp yanıma oturduğunda, "Hey," dedi.

Beni sanki yıllardır tanıyordu.

"Merhaba," dedim tek bir kasımı bile kıpırdatmadan.

"Ben Chris." Konuşurken ağzına koca bir lokma atmış, çenesinden süt damlaları akmıştı.

"Chris, sen hâlâ burada mısın?" diye seslendi annem merdivenlerden. Burada olmasını beklemediği belliydi.

"Evet," diye yanıtladı Chris.

"Derse gitmek için çıkacağını sanıyordum" Annemin ses tonundan, kafasının karışmış olduğunu anlayabilmiştim.

"İptal oldu," dedi bakışlarını televizyondan ayırmayarak.

"Şey... arabamı çalıştırabilir misin?"

"Evet, tabii."

Chris, şikâyet etmeden kâsesini sehpaya bıraktı ve odadan çıktı. Anahtarların şıkırtısını ve kapının açılma sesinin duymuştum. O gelmeden ortadan kaybolmayı umuyordum ama soğuktan nefes nefese ve aceleyle içeri girmişti. Karla kaplı botlarını çıkartmaya çalışırken, "Bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmem," dedim kollarımı göğsümde çaprazlayarak.

"Arkadaşlarım bu gece bir parti veriyor. Belki Rachel ve sen de gelmek istersiniz, ne dersin?"

"Hmm..." diyebildim sadece.

Uzun, siyah bir etek, siyah deri çizmeler ve dar yeşil boğazlı bir kazakla merdivenlerden aşağı inerken, "Emily, uyanmışsın," dedi annem şaşkınlıkla. "Okulların tatil olduğunu sanıyordum."

"İş kıyafetlerinle ne kadar seksi görünüyorsun sen," diye araya girdi Chris. Annem bana doğru bakarak utangaç ve tedirgin bir kahkaha attı. Son basamağa geldiğindeyse Chris onu kolundan tutup çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Annem garip bir şekilde kıkırdayarak onu itmiş ve yanından geçip mutfağa girmişti.

"Peki, birkaç hafta sonra okuldan döndüğümde seni göre-

cek miyim?" diye sordu onu takip ederken.

"Hmm... bakarız." Annemin isteksizliği sesinin tonundan anlaşılıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Kahve ister misin?"

Chris annemin ardından mutfağa girerken ben de basamakları ikişer ikişer çıkarak bir an önce odama gitmeye çalışıyordum. Onların çıktığını duyana kadar da odamdan dışarı adımımı atmadım.

Birkaç dakika sonra telefonuma gelen yeni mesajı gördüm.

Bunun için çok çok özür dilerim. Sen uyandığın sırada onun çoktan gitmiş olacağını düşünmüştüm.

Cevap vermedim. Ne cevap verecektim ki zaten...

Chris'in annem için bir istisna olduğunu ve bunun bir daha tekrarlamayacağını söylemesini çok isterdim. Erkekleri saklamaya çalışsa da işten sonra dışarıda vakit geçirdiği günlerde eve kıkırdayarak geldiğini ve muhtemelen çok alkollü olduğunu duyabiliyordum. Onları genelde görmüyordum ve annemin gerçekten sarhoş olduğundan da emin değildim. Sadece bir histi bu benim için. Arada bir sabahları banyoya giderken bu adamlardan biriyle karşılaşıyordum. Birazcık uyuyabilsem muhtemelen çoğunu görmek zorunda kalmayacaktım.

Annem onların varlığı için hiçbir açıklama yapmıyor, özür bile dilemiyordu. Belki de bildiğimin farkında değildi. Ben yattıktan sonra geliyor, ben uyanmadan da onları gizlice gönderiyordu. Her gece oluyor değildi bu elbette, ama odamdan çıkmadan içime bir sutyen giymem gerektiğini bilecek kadar sık tekrarlanıyordu.

Onun yaşam tarzına tam olarak hazır değildim. O da aynı şekilde benimkine hazır değildi.

~~~~~

Yine bir gıcırtıyla uykumdan uyandım. Gözlerim kapalı
~~~~~

hareketsiz yatarken eve çarpan rüzgârı ve eski binadan gelen uğultuları dinledim. Kulak kesilerek gözlerimi karanlığa diktim. Odamın yakınında yeni bir gıcırtı duyuluyordu.

Tek bir kez bile kırpmadığım gözlerim, karanlık odadaki ufacık ışığa alışıyordu. Ama kapıya ne kadar bakarsam bakayım, siyah boyadan başka bir şey göremiyordum. Dipsiz bir uçurumdu sanki karşımdaki. Nerede olduğunu bile altından incecik bir ışık huzmesi göründüğü için algılayabiliyordum.

Kapının tam önünde, bir başka tahta daha gıcırdamıştı.

Sesi yapanın o olduğunu umarak anneme seslenmek istedim. Ama yatağımda resmen felç geçirmiş bir hâlde yatıyordum. Hareket eden tek şey, göğsümde şiddetle atan kalbimdi. Kapı kolunun hafifçe sallandığını ve menteşelerin gıcırtıyla hareket ettiğini işittim. Kapının eşiğinde duran silüet hareketsizdi.

Kim olduğunu sormak için ağzımı açtım ama zar zor nefes alıyordum. Kapıda duran kadın bir adım attığında o köşeli yüzünü ve dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi ortaya çıkaracak kadar ışık girdi içeri. Bakışlarımı ellerine indirdiğimde, uzun ve sert bir şey tutmakta olduğunu gördüm. Elindeki her neyse, canımı acıtacağını anlayacak kadar aydınlanmıştı ortalık.

"Yaşamayı hak etmiyorsun!" diye söylendi kolunu kaldırırken.

"Emily?!" diyen çığlığını duydum birden bir başkasının. Gözlerimi açtım. Nefese nefese kalmış bir hâlde hareketsiz yatıyor; kendime gelmeye çalışıyordum. Kapı açıldığında annem büyük bir panikle içeri daldı. "Emily, neyin var?" Elini kalbinin üzerine koymuş, kapının tam önünde duruyordu.

Omuzlarım yavaşça gevşedi ve hızla atan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes aldım.

"Sadece bir rüyaydı," diye açıkladım şaşkın bir şekilde.

"Aman Tanrım, Emily," dedi derin bir iç çekerek. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Üzgünüm." Elini kaşlarıma götürerek alnımda biriken teri

sildim. "Ben iyiyim."

Bir şey söylemek istiyormuşçasına odamdan çıkmadan önce bir süre tereddüt etti. Sonra bana son bir kez daha baktı ve "Pekâlâ... iyi geceler," dedi. Ardından ışığı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Karanlıktan kurtulmak için yatağımın yanındaki baş ucu lambamı açtım ve kollarımı bedenime sıkıca sararak yeniden yastığa gömüldüm. Gördüğüm kâbusun etkileri hâlâ sürüyordu. Öyle gerçekçiydi ki gözlerimi yeniden kapatmaktan korkuyordum.

O geceden sonra annem, gece yarısı attığım çığlıklar yüzünden odama birkaç kez daha gelmişti. Bu birkaç gelişinden sonra muhtemelen yapacağı bir şey olmadığını anlayarak gelmeyi bırakmıştı. Onu uyandırdığım için kendimi suçlu hissediyordum. Özellikle de her sabah uykulu uykulu kahvesini almaya gittiğini gördüğümde. Benimle yaşamanın kolay olmadığını biliyordum. Birçok gece, Sara da biraz olsun uyuyabilmek için oyun odasındaki kanepenin üzerine geçiyordu. Terapistim uyku ilaçları vermişti ama bunlar kâbuslarımın önüne geçememişti. Tam tersi beni o kâbuslara hapsediyor, kaçmama engel oluyordu.

"Üzgünüm," dedim bu sabahlardan birinde. Annem elindeki kahveden başını kaldırıp bana baktı. "Seni uyutmadığım için," diye devam ettim.

Omuzlarını silkti. "Bu senin elinde değil ki..."

O günden sonra bu konuyu bir daha hiç konuşmadık.

7. SOSYAL HAYAT

Bir sabah, mutfakta kızarmış ekmeğimin üzerine yağ sürdüğüm sırada, "Şey... bir çocukla çıkmaya başladım," dedi annem.

Kafamı ona çevirmeden önce bir an duraksamıştım. Bu itirafına hazır değildim; özellikle de geçen ay Chris'le yaptığım 'kahvaltı'dan sonraki süre içinde benden sakladığı tüm o erkekleri düşününce.

"Gerçekten mi?" diye sordum arkamı dönerek. En son ne zaman bir ziyaretçinin sesini duyduğumu düşünürken, bunun bir ya da bir buçuk hafta önce olduğuna karar verdim.

"Ama şey..." dedi tereddütle ve bir nefes alarak devam etti, "...o daha genç. Benden oldukça genç ve ben bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum."

Kafası karışmış görünüyordu. Benden tavsiye istediği belliydi.

"Kaç yaşında?" diye sordum, bana biçtiği role girmeye çalışarak.

"Yirmi sekiz," dedi. Benim görüşümü bekliyordu. Bir tepki vermedim. Aslına bakılırsa tahmin ettiğimden daha büyüktü.

"Chris kaç yaşındaydı?"

Yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. "O... gençti; ama onunla çıkmak gibi bir niyetim yoktu."

"Tamam." Bu konuyu annemle konuşmak beni fazlasıyla utandırmıştı. "Peki, ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet," dedi parlayan gözleriyle. "O çok iyi, çok akıllı, inanılmaz derecede çekici ve güvenilir." Coşkuyla devam etti: "Ama... Emily, o çok genç. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Görevimi biraz daha hevesle gerçekleştirirken, "Kime ne," dedim omuzlarımı silkerek. "Ondan hoşlandığın belli ve eğer aranızdaki yaş farkı onu rahatsız etmiyorsa o hâlde onunla çık. Yani bu şey ciddi mi?"

"Pek değil," diye itiraf etti. "Yani en azından şimdilik değil. Sadece birkaç kez çıktık. Ama birlikte o kadar eğleniyoruz ki beni sürekli yeniden görmek istiyor."

"O hâlde yap gitsin," diye cesaretlendirdim onu. Fakat içten içe, annemi genç bir çocukla çıkması hatta herhangi biriyle çıkması konusunda cesaretlendirmek ödümü kopartıyordu.

Bu onaylayan tavrımla gözlerinin içi gülmüştü.

"Bu gece Evan'la konsere gidecektiniz, değil mi?" Yüzündeki gülümsemeyi silemeden kahvesinden bir yudum aldı.

"Evet, gideceğiz." Cevap verirken yüzündeki keyifli ifadeyi izlemeye dalmıştım.

Sonra mikrodalganın saatine bakıp, oturduğu sandalyeden zıplayarak "Lanet olsun, işe geç kalıyorum!" dedi bir anda. Bana baktı ve bir an heyecanla gerildikten sonra, ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarını bana dolayarak iyice sıktı. Hareket edemeyecek kadar şaşkındım.

"Teşekkür ederim Emily, çok teşekkür ederim."

~~~~~

Evan ve Sara'nın yanında okula girdiğim sırada annemin mesajı gelmişti. *Bu gece yine çıkacağız! Çok heyecanlıyım!*

Elimde olmadan gülümsemiştim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Evan.

"Annem biriyle çıkıyor," dedim başımı sallayarak ve devam
~~~~~

ettim, "üstelik bu konuda bizim okuldaki birçok kızdan daha heyecanlı."

Evan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç olmalı."

"Tahmin bile edemezsin," dedim gözlerimi devirerek.

"Onun benden daha hareketli bir sosyal hayatı var," dedi Sara. Annemin eve geç gelmelerinden ve yatılı misafirlerinden haberdardı.

"Çok fazla dışarı çıkar mı?" diye sordu Evan olanlardan bihaber. Gözlerimi açıp Sara'ya bir bakış fırlattım.

"Ara sıra işte."

Evan yanımızdan uzaklaştığında Sara, "Rachel'ın ne kadar sık dışarı çıktığını Evan'a anlatmadığını bilmiyordum," dedi.

"Yanlış bir şey düşünmesini istemedim," diye açıkladım.

"Kimin umurunda ki?" dedi Sara. "Eve garip adamlar getiren sen değilsin ya."

"Evet," diye açıklamaya başladım, "ama benim bu garip adamlarla aynı evde olmamdan endişe duymasını istemiyorum."

Sara, bunun Evan'ın korumacı tavrını nasıl ortaya çıkaracağını anladığında başını salladı.

"Hem," dedim devam ederek "bu adamdan gerçekten hoşlanmış gibi görünüyor. Belki de tek gecelik ilişkiler artık bitmiştir."

"Em, sen adamları hiç görmüyorsun ki. Belki de gelen her gece aynı adam."

Gözlerimi ona çevirerek başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Hıı," dedi, yüzünde demek istediğimi anlayan şaşırmış bir ifadeyle. "Neyse, o hâlde umalım da bu şey uzun sürsün."

~~~~~

Eve girip kapıyı arkamdan kapattım. Merdivenlerden çıkar-
~~~~~

ken terim daha kurumamıştı ve saçım ve atletim hâlâ nem içindeydi. O kadar akşam varken, koçumuz bizi koşturmak için bu akşamı seçmişti. Hem dünkü maçta o kadar büyük bir farkla da kaybetmemiştik.

Dolaptan kotumu, şifonyerden de uzun kollu gömleğimi çıkartıp yatağımın üzerine fırlatırken saate baktım. Hazırlanmak için tam yirmi dakikam vardı. Sessizlikten, evde yalnız olduğumu anlamıştım. Muhtemelen annem arkadaşıyla buluşmuştu.

Spor ayakkabılarımı fırlatıp çoraplarımı çıkarttıktan sonra, tişörtümü başımın üzerinden sıyırdım. Banyoya giderken şortumu da çoktan çıkarmıştım. Acele hareketlerim serinlememe yardımcı olmuyordu. Duşu açtım ve yıkanıp artık terlemeyene kadar duşun altında serinledim.

Bir havluya sarılı hâlde koşturarak banyodan odama geçerken ön kapının açıldığını duydum. Lanet olsun. Yeterince hızlı hareket edememiştim.

"Ben hemen..." diye konuşmaya başladım merdivenlerden aşağı bakarak. Tam o anda aşağıdaki çocuk da seslenmişti. "Rach..."

Bir anda birbirimize bakıp donakaldık. İkimiz de bir diğerini görmeyi ummuyordu –özellikle de üzerimde yalnızca bir havluyla orada dikilen ben. Islak saçlarımdan damlayan sular omuzlarımdan akarken, vücuduma sardığım kumaş parçasını daha da sıkı tutuyordum.

"Vay canına," dedi şaşkınlıkla. "Sen Rachel değilsin."

"Ah, o evde değildi," diye yanıtladım, ama muhtemelen bu kısmını anlamıştı. Kıpırdamadan duruyordum. İçgüdülerim odama koşmamı ve kapıyı kapatmamı söylüyordu ama ben hareket edemiyordum.

"Ben kapıyı çalmıştım."

Özür dileyen gözlerle bakıyordu. "Üzgünüm. İçeri bu şekilde girmemeliydim." Beni sırılsıklam ve yarı çıplak görmek onu pek etkilememiş görünüyordu. Koyu renk gözlerini

çevirmemişti. "Ben Jonathan."

Bu rahatlığı karşısında gözlerim büyümüş, şaşkınlığa düşmüştüm. "Emma," diye geveledim.

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Pekâlâ, seninle tanıştığıma memnun oldum Emma," dedi gülümseyerek. "Sanırım onu arasam iyi olur. İyi geceler."

Başka bir şey söyleyemeden, ön kapıdan geldiği gibi gitmişti. Saniyeler içinde çakılı kaldığım yerden ayrılarak aşağı indim ve onu gördüğüm andan itibaren tutmakta olduğum nefesimi vererek kapıyı kilitledim.

Aslında o an ne yapmam gerektiğini anlamam sadece bir anımı almıştı. En üst basamaktaki yaş zemine bastığımda yüzüstü düşme tehlikesi atlatarak merdivenlerden aceleyle tırmandım.

Giyinip ayakkabılarımı bağladığım sırada ön kapının çalındığını duydum.

"Selam."

Kapıyı açtığımda yüzümde kocaman bir gülümse belirmiş; nihayet bu gece hakkında heyecanlanmaya başlamıştım.

"Ne giyeceğimden emin olamadım."

Evan kapıyı arkasından kapatarak seçtiğim kıyafetleri incelemeye koyuldu.

"Harika görünüyorsun, ama belki kısa kollu giymek istersin. Bu gece oldukça sıcak olacak, özellikle de sahnenin yakınında."

"Doğru," dedim arkamı dönüp merdivenlerden çıkarken. Evan da beni takip edecekti ki bir an yerlere saçtığım kıyafetlerimi fark ettim. "Ben hemen inerim," dedim onu ikinci basamakta durdurarak. Yolda terli giysilerimi toplayıp odaya götürdüm. Odamdan yeniden çıktığımda üzerime giydiğim siyah *Newbury Comics*[1] tişörtüm yüzünden dağılan atkuyruğumu düzeltiyordum.

---

1 - *Newbury Comics*: Boston'daki Newbury Caddesi'nde faaliyet gösteren ve müzik ürünleri, çizgi romanlar, posterler, tişörtler vb. satan bir mağaza. (ç.n.)

"Çok daha iyi," dedi Evan. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle." Bana uzattığı ceketimi giymek üzere merdivenlerden aşağı indim.

~~~~~

Konser alanına vardığımızda kaldırımın üzerinde upuzun bir kuyruk bizi bekliyordu. Sıranın sonuna geçerek herkesle birlikte içeri girmek için beklemeye başladık. Beklerken Evan arkama geçmiş, kollarını sararak beni ısıtmaya çalışıyordu. Bense heyecandan soğuğu bile fark etmemiştim. Sıranın sonunda kimlik kontrolü yapan sarı montlu adamlara kadar ilerledik. Ellerimizin üzerine 18 yaş altı olduğumuzu gösteren büyük siyah X'ler basılmıştı. Görevliler biletlerimizi de kontrol ettikten sonra mavi eldivenli eller tarafından üstlerimiz arandı ve nihayet konser alanının o coşkulu enerjisi içine girebildik.

İçeride ilerlerken Evan elimi sımsıkı tutuyordu. Bastırılmış heyecanımın ortaya çıkmasına müsaade ederken onu yüzümde bir gülümseme ile karşılamıştım. Evan arkasına döndü ve gözleri gözlerime değince bir anda gülümsedi. Bunca insan arasında kaldığımda nasıl tepki vereceğim konusunda endişeli olduğunu biliyordum.

Bu farklıydı. Bu insanlar ne kim olduğumu biliyor ne de umursuyorlardı. Açılış şarkısı başladığında hepimiz bir anda sahnede yükselen müzikle birleşmiştik. Alt grubu daha önce hiç dinlememiş olmama rağmen oldukça iyi oldukları anlaşılıyordu. Sahnenin en önündeki metal bariyerlere dayanmış bir grubunsa başlarını sallayıp tüm şarkıya eşlik edişlerinden alt grubu tanıdıkları belliydi.

Kenardan kenardan ön tarafa doğru ilerleyerek aşağı inen merdivenlerde durduk. Büyük sahnenin tam önünde duranlar çoktan terden sırılsıklam olmuştu. Birbirine geçmiş bedenleri, öne geçmek için âdeta yarışıyordu. Kafaları tek bir bedenmiş-
~~~~~

çesine sallanırken o çıplak tenler, ters takılmış beyzbol şapkaları, sutyen askılarının da göründüğü askılı bluzlar ve düşük bel pantolonların üzerine giyilmiş bol tişörtler beni büyülemişti resmen.

Evan'a dönerek sesimi duyurmak için bağırdım. "Bu harika."

"Daha da güzelleşecek," diye bağırdı kulağıma doğru.

Ve öyle de oldu. Vücut denizi, alt grupla ana grup arasındaki sürede yavaş yavaş dağılmış, fakat hemen sonra sahneyi düzenlemek üzere çıkan teknisyen, gitarları akort edip bası ayarlarken bağırtılar yeniden başlamıştı. Kalabalık öncekinden de sıkı bir şekilde bir araya gelmişti şimdi. Birkaç dakika sonra grubun üyeleri sahneye çıkmış, yerlerini alarak kalabalığı müzikleri ile selamlamaya başlamıştı.

Kalabalık büyük bir gümbürtüyle ateşlendi.

Açılış şarkısını hemen herkes biliyordu. Kafaların sallanmaya başlamasıyla büyük kalabalık, zıplayan bedenler ve havadaki ellerle coştukça coşuyordu. Bu enerji dalgası bulaşıcıydı; ben de kendimi davulun her vuruşuyla kafamı sallar hâlde bulmuştum. Daha ne olduğunu anlayamadan Evan'la ben de herkes gibi zıplamaya ve şarkının sözlerini haykırarak söylemeye başlamıştık. Basın ve gitarın vuruşlarını göğsümde hissedebiliyordum.

Konser bitiminde terden berbat bir hâlde olmama rağmen kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Kalabalık, yaşadığım bu deneyimi daha da etkileyici bir hâle getirmişti. Kolların üzerinde ilerleyen bedenler, şarkı sözlerini haykıran sesler, tam zamanında kalkan yumruklar... Resmen buna bağımlı olmuştum. Aklımda başka hiçbir düşünceye yer kalmamıştı. Sonunda artık hiçbir şeyin bir önemi kalmayana dek her bir notada kaybolmuştum.

"Teşekkürler," dedim çığlık atmaktan kısılan sesimle. Nemli kollarımı Evan'ın boynuna dolayarak onu kendime doğru çek-

tim. Minnettarlığımı gösterirken dudaklarındaki tuzun tadını alabiliyordum.

"Bu gece seni böyle etrafta zıplayıp müzikte kendini kaybetmiş bir hâlde izlemek, sahnedeki grubu izlemekten bile zevkliydi. Bunu gördüğüm için çok mutluyum."

Hâlâ o deneyimi yaşamakta olan kalabalığı takip ederken elimi sıkıca tutuyordu. Biraz sonra, terli tenimizi yalayan bir soğukla karşılaştık. İçim ürpermişti.

"Sara'ya söyleme ama buraya seninle geldiğim için mutluyum."

Müzik hâlâ kulağımda uğuldarken yaşadığım tüm gecenin ve Evan'ın iyi geceler öpücüğünün etkisi altında kendimi ayaklarım yerden kesilmiş olarak evin kapısında buldum.

~~~~~

Dehşet verici çığlığımın ardından annem odaya dalmış, ışığı açmıştı. Uykulu gözleriyle darmadağın olmuş bir hâldeydi.

"Neyin var senin?" diye bağırdı. "Sanki biri seni boğazlıyor sanırsın." Sonra kapıyı çarparak odasına döndü.

Bense onun ardından öylece kalmış, bakışlarımı çıktığı kapıya dikmiştim. Bu sözlü saldırısı içimde bir suçluluk duygusu uyandırmıştı. "Ama biri beni boğazlıyor zaten," diye fısıldadım, "hem de gözlerimi her kapattığımda."
~~~~~

8. ETKİLEYİCİLİK

Ben kapıdan girdiğimde ufak bir kahkaha atarak "Başardın," dedi annem.

"Şey... selam," dedim onu gördüğüme şaşırarak. "Ne demek istedin?"

"Sara ile ilk buz pateni tecrübenden bahsediyorum," diye açıkladı. "Nasıl geçti?"

Oturma odasında onun yanına geçmeden önce üzerimdeki kat kat kıyafetleri çıkartırken, "Soğuk," dedim sadece.

Sehpanın üzerinde duran şarap kadehini aldı. Elindeki kadehten bir yudum alırken midem altüst olmuştu.

"Peki, konser nasıldı?"

"Tam anlamıyla muhteşemdi," dedim, huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak. "Senin randevun nasıldı?"

Annem bir anda havai bir genç kıza dönüşmüştü. "Öyle harikaydı ki resmen ölebilirdim," dedi iç çekerek. "Beni önce bir suşi restoranına, oradan da dansa götürdü. Oradaki tek kız benmişim gibi hissettirdi bana. Ve inan oradaki kızlar gözlerini ondan alamıyordu. O öyle..."

Rüya gibi derse kahkahayı basacaktım.

"...etkileyici ki."

Bu ifade kaşlarımı kaldırmama sebep olmuştu.

Dün gece eve aniden giren çocuktan bahsettiğini biliyordum. Beni bir havluyla sarınmış hâlde gördüğünde -sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi- ne kadar umursamaz davrandığını

düşünmek bile, yüzüme bir sıcaklık yayılmasına yetmişti. Tabii ben de daha garip davranamazdım herhâlde. Bundan kimseye, Sara'ya bile bahsetmemiştim. Anlatarak da olsa yeniden yaşamak istemediğim bir andı.

Şarap kadehinden bir yudum daha aldığında daldığım düşüncelerden çıkarak "Harika biri sanırım," dedim.

Elindeki kadehe baktığımı gördüğünde, "Ben yapamam..." derken bir anda durdu. Kadehi önündeki sehpaya bıraktıktan sonra koltukta huzursuzlukla kendini düzeltti. "Birkaç hafta önce olan şey yüzünden gerçekten özür dilerim. Beni o hâlde görmemeni her şeyden çok isterdim."

Acısını votka ile bastırmaya çalıştığımı görmenin beni ne kadar güçsüz hissettirdiğini anlatamadan yalnızca başımı salladım.

"Ama şimdi iyiyim, söz veriyorum," dedi gülümseyerek. "Eskisi gibi içmiyorum artık, gerçekten. Sınırlarımı biliyorum."

"O gece canım yanmıştı," diye devam etti. "Tek istediğim biraz olsun acımı azaltmaktı. Ben şey için hazır değildim..."

"...benim için," diye bitirdim cümlesini. Fotoğrafları çıkartmasının tek sebebinin ona babamı hatırlatıyor olmam olduğunu ve onu hatırlamanın da annemi yıktığını biliyordum.

"Hayır. Bununla hiç alakası yok," dedi ve açıklamadan önce gözlerini kaçırarak bir an durdu. "Daha fazla acı çekmemek için onu unutmaya zorlamıştım kendimi. Zaten şeyin sebebi de..." Cümlesini bitiremiyordu ama ben, beni neden George ve Carol'a gönderdiğinden bahsettiğini biliyordum. "Ama şimdi daha iyiyim. Tek bir kötü gece geçirdim, o kadar. Yani, beni arada bir kadeh bir şeyler içerken görürsen endişelenmene gerek yok. Yemin ederim, bu benim kontrolüm altında."

"Tamam."

Tam olarak ikna olmuş değildim, fakat burada yaşadığım bir ay içinde, sadece tek bir kaçamağını görmüştüm. Bunu neyin tetiklediğini anlıyordum sanırım, ama bunun bir daha tekrar-

lanmamasını da her şeyden çok istiyordum.

"Jonathan'a senden bahsettim," dedi gülümseyerek. "Genç bir kızım olduğunu öğrenince ne tepki vereceğinden emin değildim. Ama o seninle tanışmak istiyor!"

Bunu, sanki hayattaki en heyecan verici habermiş gibi söylemişti.

"Gerçekten mi?" Aslında onunla çoktan tanıştığımı söylemek istedim bir an. "Neden?"

Annem, sebebini anlamamış olmamdan alınmış görünerek alnını buruşturmuştu.

"Çünkü benimle çıkmak istiyor," diye açıkladı sonra. "Bu yüzden de senin ilişkimize onay vermeni istiyor. Biliyorsun, yakında buraya gelip gitmeye başlayacak."

Nihayet anlayarak "Hıı," dedim kocaman açılmış gözlerimle. Yalandan bir heyecan maskesi takmıştım suratıma. "Harika." Gerçekte, bu çocuğu yeniden görecek olma düşüncesi midemi altüst etmişti.

"Neyin var?" Annemin yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti.

"Hiçbir şey." Donuk bir gülümseme eşliğinde, ağzımdan zorla dökülen kelimelerle devam ettim. "Bu gerçekten harika!"

"Çok kötü bir yalancısın sen," dedi. "Ama neden gergin olduğunu iyi anlıyorum. Endişelenme, o çok iyidir. Sen de seveceksin."

"Peki, ne zaman tanışıyoruz?"

"Pazartesi gecesi," dedi büyük bir sevinç içinde. Gözleri parlıyordu.

"Harika." Olabildiğince heyecanlı gibi davranmaya çalışıyordum. Aklıma gelen tek kelime bu gibi görünüyordu. Annem, şarap kadehini doldurmak üzere odadan çıkarken kendi kendime, "Harika," diye homurdandım. "Sabırsızlanıyorum."

~~~~~
~~~~~

Eve gider gitmez bana mesaj at. Tüm detayları bilmek istiyorum! Arabayı park ettiğim sırada Sara'dan bir mesaj gelmişti.

Ben oraya girmeden önce annemin de restoranda olduğundan emin olmak için onu aradım. Üçüncü çalışında telefonu açtı.

"Selam Emily," dedi. "Gittin mi?"

"*Gittin mi* derken?" diye sordum panik içinde. "Sen daha burada değil misin yoksa?"

"Şey... hayır," dedi. "Hâlâ iş yerindeyim."

"Ne!" dedim içimde yükselen bir panikle. Hafifçe çığlık atmıştım. "Peki, ben ne yapacağım?"

"Bensiz başlayın," diye önerdi. "Hem yanınızda ben olmadan konuşmak için zamanınız olmuş olur. Birbirinizi daha iyi tanırsınız."

Cevap vermedim. Ağzım açık arabada oturuyor, başımı sallıyordum.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bunu yapabilirsin."

"Hı-hı," dedim bakışlarımı önümdeki büyük cama dikerek ve içeridekilerden hangisinin beni bekleyen kişi olduğunu düşünmeye başladım. "Senin geç kalacağını biliyor mu?"

"Onunla da az önce konuştum. Söz veriyorum fazla geç kalmayacağım. Sadece derin bir nefes al; bunu başarabilirsin."

Gerginliğimi anlıyor olması hiç de rahatlatıcı değildi. Paniklemem için bir başka sebep vermişti bana o kadar.

"Lütfen," dedi bir kez daha.

"Pekâlâ."

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" diye haykırdı neşe içinde.

"Acele et."

"Elimden geldiğince hızlı geleceğim," diye söz verdi.

~~~~~
~~~~~

Et lokantasının içine girerken, bu Jonathan denen adamın neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Geçen gece öyle şaşırmış ve utanmıştım ki neye benzediğine doğru dürüst bakamamıştım bile. Tek hatırladığım koyu kahverengi gözleriydi.

Bakışlarımı restoranda gezdirirken, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu hostes.

"Şey... biriyle buluşacaktım."

"Emma."

Odanın ortasındaki bir masada bir adam ayağa kalkmıştı.

"Buldum," dedim beni meraklı gözlerle inceleyen hostese. Masaya yaklaşırken birkaç kez daha arkamı dönüp baktığımda hostesi şaşırmış bir ifade ile beni takip ederken bulmuştum.

"Selam," dedi Jonathan benim için bir sandalye çekerken.

Oturmadan önce montumu sandalyemin arkasına astım. "Selam."

Tam o anda ona baktım, yani cidden baktım. Az kaldı sandalyemi çekerken yere düşecektim. O, merdivenlerin dibinde hatırladığım adama hiç benzemiyordu.

"Gelmeyeceğinden korkuyordum," dedi karşıma otururken.

Jonathan gerçekten de genç görünüyordu. Ama yaşını tahmin etmek çok da kolay değildi. Yalnızca yirmilerinde olduğu anlaşılıyordu. Hatırladığımdan daha da iriydi, ama düşününce, onu son gördüğümde üzerinde montu vardı. Tipik bir Amerikan futbolu oyun kurucusu tipine sahipti. Koyu renk dalgalı saçlarının kenarları tıraşlı, üstleri ise dağınık bırakılarak tarz bir model yaratılmıştı. Ama konuşmama mani olan şey gözleriydi. *Etkileyici* kelimesi onları tanımlamak için doğru kelimeydi. İçimi görüyormuş gibiydi ki bu da beni biraz huzursuz ediyordu.

"Emma?"

"Efendim?" dedim başımı kaldırarak. Göz temasından kaçınmak için önümdeki peçeteyle oynayıp duruyordum. Başımı kaldırdığımda onu ve garson kızı, sorduğu soruya cevap bekler hâlde gördüğümde bir anda utanmıştım.

"Üzgünüm. Ne dediniz?"

"İçecek bir şey ister misiniz?"

"Şey... su yeterli."

Uzun sarışın kız, masamızdan ayrılmadan önce bir an durup yargılayan gözlerle bana baktıktan sonra Jonathan'a döndü ve yüzünde kocaman bir gülümseme ile "İçkinizi hemen getiriyorum," dedi.

Bu garip davranışının ardından, masamızdan uzaklaşmasını umarak kaşlarımı kaldırdım.

Jonathan bir kahkaha attı. "Ne oldu?"

Hemen ona döndüm. Fakat yüzümdeki ifadeyi çözmüştü ve bu da bir anda kıpkırmızı kesilmeme sebep olmuştu.

"Vay canına. Rachel'da kırmızının tüm tonlarını gördüğümü sanıyordum," dedi neşeyle ve ekledi, "Ama sende de görmediğim birkaç ton varmış. Garson yanlış bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedim hemen. Sandalyeye yerleşmeye çalışırken peçetem de kucağımdan yere düşmüştü. Almak için eğildiğimde gözlerimi kapadım ve kendimi toparladım.

Yeniden kalktığımda, "Her şey yolunda mı?" diye sordu keyifle.

"Evet, sorun yok. Sadece peçetem düşmüştü." Bu açıklamayı yaparken aptal gibi görünmemeye özen göstermiştim.

Jonathan, duyulan mesaj sesinden sonra telefonunu cebinden çıkardı. Hâlâ acemi sosyalliğime sırıtıyordu.

"Görünen o ki Rachel düşündüğünden biraz daha gecikecek. Sipariş vermemizi istiyor. Tatlıya yetişecekmiş."

"Harika," diye söylendim hevessizce.

"Bunu yapmamayı mı tercih edersin?" diye sordu Jonathan. Yüzündeki dalgın ifade bir anda yerini ciddi bir hâle bırakmıştı.

"Üzgünüm," dedim suratımı ekşiterek. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum. Ben sadece... gerginim."

"Benim yüzümden mi?"

Gerçekten de şaşırmış görünüyordu.

İsteksizce ona bakarken omuzlarımı silktim. Alnı, özür diler gibi bir şekil alarak buruşmuştu. Yeniden masanın altına girmek istiyordum.

"Bu işte çok iyi değilim," diye aceleyle itiraf ettim. "Yani çok sosyal bir insan olmadığımı söyleyebiliriz. Yani eğer şu adama bile benziyor olsaydın," dedim yan masadaki aşırı kilolu, kel adamı göstererek "ben yine de tam bir beceriksiz gibi davranırdım."

Yüzümü dikkatlice incelerken yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Bir anda ona istemeden de olsa yakışıklı olduğunu söylediğimi anlayarak korkuyla gözlerimi kapattım. Bu gece gerçekten de harika olacaktı.

"Sen de tıpkı onun gibisin," dedi beni incelerken. "Yani, dış görünüş olarak ona hiç benzemiyorsun ve o heyecanlandığında senden daha fazla konuşuyor ama sen de tıpkı onun gibisin. İlk buluşmamızda üzerime kahve dökmüştü."

Az önce yaptığım yorumu atladığından memnun bir hâlde, "Ve muhtemelen de üzerindekini temizlerken binlerce defa özür dilemiştir," dedim sırıtarak.

"Daha önce bu kadar hızlı konuşan biriyle hiç karşılaştım mı bilemiyorum," dedi ve bir kahkaha attı. "Başta başka bir dil konuşuyor sanmıştım."

Ne demek istediğini anlayarak güldüm. "Demek bir kafede tanıştınız, öyle mi?"

"Hayır," dedi. "İş yerinde tanıştık. Ben, onun mühendislik firmasıyla iş yapan bir mimarlık firmasında çalışıyorum. Yaklaşık altı ay önce tanıştık ama daha geçen güne kadar bir yere çıkmamıştık. Uzun süredir beni reddediyordu."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlık kulağa arzu ettiğimden fazla geliyordu.

"Yaş farkı," diye açıkladı omuzlarını silkerek. "Benim çok genç olduğumu söyleyip duruyor."

"Anladım," dedim, ondan ilk bahsettiğinde annemin sıkın-

tısını hatırlayarak.

"Ama bu çok önemli bir şey değil, ne dersin?"

"Değil." Başımı salladım. "Yaşın bir önemi olmamalı."

Gözlerimin içine bakarak sırıttı. Yanaklarımın yeniden renk değiştirdiğini hissedebiliyordum. Kafamdan aşağı bir bardak su döküp serinlemek istiyordum. Kendimi bir aptal gibi hissetmiştim. Hâlâ bana bakarken gözlerimi bir dakikadan fazla gözlerinde tutamıyordum. Konuşurken bana bu kadar odaklanan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Ama bunu bilerek yaptığından da emin değildim. Annem, o kendisine baktığı zaman, ortamdaki tek kadın gibi hissettiğini söylemişti kendisini, ama ben bu şekilde hissetmek istemiyordum sanırım.

Jonathan'ın içkisini getirdiği sırada, "Bu akşam ne yemek istediğinize karar verdiniz mi?" diye sordu garson kız. İkimize de bakmış, ama yüzündeki o gülümseme ancak Jonathan ona baktığında yeniden belirmişti.

Jonathan kararını verirken şöyle bir etrafa bakındım ve o anda gözlerini dikip bakmakta olanın yalnızca garson olmadığını fark ettim. Kadınların, onu daha iyi görebilmek için sandalyelerini nasıl ayarladıklarını izlemek çok komikti.

"Ya siz?" diye sordu kız, neredeyse yüzüme bakmadan. Arada bir de kendisine bakıp bakmadığını görmek için Jonathan'a kaçamak bakışlar atıyordu. Ama Jonathan, karar vermemi beklerken beni izliyordu.

Önümdeki menüyü kapatıp kıza uzatırken, "Ben kemiksiz pirzola istiyorum. Orta az pişmiş lütfen," dedim.

"İyi olduğuna emin misin?" Jonathan aklımdan geçenleri kolayca okuyor gibiydi.

"Bayağı dikkat çekiyorsun, değil mi?" diye sordum dürüstçe.

Jonathan utanarak gülümsedi.

"Kusura bakma," dedim. "Bu kafamın içinde kalması gereken düşüncelerden biriydi."

"Komiksin." Kıkırdamıştı.

"Maalesef biraz öyleyim."

"Beni reklamlardan tanıyorlar," diye itiraf etti bakışlarını çevirerek. Kadehinden yudum alırken, rahatsız olduğu her hâlinden belli oluyordu.

"Reklamlar mı?"

"Üniversitede okurken, okul harcımı çıkartmak için bir kot reklamında oynamıştım da."

"Hmm," dedim. "Yani bu restorandaki neredeyse her kızın bakışlarını senden alamamasının nedeni, beş belki de altı yıl önce oynadığın bir reklam filmi, öyle mi?"

Jonathan, yüzünde utangaç bir gülümseme ile kafasını kaldırdı.

"Vay canına, yine yaptım yapacağımı, değil mi? Kendime bir türlü hâkim olamayıp en olmadık şeyleri söylüyorum."

"Dürüst diyelim," diye düzeltti. "Dürüst davranıyorsun. Aslında bu çok komik."

"Ben bir sersemim," dedim oturduğum sandalyeye gömülerek. "Dürüst olmanın neye faydası var ki?"

Jonathan yeniden güldü. Ona gülecek fazla malzeme verdiğim belliydi. "Pekâlâ," dedi ciddi görünmeye çalışarak. "Birbirimizi tanımaya çalışmamız gerekiyordu. Hadi bana biraz kendinden bahset."

Az önce bana dünyadaki ülkelerin başkentlerini sormuş gibi boş gözlerle bakıyordum ona.

"Pekâlâ," dedi ben sessizliğimi korurken. "Herhangi bir sporla ilgileniyor musun?"

Omuzlarım gevşedi ve başımı salladım. "Evet, şu an basketbol oynuyorum."

"İyi oynuyor musun peki?"

Hırıltılı bir kahkaha attım. "Fena sayılmam."

"Fena sayılmaktan ötesin sanırım," dedi ilgisiz cevabımı sorgulayarak.

Yanaklarım yeniden kızarmıştı. "Neden öyle dedin?"

"Güldün, yani kendinden bahsetmekten hoşlanmıyorsun, belli ki gerçekten başarılısın."

Omuzlarımı silktim. Sandalyede oturuşumu düzeltirken yanaklarım yanıyordu. Bir kitap gibi okuyabiliyor olması biraz olsun yatıştırıyordu beni.

"Pekâlâ, şöyle yapalım; bir gazeteye çıkacak olsan senin hakkında ne derlerdi?"

"Hmm... sanırım takımın kaptanlarından biri ve bölge şampiyonu takımın oyun kurucusu olduğumu yazarlardı. Bir de yirmi sayı ortalamasıyla geçen sezon 'En İyi Oyuncular' arasında sayıldığımı."

"Oldukça etkileyici," dedi başını hafifçe sallayarak. Bense omuzlarımı silkmekle yetindim.

"Ya sen? Herhangi bir sporla uğraşıyor musun?" Cevabı çoktan bildiğimi düşünüyordum. Oldukça rahattım.

Garson elinde tabaklarımızla gelmişti. "Başka bir arzunuz var mı?"

Jonathan garsonun dikkatini bana çekmeye çalışmıştı belli ki. "Emma, başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim gülmemeye çalışarak. Omuzları düşmüş bir hâlde arkasını dönüp uzaklaştı.

"Neden bahsediyorduk?"

"Hangi sporları yaptığından," diye hatırlattım.

"Amerikan futbolu oynardım."

Kalın boynu ve kaslı vücudu sebebiyle tahminim doğru çıkınca başımı salladım.

"Başını öyle sallama," dedi hemen, "cevabımı biliyormuşsun gibi."

"Hadi ama," diye karşılık verdim. "Kendine bir baksana." Gözlerini devirdi. "İyi." Aldırış etmeden devam ettim. "Peki, gazetelerde *senin hakkında* ne okurduk?"

"Gazeteler benden bahsetmezdi bile; vaktimin çoğunu yedek kulübesinde geçirirdim."

Gülüyordum. "Gerçekten mi?"

"Gülmek zorunda değildin," dedi alınmış gibi yaparak. "İkinci ara açıktım. Yalnızca starter olacak kadar iyi değildim." Sonra bir an durdu ve düşünmeden devam etti. "Pekâlâ, neyse, kötüydüm diyelim. Hayatımı kazanacak kadar iyi oynayamıyordum."

Tekrar gülmeye başladım.

"Ama yüzdüm de. Aslında fırsatım olduğunda hâlâ yüzüyorum."

"Gazeteler ondan bahseder miydi peki?"

"Sanırım ederlerdi," diye itiraf etti. "Penn State takımıyla yüzüyordum. Okul harcımı da böyle çıkarıyordum."

"Yani bayağı iyiydin ha?" dedim etkilenerek.

Tek omzunu silkti.

"Bekle, harcını çıkartmak için modellik yaptığını zannediyordum," dedim sırıtarak.

"Evet, o bir defalık bir şeydi. Açıkçası pek bir şey de kazanmamıştım."

Yüzümde bir sırıtışla onunla alay ederek başımı salladım.

"Bunu sana söylememeliydim, değil mi?"

"Üzgünüm," dedim gülerek. "Sadece buna bu kadar bağışıklık kazanmış olman çok kom–"

Ben daha cümlemi bitiremeden, "Selam," dedi annem heyecanla. Jonathan, sarılıp öpmek için ayağa kalktığında dikkatimi birden tabağımdaki yemeğe çevirmiştim. Hâlâ annemin birileriyle çıktığı fikrine alışmaya çalışıyordum ve bunu görmeye de henüz hazır sayılmazdım. Bunu atlatmam gerektiğini biliyordum –hem de bir an önce. Özellikle de annem bizle masaya oturduktan sonra, tatlı boyunca Jonathan'ın elini sıkıca tutarak konuşmayı o kendine özgü telaşlı havasıyla ele geçirdiğinde.

Jonathan'ın, onun ağzından çıkan her bir kelimeyi dikkatlice takip edip arada bir de dediklerini anlamak için sakinleştirmesini izledim.

Annemin ondan büyülendiği, onun da annemi önemsediği her hâllerinden belliydi. Kalkmak için hazırlandığımız sırada ben... iyiydim. Annem mutluydu. Ve önemli olan tek şey de buydu zaten.

Saate bakmak için telefonumu çıkarttım. Annem, bir sunum esnasında yanlışlıkla YouTube'dan indirdiği, şarkı söyleyen kedilerin hikâyesini anlatan videodan bahsederken, "Şey... ben gitmek zorundayım," dedim. "Yemek için teşekkür ederim."

"Neden ki?" diye sordu annem. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Evan'la yirmi dakika sonra bizim evde buluşacağız."

Sonra beni şaşkınlığa düşüren bir şey yaparak "Eve gelmek ister misin?" diye sordu Jonathan'a.

"Olur," dedi hesabı öderken.

~~~~~

Arabaya bindiğim anda, *Heeey! Nasıl biri?* yazdı telefonumun ekranında. Motoru çalıştırmadan önce sadece, *İyi biri*, yazabildim Sara'ya ve telefonu yan koltuğa fırlattım.

Araç yoluna girdiğimde Evan beni bekliyordu.

Aceleyle yürürken, "Üzgünüm," dedim suratımı buruşturarak.

"Önemli değil, ben de yeni geldim."

Annem ve Jonathan arabamın arkasına park ederlerken, kapıyı açtım.

"Nasıldı?" diye sordu Evan, onlar eve girmeden hemen önce.

"Normal," dedim. Evan, bu yemek konusunda ne kadar gergin olduğumu bildiğinden, beni şüpheyle süzdü. "İyi biri," dedim önceki yorumumu biraz daha açmak için.

"Evan," diye atıldı annem hevesle onu selamlarken. "Nasılsın?"
~~~~~

"Çok iyiyim. Teşekkür ederim," dedi Evan montunu asarken. Jonathan kapıdan girdiğindeyse elinde askıyla bir an kaldı. Sonra benim montumu da alarak dolaba astı.

Annem onları tanıştırdı. "Jonathan, bu Evan." Jonathan yüzünde bir gülümseme ile elini uzatıyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Evan elini sıkarken.

"Ben de öyle."

Hepimiz holde durmuş, birbirimize bakarken bir anlık bir sessizlik oldu.

Evan'ın elini tutup "Biz çalışmak için yukarı çıkacağız," dedim nihayet.

"Demek bu o, ha?" dedi Evan kapıyı arkasından kapatırken.

"Evet." Yatağımın üzerine yerleşmiştim bile. "Bu o."

"Pek böyle birini beklemiyordum açıkçası."

Gözlerindeki o dalgın bakış beni şaşırtmıştı. "Nasıl birini bekliyordun peki?" diye sordum.

Yatakta yanıma oturup "Bilmiyorum," dedi umursamazca. Tam eğilip beni öpecekti ki kapım çalındı.

"Selam!" dedi Sara heyecan içinde. Sonra donup kalmış hâlimize bakarak oflar gibi gözlerini devirdi. "Bölmüyorum ya?"

"Hayır," dedim aceleyle. Fakat bu öfkeli tavrına şaşırmıştım. Yatakta kayarak Evan'dan uzaklaştım ve duvara yaslandım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Adamı görmeliydim. Attığın mesajdan hiçbir şey anlamadım," dedi, bana suçlayıcı bir bakış atarken. "Aman Tanrım. Adam çok yakışıklı! Yani resmen ya-kı-şık-lı. Heykeli dikilip tapılacak kadar yakışıklı."

Evan, keyifle Sara'yı izliyordu. Bense gözlerimi devirerek başımı sallıyordum.

"Kaç yaşında, yirmi mi?"

"Hayır," dedim, delice bir soru sormuş gibi. "Yirmi sekiz yaşında."

"Yani, aferin Rachel'a," dedi imrenerek. "Ve düşünsene, onu

her gün görebileceksin."

Bense gözlerimi kocaman açmış, artık çenesini kapaması için sessizce yalvarıyordum.

Evan'ın yüzünde o endişeli bakış yeniden belirmişti. Sara kadar hevesli olmadığı belliydi.

9. BİR SORUN VAR

"Ne yaptığımdan emin değilim." Annem tezgâha yaslanmış; uzaklara dalarak camdan bakıyordu.

Bekledim fakat konuşmaya devam etmedi. Bu defa ben cesaretlendirmek istedim. "Hangi konuda?"

"Jonathan."

Yeniden beklemeye başladım ama devam etmeyecekti. Ben de biraz daha üzerine gitmeye karar verdim.

"Ne olmuş Jonathan'a?"

Bu sorum, nihayet annemin içindekileri dökmesine yetmişti. Arkasına dönerek konuşmaya başladı.

"Bunun için hazır olduğumdan emin değilim. *Çok* uzun süredir gerçek bir ilişki yaşamadım. Ya benden gerçekten hoşlanmıyorsa? Ona bir baksana. Çok yakışıklı; benim yanımda ne işi var onu bile bilmiyorum. Kızların ona nasıl baktığını fark ediyorum. Onların da aklından muhtemelen aynı sorular geçiyordur. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bunu yapamam. Neyse, boş ver, bu ilişkiyi bitireceğim."

Şaşkın bir hâlde ona bakakalmıştım. Tüm bu şiddetli monoloğu karşısında tek bir nefes dahi almamıştı.

Başımı döndüren sözcüklerinden anlamlı bir şeyler çıkarmaya çalışırken kafamı sallayarak "Bekle," dedim. "Az önce, on saniyelik bir konuşmadan sonra kendi kendini ondan ayrılmaya mı ikna ettin?"

Yenilgiyle iç çekti.

"Öncelikle sana ne doğru geliyorsa onu yap. Hazır değilsen değilsindir. Ama ilişkini onun senin için fazla olduğunu düşündüğün için bitirme," dedim. "Hem, o senin yanındayken başka bir kıza bakmıyor ki. Bu, dün gece çok belliydi. O senden hoşlanıyor. O yüzden eğer sen de istiyorsan ona bir şans ver çünkü belli ki ondan hoşlanıyorsun. Ve sakın ondan ne kadar çok hoşlandığını fark ettirmekten korktuğun için ona arkanı dönme."

Duyulacak şekilde bir nefes verdi.

"Teşekkürler. On yedi yaşındaki kızımdan ilişki tavsiyesi aldığıma inanamıyorum," dedi ve gülmeye başladı.

Ben de ondan farklı değildim. Az önce kendi anneme erkeklerle ilgili bir moral konuşması yapmış olduğuma inanamıyordum. Belli ki Sara'nın açıklık konusundaki tutumu bana da geçmişti.

"Pekâlâ, o hâlde bunu yapacağım." Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Arada geceyi burada geçirmesinin senin için bir sakıncası olur mu?"

"Şey... yoo," diye geveledim. Konunun, onunla çıkıp çıkmamaktan geceyi birlikte geçirmeye nasıl geldiğini anlayamamıştım.

"Çok garip olmaz, değil mi? Yani sen uyanmadan evden çıkmış olur."

"Önemli değil," dedim usulca. Bu garipliğe daha önce sayamayacağım kez maruz kalmış olduğumdan haberi yoktu herhâlde.

~~~~~

Ertesi gece, ben Saralardan eve döndüğümde Jonathan ve annem film izliyorlardı. Onları rahatsız etmek istemediğimden, yanlarından geçerek odama yönelmiştim.

'Görünmez' olmak için ne kadar uğraşsam da "Selam Emma," diye seslendi Jonathan.
~~~~~

"Şey... selam," dedim arkama bakmadan.

Gecenin geri kalanını odamda kitap okuyarak geçirdim. Bir süre sonra kendimi, istemsizce dış kapıyı dinlerken bulmuştum. Jonathan'ın çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Fakat uykuya dalmadan önce kapıdan gelen herhangi bir ses duymadım.

"O iyi mi?"

Jonathan'ın sesini duyduğum anda donmuştum. Yatağımda doğrulurken ellerimi ağzıma götürerek hızlı nefes alıp verişlerimi bastırmaya çalıştım. Kıpırdamıyordum. Sesi yakından geliyordu. Sanki kapımın önündeydi. Karanlıkta gerçekten içeri girip girmediğini anlamak için gözlerimi kırpıştırıyordum.

"Arada böyle yapar o," diye açıkladı annem özür diler gibi. "Hadi yatağa gel, olur mu? Bir şeyi yok."

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, ayak sesleri annemin yatak odasına yöneldi. Kapının kapanma sesini duyduğumda, onları uyandırdığım için çok kötü hissederek kendimi yeniden sırtüstü yatağıma bıraktım. Jonathan'ın geceyi burada geçirdiğini de böylelikle anlamış oldum.

Rüzgârın odamın duvarında uğuldamasını dinleyip yeniden uyuyamayacağımı anlayarak gözlerimi tavana dikmiş, güneşin bir kez daha kendini gökyüzünde göstermesini bekliyordum. Yorganı boynuma kadar çekerek bu bitmek bilmez kışta ve ev denen buzhanede sıkışıp kalmak yerine California'da olmayı diledim.

Sonunda örtüleri fırlatarak güneşsiz de olsa yeni güne başlamaya karar verdim. Odamdan çıkınca, karanlık holde hafif bir aydınlık yaratan, açık mutfak lambasını gördüğümde bir an kapımın önünde durdum. Önce kahve makinesinden gelen sıcak suyun sesi, sonra da güzel bir kahve kokusu yayılmıştı koridora.

Islak ve düzgünce arkaya doğru taranmış dalgalı saçlarıyla Jonathan belirdi mutfakta. Üzerinde bir gömlek ve kravat var-

dı. İş kıyafetleri onu olduğundan daha olgun göstermişti. Bu hâli beni gülümsetti. Tam bir... yetişkin gibi görünüyordu. Şu *GQ* dergi kapağındaki adamlar gibiydi. Beni görünce şaşkınlık içinde aniden durdu.

"Kusura bakma," dedim. Onu izlerken yakalandığım için hemen yanaklarım kızarmıştı.

İşaret parmağını dudaklarının üzerine götürerek annemin odasını gösterdi. "Şşş... hâlâ uyuyor." Anlayarak başımı salladım. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Ayakkabılarını giymek üzere portmantoya geldi ve bilgisayar çantasını omzuna astı. Kapıdan çıkmadan önce el salladı. Tek kelime etmeden gidişini izledim. Ön kapı kapanıp arabasının motor sesini duyalı birkaç dakika olmuştu bile. *Neden hâlâ burada dikiliyordum ki?* diye düşündüm. Üzerimdeki sersemlikten silkinerek kurtulup duş almak ve yeni güne hazırlanmak üzere banyoya yöneldim.

~~~~~

Maç için sahaya çıkacağımız sırada, "Rachel burada," dedi Sara. "Bir de akşam maçtan sonra bir partiye gidiyoruz."

Yüzünde abartılı bir gülümseme ile birine el sallayıp "Selam!" diyerek spor salonuna girişini izledim. Ardından şok içinde bakakalmıştım. *Ne biçim bir bomba bırakmıştı böyle ellerime? Hem de tam okulun en büyük rakibi ile oynayacağımız maçtan hemen önce!*

Sahada top sürerken annemin adımı bağırdığını duyabiliyordum. Takım arkadaşlarımı harekete geçirmek için taktikleri belirlerken, onu da diğer tüm kalabalıkla birlikte zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Sahadaki hareketlere odaklanmaya çalışıyordum.

Topu saha kenarındaki Jill'e gönderdim. Potaya doğru sür-
~~~~~

dükten sonra zıplayarak topu yeniden bana gönderdi. Bir başka takım arkadaşım karşımdaki oyuncuyu tutarken ben de saha çizgisine doğru topu sürdüm ve atış yaptım. Tribünler bir anda coşmuştu. Bense yalnızca bir uğultu duyuyordum.

Jill'in saldırgan ribaundları ve üçlük çizgisindeki sarsılmaz atış yüzdesi sayesinde, Weslyn maçtan 3 farklı bir galibiyetle çıkmıştı. Ben de iki sayılık atışlarım ve çokça asistimle pozisyonumu koruyordum.

Sahadan galibiyetle ayrılmak beni rahatlatmıştı.

Yedek kulübesinden eşyalarımı toplarken kalabalık yüzler arasından yükselen, "Emily!" sesini duydum. Arkamı döndüğümde annem bana doğru yürüyordu. Onun arkasındaki Jonathan'ı gördüğümde neredeyse düşecektim.

Annem gülümseyerek yanıma geldi. "Selam! Bu maça geldiğimiz için çok mutluyum. Cidden çekişmeli bir maç oldu."

Kıpkırmızı yüzümde tuhaf bir gülümseme ile ondan başka her yere bakıyordum. Anneme biraz daha yaklaştıktan sonra, "Güzel maçtı," diye tebrik etti beni Jonathan.

"Teşekkürler," dedim hızlanan nabzımla. Onu görünce neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyordum. Onunla yeni tanışıyor değildim ki.

"Jonathan'ın senin dışarıdan attığın sayıları, özellikle de şu üçlüklerini görmesini isterdim. Daha fazla sayı atmanı umuyordum."

"Defans iyiydi," dedim omuzlarımı silkerek. "Ama geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu gece eve geliyor musun?"

"Şey... sanırım Sara bir partiye gitmek istiyordu."

Yanağımdaki teri omzumla silerek spor salonunda Sara ve Evan'ı aradım. Ama genelde yaptıkları gibi aslında beni lobide beklediklerini biliyordum. Bu garip durumdan beni kurtaramayacaklardı.

"İyi eğlenceler," dedi annem. "Sonra görüşürüz o hâlde?"

"Evet," dedim bana gülümseyerek bakan Jonathan'a bir bakış atarak. Annem, onu elinden tuttu ve salonu boşaltan kalabalıkla birlikte dışarı çıktılar.

"Bu da kimdi?"

Arkama döndüğümde Jill ve Casey'yi ağızlarının suyu akar vaziyette bulmuştum.

Aslında tam olarak kimden bahsettiklerini bilmeme rağmen, "Annem," dedim sıradan bir şekilde. O anda neden bu kadar rahatsız olduğumu anladım. O ve annem salondan çıkarken okuldaki her kız ona göz süzüyordu. Oldukça acınası bir görüntüydü bu.

Jonathan'ın düzgün taranmış saçlarının ardından hâlâ aval aval bakarken, "Ve o da erkek arkadaşı mı?" diye sordu Jill.

"Evet, sanırım," diye mırıldandım. İkisi de gözümün önünde resmen eriyordu.

Isınma kıyafetlerimi aldım ve onları yedek kulübesinde daldıkları hayallerle baş başa bırakarak uzaklaştım.

"Peki, neden Evan'a partide bizimle takılamayacağını söyledin?" diye sordum Sara'ya, okul otoparkından çıktığımız sırada.

"Kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacım var," diye açıkladı kısaca. "Hem sürekli bizle mi takılması gerek?"

"Partiye gidiyoruz," dedim açık açık. "Eğer kız kıza vakit geçirmek istiyorsan başka bir şey yapabiliriz. Ve hayır, sürekli bizle takılması gerekmiyor, zaten takılmıyor da. Yanlış bir şey mi yaptı? Senin neyin var böyle? Son zamanlarda biraz garip davranıyorsun."

"Hiçbir şeyim yok. Ben iyiyim," dedi sabırsızlıkla iç çekerek.

Bu sürekli devam eden kötü ruh hâli çok kafa karıştırıcıydı ve en yakın arkadaşıma hiç yakışmıyordu; dahası beni dehşete düşürüyordu. Hem bunun Evan'la ne ilgisi vardı ki?

Evle garajın arasındaki kapıdan içeri girdik. Bodrum katından bas sesi yükselirken, koridorun sonundan kahkahalar ve

bağırışlar duyuluyordu. Weslyn'deki bazı devasa evlere kıyasla bu ev oldukça mütevaziydi. Eskiden oturduğum yere yakın olan 'kasabanın öteki tarafı'ndaydık.

Kahkahalara doğru gittiğimizde, mutfak masasında önlerinde kâğıtlar ve kırmızı plastik bardaklarla oturan ve birbirlerine en olmadık sebeplerle içki içirmeye çalışan bir grupla karşılaştık. Küçük mutfağın içinde, tezgâha yaslanmış duran ya da arkadaki içki variline ulaşmak için oradan geçen başka insanlar da vardı.

Sara da içkisini almak için karla dolu bir çöp konteynerinin üzerine yerleştirilen varilin bulunduğu arka verandaya geçti. "Bu gece bizde kalabilir misin?" diye sordu bir bardak almadan hemen önce.

Bir an soğuktan ürpererek kollarımı bağladım ve "Olur," dedim omuzlarımı silkerek.

Mutfaktan geri dönerken de anneme mesaj atıp Sara'nın arkasından halıyla kaplı merdivenleri inerek bodruma geldim. Son basamakta Evan'ı, sağdaki bilardo masasında görmüş, el sallayıp özür dileyen bir bakış atmadan önce uzun süre tereddüt ederek Sara'nın arkasından diğer tarafa yürümeye başlamıştım.

Üzeri rengârenk koltuk şallarıyla kaplı bir kanepe, eski model bir televizyon ve köşesinde bir şöminenin bulunduğu ahşap panelli bir odaya girmiştik.

Sara olan biteni izlerken, Mandy Cochran bizi görür görmez gülümseyerek kalabalığın arasından yanımıza gelmek için harekete geçti.

Ben Mandy'yi pek tanımıyordum. Sara ile birlikte voleybol oynuyorlardı. Ama bu onun eviydi, o yüzden en azından selam vermemiz gerektiğini biliyordum.

Sara odayı gözleriyle taradıktan sonra gördüklerinden pek de memnun olmamış gibiydi.

"Üst kata dönelim," dedi, Mandy'yi tamamen görmezden

gelerek. Yüzüm şaşkınlıktan seğirmiş, ama yine de onu takip etmiştim.

Elimi kaldırdım ve bizi merdivenlerden çıkarken gördüğünde yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solan Mandy'ye özür dilercesine el salladım.

Yeniden mutfağa döndüğümüz sırada Sara da elindeki içkiyi bitirmişti. Zavallı bir çanta gibi onun peşinden gitmektense bu defa, mutfak tezgâhının yanındaki ahşap sandalyeye oturdum. Oynanan kâğıt oyununu izleyerek bu saçmalığın arkasında herhangi bir mantıklı kural olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Kısa bir süre geçmişti ki pek bir mantık aramamam gerektiğini anladım. Oyun, yalnızca sarhoş olmak ve insanlara aptalca şeyler yaptırmakla ilgiliydi. Derin bir iç çekerek başımı salladım.

Ellerindeki pembe şişelerle Casey ile birlikte mutfağa girdiklerinde, "Hey, burada olacağını bilmiyordum," dedi Jill çığlık çığlığa. "Evan nerede?"

"Bilmiyorum," dedim surat asarak. Sordukları ilk sorunun bu olmasını biraz garip bulmuştum. "Sara ile geldim."

"Ahh, yoksa kavga mı ettiniz?" diye sordu Casey. Gizli bir bilgi alacakmış gibi bana doğru eğilmişti.

Onlara delirmişler gibi bir bakış attıktan sonra, "Hayır," dedim vurgulayarak. "Sanırım alt katta bilardo oynuyor."

"Peki, annenin seksi erkek arkadaşı hakkında ne biliyorsun?" Anlaşılan Jill'in asıl sormak istediği buydu.

"Pek bir şey değil," dedim kısaca. Sorudan rahatsız olmuştum.

"Bence Evan'dan daha seksi olabilir," dedi Casey.

"Hayır," diye itiraz etti Jill ve bir süre durduktan sonra devam etti, "tamam, belki."

Bu konuşmaya bir son vermek istediğimden, "Ciddi misiniz?" dedim sonunda araya girerek.

"Sadece belirtmek istedim," dedi Jill savunmaya geçip.

"Bu resmen saçmalık," dedim hemen. "Benim erkek arkadaşımı anneminkiyle kıyaslayamazsınız. Bu resmen sapıkça."

"Doğru," diye katıldı Casey, "ama o da–"

Daha cümlesini bitirmeden yanlarından ayrıldım. Fakat maalesef bu ev yeterince büyük değildi. Ben de kapıyı açık gördüğümde banyoya girdim. Geçen mayıstan beri davet edildiğim ilk partiydi bu. Görünen o ki pek bir şey kaçırmamıştım.

Banyodan çıktıktan sonra Sara'ya bakındım ve onu bir köşede koyu renk kaşları olan uzun boylu bir sarışınla konuşurken buldum. Birbirlerine doğru eğilmiş, kahkahalar atıyorlardı. Sara'nın eli arada bir çocuğun kolunu okşuyordu. Yani flört ettiklerine dair tüm işaretleri görebiliyordum.

"Bu Neil'in kuzeni," diye açıkladı Jill. Banyodan çıkmamı beklediği belliydi. "New Hampshire'dan bu hafta sonu için geldi."

"Ah, harika," diye homurdandım. Bu iş iyi gitmeyecekti. Tam o sırada Sara'nın gülüşünün kaybolduğunu gördüm. Bir anda arkasını döndü ve fırtına gibi eserek verandaya çıktı. Çocuk öylece kalakalmış, kimsenin bunu görüp görmediğini anlamak için etrafına bakınıyordu. Yanımdaki kızların kıkırdaması ise bunu gören birilerinin olmasından öte, partideki herkesin de yakında öğreneceği anlamına geliyordu.

Bir iç çekerek Sara'yı takip ettim.

"Selam."

Başını kaldırmadan kırmızı bardağına bira koymaya devam etti.

Tam kendini iyi hissettirecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum ki birden arkamdan sarhoş bir çocuğun sesini duydum. "Aşağı atlamaya var mısın?"

Arkamı döndüğümde koyu yeşil oduncu gömleği ve kafasındaki ters beyzbol şapkasıyla verandanın korkuluklarının üzerinde duran çocuğu gördüm.

"Bu ciddi mi?" diye sordum Sara'ya. O ise yalnızca keyif

dolu bir kahkaha atmıştı.

Sonra çocuk birden ortadan kayboldu. Koşarak korkuluklara gittiğimde tek görebildiğim beyzbol şapkasıydı. Çocuksa verandanın altındaki kar tepesinin üzerinde duruyordu. Kollarını karın içinde kaldırarak başını geri savurdu ve hırıltı dolu bir zafer çığlığı attı. Oradan tek parça hâlinde çıktığını görmek beni şaşırtmıştı.

Tam o anda işler çığırından çıkmaya başlamıştı. Daha fazla çocuk, çığlıklarla korkuluklardan aşağıdaki kar yığınına atlıyordu. Bu çocukların boyunlarını kırmalarını izlemeye niyetim yoktu. O yüzden içeri döndüm ve Sara'nın da çoktan içeri girdiğini fark ettim.

Yanında birkaç arkadaşıyla bu aptallığı izlemek üzere verandaya çıktıkları sırada Evan'ın yanından geçtim. Göz göze geldik. Yanımdan geçerken elini hafifçe elime değdirdi. Bu hafif temas vücuduma ılık bir ürperti gibi yayılmıştı.

Sara, elindeki kırmızı bardağı masaya bırakarak dağılan dikkatimi yeniden toplamıştı. "Hadi buradan gidelim."

Biz sokaktan çıktığımız sırada iki polis arabası da sirenleri açık şekilde yanımızdan geçmişti. Nereye gittiklerini düşündüm bir an. Sonra komşuların aramış olabileceği geldi aklıma. Bu sokakta evlerin arasında metrelerce boşluk ya da ağaçlık araziler yoktu. Arka bahçedeki gürültü muhtemelen duyulmuş ve mahalleyi rahatsız etmişti.

Sara'ya bakarken ona partinin basılmasıyla ilgili bir şeyler söylemek istiyordum, ama o başını camdan dışarı çevirmiş, hareketsiz duruyordu. Neşesini yeniden yerine getirmek istiyordum fakat ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tam sessizliği bozmak üzereydim ki birden parladı.

"New Hampshire! Lanet olasıca New Hampshire'da yaşıyormuş!" Yumruklarını sıkmıştı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Hiç komik değil!"

Ağzım açık kalmıştı. Ne kadar iyi anlaştıklarını anlatmaya

başladı sonra. Hatta çocuk bu hafta sonu gitmeden buluşmak istediğini, gerçekte nerede yaşadığını ve bir daha muhtemelen hiç görüşemeyeceklerini söylemişti.

"Sara, bana ne olduğunu anlatmak zorundasın," dedim. "Ve sakın 'hiçbir şey' deme çünkü bir şeylerin olduğunun farkındayım. Konu sadece bu çocuk olamaz."

"Bi'şey yok," dedi sertçe. Resmen bağırmıştı.

"Gerçekten mi?" diye çıkıştım kendimi savunarak. "Bence bir şey var çünkü tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Ve bir anda arabayı derin bir sessizlik sardı. Bense ağzımdan çıkanlardan çoktan pişman olmuştum. Araç yoluna girdiğimiz sırada, "Özür dilerim. Gerçekten böyle demek istememiştim," dedim. "Sadece ne olduğunu anlamadığım için sinirlerim bozuldu."

Arabadan indikten sonra kapıyı çarparken, "Ben iyiyim," dedi. Hâlâ burnundan soluyordu.

Aşağı indiğimde kar yağmaya başlamıştı. Harika. En son fırtınanın ardından bahçeyi yeni temizlemiştik. Bu kış da en az Sara kadar sinir bozucuydu.

O yüzüme bakmayı reddetse de Sara'nın ardından merdivenlerden çıktım. Banyo kapısını kapattığı sırada telefonum, gelen mesajla çaldı. *Sara uykuya daldığında ön kapıda buluşalım.*

O homurdanarak uykuya dalarken ben de olabildiğince sabırla banyoda volta atıyordum. On beş dakika sonra yavaşça kafamı uzattım ve derin nefes alıp verişlerini duydum.

Merdivenlerden usulca inerek ön kapıya geldim. Evan, beresi karla kaplı hâlde merdivenlerde oturuyordu. Ben dışarı adımımı attığımda ayağa kalktı.

"Nihayet."

Beni hızlıca kendisine doğru çektiğinde elim hâlâ üzerindeyken kapıyı zar zor kapatmıştım. Dudaklarını benimkilerin üzerine yapıştırdığında kokusunu çektim içime. Bu temasla bir anda erimiştim; buna onun tahmin ettiğinden daha fazla ihti-

yacım vardı.

"O kadar kötü mü geçti?" dedi bir anda. Belki de tahmin edebilmişti. "Tam zamanında çıktınız. Polisler gelip partiyi bastı."

"Evet, gördük," diye fısıldadım. Hâlâ Sara'ya söylediklerimden ötürü kendimi suçlu hissediyordum. Bir kar tabakasının üzerine oturmaya aldırış etmeden, geçip en üst basamağa oturdum.

Evan da yanıma oturdu. "İyi misin?" Omzuyla hafifçe omzuma vurarak elimi avuçlarının içine aldı.

"Sara'nın nesi var bilmiyorum. Çok kötü durumda." Biraz düşündükten sonra devam ettim. "Bir süredir keyfi yoktu ama hiç bu kadar da kötü olmamıştı. Bir şey oldu ve onu bana söylemiyor."

Evan derin derin düşündükten sonra bir iç çekti. "Sanırım ben ne yapmak gerektiğini biliyorum."

Umutla ona çevirdim bakışlarımı. Telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

"Ne? Ne yapmalıyız?" diye sordum çaresizlik içinde.

"Ahh, affedersin," dedi Evan mesaj yazarken. "Jared'den."

Sonra telefonu yeniden cebine koydu ve "Belki en azından gülümsemesini sağlayabiliriz," dedi.

"Bunun için her şeyi yaparım."

Evan merdivenlerden inerek neredeyse dizlerine gelen kara adım attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Kardan adam yapmaya ne dersin?"

Güldüm. "Sen cidden delisin."

"Doğru," dedi o meşhur gülümsemesiyle, "ama beni bu yüzden seviyorsun."

"Muhtemelen haklısın."

Yüzümdeki gülümseme daha da büyürken karda ona eşlik etmek üzere aşağı indim. Dizlerime kadar kara batmıştım.

Kocaman bir kar topunu ön bahçede yuvarlamaya çalışırken birkaç kez ayağım kaydı ve düştüm. Evan ayakta kalma konusundaki bu beceriksizliğime gülüyordu. Sara da beni görse kontrol edilemez kahkahalar atıyor olurdu herhâlde. Bu kardan adam benzeri şeyin en azından biraz olsun yüzünü güldüreceğini umuyordum.

Evan, kafayı alıp diğer iki parçanın üzerine yerleştirirken, ben de bir milyonuncu kez düşerek sırtımın üzerinde kaydım. Acıyla bir çığlık attıktan sonra nihayet durabildiğimde kahkahalarla gülmeye başladım. Evan'sa bana yardım edeceğine gelip sırtüstü yanıma uzanmıştı. Başlarımızın üzerinde ikinci katın ışığı yanmış, perdesi açılmıştı.

Anna perdeleri iyice açarak cama çıktı.

Bizi fark etmemesini umarak hareketsiz duruyorduk. Gözlerini kısarak baktı.

"Emma? Sen misin? Ve... Evan?"

Karlarla kaplı çimlerin üzerindeki pozisyonumuzu bozmadan, "İyi geceler Bayan McKinley," dedi Evan el sallayarak.

"Siz ne..." Penceresinin altındaki kardan adamı görünce birden kendini durdurdu. "İçeri gir Emma olur mu? Saat geç oldu. Bir de birazcık sessiz olmaya çalışın lütfen."

"Özür dilerim," dedim suçlu hissederek.

Pencereyi kapatırken Carl'ın sesi geliyordu. "Ne yapıyorlarmış..." Bir dakika sonra ise pencere yeniden kararmış, her şey durulmuştu.

Karın durduğunu da o an fark ettim. Üzerimizden yıldızları kapatarak hızlıca geçen bulut grubuna baktım. Ellerimiz birleşmiş, aramızda uzanırken Evan sessizce yanımda yatıyordu.

Soğuk toprak içime işlemeye başladığında ürpererek "Bacaklarımı hissedebildiğimden emin değilim," dedim. Fakat hâlâ kalkmak için herhangi bir hareket yapmamıştım.

Evan dikleşti ve tam beni tutup kaldıracağını düşündüğüm sırada eğilerek dudaklarımdan öpmüş ve yüzüme konan buz

kristallerinin her birini eritmişti. Dudakları dudaklarımın üzerinde nazik hareketlerle ilerlerken tüm vücuduma bir sıcaklık yayılıyordu.

Gözlerimi açmadan, "Soğuktan ne kadar nefret ettiğimi unutturuyorsun bana," dedim bir nefeste.

"Hadi kardan adamı bitirelim," dedi Evan sonunda ve beni ayağa kaldırdı. Karla kaplı kot pantolonuma bakarak becerik-sizce karı temizlemeye çalıştım.

Ben kardan adamın her katını karla bir kez daha sıvarken Evan da arabasını altüst ederek bir şeyler arıyordu. Geldiğinde, cebinden bir torba dolusu şeker çıkarmıştı.

"Tatlıya düşkünüz galiba?" dedim, beyaz kâğıt paketin içindeki bir sürü çikolata, şerit şeker ve jelibonu gördüğümde.

"Öyle de denebilir," diye itiraf etti sırıtarak.

Paketin içinden kırmızı şerit şekerleri ve fasulye şeklindeki jelibonları çıkararak kardan adamın yüzünü ve saçlarını yaptık.

Evan gökyüzüne uzanmış gibi duran tahtadan kollarını taktıktan sonra, ben de atkımı çıkarıp son dokunuşu yapmıştım. Eserimize bakmak için bir adım geri çekildik.

Gülmemi durduramıyordum.

Evan ise gururla bakıyordu. "En azından gülümseyecektir."

"Ben de öyle umuyorum," dedim bir iç çekerek.

Kar yeniden atıştırmaya başladığı sırada Evan eve gitmek üzere ayrıldı. Ben de cidden vücudumun büyük bölümünü hissetmiyordum. Çaresizce ısınmaya ihtiyacım vardı.

Karla kaplı kıyafetlerimin birçoğunu holde çıkartarak artık kıpkırmızı olmuş solgun bacaklarımla kaldım. Sessizce merdivenlerden çıktıktan sonra buz tutmuş kıyafetlerimi küvete attım ve yatağa girmek üzere hazırlanarak titreye titreye battaniyenin içine sokuldum.

Başımı Sara'nın yatağına çevirdim. Çok huzurlu görünüyordu. Sanki dünyada hiçbir şey kötü gidemezmiş gibiydi. Onu geri istiyordum sadece.

Başımın yanındaki telefondan duyulan mesaj sesiyle ekrana baktım.

Endişelenme. Onu düzelteceğiz.

10. DİKKAT DAĞINIKLIĞI

Uyandığımda Sara'nın yatağı açık ve boştu. Onu oyun odasında, elinde bir kâse kahvaltılık gevrek ile realite şov izlerken buldum. Somurtuyordu. Henüz kardan adamı görmediğini düşünerek onu kendi hâlinde bıraktım.

Merdivenlerden indim ve ön bahçeyi gören pencereden şöyle bir baktım. Tam mutfağa geçecektim ki gördüğüm şey beni bir anda durdurdu. Ön kapıyı açtım ve karşımdaki üzücü manzarayı izledim. Homurdanarak kapıyı kapatıp koşarak merdivenlerden çıktım.

"Kardan adama ne yaptın?" diye seslendim merdivenlerin üst basamağından.

"Suratını tekmeledim," dedi, gözünü bile kırpmadan televizyon seyretmeye devam ederek.

Yatak odasına gidip üzerimi giyindim ve eşyalarımı toplayıp tek kelime etmeden çıktım. Araç yolunda geri geri giderken yerde duran, zavallı kopmuş kafaya bakamıyordum bile. Öfkeyle dişlerimi sıkarak arabayı sürdüm.

Evan'dan gelen, *Evet, ne oldu?* mesajına bile cevap veremiyordum. Tek istediğim, Sara'nın bedenini ele geçiren o zavallı kızdan olabildiğince uzaklaşmaktı.

Eve vardığımda ön kapı kilitli değildi, ama içeride herhangi birinin varlığına dair bir işaret de yoktu. Annemin arabası üzeri karla kaplı bir hâlde hâlâ evin önünde duruyor; mutfağın lambası yanıyordu. Fakat botlarımı çıkarıp montumu asarken ev

oldukça sessizdi.

Odamın kapısını açıp Jonathan'ı orada gördüğümde donup kaldım. Menteşelerin gıcırtısı ile birdenbire arkasını dönmüştü.

"Emma selam."

Yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmışçasına abartılı bir gülümseme ile karşıladı beni. Onu odamda gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki tek kelime edemiyordum.

"Beni korkuttun," dedi kahkaha atarak. Ardından da basitçe açıkladı. "Rachel, e-postalarıma bakmak için senin bilgisayarını kullanmamı söyledi. Özür dilerim. Sanırım kızdırdım seni."

Sözcükleri şaşkın ifademi sarsmıştı. Verdiğim aşırı tepki yüzünden kızaran yanaklarımla, "Önemli değil," dedim usulca.

"Emin misin?" diye sordu yüzünü buruşturup dişlerini sıkarken. "İyi görünmüyorsun."

"Cidden iyiyim," diye tekrarladım. Omuzlarımdaki gerginlikten kurtulmayı başarmıştım.

"Peki, kontrol ettin mi?" diye sordum sonunda.

"Neyi?"

Bir anda ikimizin de ne kadar aptalca davrandığını fark edince, "*E-postalarını*," diye vurguladım gülerek.

Ayağa kalkmadan önce dizüstü bilgisayarımın ekranını kapattı. "Ah, evet ya, ettim," dedi. "Tam çıkacaktım ki fotoğrafları gördüm. Futbol da mı oynuyorsun sen?"

Çantamı yatağın ucuna yere bırakırken, "Evet, futbolda basketboldan daha iyiyimdir," diye cevapladım.

"Geçen gece oldukça harikaydın," dedi bu sözleriyle beni biraz rahatsız ederek. "Yani eğer futbolda daha iyiysen bunu kesinlikle görmek isterim."

Utançtan kızaran yanaklarımla, "Şey... Stanford'a gitmemi sağlayacak," diye itiraf ettim.

"Hep bu kadar kızarır mısın?" diye sordu yüzümü inceleyerek.

"Genellikle," dedim. İstemsizce yere indirmiştim bakışları-

mı.

"Kusura bakma," dedi kıkırdayarak. "Bu çok... tatlı."

Bir an nefesim kesilmişti.

"Bilgisayarını kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

Hâlâ yüzüm kızarmadan gözlerine bakmaya çekinerek "Her zaman," dedim.

Devam etmeden önce bir an durdu. "Şey... sana bir şey söylemek istiyordum ama..."

"Ne?" diye sordum bir anda gerilerek.

"İlk tanışmamız hakkında gerçekten çok üzgünüm. Rachel senin dışarıda olacağını ve eve girebileceğimi söylemişti. Gerçekten seni o şekilde rahatsız etmek istemezdim. Benim yanımdayken kendini huzursuz hissetmeni istemiyorum."

Ve o bu lafları söylemişti ya, daha da rahatsızdım artık. Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım. Keşke bu konuyu hiç açmasaydı.

"Durumu daha da garipleştirdim, değil mi?"

Kızaran yanaklarım beni ele veriyordu. "Şey... birazcık," diye itiraf ettim hafifçe gülümseyerek.

"Üzgünüm," dedi. "Yapmak istediğim bu değildi. Vay canına, bu işte genellikle bu kadar beceriksiz değilimdir."

Özgüvenindeki bu ani düşüş yüzümü güldürmüştü. O tek cümleyle bana birazcık daha benzemişti.

"Ne var?" dedi gözleriyle gözlerimi çözmeye çalışırken. "Yine mi yanlış bir şey söyledim?"

Hafif bir gülümsemeyle koyu kahve gözleriyle buluştuğumda, "Hayır," dedim. Onun da yüzünde bir gülümseme belirmişti.

"Bana yardımcı olur musun?" diye seslendi annem. Jonathan'la birlikte yatak odamdan çıktığımızda bizi görüp başını bir yana doğru yatırmıştı.

"Ah, merhaba. Ne yapıyordunuz?"

Sözcükler ağzından bir parça huzursuz ve tereddütle çık-

mıştı.

"E-postalarımı kontrol ediyordum," diye açıkladı Jonathan rahatlıkla. "Emily'nin bilgisayarını kullanabileceğimi söylemiştin, unuttun mu?"

Ağzından nüfuz cüzdanımdaki ismimi duyduğumda bir an şaşırarak bakışlarımı ona çevirdim. Ama annemin şüpheli gözlerine yeniden baktığımda, bunun doğru bir tercih olduğunu anladım.

"Ahh," dedi bir anda hatırlayarak. "Bilgisayarını kullanmasına izin verdiğin için teşekkürler." Ve bir anda her şey eski hâline dönmüştü.

~~~~~

Kendimi gün boyu odama kapatmış; günümü kitap okumak, ders çalışmak ve müzik dinlemekle geçirmiştim. Zaman öldürmek konusunda uzman sayılmazdım. Aslında kendi başıma kalmamayı tercih ediyordum çünkü o anlarda düşünmeye başlıyordum.

Cumartesi gecesi geç saatlerde kendimi yatağımda, üzerimdeki beyazlığa bakarken buldum. Elimi boynuma götürdüm sonra. Soğuk bir ürperti kapladı tüm bedenimi. Aklımdan bir görüntü akmıştı bir saniyeliğine... Fakat içindeki panik ve korku, yataktan kaldırmaya yetmişti beni. Zihnimde yeniden ortaya çıkmaya çalışan o hatırayı, onun soğuk ellerini ve sessiz yardım çığlıklarımı savuşturdum hemen. Görüntü gitmişti. Evde yeniden yalnızdım.

Mutfakta yiyecek bir şeyler aradım ama pek bir şey kalmamıştı. Annemle doğru düzgün karşılaşamıyorduk. Bu yüzden son zamanlarda mikrodalga ile ısıtabileceğim yiyeceklere ağırlık vermiştim. Ne var ki stoğum bitmek üzereydi.

Pizzacıyı arayarak bir pizza söyledim. Hemen ardından da yanında izlerim düşüncesiyle bir film almak üzere dışarı çık-
~~~~~

tım. Bu kan dondurucu soğuk havalarda daha sıcak yerlere göç etmeyi istesem de elimden bir şey gelmediği için gerçeği kabullenerek kasabanın iş merkezine doğru yola koyuldum. Burası, sessizliğin değerli bulunduğu o evlerin çok uzağında, ışıkların hiç sönmediği bir yerdi.

İçinde film kiralama makinesi bulunan bir benzin istasyonuna park ettim arabayı. İçeride birkaç araç dolusu Weslyn öğrencisi, gidecekleri bir sonraki partiye karar vermeye çalışıyordu. Film seçmek için yaşlı bir adamın arkasında beklerken onlarla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Hey, Emma."

Kızlardan biri beni tanımıştı. O ve iki kız arkadaşının, kafein çeşitleri arasında seçim yaptıkları soğuk dolaplara doğru döndüm. Kim olduğunu hatırlamaya çalışırken kibarca gülümsüyordum. Sanat sınıfımdan olabilirdi ama üçüncü sınıf olduğuna emindim.

"Dün geceki maç harikaydı," dedi çocuklardan biri.

Film makinesindeki sıramda ilerleyerek "Teşekkürler," dedim usulca.

"Bizle bir partiye gelmek ister misin?" diye sordu bir başka kız.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevapladım. Bir yandan da aceleyle film seçmeye çalışıyordum. "Bu gece dışarı çıkmayı düşünmüyorum."

"Okulda görüşürüz."

Yüzümde tuhaf bir gülümseme ile el sallayarak benzinliğin marketinden çıktım. Yanımda Evan ya da Sara olmadan okul dışında tanınmak ilginçti. Ama aynı zamanda biraz iyi de gelmişti. Sanki benim de başına buyruk bir insan olabileceğimi ve diğer insanların benle gerçekten takılmak isteyeceğini bir anda keşfetmek gibi bir şeydi bu. Arabamı çalıştırırken sırıtıyordum.

Yeni bir çeşit özgüvenle yalnız başıma geçireceğim geceye hazır bir hâlde eve döndüm.

Jonathan'ın kamyonetini kapının önünde gördüğümde ise hayal kırıklığına uğradım. Saat daha dokuzdu.

Ön kapıyı açtım ve oturma odasından gelen televizyon sesini duydum. Ayakkabılarımı kapının önünde bıraktıktan sonra pizza ile odaya girdim. Jonathan tek başına oturuyordu ve beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Erken dönmüşsünüz."

Elimdeki pizzayı orta sehpanın üzerine bıraktım.

"Rachel rahatsızlandı," diye açıkladı.

Anlayışla başımı salladım.

"Senin dışarıda olacağını düşünmüştüm."

"Evde kalmaya karar verdim," dedim. "Aç mısın?"

"Ah, evet." Jonathan kanepeden kalkarak mutfağa geçti. "Ne içmek istersin?"

"Diyet kola lütfen," dedim gözlerimle annemi ararken. Montumu astım. Jonathan elinde içecekler, plastik tabaklar ve peçetelerle geldi.

"Yatıyor mu?"

"Evet. Öksürük şurubunu biraz fazla kaçırmış," diye açıkladı sıktığı dişlerinin arasından. Sonra elindeki kola şişesini bana uzattı.

"Bir de üstüne birkaç kadeh şarap içmiş. Salı gününe kadar yataktan çıkamazsa şaşırmam."

"Harika," dedim başımı sallayarak.

"Hangi filmi aldın?" diye sordu filmin kabına bakarken.

"Aslında biliyor musun, hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim filmi açtığım sırada. "Acelem vardı ve yeni çıkanlardan birini kaptım. Benle birlikte izlemek ister misin?"

"Tabii isterim."

Filmin adına baktığımda ise homurdandım. "Ah, harika. Bir korku filmiymiş. En ihtiyacım olmayan şey."

Jonathan güldü. "İzlerken ışıkları açık tutarız."

"Bir an için kapatacağına izin vereceğimi mi sandın?"

Ben pizzayı plastik tabaklara servis ederken, o da filmi elimden alıp gülümseyerek DVD oynatıcıya taktı.

Hikâyenin, beynime hayat boyu sürecek kâbuslar yerleştirmekten başka herhangi bir ilginç yanı yoktu. Ama zaten bende bu kâbuslardan bolca vardı. Göğsüme yerleştirdiğim bir yastık ve kendime doğru çektiğim dizlerimle izledim filmi. Müziğin, seyirciyi uyarırcasına her yükselişinde yüzümü yastığa gömüyordum. Jonathan bana olanları anlatıyor, yeniden ekrana bakabileceğim zamanı söylüyordu.

Jenerik akmaya başladığında ömrüm boyunca bir daha uyuyup uyuyamayacağımı sorgulamaktaydım. Fakat Jonathan spor kanalını açmıştı. Şampiyonluk Maçı'yla ilgili sohbet, zihnimden o rahatsız edici görüntüleri uzaklaştırmamı sağladı.

Üzerine koyduğu kenar hamurlarıyla dolu plastik tabaklarla boş pizza kutusunu toplarken, "Yarınki maçta ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Jonathan.

"Hmm... şey, hiçbir şey. Yani izleyeceğim ama bir planım yok."

"Eminim gidebileceğim birkaç maç partisi vardır."

"Belki de," diye itiraf ettim ikinci kez düşünmeden. "Ama sanırım gerçekten maçı izlemeyi tercih ederim. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet," dedi bana katılarak. "Biz de Rachel'ın arkadaşlarıyla bir partiye gideceğiz ve içimden bir ses maçın arka planda kalacağını söylüyor. Ben de izlemeyi çok isterdim."

Omuzlarını silkerek kutuyu mutfağa taşıdı.

Kendimi film boyunca yerimden hiç kıpırdamamış gibi hissediyordum. Bacaklarımı esnettikten sonra yatağa gitmek üzere yerimden kalktım.

Merdivenlere yöneldiğimi gördüğünde, "Uyuyabileceğinden emin misin?" diye sordu Jonathan.

"Muhtemelen uyuyamayacağım," dedim, "ama diğer geceler de farklı sayılmaz."

Şüpheli gözlerle bakmasına rağmen hiçbir şey sormamıştı.

"İyi geceler."

"İyi geceler Emma," dedi Jonathan arkamdan.

~~~~~

"Emma," diye seslendi karanlığın içinden biri. Ardından bir takırtı duydum. Yatağa tutunmaya çalışıyordum ama altımdaki çarşaflar kayıyordu. Odam beni yatağımın sonundaki o kara deliğe göndermeye kararlı, eğilip bükülmeye devam ediyordu. O cehennem çukurunun içindense korkunç çığlıklar yükseliyordu.

"Emma," diye seslendi karanlık yeniden.

Ayaklarımla tekmeler savurarak çarşafın üzerinde düşmemek için direniyordum.

Takırtı giderek arttığında bir anda yatağımda doğruldum. Çarşaf her tarafıma dolaşmış, nefes nefese kalmıştım. Yatağımın yanındaki lambayı açtım.

"Emma?" diye seslendi kapının ardındaki. "İyi misin? Kapıyı açar mısın?"

Jonathan'dı. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Titrek ellerimle terden sırılsıklam olmuş saçlarımı alnımdan çekmeye çalışıyordum. "İyiyim," diye fısıldadım.

"Lütfen kapıyı açar mısın?" dedi yeniden.

"Ben gerçekten iyiyim," dedim bacaklarıma dolanan çarşafı düzeltirken.

"Lütfen," dedi yalvarırcasına. "Sadece aç şu kapıyı, olur mu?"

Bir an tereddüt ettikten sonra bakışlarımı kapıya çevirdim.

"Pekâlâ. Bir dakika bekle."

Yataktan çıktım ve dağınıklığı gizlemek için yorganı güzelce kapattım. Lastik bir tokayla saçlarımı topladıktan sonra üzerime kapüşonlu bir eşofman geçirerek kapımın kilidini çevirdim
~~~~~

ve yavaşça açtım.

"Ben iyiyim, bak."

Ellerim eşofman üstümün ön cebinde ona baktım. Beni gördüğü anda bakışları yumuşadı. "Sadece bir rüyaydı. Seni uyandırdığım için üzgünüm."

"Yatağa dönmemelisin," dedi soğukkanlı bir tavırla.

"Efendim?"

"Böyle bir kâbus gördüğünde yataktan çıkmalı, kendini kâbustan uzaklaştırmalısın," diye açıkladı. "Bir bardak su iç, televizyon izle, kafanı boşaltacak bir şeyler yap. Bu şekilde, uykuya döndüğün zaman kâbus orada seni bekliyor olmayacak."

Sözcüklerini sessizce dinledim. Bakışları sevecen ve anlayışlıydı.

"Hadi gel, bir süre televizyon izleyelim, olur mu?"

"Olur," dedim teslim olarak. "Ama senin de benimle oturmana gerek yok."

"Sen beni düşünme," diye cevapladı. "Hadi gidip bu saatte televizyonda ne sattıklarına bakalım."

Onun ardından merdivenlerden indim ve bir battaniye altında kanepeye uzandım. Jonathan da ikili koltuğa oturmuş, kanalları değiştiriyordu. Televizyonun yumuşak ışığı, güçlü çenesinin hatlarını ortaya çıkarırken ona baktım. Kâbuslardan kurtulma ihtiyacı hakkında bu kadar şey bileceğini asla tahmin etmezdim. Öyle özgüvenli ve kendinden emindi ki korku karşısında vurdumduymaz görünüyordu.

"Bu tele-satış programları bağımlılık yaratabilir," dedi bana dönerek. Ona bakarken yakalanınca kızaran yanaklarımla, gözlerimi hemen televizyona çevirdim. Fark etmemiş gibi devam etti. "Bunlardan uzak durmalısın çünkü bir de bakmışsın ki güneş doğmuş ve sen sattıkları on beş santimlik bezin tüm arabanı yıkayabileceğine ve camları silmek için de yeterince temiz kalabileceğine inanmışsın."

Söylediklerini tam olarak dinlemesem de başımı salladım; bir parçam hâlâ o karanlığın içindeydi.

Beni dikkatlice süzdükten sonra, "Çok daha iyi olacak," diye söz verdi birden. Ağzından çıkan kelimelerden oldukça emin görünüyordu.

Bir cevap görebilmek için koyu kahverengi gözlerinin içine baktım fakat bana müsaade etmeyecekti. "Nereden biliyorsun?"

"İnan bana öyle olacak," diye fısıldadı Jonathan başını başka yöne çevirerek.

O kısa anda gözlerindeki özgüven yok olmuş, yerini başka bir şeye bırakmıştı. Ne gördüğümden emin değildim, ama bir parçasını gördüğümde bile elimde olmadan ürpermiştim.

11. ÇOK DAHA İYİ

Ertesi sabah annem merdivenlerden süklüm püklüm inerken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Burnu kurumuş, kenarları iyice kızarmıştı. Gözleri ise sulanmış ve şişmişti. Korkunç görünüyordu; nasıl olduğunu sormamalıydım bile.

"Sanırım ölüyorum," dedi burnunu çekerek.

"Yatağa dönmelisin. Bana ne istediğini söyle, getireyim."

"Çay," derken sesi bir çocuğunki kadar acıklıydı. "Bir de soğuk algınlığı için ilaç. Böylece kafam patlayacak gibi ağrımaz belki."

"Ben gidip alırım," dedi Jonathan, duş almış ve giyinmiş bir hâlde mutfak kapısında belirerek.

Avucunda tuttuğu peçeteye hapşırmadan hemen önce, "Teşekkürler," dedi annem genzinden gelen bir sesle. "Beni bu hâlde görmemeni isterdim."

Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Hiç o konuya girme bile," diye teselli etti onu Jonathan. "Hastasın ve hastayken bile çok güzelsin."

Annem kendini onun göğsüne bırakırken, Jonathan kollarını onun bedenine sarmıştı. Ateşten yanan alnına düşmüş nemli saçlarını düzelterek onu kollarında tuttu. O benden daha cesurdu. Ben anneme üç adımdan yakın durmaya korkuyordum. Suratının her yerinden hastalık akıyordu.

"Çayını bir dakikaya getiriyorum," dedim, Jonathan onu merdivenlerden çıkarırken.

Birkaç dakika sonra Jonathan kapıya yönelmiş, "Hemen döneceğim," demişti.

Çayını odasına çıkararak yatağının yanındaki komodine bıraktım. Burnuna kadar çektiği yorganın altında gözleri kapalıydı.

"Onu sevdin mi?" diye sordu ben kapıya yöneldiğim sırada.

Arkamı döndüm. Annem dirsekleri üzerinde doğrulmuş, dikkatlice sıcak çayını yudumluyordu.

"Jonathan'ı mı?" dedim soruyu açıklığa kavuşturmak için. Bunu beklemiyordum.

Daha ben cevap veremeden devam etti. "Ben ondan gerçekten hoşlanıyorum, o yüzden senin de sevmeni umuyorum."

"Ah, şey... elbette. İyi biri."

"Çay için teşekkürler."

Burnunu çekerek yine yatağın içine girdi ve yüzünde bir gülümseme ile gözlerini kapadı. Hastayken bile hâlâ âşık olmuş bir ergen gibiydi.

~~~~~

"Anlaşılan maçı izleyebileceksin," dedim Jonathan eczaneden döndüğünde. "Nereye gidiyorsun?"

Jonathan bir an tereddütle durdu. "Aslında Rachel'a burada onunla kalacağımı söyledim."

"Ben de bir yere gitmiyorum," dedim. "Sen başka bir şey yapmak istersen onunla ben ilgilenebilirim."

"Burada kalmayı tercih ederim, eğer senin için de bir sakıncası yoksa."

"Tabii," dedim şaşkınlıkla.

"Evan ve Sara neredeler?"

"Evan ağabeyi ile Cornell'de... Sara'nın nerede olduğunu da bilmiyorum."

Jonathan, Sara'nın adı geçer geçmez sesimdeki değişikliği
~~~~~

fark ederek dikkatlice bana bakmıştı. Hiçbir şey sormadı; yalnızca başını salladı.

Jonathan annemle ilgilenirken ben de maç için atıştırmalık bir şeyler almaya çıktım. Bu gerekliydi; özellikle de evde hiçbir şey olmadığı düşünülürse. Evdeki market alışverişinden sorumlu rolümü benimsemiş sayılırdım. Annem özel bir yemek hazırlamak istediğinde markete uğruyordu, ama çakışan programımız yüzünden bu da pek nadir gerçekleşiyordu.

Çok umursamıyordum. Masaya bir yirmilik ve ihtiyacı olan şeylerin listesini bırakıyordu. Gerçi bu listedekiler genellikle yirmi dolardan fazla tutuyordu ya neyse. Ben de geri kalanını, her ay banka hesabıma yatan paradan ödüyordum. Yıllardır ulaşamadığım ama şimdi tamamen benim kontrolümde olan bir paraydı bu.

Koridorları çok iyi bildiğimden markete girip çıkmam çok kısa sürüyordu. Fakat bugün farklıydı; bugün her taraf inanılmaz kalabalıktı.

İki kolumdan sarkan beyaz poşetlerle, "Sanırım bugün üç kasabadaki herkes marketteydi," diye yakındım Jonathan'a.

"Dur sana yardım edeyim," dedi aceleyle, oturma odasından yanıma gelerek. Elimdeki poşetlerin yarısını aldı. "Hepsi bu mu?"

"Eğer değilse de yapacak bir şey yok. O hayvanat bahçesine bir daha dönmem."

Ayakkabılarımı çıkararak peşinden mutfağa girdim.

"Yani arabada başka poşet var mı, demek istemiştim." Bu ani tepkime gülüyordu.

"Hayır, hepsi bu," dedim cevabımdan utanarak. "Rachel nasıl?"

"Uyudu," dedi. Sonra da poşetleri boşaltarak aldıklarını yerleştirmeye başladı.

"Bir süre dışarı çıkmam gerek. Ben dönene kadar yerime geçebilir misin? Maç başladığında burada olacağım. Uyanırsa

peçete falan almaya gittiğimi söylersin."

"Tabii," dedim. "Bir bahane uydurmaya da ihtiyacın yok ama biliyorsun."

Bunu söylediğim anda aslında söylememem gerektiğini anlamıştım. "Üzgünüm."

"Hayır, haklısın," dedi. "Sadece o kendini çok iyi hissetmezken bırakıp gittiğim için kendimi kötü hissediyorum. Gerçi onu rahatlatacak bir şey yapabileceğime de emin değilim. Ama kalmamı istiyor."

"O hep burada kalmanı istiyor zaten," dedim bir anda. Belli ki sözcük filtrem açık değildi.

"Vay canına," dedi açık sözlülüğümü ağzı açık izlerken. "Burada çok mu kalıyorum?"

"Hayır," dedim hemen. "Demek istediğim bu değildi. Üzgünüm, bugün tam bir ahmak gibi davranıyorum."

"Yine şu dürüstlük şeyini yapıyorsun. Endişelenme." Bir an durduktan sonra devam etti. "Bir an bile aklından geçen şeyleri söyleyemeyeceğini düşünme olur mu?"

"Emin misin?" dedim sırıtarak. "Benden nefret edebilirsin."

Sütü buzdolabına yerleştirirken, "Sanmam," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Yanaklarım, yaptığı yorumla ısınmaya başlamıştı. "Ah, bu da telefon numaram." Bir numara karalayıp mutfak masasına bıraktı. "Her ihtimale karşı; ben burada yokken bir şeye ihtiyacın olabilir."

"Peki, teşekkürler."

Jonathan kapıdan çıkarken numarayı aldım ve telefonuma kaydetmeye karar verdim. *Her ihtimale karşı.*

~~~~~

Annem, Jonathan'ın yokluğu sırasında çok şükür hiç uyanmamıştı. Burada olmadığını söylemek pek de hoşuma gitmeyecekti.
~~~~~

Öğleden sonranın büyük kısmında Evan'la mesajlaşmıştım. O ve Jared, kampüs dışında tüm gün süren bir partideydiler. Evan'ın anlattıklarına göre oldukça etkileyici bir partiydi bu. Maç başlamadan hemen önce ise onu rahat bırakmıştım. Ağabeyiyle birlikte rahatça maçın keyfini çıkarmasını ve bana cevap vermekle uğraşmamasını istiyordum.

Yine de Sara'dan hâlâ bir haber alamadığımdan telefonuma bakıp duruyordum. Aramızda geçenlerden sonra ilk onun aramasını istiyordum. Fakat zaman geçip gerginliğim arttıkça mesaj atmamak daha da güçleşiyordu.

Jonathan maç başladıktan beş dakika sonra gelmişti.

"Ah," dedi homurdanarak. Süslenmiş, üstünü başını değiştirmişti. "Başlangıcı kaçırdım."

"Merak etme," dedim onu teselli ederek. "Daha pek bir şey olmadı. Sen şey görünüyorsun... ee... farklı."

Fark etmemek imkânsızdı.

"Bir süreliğine hayatıma dönmek zorundaydım," diye açıkladı, kanepede yanıma oturup ekrana kilitlenerek. "Saçımı kestirdim, spor salonuna gittim, sonra da evimin hâlâ yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim."

Espri anlayışı beni şaşırtmıştı. Gülmeye başladım. "Pekâlâ. Saçın yakışmış."

"Teşekkürler," dedi yüzümü kızartan bir sırıtışla. Ne kadar yakışıklı göründüğü hakkında başka bir saçma cümle kurmamak için bir avuç cips almak üzere uzandım. "Bira almıştım. Sorun olmaz, değil mi?"

"Ah, hayır," dedim. Bunu sorması ilginçti doğrusu. "Bu Amerikan futbolu. Erkeklik kitabında bu yazmıyor muydu? Maç izlerken elinizde bira olmalı, hı?"

Güldü. "Bir tane ister misin? Bu gece için bir kız olduğun gerçeğini görmezden gelebilirim."

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Yasal değil, değil mi?"

"Ah, doğru ya," dedi yalandan unutmuş gibi yaparak. "Ben

sorumlu yetişkin olmalıydım, değil mi?"

Söylediği çok saçmaymış gibi kafasını salladı. Kanepeden kalkarak mutfağa gitti ve elinde bir bira ve bir gazozla geri döndü.

"Harika, teşekkürler," dedim şişeyi elinden alırken.

Maçı izleyip aşırı yağlı yiyecekler yerken, başarısızlığa uğramış yüksek bütçeli reklamlarla dalga geçip milyonluklara gülüyorduk. Ve inlemesini her duyduğumuzda da sırayla annemin odasına doğru bakıyorduk.

Üçüncü çeyreğin ortasında kapı zili çaldı. Şüpheyle birbirimize baktık. İkimiz de herhangi bir ziyaretçi beklemiyorduk. Omuzlarımı silktikten sonra kalkıp kapıyı açtım.

"Hey," dedi Sara kapı açılır açılmaz. Kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yanağında ise altın rengi kalemle dokuz numara yazıyordu. İçeri girebilmesi için kapıyı tuttum. Oturma odasına girdiğinde Jonathan'ı gördü.

"Selam Jonathan." Hafifçe el sallamıştı.

"Selam Sara," dedi. "Güzel kıyafet."

"Teşekkürler."

Sara gergin bir şekilde bana bakıyordu. "Sana ulaşmaya çalıştım," dedi tişörtünün kenarı ile oynarken.

"Öyle mi? Üzgünüm, telefonumu duymadım."

Kaçırdığım için üzgün bir hâlde içimden homurdanıyordum. Muhtemelen ben anneme bakarken aramıştı.

Bakışlarını yerden yüzüme çevirirken, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce. "Yani, eğer siz maçı izliyorsanız ben sonra da gelebilirim."

"Ciddi misin?" dedim şaşkınlık içinde. Sıktığı dudaklarıyla hafifçe gülümsedi. "Hadi yukarı çıkalım."

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra yatağımın ucuna oturarak onun da yanıma oturmasını bekledim. Ama o, odada volta atmaya başlamıştı.

"Sara neyin var senin?" diye sordum birden. "Bana aklından geçenleri söylemek için tereddüt etmene gerek olmadığını biliyorsun. Daha önce hiç etmemiştin."

"Ama daha önce sana hiç böyle kötü de davranmamıştım," dedi bir anda. Az önce ağzından çıkan sözcükleri fark ederek bir anda durdu. Bana baktığında gülmeye başlamıştım. Eninde sonunda birbirimize karşı dürüst olacağımızı biliyordum. O da gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Derin bir iç çekti. "Hayır, sadece... ben cidden bir sersemim."

Bu, hiçbir şey açıklamamıştı.

"Daha açık olman gerekecek."

"Sanırım seni biraz kıskandım." Gözlerini yerden ayırmıyordu.

"Beni mi?" dedim büyük bir şaşkınlık içinde. "Hiç mantıklı gelmiyor."

Sara sesli bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Aptalca olduğunu biliyorum. Ve ben söyledikten sonra kulağına çok daha zavallıca gelecek ama Evan'la ikinizin ilişkinizi kıskanıyorum. Yani, ben de bana onun sana baktığı gibi bakan bir çocuk bulmak istiyorum. Birbirinize dokunmanız bile gerekmiyor; o evin diğer ucunda bile olsa aranızda o bağlantı var. Nerede olursanız olun. Bu çılgınca bir şey ve ben de istiyorum."

Vay canına, diye geçirdim içimden şaşkınlık içinde.

"Biliyorum; çok aptalca, bencilce ve zavallıca. Ve tamamen beni ilgilendiriyor. O yüzden bunun hırsını asla senden çıkarmamalıydım. Özür dilerim."

Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Sara McKinley'nin, her erkeğin sahip olmak istediği ve her şeye sahip olan bu kızın, benim sahip olduğum tek şeyi istemesine akıl erdiremiyordum. Ona da böyle hissettirmiş bir erkek olması gerekirdi...

"Ama böyle biri var zaten," dedim yüksek sesle.

"Ne?" Onsuz bir konuşma yapıyormuşum gibi bakıyordu yüzüme. Aslında yaklaşık olarak da öyleydi durum.

"Sara, Jared'e bir şans vermelisin," dedim. "O sana gerçekten kendini muhteşem hissettiren tek erkek. Demek istediğim, ondan o kadar hoşlanıyordun ki birlikte bile olmadın."

"Hey."

Yüzüme önce alınmış bir ifade ile bakarken yavaş yavaş gülümsedi. Sonra bir sonraki nefesiyle yeniden ciddileşmişti. "Em yapamam. Hiçbir anlamı yok."

"Evet, var," diye itiraz ettim. "Neden denemiyorsun? Kaybedecek neyin var?"

"Kalbim," dedi hiç düşünmeden. Derin bir nefes aldı ve başını omzuma koydu. "Beni affettin mi?"

"Sara ben sadece senin iyi olmanı istiyorum. Nasıl daha iyi hissetmeni sağlayacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim."

"Bir fikrim var," dedi şeytani bir sırıtışla. Sanki söylediklerimle söyleyeceği şeylere zemin hazırlamıştım. "Önümüzdeki hafta sonu bir parti vermem için bana yardım edebilirsin belki."

"Bir ne?" diye sordum. Az önce benden bir parti için yardım istediğini mi duymuştum?

"Tüm öfkemden kurtulmanın en iyi yolu bu," diye açıkladı gözlerindeki şeytani pırıltıyla. "Bir teması ve her şeyi olacak."

"Sormaya korkuyorum," dedim.

"Bu benim *Aşk Berbattır* partim olacak," dedi heyecanla. Dünyadaki en iyi fikri bulmuş gibiydi. "Bu partinin adı *Aşk Berbattır* olduğuna göre de kimse karşı cinse dokunamayacak. Yani takılmak, öpüşmek ya da el ele tutuşmak yok."

Ağzım açık ona bakıyordum. "Bu... zalimlik," dedim.

"Bana partimde yardım edip kurallarıma uyacak mısın?" Başını öne eğmişti. "Daha iyi hissetmemi istediğini söylemiştin. Bu sayede daha iyi hissedeceğim."

"Sevgililer Günü'nde herkese işkence ederek mi?"

"Evet," dedi ukalaca sırıtırken.

"Pekâlâ," dedim; fakat şimdiden korkuyordum. "Şu *kurallarını* nasıl uygulatacağız bakalım?"

"Henüz karar vermedim." Ciddi bir şeymiş gibi düşünmeye başlamıştı.

"Harika. Yılın en iyi partilerinden biri olacak."

"Olsa iyi olur," dedi. Ses tonundaki ciddiyet beni daha da tedirgin etmişti. Ona şüpheli bir bakış attım fakat beni görmezden geliyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktı. "Maçın geri kalan kısmını izlemek ister misin?"

Jonathan'ı oturma odasında kendi kendine maç izler hâlde bıraktığımızı neredeyse unutmuştum. Sara'nın arkasından ayağa kalktım.

Kapıyı açmadan önce, "Kardan adamın suratını tekmelediğim için özür dilerim," dedi. Aslında içten söylemişti bunu. Fakat bu özrü kulağa öyle komik geliyordu ki ikimiz de kahkahalarımıza engel olamamıştık.

"Ben de sana bir pislik gibi davrandığını söylediğim için özür dilerim," dedim kahkahalarımız sustuğunda.

"Boş ver," dedi, "iyi olacağım. Bu hâlimden kurtulacağım. Bu parti işe yarayacak." Tam arkasını dönecekti ki ekledi. "Umarım Evan'a sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur. O senin için her şeyden vazgeçebilir. Tahmin bile edemezsin. O yüzden bu işi batıracak bir şey yaparsan seninle bir daha asla konuşmam, anladın mı?"

Aksini söylesem beni fena hâlde benzeteceğinden korkarak "Şey... evet," dedim.

Gülümsedi ve yüzünde beliren bu hayat dolu gülümseme, aramızdaki buzları o anda eritti.

Dördüncü çeyreği Jonathan'la birlikte izledik. Sara onun bira teklifini kabul etmişti. Sara'nın aramıza katılmasıyla tezahüratların sesi o kadar artmıştı ki annem sonunda kendi kapısı-

nı kapatmak zorunda kaldı. Suçlu suçlu birbirimize baktık ama saniyeler sonra yeniden maçın heyecanına kapıldık.

~~~~~

Annem iyileşmek için işten iki gün izin almıştı. Ama tam o dönemde, Jonathan da hastalanarak ortadan kayboldu. İyileşmek için kendi evinde kalıyordu.

Annem haftanın geri kalan kısmında da tam bir enkazdı –ta ki Jonathan cuma günü ölüler diyarından yeniden belirene dek. Tam o sırada benim de işkence dolu yolculuğum başlayacaktı.

Hafta sonu parti hazırlıkları için Saralarda kalmış, annemle Jonathan'a da baş başa kalmaları için biraz zaman tanımıştım... Bunu çok düşünmek istemiyordum. Tavana parçalanmış kalpler ve ucundan kan damlayan oklar asarken, annemi ve erkek arkadaşını düşünerek romantik ve duygusal olmak pek kolay olmuyordu.
~~~~~

12. Başarısız Sevgililer Günü

Sara gözlerime siyah bir kalem çekerken, "Sence de biraz gotik olmadı mı?" dedim.

"Aynen öyle," dedi sırıtarak. "Al bakalım. Bunu sürer sürmez hazırsın."

"Siyah ruj mu sürmemi istiyorsun? Bunun bir kıyafet balosu olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini devirdi. "Sadece sür şunu. Böylece dudakların siyahsa Evan'ı öpmediğini bileceğim."

Somurtarak ruju elinden aldım.

Sara banyoda hazırlanırken ben de üzerimi giyinmiştim. Kıyafetini bana göstermemişti. İşte tam da bu yüzden, o banyodan çıktığı anda neredeyse yataktan aşağı düşüyordum.

Sara'nın daracık deri pantolonuna ve hemen hemen her yerini vurgulayan siyah korsesine bakarak "Bu elbisenin içinde erkekler nasıl ellerini senden uzak tutacak?" dedim hayretle.

Kıpkırmızı dudakları tek taş pırlanta gibi parlıyordu. "Kurallara göre oynayacağımı söylemedim, değil mi?"

Başımı salladım. Siyah elbisemin içinde, kendimi bir tanrıça gibi görünen Sara'nın yardımcısı gibi hissediyordum. Kırmızı plastik bir tabanca uzatmıştı bana.

"Al bakalım."

"Bununla ne yapmam gerek?" diye sordum, oyuncağı elimde bir sağa bir sola çevirirken.

"Bir kızla bir erkek arasında herhangi bir temas gördüğün

anda suyu püskürteceksin," diye talimat verdi.

"Sara, birbirlerine dokundukları için insanları ıslatamam!"

"Emma, hadi ama... söz vermiştin!"

Dizime kadar uzanan siyah, deri, topuklu çizmelerimle merdivenlerden ağır ağır inerken, "Bugün kesin öleceğim," diye homurdandım. Sara ise üst kattaki bütün kapıları kilitlemeye girişti. Böylece insanlar kuralları çiğneyemeyecek, ayrıca anne ve babasının yatak odasında uygunsuz şeyler yapamayacaklardı.

McKinleylerin oyun odasına girip müziği ayarlamaya çalışan Evan'ı gördüğümde, "Bu gece hiç bitmeyecek mi?" diye söylendim.

"Vay canına!" dedi Evan, beni tepeden tırnağa süzüp güçlükle yutkunduktan sonra. "Sen gotik bir liseli kız gibi giyinmişken sana dokunmamayı nasıl başaracağım? Sara tam bir hasta."

"Ne?" dedim bu fikre şaşırarak. "Bundan *hoşlandın* mı?"

"Seksi görünmediğini düşünmek için ölü olmam gerek," dedi sırıtarak. "Hatta o zaman bile..."

"Aman Tanrım," diye homurdandım. "Benle dalga mı geçiyorsun sen?"

Evan, ellerini açık göbeğimin üzerinde dolaştırarak boynumu öpmeye başladı. Kalkanlarım inmişti, başım dönüyordu. O an onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum, ama Sara'nın siyah rujuna mahkûm olmuştum. Elini karnımda gezdiriyordu. Kulağımda nefes alıp verişlerini duyarken dizlerimin bağı çözülmüştü. Tamamen erimeden önce kaçmalıydım.

"Sanırım buradan gitmem gerek, yoksa birazdan Sara'nın bütün kurallarını pencereden atacağım."

Evan sırıttı. "Kurallar gece yarısı sona erer," dedi ben mutfağa girerken.

"Kim demiş?" diye seslendim.

"Ben."

Gülümsedim.

~~~~~

Sara *gerçekten* de hastaydı! Benden habersiz tüm kızlara siyah seksi kıyafetlerle gelmelerini söylemiş; erkekleri bilgilendirmeyi unutmuştu. Yani bu basit bir *'bak-ama-dokunma'* partisi değildi. Sara oyunu kendi kurallarına göre oynuyordu.

Şöyle söylemeliyim ki çocuklar kendilerini bekleyeni gördükleri anda içki varilinin önünde sıra olmuşlardı. Bu da bir diğer kuraldı: İçki içerseniz geceyi orada geçirmeniz gerekiyor; araçların anahtarları hemen toplanıyordu.

Konuk listesi oldukça genişti ama seçilmiş isimlerden oluşuyordu. Fotoğraf makineleri ve cep telefonları da yasaktı ve anahtarlarla birlikte toplanıyordu. Fotoğraf çekmek kesinlikle yasaktı. Bazıları denese de alt sınıflar içeri alınmıyordu. Evan ve Jill'in Syracuse'dan sevgilisi Kyle kapıda duruyor; güvenlik görevini başarıyla yerine getiriyorlardı. Bir sürü birinci sınıfın kalbini kırmışlardı.

Zavallı yaratıklar parçası olamayacakları şeyi bir an için gördükten sonra kapı yüzlerine kapanıyordu.

Jill, Sara, Karen ve bense su tabancalarını taşıyorduk. Casey'de de bir tabanca vardı aslında ama Sara, Casey'nin onu alkolle doldurup arada bir ağzına sıktığını gördüğünde elinden almıştı.

Jill de ellerini Kyle'ın sırtında gezdirdikten sonra görevini Mandy'ye teslim etmek zorunda kalmıştı. Sara ona kurallara uyamıyorsa onları savunma hakkına da sahip olamayacağını söyleyerek onu elindeki su tabancasıyla boğazından vurmuştu. Aldığı görevden uzaklaştırma yüzünden kalbi kırılan Jill'i gördüğümde gülmeme engel olamadım.

Emirlere uyarak devriye geziyordum; herkes gayet uslu davranıyordu. Ama zaten henüz bir saat olmuştu. İlk kat par-
~~~~~

tiye katılanlar için açılmış; solmuş çiçekler ve çikolata kaplı, ezilmiş çileklerle hastalıklı bir şekilde dekore edilmişti. Işıksa ampuller yüzünden kırmızıydı ve bunları değiştirmek oldukça uzun zamanımızı almıştı.

Oyun odası, evin en geniş açık alanı olduğu için dans pisti olarak ayarlanmıştı. Televizyon ekranı tavana yükseltilmiş, arka duvara dayalı kanepelerin minderleriyse insanlar karanlıkta ortadan kaybolup rahatça öpüşemesinler diye çıkartılmıştı. Henüz kimse dans etmeye hazır olmadığından ya da belki birbirlerine dokunmadan nasıl dans edeceklerini çözemediklerinden, oda genelde boştu.

Hem müzik de oldukça sertti. Heavy metal gruplarının oldukça agresif şarkılarından hazırlanmış bir liste çalıyordu. Yani şarkılar bile pek çekici değildi.

İkinci ve üçüncü saatteyse alkolün de etkisiyle, işler birazcık ilginçleşmeye başlamıştı. Sara kuralların en sıkı koruyucusu olarak su tabancasını iki kez doldurmak zorunda kalmıştı. Bunun insanların sinirini bozacağını düşünüyordum ama o, silahını genellikle erkeklere doğrultuyordu ve onların da Sara gibi giyinmiş bir kızın kendilerine ateş etmeleriyle bir dertleri yoktu.

Oldukça masum şeylerdi olanlar: Biraz fazla yakın konuşurken birden kalçalara kayan bir el... Erkek arkadaşı mutfak masasında kâğıt oynarken onun kucağına oturan bir kız...

İlk öpüşme ancak saat on buçukta gerçekleştiğinde Sara ve Mandy resmen çılgına dönmüş, basketbol takımındaki kızlardan biriyle olma şansı yakaladığını düşünen çocuğu sırılsıklam etmişlerdi. Çocuk korkmuş olsa da etrafta kahkahalarla gülen bir sürü insan vardı –açıkçası gerçekten komik bir görüntüydü bu.

"Sara, kapı çalıyor," diye seslendi Evan zil çaldığında.

"Sen bakabilirsin," dedi Sara martinisinden bir yudum alırken.

"Hayır, bu defaki senin için gelmiş." Evan bana doğru yürüdü ve değmemeye özen göstererek yanımda duvara yaslandı. "İşler bayağı enteresan bir hâl almak üzere."

Sara kapıya yönelmişti. Nihayet açtığındaysa dudaklarını okuyabiliyordum: "Ah, hayır."

Karşısındaki Jared'in gözleri onu görünce yuvalarından fırlayacaktı. "Selam," dedi güçlükle. "Üzerindeki tam bir Anti-Sevgililer Günü kıyafetiymiş."

"Burada ne işin var?" diye sordu parlak kırmızı renge bürünen yanaklarıyla. Sara'yı bu hâlde görmek ilginç olmuştu doğrusu.

"Sevgililer Günü'nün canı cehenneme," dedi Jared, elindeki bir düzine kurutulmuş siyah gülü uzatırken. "Bunlar senin için."

Jared'i kolundan tutup içeri çekerek yarı çıplak kızların donmalarına sebep olan kapıyı kapatırken Jill, "Onu içeri davet etmeyecek misin?" diye azarladı Sara'yı.

Şaşkınlık içinde solmuş çiçekleri alırken, "Teşekkürler," dedi Sara boş gözlerle.

Evan'a baktığımda yüzündeki şeytani gülümsemeyi gördüm. "Sen de kuralına göre oynamıyorsun, değil mi?"

"Bugün Sevgililer Günü!" diye savundu kendini. "Ve ben de kız arkadaşımı öpmek istiyorum."

Bu stratejisine duyduğum hayranlıkla gülümsedim. Sara ise Evan'ı gördüğünde başını sallayarak kıstığı gözleriyle ona baktı. Jared'in varlığının Evan'ın işi olduğunu biliyordu.

Jared'in sırtında bir gitar kılıfı asılıydı. "Bu ne için?" diye sordu Sara onu kış bahçesindeki açık büfe bara alırken.

"Daha sonra," dedi Jared. Kendine bir bira kapmıştı bile.

Sara daha fark edemeden, Evan müziği daha popüler dans şarkılarıyla değiştirmiş, tüm oda bir anda insanlarla dolmaya başlamıştı. Sara, devriye görevini bir başka hevesli kıza devretmiş, o da hemen dans pistindekilerden intikam almaya başla-

mıştı.

Yaklaşık bir saat sonra, buz bitmek üzereydi ve buzluğun bulunduğu bodrumun anahtarı da bende yoktu. Oyun odasındaki yanıp sönen ışıklar ve eğlenen insanlar arasında Sara'yı aramış ama bulamamıştım. İlk katı taradıktan sonra üst kata bakmaya karar verdim.

Anna ve Carl'ın oturma odalarının kapısı hafifçe aralıktı. Bu aralıktan baktığımda Sara'nın ikili koltuğa, hafifçe öne doğru eğilerek oturduğunu ve tamamen büyülenmiş gibi göründüğünü görebiliyordum.

Tam kapıyı açacaktım ki bir gitar melodisi duyuldu. Kapıya belli belirsiz dokunarak birkaç santim açtığımda Jared'i Sara'nın karşısındaki koltukta elinde gitarıyla gördüm. Şarkı söylüyordu. Hareket edemeyecek kadar şaşkındım.

Neşeli bir melodi eşliğinde, "Benim ol, benim sevgilim ol," diye şarkı söylüyordu.

Bir anda yanımda beliren Jill, sarhoş hâliyle; "Sanırım âşık oldum," diye mırıldandı ve kollarını boynuma dolayarak başını omzuma koydu.

"Bunların genlerinde mi var acaba bu?" dedi Casey diğer taraftan.

Beni takip ettiklerini fark etmemiştim. Aceleyle kapıyı kapattım ve hızla vurarak Sara'ya orada olduğumuzu bildirmeye çalıştım. Ama bizi zaten duymuş olabilirdi.

Kapıya daha hızlı vururken, "Sara hemen buraya gelmelisin," diye seslendi Casey uygunsuz bir tavırla. "Jill resmen kuralları çiğniyor."

Sara kapıyı içerisi görülecek, fakat Jared ortaya çıkmayacak şekilde açtı.

"Vur onu," dedi Casey sarhoşluktan kaynaklı hevesli hâliyle. Jill'i işaret ediyordu. "Kuralları çiğniyor. Tam suratının ortasından vur onu."

Sara ona şaşkın bir hâlde bakarken Casey elimdeki tabanca-

yı kaptı ve Jill'in tam alnının ortasına ateşledi. Jill ise bir anda beni bırakarak bir çığlık attı.

"Seni geberteceğim," dedi kahkahalarla gülen Casey'yi merdivenlerde kovalarken.

Sara ile başlarımızı sallayarak birbirimize bakıyorduk.

"Hey," dedim, elimden geldiğince rahat bir tavırla, "buzumuz bitti. Bodrumun anahtarı sende mi?"

Sara, beni şaşkınlığa düşürerek "Evet," dedi, "hadi inelim."

Kapıyı arkasından kapattı ve merdivenlere yöneldik. Arkamızdaki kapalı kapıya bakarken suratımı asarak dişlerimi sıkıyor; Jared'in, Sara'nın aşk şarkısını reddettiğini düşünmemesini umuyordum.

Küvetleri buzla doldurduktan sonra Sara da müziğin değiştiğini anlamıştı. Suçlar gözlerle bakışlarını Evan'a çevirdi. Saldırmaya hazırdı. Evan'sa ellerini havaya kaldırarak yüzündeki sevimli sırıtışla masum numarası yapıyordu.

"Müzikten sen sorumluydun," dedi Sara sertçe.

"Ve bak," dedi Evan dans edenleri işaret ederek "insanlar dans ediyor. Bana sorarsan fena bir iş çıkarmış sayılmam."

Sara gözlerini devirdikten sonra üst kata yönelmişti. Evan arkasından, "Bir şey değil," diye bağırmış fakat Sara arkasına dönmeden, ona orta parmağını kaldırıp yoluna devam etmişti. İkimiz de bir kahkaha attık.

"Neredeyse gece yarısı," dedim yanından geçerken. Ona öyle çok dokunmak istiyordum ki resmen canım yanıyordu.

"Endişelenme," dedi, "sözümü tutacağım."

Gülümseyerek kalabalığın içinde kayboldum.

Sara'nın en katı kurallarından biri de kapalı havuza ve jakuziye bakan ahşap verandaya çıkma yasağıydı. Havuzun uzak ucundaki kayalıklardan akan şelale ve jakuzinin köpüklü suları, doğrudan birer afrodizyak sayılıyordu. Sara, hormonları coşmuş sarhoşları cezbetmesin diye bu bölümün ışıklarını kapatmıştı.

Bu yasak bölgeden sızan hafif ışığı gördüğümde, oradakileri kovacak kişi olmaktan ötürü öfkeyle homurdandım. Evan'a el sallayarak onu dans pistinden yanıma çağırdıktan sonra verandaya doğru devam ettim.

Havuz, taş zeminin üzerinde yükselen cam duvarlarıyla bir kış bahçesini andırıyordu. Yaz aylarında üzeri açıldığında bir açık havuza dönüyordu. Kışın ise camların üzerinde ve dışarıda biriken karlara rağmen havuz kullanılabiliyordu.

Ilık havada dışarı adımımı attığımda havuzun çevresindeki ağaçların minik ampullerle romantik bir şekilde aydınlatılmış olduğunu gördüm. Havuzun kenarındaysa Sara ve Jared öpüşüyordu. Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum!

"Olamaz!" dedim onları görür görmez. Koşarak merdivenlerden aşağı indim. Bu ahmakça kuralları koyan oydu ve Jared'in gelişinin üzerinden daha bir saat bile geçmeden bunları kendi mi çiğneyecekti!

Hayır, benim devriyemde değil!

Sara, daha orada olduğumu fark edemeden, "Oyunbozan!" diye haykırarak onu havuza ittim. Jared dengesini sağlamaya çalışmıştı ama artık çok geçti; birlikte mavi sulara düşüverdiler. Sara nefes nefese başını sudan çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Islak saçları geriye doğru yapışmış, kırmızı ruju yüzüne bulaşmış bir hâlde şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

Evan gülmeye başlamış, bu da Jared'i güldürmüştü. Yüzümde beliren gülümsemeyle ben de onlara katıldım. Gürültümüz, verandaya seyirciler toplamıştı.

"Sen öldün," dedi Sara şakayla. O havuzdan çıkmadan önce Evan beni de kapıp havuza atlamıştı. Bu bir zincirleme etki yaratmış, insanlar ardımızdan havuza atlamaya başlamıştı.

Su yüzeyine çıktığımda önümde gururla gülümseyen Evan'la karşılaştım. Beni kalabalığın içinden kenardaki taşlara doğru çekti. Ağır çizmelerim beni suyun altına çekmeye çalı-

şırken havuzun kenarına tutunuyordum. Evan'sa gömleğinin kolları ile dudaklarımdaki siyah ruju siliyordu.

"Seni gece yarısı öpeceğimi söylemiştim," dedi sırıtarak.

Beni kendine doğru çekti. Dudakları, benimkileri tümüyle kaplamıştı. Havuzdaki klorun tadını alabiliyor, nefesinin sıcaklığını hissediyordum. Tişörtünü tutup onu iyice kendime doğru çektim. Elinin sırtımın çıplak teninde dolaştığını hissedebiliyordum. Beni, sırtım havuzun duvarına yaslanacak şekilde çevirdi ve ellerini iki yanıma koyarak iyice bana sokuldu. Bacaklarımı beline sararken eli baldırlarımda dolaşıyordu. Kalbim hızlanmış, resmen nefessiz kalmıştım.

Sonra bir anda, daha ne olduğunu anlayamadan, yine suyun altına girmiştim. Biri bizi batırınca birbirimizden ayrılmıştık. Bir süre sonra nefes nefese suyun üzerine çıktım.

Jared, yüzünde bir gülümseme ile arkasında yürürken, "Şimdi kuralları çiğneyen kimmiş?" dedi Sara büyük bir hazla.

"Kurallarından nefret ediyorum," dedim yüzüne su fışkırtarak. Sara da bağırıp saldırıma aynı şekilde karşılık verdi. Bir su savaşı başlamıştı aramızda. Sıçrayan sular ve ıslak bedenler arasında yeniden gördüm Sara'yı. Jared yanağına bir öpücük kondururken, o da onun boynuna sarılmış gülümsüyordu.

~~~~~

Kulağımda çalan melodiyle gözlerimi kırpıştırarak açtım. Oda karanlıktı ama Evan'ın kolunun ağırlığını belimin üzerinde hissedebiliyordum. Bir ses duymuştum ama sonra kesilmişti. Gözlerimi yeniden kapayıp beni kendisine çeken uykuya dalacaktım bir kere daha. Ses tekrar duyuldu. Gözlerimi açtım.

Kenara kaydım ve konsolun üzerindeki telefonumu aldım. Arayanın kim olduğunu öğrenmek için ekrana bakmadan açtım telefonu.

"Alo?"
~~~~~

"Neredesin?" dedi annem panik içinde.

Yattığım yerde doğruldum. Sesindeki çaresizlik karşısında bir anda ayılmıştım. Bu ani hareketim Evan'ı rahatsız etmiş, ama öbür tarafına dönerek uyumaya devam etmişti.

"Ne?" dedim olan biteni anlamaya çalışarak.

"Hangi cehennemdesin sen? Neden evde değilsin?"

"Saralardayım," dedim. Kalbim hızlanmıştı. Sesi çok üzgün geliyordu. Ona burada kalacağımı söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalıştım. Ama biliyordum, söylemiştim. Yine de içimden bir şüphe geçmişti.

"Bu gece bir parti veriyordu ya, unuttun mu?"

"Artık benimle yaşamak istemiyorsun, değil mi?" dedi ağlayarak. Sarhoş olduğunu biliyordum; ağzından çıkan kelimeler doğru birleşmiyordu. Fakat bunu neden söylediğini anlamak için fazlasıyla şaşkındım.

Evan'ın yanımda kıpırdandığını hissedebiliyordum. Onu görmüyordum; yatağın kenarında, gözümde biriken yaşlarla otururken sırtım ona dönüktü.

"Benden nefret ediyorsun. Biliyorum."

Artık tam bir histeri krizi geçiriyordu. "Bu yüzden geceleri hiç evde kalmıyorsun. Sen de beni terk edeceksin, değil mi?"

Sesindeki ızdırap beni hayretler içinde bırakmıştı. Gözlerimden süzülen tek bir damla yaş yanağımdan akıyordu.

"Rachel, ne yapıyorsun?" dedi arkadan bir ses. "Kiminle konuşuyorsun öyle?"

"O beni artık sevmiyor," dedi hıçkıra hıçkıra ağlarken. Acı, kelimelerini anlaşılmaz kılıyordu.

"Kim?" diye sordu Jonathan. "Saat sabahın üçü. Telefonu bana ver."

"Neden beni sevmiyor?" diye haykırdı, telefon elinden alınırken.

"Emma?" diye sordu usulca. Sarhoş annemin bağırışları hâlâ fonda duyuluyordu. "Beni duyuyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım boğazımdaki düğümle. Ortam bir anda sessizleşmişti. Jonathan odadan çıkmış ve muhtemelen annemi zapt etmek için kapıyı arkasından kapatmıştı.

"İyi misin?" diye sordu kibarca.

"Hayır," dedim bir solukla. Hafifçe iç çekmiştim. Elimi ağzıma bastırarak içimde yükselen hıçkırıkları durdurmaya çalıştım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor, parmaklarımın üzerinden akıp gidiyordu. Sıcak bir el sırtıma dokunmuştu ama onunla yüzleşmek için arkamı dönmedim. Sadece dinliyordum.

"Bu gece çok içti," diye açıklamaya çalıştı. "Ve biraz tartıştık, yani konu sen değilsin. Çok üzgünüm."

Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra Evan görmeden önce elimle yanaklarımı sildim. O da yanıma oturmak üzere kenara kaymıştı.

"Emma? Hâlâ burada mısın?"

"Evet," dedim. "İyiyim."

Göğsümü sıkıştıran çarpıntıyı dindirmek için bir nefes daha alıp ıslak yanaklarımı sildim. Kendimi de inandırarak "İyiyim," diye fısıldadım.

"Hadi uykuna dön," diye mırıldandı. "Sabah hepsi geçmiş olacak."

"Tamam."

Telefonu kapatıp masanın üzerine koydum.

Evan, tir tir titreyen bedenimi kendine doğru çekerek beni sıkıca kollarının arasına aldı. "Annenle her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim bir nefeste. "Bu gece Saralarda kalacağını unutmuş, o yüzden biraz sinirliydi. Başıma bir şey geldiğini sanmış."

Evan hiçbir şey söylemedi. Dudaklarını alnımın üzerinde uzun uzun tutarken beni daha sıkı sararak hafifçe sallıyordu. Yeniden yatağa uzandı ve ben de başımı göğsüne koyarak yanına yattım. Kulağımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinliyor-

dum. Bir süre sonraysa nefesleri arasındaki süre uzadı. Uykuya daldığını biliyordum. Bir damla yaş, burnumun ucundan süzülerek onun kusursuz tenine damladı.

Beni de sarmasını arzu ederek onun sükûnetini dinledim. Fakat içimdeki fırtına bir türlü dinmek bilmiyordu.

13. Aşırı Tepki

Evan uyanmadan misafir evinden çıktım. Hava henüz aydınlanıyor olmasına rağmen koridorun sonundan bazı fısıltılar ve hareketlenmeler duyuyordum. Hava tamamen aydınlandığında ortada görünmek istemeyenler yavaş yavaş kaçıyordu.

Kurutucudan çıkardıkları bir sepet dolusu çamaşır içinde kendi kıyafetlerini arayan kızlar eşyaları çantalarına dolduruyordu.

"Emma," diye seslendi minyon bir sarışın. "Bize araba anahtarlarımız ve telefonlarımızı verir misin? Çıkacağız da."

"Tabii," dedim. Koridordaki dolabın dibinde sakladığımız çantayı çıkararak içinden üzerinde isimler yazan, minik, fermuarlı poşetleri aldım. Kendi eşyalarını aldıktan sonra çıktılar.

Sara uykusuz olduğu belli bir vaziyette ayaklarını sürüyerek merdivenlerden indiği sırada, kızların çoğu ve erkeklerin birkaçı çoktan gitmişti.

Tepesinde bir lastikle topladığı saçlarıyla, "Ne yapıyorsun?" dedi gerinerek.

İçinde plastik bardaklar, şişeler ve bayat cipslerle dolu çöp torbasını bağlayarak başka bir dolu torbanın yanına koydum. Partiden kalanların bir kısmını çoktan topladığım için mutfak da biraz olsun normale dönmüştü.

"Etrafı topladığın için teşekkürler."

Avuçlarıyla gözlerini ovuşturarak geçip bir sandalyeye oturdu.

"Temizlikçiler öğlen gibi gelecek, o yüzden kendimizi fazla harap etmemize gerek yok."

"Nasıl hissediyorsun?" dedim yanına oturarak.

Başını eline dayayarak kaldırdı ve esnedi. "Yorgun. Ya sen?"

"Yorgun." Bu konuda tamamen aynı fikirdeydik. "Neredeyse herkes gitti. Sanırım havuz kenarındaki sandalyelerde uyuyan birkaç çocuk var. Birkaç tanesi de kanepelerde. Mandy, Casey ve Jill ise yukarıda, oyun odasındalar."

"Yalnız başlarına mı?" diye sordu vurgulayarak.

"Kyle da orada olabilir ama Jill dün zil zurna sarhoştu; o yüzden bence endişelenmene gerek yok."

Homurdandı. "Umarım öyledir." Sonra da başı kollarının arasına düşerken, "Sanırım kafam omuzlarımın üzerinden düşecek," dedi.

Gülümsedim.

"Dün gece Jared'le aranızda geçenleri bana anlatacak mısın?"

"Hayır," dedi, kollarının arasından gelen boğuk sesiyle.

"Nasıl yani?" diye sordum hemen. "*Sana* her şeyi anlatmamı istiyorsun ama."

"Ama sen anlatmıyorsun," dedi başını yeniden kaldırarak. "Cidden, yalnızca uyumuşuz."

"Peki ya şimdi?" diye zorladım onu.

Yüzünde beliren gülümsemeyle birlikte yorgunluğa dair tüm izler de silinmişti. Bilmiş bir edayla omuzlarını silkti. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum.

"Arabanla bayağı bir yol yapacaksın gibi görünüyor, haksız mıyım?"

"Hı-hı," dedi neşeyle.

"Yani hepsi bu mu?" diye sordum merakla. "Birden çıkıp partine geldi. Yapması gereken tek şey bu muydu?"

"Tam olarak değil," diye itiraf etti suçlu suçlu.

Devam etmesi için bekliyordum.

"Yeni yıldan sonra görüşmek istediğini söylüyordu hep."

Bu itirafı karşısında kaşlarımı kaldırmıştım.

"Ben yürüyeceğini sanmıyordum. Ama birkaç defa beni arayıp e-postalar göndererek ikna etmeye çalıştı. Sonra birden pes etti. Aptal bir kız gibi davranmaya başlamam da tam olarak bu zamana denk geliyor. Yani, dün gece yeniden ortaya çıkınca..." Bir süre durduktan sonra sırıtmaya başladı. "...ona bir kez daha hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Sen haklısın. En azından denemeliyim."

"Günaydın," dedi Evan arkamızdan. "Vay canına, çıkmadan önce yapmamız gereken çok iş var, değil mi? Sara, uçağın kaçta?"

"Üçte," dedi, duvara asılı kalpleri sökmek için sandalyeden kalkarken. Sara, şubat tatili için Florida'ya gidecekti. Evan'ın ise California'daki arkadaşlarıyla Tahoe'da kayak planları vardı. Beni Weslyn'de yalnız bırakacaklardı. Aslında ikisi de beni davet etmişti ama ben haftayı annemle geçirmenin daha iyi olacağını düşündüm. Buraya taşınmamın asıl sebebi de onunla vakit geçirmekti zaten.

"Seni bırakmamı ister misin? Benim uçağım da dörde on kala." Arkamdan gelip kollarını omuzlarıma dolamış, başımın üzerine bir öpücük kondurmuştu.

"Çok iyi olur," dedi Sara. "Gerçi annemler pazar gününe kadar dönmeyecek."

"Senin de onlarla döneceğini sanıyordum," diye sorguladım.

"Hmm... hayır."

"Seni cuma günü ben alırım," dedi Jared, merdivenlerden inmeden önce seslenerek. *Elbette. Şimdi anlıyordum.*

"Harika," dedi Sara. Yüzünün rengi bir anda yerine gelmiş, o akşamdan kalma hâli mucizevi şekilde düzelmişti.

Jared ve Evan geri kalan çocukları uyandırmışlardı. Birkaçı havuz mobilyalarını yerlerine koymaya yardım etse de birçoğu

eşyalarını alıp asık suratlarıyla evden çıktı.

Sara müziği açar açmaz kızlar da merdivenlerden inmeye başladı. O uyandıysa herkes uyanmalıydı.

Verdiğimiz partinin etkileriyle mücadele ederken etrafta aspirinler ve sodalar uçuşuyordu. Oturma odasında çıplak ayaklarımla dolaşıyordum. Fakat birden ıslak bir şeye basınca vücudumun her bir noktası ürperdi. Ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Temizlikçi kadınlar geldiğinde ev, Anti-Sevgililer Günü dekorundan arındırılmış olsa da etkileri sürmeye devam ediyordu. Kadınlar içeri girdiklerinde burunlarını buruşturmalarından belliydi bu. Kahvaltı için evden çıkmadan önce Sara onlara büyük bir bahşiş bırakmıştı.

~~~~~

Ağzımı gereğinden fazla kreple doldurduktan sonra arabaya bindiğimizde, "Sana hâlâ bir Sevgililer Günü borcum var," dedi Evan.

"Hayır, yok," diye yanıtladım onu içtenlikle. "Dün akşamkini geçebilecek herhangi bir şey düşünemiyorum bile. Oldukça harikaydı."

"Öyleydi," dedi benim sokağıma girdiğimizde. "Ama sıradan bir buluşma istemez misin? Yani, macerasız; akşam yemeği, sinema ya da o tarz bir şey?"

İkimizi baş başa bir restoranda düşünerek gülümseyip başımı salladım. "Bu da güzel olurdu."

Araç yoluna girdiği sırada, "Ben döndükten sonra," diye söz verdi Evan.

Söylediklerinin ancak yarısını duymuştum çünkü o anda önümdeki sapsarı eve bakıyor; annemin dün geceki telefonundan sonra, beni bekleyebileceklerden korkuyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Evan.
~~~~~

"Efendim?" dedim ona bakmak için bakışlarımı evden çevirerek.

"Rachel'la aranızda kötü bir şey yok, değil mi? Dün gece gerçekten çok üzgün görünüyordun da."

"Onu endişelendirdiğim için kendimi kötü hissettim yalnızca, o kadar. Sadece bir iletişim hatası," diye açıkladım. Bahanemin altındaki suçluluk duygusunu hissetmesini istemiyordum. "İyiyiz."

Anlaşılan o ki ikna olmamıştı. Bu sefer yüzümde bir gülümseme ile ısrar ettim. "Gerçekten."

"Bir şey olsa bana söylerdin, değil mi?" Evan gözlerimin içine bakıyor, oradan gerçeği okumaya çalışıyordu. Gözlerimi kaçırarak yere indirmiştim.

"Tabii ki," dedim arabanın kapısını açarken. Ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına kenetledim. Bana inanması için yalvarıyordum.

"Tahoe'da çocuklarla iyi eğlenceler. Pazar günü görüşürüz."

Beni kendisine doğru çekti ve ikimize de bütün bir hafta yetecek bir öpücük verdi. Zar zor ayağa kalkarak evimin kapısına doğru yalpalamaya başladım. Sonra araç yolundan çıkmadan önce ona son bir kez el sallamak için arkamı döndüm.

Soğuk kapı kolunu kavramadan evvel derin bir nefes alarak kendime geldim. Hızla atan nabzımla kapıyı ittim. Olacaklardan emin değildim. Kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve mutfaktan gelen kahkahalarla bir anda olduğum yerde kalakaldım. Bunu beklemiyordum.

"Emily," diye neşe içinde seslendi Rachel, hâlâ kıkırdamakta olduğu mutfaktan. "Parti nasıldı?"

Arka planda çalan radyo bir anda yerini bir mikser sesine bırakmıştı.

"Fazla ezme," dedi annem. Mutfak kapısına geldiğimde, tezgâhın üzerini kaplayan bir sürü yiyecekle karşılaşmıştım. Bir tahtanın üzerinde küp küp doğranmış domateslerle etrafa

saçılmış sarımsak kabukları ve sıkılmış limon dilimleri vardı her yerde. Mutfak resmen bir Meksika lokantası gibi kokuyordu.

"Selam," dedim tereddütle.

"Selam," diye gülümsedi Jonathan. Gayet rahat görünüyordu. "Biz, şey..."

"*Margarita Çağrısıyla İşten İzinli Günümüz* için hazırlanıyoruz," dedi annem araya girerek. O anda, günlerden pazartesi olduğu için aslında işte olmaları gerektiğini fark ettim. "Heidilere gidip tıpkı Meksika'daymışız gibi kâğıt oynayacağız."

"Hmm," dedim bu hayat dolu tepkisine bir anlam veremeden. "Kulağa hoş geliyor."

"Evet, öyle," dedi heyecan içinde. "Jonathan'ın salsa yapmayı becerebileceğini sanmıştım." Mikserin içindekilere bakıyordu. "Belki de yanıldım. Tatlım, sen gidip çantaları toplamaya başla. Ben bunu bitiririm, olur mu?"

Jonathan suçluluk dolu bir bakış atarken annem yanağına bir öpücük kondurdu.

"O da yemek yapamıyor," dedi, başını komik bir şey söylüyor gibi sallarken. Jonathan portmantodan bir poşet almak için yanımdan geçtiği sırada, "Eee, parti nasıldı?" diye sordu annem.

"Hiç işte, eğlenceliydi." Bir an için akşamki telefon konuşmamızın bir hayal ürünü olup olmadığını düşündüm. "Ama iyi uyuyamadım. Sanırım biraz yatacağım."

"Olur böyle şeyler. Bu da demektir ki güzel bir partiymiş."

İmalı bir şekilde sırıttı. Bir an tereddütle onu inceledim. Gayet iyi görünüyordu, dün gece telefondaki harap olmuş hâlinden eser yoktu.

Biraz fazla durmuş olmalıydım ki "Ne var?" dedi birden.

"Margarita şehrinde iyi eğlenceler," dedim gülümseyerek.

Bu yorumuma bir kahkaha atarak ekledi. "Ah, eğleneceğiz."

Jonathan, şişeleri ve bardakları bir alışveriş torbasına yerleş-

tirirken, "Aldığımız karıştırıcılar nerede?" diye seslendi oturma odasından.

"Üst katta, yatak odamda," diye yanıtladı onu annem. Ben bedenimi merdivenlerden sürüklerken Jonathan da birkaç basamak arkamdaydı.

Ben odama girmeden, "Hey," diye seslendi usulca. Arkamı döndüm.

"Nasılsın?"

Bu tek soru, gözlerindeki bakış ile birleştiğinde hayal falan görmediğimi kanıtlamıştı.

Kapımı açtığım sırada, "Kafam karışık," dedim dürüstçe.

"Hatırladığını sanmıyorum," diye açıkladı. "Dün gece işleri biraz batırdım. O da acısını senden çıkardı. Benim suçumdu, özür dilerim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum devam eden kafa karışıklığım içinde.

"Bir süredir kendi evimde kalmadığımı ve bu hafta birkaç gün orada kalabileceğimi söyledim." Devam etmeden önce bir süre tereddütle durdu. "Sevgililer Günü'nde söylenecek en iyi şey değildi."

Dudaklarımı kapatıp başımı salladım. "Ondan ayrıldığını sandı, değil mi?"

Jonathan derin bir iç çekerek başıyla onayladı. "Bu sabah konuştuk ve beni anladı. Yani bu hafta pek burada olmayacağım. Sadece biraz... nefes almam gerek."

Seçtiği kelimeler beni telaşlandırmıştı. Bir anda annemin sıkıntısını anlamıştım.

"Bir dakika. Sen gerçekten ondan ayrılıyor musun?"

"Hayır," dedi hemen başını sallayarak. "Onunla çok eğleniyoruz, cidden." Başka bir şey daha söyleyecekti ki annem mutfaktan seslendi. "Bulabildin mi?"

Jonathan önce bana sonra da mutfağa baktı.

"Buldum," diye yalan söyledi daha odasına bile gitmeden.

Sonra yeniden bana dönerek çabucak ekledi. "Sadece açıklamak istedim. Beni bir süre etrafta göremeyebilirsin. Hâlâ buradayım; sadece biraz geri çekilmem gerek."

Sonra merdivenlerden inerek oturma odasına gitti.

Annem elinde bir kavanoz salsayla ortaya çıktığında odama girdim. Aslında annemin odasından bir şey almaya niyeti olmadığını, sadece beni kontrol etmek ve açıklama yapmak istediğini anlamıştım. Aslına bakılırsa çok da bir şey açıklamamıştı. Ama anneme bana az önce söylediklerinin yarısını bile anlatmadığını biliyordum çünkü öyle olsa bu şekilde gülümsüyor olamazdı.

Birisi yatağımın üzerine, içi çikolatalarla dolu kırmızı kalp şeklinde bir kutu bırakmıştı. Kutunun üzerine yine bir kalp çizilmiş, altına R harfi yazılmıştı. Bir süre elime alıp öylece baktım. İşleri onun için zorlaştıran insan olmak istemiyordum.

Elim kalpli kutunun üzerinde, yatağıma uzanarak orada oluşumun annem için en iyisi olup olmadığını düşündüm. Buna nasıl karar verebilirdim ki? Dün gece onu istemediğimi düşündüğü için sesi çok kırgın geliyordu. İşin tuhaf tarafı, aynı şeyi ondan duyacak olmamdan korkuyor olmamdı.

Nihayet yatağın üzerinde uyuyakalmıştım. Birkaç saat sonra uyandığımda ev karanlıktı ama tam olarak sessiz sayılmazdı. Bu ev hiç dinlenmiyordu sanki. Evden gelen huzursuz sesleri bastırmak için müziği açtım. Böylece çıkan her sesle yerimden zıplamayacaktım.

Yüksek bir çarpma sesi dikkatimi çektiğinde üzerime giyecek bir şeyler arıyordum. Müziği kapatıp nefesimi tutmuş bir hâlde kıpırdamadan durdum. Mutfak dolaplarından birinin kapağının kapandığını duyduğuma emindim.

Kapıma doğru ilerledim. Yavaş yavaş açarken, üzerindeki menteşeler gıcırdıyordu. Dikkat kesilip dinlemeye başlamıştım ki bir anda radyatörlerden gelen sesle yerimden zıpladım. Derin bir nefes alarak verdiğim aşırı tepki yüzünden gözlerimi devirdim ve müziği tekrardan açtım.

Yeniden insan gibi hissedip saçımdaki klor kokusunu temizlemek için duşa girmeye hazırlanırken, bir eşofmanla uzun kollu bluzumu aldım yanıma. Banyodan temizlenmiş ve tazelenmiş bir hâlde çıktığımda telefonumda Sara'dan ve Evan'dan gelen mesajlar beni bekliyordu.

Evde dolaşırken geçtiğim yerlerdeki tüm ışıkları yakarak mikrodalgada ısıtacağım fırında makarnayı yapmak için mutfağa ulaştım. Bir bardak da süt doldurarak elimdeki plastik tepsiyle oturma odasına geçtim. Günün birinde yalnız başıma da rahat edebileceğime emin değildim; en azından bu evde olmayacaktı bu.

Sonra televizyondaki acınası bir realite şova daldım. Ağır bir drama içinde insanların ağzından çıkan kelimeler o kadar çok sansürleniyordu ki cümlelerin ne anlama geldiği dahi anlaşılmıyordu. Hayatımın tam bir saatini bunu izlemekle geçirdim. Ardından, neredeyse her bir repliğini ezbere bilecek kadar çok izlediğim siyah beyaz bir film buldum.

~~~~~

"Emma, yatağına gitmelisin," diye fısıldadı bir ses. "Emma."

"E-efendim?" dedim. Rüyamda konuşup konuşmadığımdan emin değildim.

"Geç oldu," diye fısıldadı ses.

Battaniyeyi yavaş yavaş çeneme kadar çekerken aslında yatağımda olmadığımı fark ettim. Gözlerimi zorla araladığımda televizyonda bir basketbol maçının önemli anlarını gördüm. Televizyonunkiler dışında tüm ışıkların kapalı olduğu karanlık odada ağır ağır açtım gözlerimi.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedi Jonathan karşımda oturduğu yerden. "Ama yatağında daha rahat olacağını düşündüm."

Uydu alıcısının üzerinde yanıp sönen saate odaklanmaya
~~~~~

çalıştım bir süre ama başarılı olamadım. "Saat kaç?"

"İkiyi geçiyor."

Yavaş yavaş kendime gelirken kollarımın üzerinde doğruldum.

"Yatağa gitmelisin," dedi Jonathan yeniden.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ." Ama kıpırdamıyordum. Beynim yeniden çalışmaya başladığındaysa sorgulayan gözlerle ona bakmaya başladım.

"Sen neden uyanıksın?"

"Bir rüyadan uzaklaşmam gerekiyordu," dedi sadece. Ama bu kadarı dahi yetmişti. Benim anlayabileceğim kelimelerdi bunlar.

O an fark ettim. "Bir dakika, bu hafta burada kalmayacağını sanıyordum."

"Kalmıyorum," dedi ve düzeltti. "Kalmamam gerekiyordu aslında. Onu eve bırakmam gerekti; sonra da onu bırakmamamı istedi. Ben sadece..." Dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Kararını destekleyecek kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

"Senden hep burada kalmanı isteyeceğini biliyorsun."

"Benim de bu yüzden kalmamam lazım ya."

Söyledikleri kafamı karıştırmış, biraz da telaşlandırmıştı. Ama demek istediğini açıklaması için onu zorlamayacaktım. Sonunda da duymayı beklediğimden fazlasını kendi söylemişti.

"Yüksek lisans için bazı okullara başvuru yaptım ve en yakını Washington'da."

"Hmm..." dedim bir nefeste. Demek istediğini anlamaya başlamış, konunun gidişatından hiç memnun olmamıştım.

"Onunla olmaktan hoşlanıyorum. Çok eğlenceli. Çılgın bir bakış açısı var dünyaya karşı. Benim hakkımda ya da nereden geldiğim hakkında sorular sormuyor; sadece şu an kim olduğumu önemsiyor ve benle birlikte olmak istiyor."

"Ve bu da iyi bir şey, değil mi?" diye sordum, geçmişini

gizlemenin onun için ne anlam ifade ettiğini bir anda merak ederek. Ama kendi geçmişi hakkında konuşmak istemeyen biri varsa o da bendim.

"Evet, açıkçası geçmişim hakkında konuşmamak rahatlatıcı," dedi Jonathan. "Ama bana şimdiki gibi ihtiyaç duymasını da istemiyorum. Ben sadece..." Doğru kelimeleri arıyordu. "... baskı istemiyorum."

"O hep birilerine ihtiyaç duymuştur," dedim bir anda. Bunu söylemeyi planlamamıştım, ama söyler söylemez de doğru olduğunu anladım. Dürüstlüğüm üzerimi suçlulukla sarıp sarmalarken ona baktım. "Yani öyle demek istemedim aslında..."

"Haklı olabilirsin," diye araya girdi. "İhtiyaç duyduğu kişi tam olarak *ben* miyim bilmiyorum."

Üzerimdeki battaniyeyle oynamaya başlamıştım.

"İlişkimi seninle konuşmam doğru değil zaten," dedi bir anda. "Özür dilerim, çok garip geldiğinden eminim."

"Biraz."

Ama geriye dönüp baktığımda yaptığım çıkarım hiç de anlamsız değildi. Hayatında bir erkek olmadığı hiç olmamıştı. Kısa sürelerle de olsa hep biri vardı. Bunu, babamın boşluğunu doldurmak için çaresizce çırpınışları olarak değerlendirdim.

Jonathan'a bakarak onda babamı hatırlatacak ne gördüğünü düşündüm. Belki gülüşüydü. Bu gülüş yüzüne yayıldığında, gözlerinin kenarları da kıvrılarak gülümsüyordu sanki. Bunu düşünmek bile bir anda yüzümde güller açtırmaya yetmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, beni anılarımda gezinirken yakaladığı sırada.

Üzerimdeki battaniyeyi rahatsızlık içinde düzeltirken "Hiçbir şey," dedim aceleyle. "Sadece düşünüyordum. Annemin neden burada kalmanı istediğini anlayabiliyorum."

"Peki, birazcık nefes almak istemem beni kötü biri yapar mı?"

"Hayır," dedim. "Benim düşündüğüm, annemin senin yok-

luğunda ne yapacağı. Senden gerçekten çok hoşlanıyor, Jonathan."

"Ben de ondan hoşlanıyorum," dedi iç çekerek. "Ama sen yanında olacaksın."

Ufak bir kahkaha attım. "Aynı şey değil."

Jonathan, gözleri gözlerime kilitlenmiş vaziyette sırıtıyordu. Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş yok olurken bakışlarımı çeviremiyordum.

"Sanırım yatağa gitmem gerek."

Üzerimdeki battaniyeyi atarak kalktım. Merdivenlerden çıkmadan önce arkamı dönüp "Jonathan," dedim.

"Evet Emma."

"Lütfen onu kırma." Sesim yumuşak ve duygu yüklüydü. "Yeniden kırıldığını görmek istemiyorum."

Bir dakika durdu ve düşünceli bir hâlde yüzümü inceledi. "Ben de onu kırmak istemiyorum."

Ben yeniden önüme dönüp merdivenlerden çıkmadan önce, beni teselli eden bir gülümseme belirdi yüzünde. Beklediğim sözü verdiğinden emin değildim; vermemiş olmasından korkuyordum.

14. YÜZEYİN ALTINDA

Sabah uyandığımda Jonathan evde değildi. Yeniden, mühendislik firmasındaki yönetici asistanlığı görevinin gereklerini yerine getirmeye başlayan annem de.

O haftanın geri kalanında da Jonathan'ı görmemiştik. Annemse ayrılığa alışmış görünüyordu. Onu oyalamaya çalışıyordum. Bir akşam, yemek derslerine bile başlamayı teklif ettim, ama duman dedektörleri devreye girince, evdeki tüm pencereleri açmak zorunda kalmış ve sonunda dışarıda yemeye karar vermiştik.

Birkaç akşam, annem geç saatlere kadar çalıştığından eve yemeğimi yedikten sonra gelmiştim ve kanepede birlikte televizyon izlemiştik.

Bir gece, "Umarım beni terk etmez," diye mırıldandı elindeki şarap kadehiyle. Ayakkabılarını orta sehpanın altına atmış, gömleği eteğinin üzerine çıkmıştı. Televizyona bakıyordu ama düşüncelerinde Jonathan'ın olduğu çok belliydi.

"Seni önemsiyor."

Onu cesaretlendirmeyi denemiş, başarısız olmuştum.

"Evan ne zaman dönecek?" diye sordu bir anda konuyu değiştirerek. Bakışları yeniden şimdiki zamana dönmüş, ışıldayan gözlerini bana çevirmişti.

"Pazar," diye cevapladım usulca. Kişiliğinin bu değişken yapısına hazırlıksız yakalanmıştım.

"Canın nereye isterse sadece istediğin için gitmek güzel ol-

maz mıydı?" diye sordu, sesinde aynı anda hissettiğim kıskançlık ve olasılığı sorgulayan tonla. "Onu akşam yemeğine davet etmeliyiz."

"Şey, olur."

"Ben yatıyorum," dedi. Ardından merdivenleri çıkışını izledim ve Jonathan'ın yaptığı her neyse bunun sonunda annemi üzmemesini diledim. Kalbinin kırılışını izleyebileceğimi zannetmiyordum.

~~~~~

Ertesi gün öğleden sonra Jill ve Casey ile buluşup akşam da sinemaya gittik. Kola ve şekerlemelerin yanında yarım gün süren aralıksız kıkırdamalardan sonra, dişlerim tüm o şeker yüzünden ağrıyordu. Aslında normalde bu iki kızı ancak ufak dozlarda kaldırabiliyorken bugün resmen aşırı doz almıştım.

Telefon çaldığında montumu yeni çıkartmıştım. Cebinden telefonumu aldım ve ekrandaki *Rachel* yazısını gördüm.

"Alo," diye açtım telefonu.

"Emily ile mi görüşüyorum?" dedi derinden gelen bir ses. Cevap vermeden önce telefonun ekranına bir kez daha baktım. İsmi doğru okuduğumdan emin olmak istiyordum. Ekranda yazan annemin numarasıydı. Mideme aniden saplanan krampla birlikte telefonu yeniden kulağıma götürdüm.

Arkadan gelen sesler ve müzikle beraber, "Alo?" diye seslendi telefonun ucundaki erkek.

"Evet," dedim, kalbim yavaş yavaş ritmini bulurken. "Ben Emily."

Aklımdan, başına gelebileceklere ait binlerce farklı görüntü geçiyor, panik dalgası tüm bedenime yayılıyordu.

"Gelip Rachel'ı almanız gerek. Araba kullanmasına izin veremem."

"Şey, tamam," dedim gönülsüzce. İyi olduğuna sevinmem
~~~~~

gerekirdi ama aslında iyi değildi ki. "Nerede o?"

"Mick'in Yeri, Stenton'da 113. Yol'un üzerinde."

"Pekâlâ. Birazdan orada olurum."

Cep telefonum elimde, merdivenlere çökerek korkuyla başımı eğdim. Bir kez daha sarhoş olduğuna şaşırmamam gerekirdi. Çocukken bu duruma alışmıştım ancak bu yaşta bununla yeniden uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Tüm bedenim, annemin durumunu kabullenerek boşalmış, beni ele geçirmesinden korktuğum tüm o duyguları içine hapsetmişti. Yalnızca onu eve getirmeye odaklanmalıydım, gerisini sonra düşünecektim.

Telefonumdaki GPS üzerinden barın yerini bulmaya çalıştım ama hiçbir sonuç çıkmıyordu. Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu. Başımı sallayarak homurdandım. "Lanet olsun."

Yapmak üzere olduğum şeyden hiç hoşlanmıyordum, çünkü içmesinin sebebi de muhtemelen Jonathan'dı. Numarayı çevirdim. Telefon çalarken nefesimi tutuyordum.

"Alo? Emma? Her şey yolunda mı?" Sesindeki telaş bana en kötüsünü duymayı beklediğini gösteriyordu.

"Şey... pek sayılmaz," dedim usulca. "Bana yardım eder misin?"

"Elbette. Neler oluyor?"

"Rachel'ı almam gerek ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"On beş dakikaya orada olurum, tamam mı?"

"Tamam," dedim derin bir oh çekerek.

~~~~~

Jonathan'ın kamyoneti araç yoluna girer girmez verandaya çıkarak kapıyı arkamdan kilitledim. "Benim arabamı kullanır mısın?" diye sordum o daha ağzını açmadan.

Sorgulayan bir bakışla anahtarları elimden alırken, "Tabii,
~~~~~

dedi.

"Sanırım uzanması gerekecek," diye açıkladım somurtarak.

Yüzümdeki üzgün ifadeyi inceliyordu. "Her şey yoluna girecek. Onu alacağız ve her şey düzelecek," dedi.

"Hı-hı," dedim tek kelimesine bile inanmayarak.

Jonathan'a nerede olduğunu anlattığımda kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ne?" diye sordum telaşla.

Derin bir nefes alarak "Takılmak için çok iyi bir yer sayılmaz," diye belirtti. "Ben içeri girip onu alırken sen de arabada kalmalısın, tamam mı?"

Gözlerimi kapayıp başımı salladım. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

Oraya vardığımızda neden içeri girmemi istemediğini anlamıştım. Bar, çatısında neon lambalar asılı, tek katlı ufacık bir yerdi. Tabeladaki harflerin birkaçının ışığı yanmıyor; 'Yeri' yazısının son harfleriyse kırmızı bir şekilde yanıp sönerken, kapanmamak için âdeta mücadele ediyordu. Güya pencere olan ufak boşluklar, ışıltılı bira resimleriyle kaplıydı. Bina, yılların ve bakımsızlığın da verdiği yıpranmışlıkla, kirli beyaz bir renkteydi. Bazı yerlerdeki tahta kiremitler eksik, bazılarıysa kırıktı. Güçlü bir rüzgâr tüm binayı yerle bir edecekmiş gibi görünüyordu.

Toprak zeminli otopark oldukça karanlıktı. Binanın köşesinden sarkan tek bir lamba, ışıktan çok gölge yaratıyordu. Park alanının bazı yerleri karla kaplıydı. Ayakta duramayacak kadar içkili olmak bir yana, ayıkken bile yürünemeyecek bir yerdi burası.

Karanlık yüzlü ve sakallı bir grup sert adam kapının önünde dikilmiş, sigaralarını içerek içeri giren ve çıkan müşteriler hakkında yorum yapıyorlardı. Günlerdir yıkanmadıklarına emindim. Kışın ortasında olmasak önlerinde motosikletlerin sıra olacağına hiç kuşkum yoktu. Arkadaki harap görüntü ile

mükemmel bir uyum içindeydiler –görüntüleri bile tiksintiyle kıvranmama yetiyordu.

Göğsümde çaprazladığım kollarımla oturduğum koltuğa çökerek deriler giyinmiş bir adamın, karşısındaki Camaro'dan çıkan başka bir adamla el sıkışmasını izledim. Camaro'dan çıkan kafası tıraşlanmış adamın geniş omuzları vardı ve neredeyse gece yarısı olacak olmasına rağmen güneş gözlükleri takıyordu. Burası ürpertici karakterlerle doluydu ve annemin neden burada olduğunu merak etmeye başladım.

Sigara içen adamlardan biri bana doğru baktığında kalbim duracak sandım. Hemen başımı çevirerek arabanın içini göremiyor olmasını diledim.

"Lanet olasıca ellerini üzerimden çek John," diye tehditler savuran bir kadın sesi dikkatimi çekti birden.

Kadın, dar kotu ve deri ceketiyle kapıyı açıp içeri girmeye çalışırken, adamlar kahkahalarla gülüyordu. Deri trençkotlu, uzun ve kalın bıyıkları olan adamsa bana bakmaya devam ediyordu. Bir ürpertiyle oturduğum koltuğa iyice sindim. Yanındaki göbekli ve uzun adamı dirseğiyle dürterek bana doğru baktı ve bir şeyler söyledi. Adam gülerek başını sallıyordu.

Bakışlarımı binanın siyah kapısına dikip bir an önce çıkmasını umarak "Jonathan neredesin?" diye fısıldadım kendi kendime.

Yeniden baktığımda bıyıklı geri zekâlı bana sırıtıyordu. Kalbim sıkışıyor, ellerim titriyordu. İlgisini kaybedeceğini umarak gözlerimi çabucak yere indirdim.

"Çık o arabanın içinden tatlı şey," diye seslenince diğer erkeklerin de dikkatini çekmişti. "Sana bir içki ısmarlamama müsaade et."

Yüzümdeki panik ifadesini gördüklerinde kahkahalar ve şeytani sırıtışlar belirmişti. Kapıların kilitli olduğundan emin olduktan sonra, Jonathan'ın bir an önce annemle ortaya çıkması için sessizce dua etmeye başladım.

Hırpani görünümlü adam arabaya doğru bir hamle yapınca nefesim kesilmişti. Barın siyah kapısı açılıp onu yolundan çevirdiğinde, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.

Jonathan, kollarında sızmış annemle dışarı çıkmıştı. Derin bir oh çekerek kapının kilidini açtım ve onlar gelmeden arka kapıyı açmak üzere arabadan indim.

Jonathan annemi nazikçe arka koltuğa yatırdı. Yan gözle arabanın önünde dikilen adama baktım. Yüzündeki sırıtış iğrençti. Jonathan'ın annemi arka koltuğa yerleştirmesini beklerken ellerimin titremesine hâkim olamıyordum. Buradan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyordum sadece.

"Hey dostum," dedi adam Jonathan'a. Bense kapının önünde donup kalmıştım. Jonathan kapıyı kapattı ve adama aldırış etmeden arabanın arkasından dolandı.

"Hey, sen."

Jonathan trençkot giyen iri adamın kendisiyle konuştuğunu fark ederek durdu.

"Bu kızlardan birini senden almama ne dersin, ha? Şuradaki fıstıkla biraz takılabilirim."

Beni gözleriyle taciz ederken korkudan sinmiştim.

"Benle mi konuşuyorsun sen?" diye atıldı Jonathan. Sesindeki tehditkâr ton beni bir anda telaşlandırmıştı.

"Evet, senle konuşuyorum!" diye gürledi adam. "Ben de bir tadına bakmak istiyorum şunun."

Bıyıkla kaplı dudaklarında tiksindirici bir sırıtışla bana doğru yürümeye başlamıştı. Gözlerimi adamın üzerinden ayırmadan, karanlıkta kapı kolunu bulmaya çalışıyor ama gittikçe, çaresizce arabaya yapışıyordum. Ani bir hareketle onu kışkırtmaktan ölesiye korkuyordum –*yavaş hareket edersen saldırmaz...*

"Senin yerinde olsam o hareketi hiç yapmazdım," dedi Jonathan sıktığı dişlerinin arasından. Sesinin tonundan bir kez daha sarsılmış olan bakışlarımı Jonathan'a çevirdim. Diğer adamlar sessizliklerini koruyarak yumruklarını sıkmış ve Jo-

nathan'ın çevresindeki yerlerini almışlardı.

Adam tam karşımda durana dek bana doğru yürüdü. Jonathan'a aldırış etmiyordu.

"Tadın çok güzel olmalı bebek."

Sigara ve alkol kokan nefesi yüzümdeydi. Felç olmuş bir hâlde, güçlükle yutkunarak gözlerimi kapadım. O eğilirken korku tüm benliğimi esir almıştı. Araba bir anda sarsıldı ve gözlerimi açtığımda Jonathan'ın adamı yakasından tutup arabaya yapıştırdığını gördüm.

"Sakın ona dokunayım deme!" diye haykırdı Jonathan. Adam ondan uzundu ama Jonathan daha yapılıydı. Adamın yüzünden birkaç santim uzaklıktaki öfkeli gözleriyle ona bakıyordu Jonathan. Kalabalık, gerekmesi hâlinde kavgaya katılmak üzere toplanmaya başladı.

Geri zekâlı olanı, arkadaşına bir bakış attıktan sonra kızgınlıkla söylendi. "Ne yapacaksın he, ne yapacaksınız!"

Jonathan yumruğunu havaya kaldırdı.

Olacakları fark ettiğimde, "Jonathan yapma!" diye yalvardım, felç olmuş hâlimden bir anda kurtularak. "Lütfen, sadece gidelim buradan."

Kalabalık arbedeye hazırdı. Gerginlik giderek artarken vücudum titremeye devam ediyordu.

Jonathan, göz ucuyla bakarak beni gördü. Yüzü sert ve öfke doluydu, ama yüzümdeki korkuyu gördüğü anda bu ifadesi sarsıldı. Bakışları yumuşadı ve yavaşça yumruğunu indirdi.

Jonathan tam onu bırakacaktı ki adam konuştu.

"Kızı dinle. Senin o güzel suratını dağıtmadan önce neden defolup gitmiyorsun buradan?"

Jonathan duyduğu bu tehdit ile gözlerini kısmış, çenesini sıkmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım.

"Lütfen Jonathan," diye yalvardım çaresizce koluna dokunarak. Kasları, dokunuşumla gevşedi ve adamı yavaşça bırakarak geri çekildi.

"Arabaya bin," diye emretti Jonathan sertçe. Ön kapıyı açtı ve arabaya bindim.

Yüzünde şeytani bir sırıtışla montunun kırışıklıklarını düzeltmekte olan adamdan bakışlarını ayırmadan kapıyı hızla arkamdan kapattı. Sonra da, olur da kapıma yönelmek üzere en ufak bir hareket yapacak olsa sakallı adama saldırmaya hazır bir hâlde arabanın etrafında yürüdü. Bu hesaplaşmayı izliyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimin patlayacağını sandım.

"Yanımızda şu kız olmasaydı..." diye başladı Jonathan, arabaya binmek üzere kapısını açarken.

"...o zaman senle bu konuşmayı yapıyor olmazdık, değil mi?" diye araya girdi adam. "Ödeşmek istemiyorsan bir daha buraya gelme."

Jonathan arabaya binerek kapıyı kapattı. Öfkeden ateş püsküren gözleri arabanın önünde bakışlarını bana dikmiş duran adamın üzerindeydi. Adam bana bir öpücük gönderdikten sonra rahatsız edici bir sırıtışla Jonathan'a baktı. Tüm bedenim tiksinme duygusu ile kasılmıştı.

"Hadi gidelim buradan," dedim aceleyle. Jonathan, kol kaslarını ortaya çıkaracak şekilde sımsıkı kavramıştı direksiyonu. Geri geri o kadar hızlı çıktık ki kapının kolunu iki elimle tutmak zorunda kalmıştım. Otoparktan çıkarken bir toz bulutunu da arkamızda bırakmıştık.

Kucağımda titremekte olan ellerimi saymazsak hareket edemiyordum. Birkaç kilometre gittikten sonra Jonathan nihayet yavaşladı ve bakışlarını bana çevirdi. Koyu renk gözleri, onu ele geçiren öfkeden kurtulmuştu artık. Titrek bir nefes vererek deminden beri gözlerimde biriken yaşları serbest bıraktım.

Araba kullanırken bana yan bakışlar atarak "Üzgünüm," dedi usulca. Bense ağlamamak için bakışlarımı camdan dışarı çevirmiştim.

Aniden arabayı yolun kenarındaki şarampole çevirerek dur-

du.

"Emma."

Boğazımdaki düğümle yutkunarak ağır ağır ona doğru döndüm.

"İyi misin?"

Yalnızca başımı sallayabiliyordum. Gözleri gözlerimdeydi. Bakışlarımı bu sorgulamadan kaçmak için çektim bir kez daha. Gerçekte ne kadar sarsıldığımı görmesine izin veremeyecek kadar çaresizdim.

Annem homurdanmaya başlayınca Jonathan'ın dikkati de arka koltuğa kaymıştı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı. Gözlerini kırpıştırıyor ama kalkıp oturamıyordu.

"Seni eve götürüyoruz," dedi Jonathan arabayı yeniden çalıştırarak.

"Jonathan?" diye bağırdı annem.

"Evet."

"Seni aradım," dedi ağlamaklı. "Seni aradım."

"Biliyorum," dedi bir yandan yola bakıp bir yandan da onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Emily?" diye sordu tereddütle. "Ah, senin burada olmaman gerekirdi."

Sesi öyle üzgün çıkıyordu ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

~~~~~

Annemi yatağa taşırken, Jonathan'ı merdivenlerde takip ettim. Ayakkabılarını çıkartıp üzerine battaniyesini örttükten sonra kırgın bir iç çekişle onun sakin ifadesine baktım. Odadan çıktım ve bitkin bir hâlde karanlık oturma odasındaki kanepenin üzerine yığıldım. Hâlâ ellerim titriyor, göğsüm acıyordu.

"Biraz uyumalısın," dedi Jonathan girişten. Başımı kaldırıp
~~~~~

şersem bir hâlde ona baktım.

"Denesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Gelip kanepede yanıma oturdu. Dinginliğin bizi sarmasına müsaade ederek sessizliği dinledik. Beynim onu anlamak için bir yol bulmaya çalışıyor, fakat düşüncelerimin arasında kendimi avutacak bir şey bulamıyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim yenilgi içinde. "Gerçekten daha farklı olmasını isterdim."

"Bu benim suçum. Onu aramam gerekirdi."

Jonathan'ın özgürlük arayışının bu felaketi tetiklediğini biliyordum ama annemin, üzgün olduğunda olaylarla başa çıkma şekli de böyleydi. Ve maalesef bu durum –ben ne kadar istesem de– hiç değişmemişti.

"Senin suçun değil," dedim onu teselli ederek. Yatağındaki annemi düşündüm. Bunun sadece atlatmakta olduğu bir süreç olduğuna ve sonunda alışıp iyileşeceğine inanmak istiyordum. Umut etmenin beni nereye kadar idare edeceğinden emin değildim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizliğim biraz uzun sürünce.

"Orada ne yapıyordu? *Berbat* bir yer orası."

"Bilmiyorum," dedi, benim kadar şaşırmış bir hâlde.

Az önce yaşadıklarımızı zihnimde yeniden canlandırıyordum; telefonu, yıkık dökük barı, dünyada gördüğüm en garip adamla yaşadığım yüzleşmeyi...

"Sen–" diye başlamıştım ki tam o anda, "Ne demek–" dedi Jonathan. İkimiz de aynı anda durduk ve devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Sen söyle."

"Sen o adama gerçekten vuracak mıydın?"

Jonathan, kelimeleri dikkatle seçmeye çalışır gibi, dudaklarını sıkıca kapattı. "Yani sen beni durdurmasaydın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Kesinlikle."

Tereddüt etmeden cevaplamıştı. Bu açık sözlülüğü karşısında gözlerim büyüdü. Bakışlarını yere indirdikten sonra ellerini ovuşturmaya başladı.

"Bu, geçmişimin konuşmak istemediğim bir parçası." Başını kaldırdı. "Ama daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Nasıl?"

"Beni kimse durduramamıştı. Genelde kendimi kaybederim; birinin beni zapt etmesi mümkün değildir."

İtirafına hazırlıksız yakalanarak "Bir dövüşçü müsün?" diye sordum. İlk kez, biri çenesinin altında biri de sağ kaşının hemen üzerinde belli belirsiz görünen ince bir yara izini fark etmiştim.

"Eskiden öyleydim," diye düzeltti. "Uzun zamandır o kadar öfkelenmemiştim. Beni korkuttu."

"Beni de korkuttu," diye itiraf ettim.

İtirafım yüzünden endişeli bir hâlde ellerini ovuşturmayı bıraktı.

Hâlâ derinlerde bir yerde yaşadığımız olayın etkileriyle titrerken, "Tüm o olanlar beni korkuttu," dedim tekrardan. "Kısaca, bu gece tam bir felaketti."

"Evet, gerçekten öyleydi." Jonathan, söylediklerini duymamdan emin olmak için hafifçe bana doğru eğildi. Koyu kahverengi gözlerini üzerime sabitlemişti. "Seni bir daha asla korkutmak istemiyorum."

Tek kelime edemiyordum. Kelimelerinin ikna ediciliği beni etkilemişti; zar zor nefes alıyordum.

Temasımızı koparark oturduğu koltuğa yeniden yaslandı Kalp çarpıntımı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Sen ne diyecektin?" diyebildim nihayet.

"Az önce her şeyin daha farklı olmasını istediğini söylemiştin. Bununla ne demek istedin Emma?"

Gecenin karanlığında bakışlarımı camdan dışarı yönelterek "Beş yıldır birlikte yaşamıyoruz," diye açıkladım. "Daha önce de kalbi kırılmıştı ve ben aynı şeyleri yeniden yaşamasını is-

temiyorum. Sadece işlerin artık onun için ve bizim için farklı olmasını istiyorum."

"Bu beş yıl boyunca neredeydin?"

"Cehennemde," dedim başımı kanepeye yaslayarak. Sessizdi. Bense karanlığa bakmaya devam ettim; ta ki uykuya dalıncaya kadar.

~~~~~

Gözlerimi açtığımda ağaçların dalları arasından süzülen güneş ışığı bütün sıcaklığıyla odayı aydınlatmıştı. Ağır göz kapaklarım yeniden kapandı ve battaniyeyi üzerime çektim. Tam yeniden uykuya dalacaktım ki elimi aşağıya kaydırdığımda Jonathan'ın bacaklarının sert kıvrımlarını hissettim. Gözlerim bir anda açılmıştı. İçgüdüsel olarak o kanepeden hemen fırlamak istiyordum. Başım kucağında uyuyakalmış olmaktan korkuyordum. Ama onu uyandırmak da istemediğimden yavaşça doğruldum. Jonathan kanepenin ucunda, başı bir tarafa düşmüş olarak derin derin soluyordu.

Sallanan sandalyenin üzerine asılı montumu ve onun altındaki ayakkabılarımı aldım. Uyuduğum sırada üzerimde olduklarından emindim. Kalan son mahmurluğu da atmak için gözlerimi ovuşturduktan sonra kanepeden kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz yerdeki ahşap döşeme gıcırdamıştı. Jonathan sesle birlikte kıpırdanarak gözlerini açtı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım hızla atan kalbimle. O uyandığı sırada odama çıkmış olmayı umuyordum.

Gözlerini kısıp saatine bakarken, "Saat kaç?" diye sordu. "Gitmem gerek." Esneyip kollarını gerdirdi.

"Kalmayacak mısın?"

"Şey..." Sesimdeki gerginliği beklemediği açıktı. Sözlerimin kulağa nasıl gelmiş olabileceğini anladığımda dudağımı ısırdım.
~~~~~

Durumu düzeltmek için bir yol ararken, "Yani, şey demek istedim," diye geveledim. "Ben sanmıştım ki–"

"Kalabilirim," dedi araya girerek. Gözleriyle merdivene doğru baktığı sırada derin bir iç çekti.

"Kalmak zorunda değilsin."

Verdiği karardan huzursuz olduğunu görebiliyordum.

Başını yeniden koltuğa yaslayıp gözlerini tavana dikti. "Dün gece ne olduğunu anlamadım," diyebilmişti. "Onu daha önce de sarhoş gördüm ve duygusallaştığını da. Ama hiç o kadar kötü olduğunu görmemiştim."

Endişeli yüzünü incelerken bir an odama çıkıp çıkmamam konusunda tereddüt ettim. Annem hakkında endişelendiği belliydi, ben de endişeliydim.

Kanepeye oturdum ve bir bacağımı altıma alarak ona doğru döndüm. "Üzgündü."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Eminim benim yeniden buraya taşınmam da ona zor gelmiştir. Ona babamı hatırlatıyorum ve bu da... canını yakıyor. Aramızı düzeltmek istiyorum ama acısının sebebi benken bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum."

Ağzımdan dökülen kelimelerin doğruluğu altında ezilmiştim. Jonathan da beni inceliyordu.

"Bunu ona sen yapmadın," dedi beni teselli etmeye çalışarak. Gözlerimi kaçırdım. "Ve telefonlarına cevap vermediğim için kendimi ne kadar suçlu hissetsem de, ben de yapmadım."

Sonraki bir dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. Söylediklerinin doğruluğuna kendimi inandırmak istiyordum. Doğru olduğunu biliyordum. Ama şöyle hissetmeden de edemiyordum: Kendimi hayatına zorla dâhil etmesem o da unutmak için kendini zorluyor olmayacaktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Ona dönüp beklemeye başladım.

"Bileğine ne oldu?"

Kanepede topladığım sağ ayağımdaki yara izine bakıyordu. Dudaklarımı sıkıca kapattım –bu soruya hazır değildim.

Ben cevapladığım sırada ağzını açıp bir şey söylemek üzereydi. "Bir *hoşça-kal-hediyesi,*" diye tamamladım.

Bir süre hiç konuşmadı. "Cehennemden mi?"

Anlamasını beklemediğim için onaylarken kaşlarımı kaldırmıştım.

"Bende de bir tane var."

Ben daha herhangi bir tepki vermeden tişörtünün sağ tarafını sıyırarak kaburgalarının altındaki uzun ve ince bir yara izini gösterdi.

"Bir dönem orada ben de yaşamıştım."

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, ama şaşkınlık bana hepsini unutturmuştu. Sonunda izin isteyerek odama çıktım.

Jonathan'sa kanepede kalmış, söz verdiği gibi evden ayrılmamıştı. Ama annemin odasına gitmek için de herhangi bir girişimde bulunmadı.

Yorgun olmama rağmen uykuya dalamıyordum. Onun, alt katta uyanık bir hâlde başımdan geçenleri merak edip etmediğini düşünüyordum. Bir insandan kâbuslarını açıklaması nasıl istenir tahmin bile edemiyordum.

15. BİR ŞANS DAHA

"Jonathan, çok üzgünüm. Daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Gözlerim, nihayet kapandıktan sadece birkaç dakika sonra sesler yüzünden yeniden açılmıştı. Hareketsiz kalıp dinlemeye devam ettim.

"Lütfen beni terk etme."

Kelimeleri yoğun bir duygusallık taşıyordu. Merdivenlerden gelen ayak seslerini işittim sonra. Kapımdan ağlayışlarını duyabiliyor, onları duyduğumu anlayacaklarından korkarak hareket etmeye cesaret edemiyordum.

"Seni terk etmeyeceğim," dedi Jonathan merdivenlerin sonundan. Sesinde verilmiş bir sözün işaretlerini taşımasa da pes edercesine bir iç çekti. "Kafamı toparlamam gerek, tamam mı? Ama bu gece yine geleceğim ve bu konuyu konuşacağız."

"Söz mü?" diye sordu annem çaresizce. Jonathan sesli bir cevap vermemişti. Duyabildiğim tek şey, kapının kapanma sesi ve ardından merdivenlerin üstünden gelen hıçkırıklardı.

Onu dinlemek çok güçtü. İçim acıyor, onu yaşadığı acıdan kurtarmak istiyor ama yapamıyordum. Bunun yerine bir top gibi büzüşerek beklemeye başladım. Nefes alıp verişlerini düzenleyerek yeniden kendine gelmesini bekledim. Yakarışları ancak odasının kapısı yeniden açıldığında duyulmaz olmuştu.

Yataktan çıkarak üzerime koşu eşofmanlarımı giydim. Evden ve bu şiddetli duygulardan bir an önce uzaklaşmalıydım.

Spor ayakkabımı ve eldivenlerimi giydikten sonra saçımı, taktığım beyzbol şapkasının altına gizledim. Kapıdan dışarı adımımı attığımda ciğerlerim serin hava ile doldu.

Güneş kendini göstermiş; sıcaklık, dondurucu seviyenin üzerine çıkarak kürekle temizlenmiş yol kenarlarındaki buzları eritmeye başlamıştı. Derin derin soluyarak koşmaya başladım. Ayağımın altında kayıp giden beton karolarla birlikte omuzlarımdaki gerginlik de yavaş yavaş kayboluyordu. iPod'umu evde unutmuştum. Yanımda olsa belki dün geceki olayları kafamda tekrar tekrar canlandırmamın önüne geçebilirdi. Bunun yerine zihnimde hızlanan düşüncelere tutsak kaldım.

Birbirinin içine geçmiş evler arasında mahalleyi keşfe çıkarak birkaç sokak ötede bir park buldum. Bulabildikleri her yükseltiden kalın kar tabakasının üzerine atlayan kar kıyafetli çocuklar vardı her yanda. Kahkahaları ve çığlıkları, beynimde yankılanan ağlayışların yanında güzel ve beni rahatlatan bir tezatlık oluşturmuştu.

Parkın köşesinden dönüp mavi kamyoneti gördüğümde koşu tempom yavaşladı. Jonathan'ı bir banka oturmuş boşluğa bakar bir hâlde görünce durdum. Arkamı dönüp onu görmemiş gibi başka istikamete doğru koşmayı düşündüm. Ama sonra o beni fark ettiğinde bu şansımı da yitirdim.

Ellerimi cebime sokarak ona doğru yürümeye başladım. "Hey," dedim önünde durarak. "Bugün hava fena değil. California kadar sıcak sayılmaz ama çok soğuk da değil."

Jonathan hafifçe başını salladı. Bakışları kederliydi. Ahşap banka geçip yanına oturdum. İkimiz de en az bir dakika hiçbir şey söylemedik.

Tam kalkıp koşuma devam etmeye niyetlenmiştim ki bir anda itiraf etti. "Babam benden pek hoşlanmazdı. Annem gibi itaatkâr değildim. Küçük kardeşim gibi ona tapmıyordum da. Beni kontrol etmesine izin vermiyordum. O da beni pes ettirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Hayatım hep karmaşıktı

zaten; yani şu anda bunu..." Uzaklara dalıp giderken cümlesini yarım bırakmıştı. "...yapamam. Bu dramayı yaşayamam."

Derin bir nefes aldı ve sonunda başını bana çevirdi.

"Hayatımın basit olması gerek. Beni bekleyen şeyleri bilmeliyim, kontrol bende olmalı. Beklenmedik olaylarla başa çıkmada pek iyi sayılmam."

Bakışlarını kaçırdı yeniden.

"Seni anlıyorum. Peki, bu bittiği anlamına mı geliyor? Ondan ayrılıyor musun?"

"Neden? Sence ayrılmalı mıyım?" Cevabımı bekliyordu.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek kişi ben değilim. Ama onun da üzülmesini istemiyorum."

"Emma, sana seni üzmek istemediğime dair söz veriyorum, şey, yani onu..." Ağzından çıkan yanlış kelime ile aklım karışmış hâlde ona bakakaldım. Gözleriyle özür diliyordu. "Rachel'ı üzmek istemiyorum," diye düzeltti. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Her zamanki gibi düşüncelerimi istila edip, beni direnemeyecek kadar çaresiz bırakarak bana bakıyordu koyu kahverengi gözleriyle. Ürpererek geri çekilene dek beni esir almıştı. "Değil mi?"

Başımı öne eğerek kafamı salladım.

"Yengem de beni pek sevmezdi," dedim bir anda, bakışlarımı sokağın karşısında duran bir eve çevirerek. "Aslında benden nefret ettiğine eminim. Yani, insan az da olsa hoşlandığı birini boğarak öldürmeye kalkmaz, değil mi?"

Jonathan'ın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. *Bunu beklemiyordu sanırım.*

"Vay canına, bunu söylemek bile çok kötüydü," diye itiraf ettim gergin bir kahkaha ile.

"Evet, birazcık," dedi hafifçe gülerken.

"Bunu sana söylediğime inanamıyorum." Utançla başımı sallıyordum. "Şimdiye kadar bunu atlatmış olmalıydım. Yani,

o artık hapishanede. Ama atlatamıyorum gibi görünüyor."

"İnan bana ne demek istediğini anlıyorum. Babam öleli yıllar oluyor ama hâlâ beni etkilemeye devam ediyor."

Yüzümde kalan tüm o gülümseme kalıntısı da yok olmuştu. "Üzgünüm."

"Ben değilim."

Sesindeki kararlılık beni şaşırtmıştı. Yüzü duygusuz ve sakindi. Ve o anda kendimi ona imrenir bulmuştum. Tek bir saniye bile olsa Carol'ın da ölmüş olmasını dilediğim için suçlulukla kıpırdandım.

Jonathan duyulacak şekilde bir nefes verdi.

"Vay canına, oldukça iç karartıcı insanlarız, değil mi?"

Aramızdaki gerginliği kıran bu sözlerine bir kahkaha attım. "Oldukça kötü bir durum."

Bizi bir çırpıda yiyip bitirecek olan konuyu değiştirerek "Pekâlâ, bugün ne yapacaksın?" diye sordu.

"Şey, sanırım önce koşumu bitireceğim," dedim. "Sonra... bilmiyorum. Sen?"

"Spor yapmak iyi olabilir," dedi katılarak. "Belki yüzmeye giderim. Sonra da galiba geri döneceğim."

"Ne yapacaksın?" diye sordum, dönüşünün ardındaki sebebi duymaktan korkarak.

"Endişelenme," dedi. "Artık daha fazla drama yok. Olanlara rağmen o kadar kolay korkup kaçmam. İlişkimizi bitirecek değilim."

"Güzel," dedim gülümseyerek. Annemin, uyguladığı bu alkol terapisine devam ederek onu tamamen kaçırmamasını umuyordum.

Jonathan'a daha sonra görüşeceğimize dair söz vererek, onu bankta bırakıp koşuma döndüm. Olanları anlamakta güçlük çekiyordum. Başka biri ile paylaşılan perişanlığımız üzerinden bir bağ kurmuştum. Bunu anlamıyordum ama gitmesine de henüz hazır değildim.

~~~~~

Attığım terle birlikte dertlerimden arınmış olarak eve döndüğümde, telefonumda Casey'den gelen cevapsız aramayı gördüm. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup bir bardak su içtikten sonra onu geri aradım.

"Bu gece benimle bir partiye gelir misin?" diye sordu doğrudan konuya girerek.

Beklemediğim bu teklif karşısında, "Şey..." diye kekeledim. "Bilmem ki."

"Lütfen Emma," diye yalvardı. "Jill ve Sara burada değiller ve bu parti muhteşem olacak. Tek başıma gitmek istemiyorum."

Bir iç çekerek pişman olacağımı bile bile, "Pekâlâ, gelirim," dedim.

"Evet!" dedi çığlık atarak. "Seni saat dokuzda alırım, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Tam "Nereye gidece–" demiştim ki telefonu suratıma kapattı. Sanırım gideceğimiz yerin pek de önemi yoktu. Nasılsa hepsi birbirinin aynısıydı.

Kirpiklerime rimel sürüşümü izlerken, "Bu çok hoş bir hırkaymış," dedi annem. Onu bugün ilk kez görüyordum. Günün büyük kısmını odasında geçirmişti.

"Teşekkürler," dedim rimeli kapatırken. "Hava bayağı sıcak, umarım fazla terlemem."

Bir an tereddüt ettikten sonra konuşmaya başladı. "İşleri mahvetmeye devam ediyorum, değil mi?"

Tam ona doğru dönmüştüm ki cesareti kırılmışçasına derin bir iç çekerek "Çok üzgünüm," dedi.

Ben daha cevap veremeden odasına gitti ve bir süre sonra da elinde hafif kabartmalı ve yakası kalp şeklindeki beyaz bir atletle geri döndü.

"Üzerine çok güzel oturacak," dedi ve sordu, "parti nere-
~~~~~

de?"

"Tam emin değilim," diye itiraf ettim. "Seni aramamı ister misin?"

"Hayır," dedi omuzlarını umursamaz bir edayla silkerken. "Sen sorun çıkartacak bir çocuk değilsin, fazlasıyla babana benziyorsun."

Hafifçe gülümseyerek uzaklaşmak için arkasını döndü.

"Anne," diye seslendim. "Şey... yani Rachel." Arkasını döndüğünde yüzünde gülümsemeye benzer bir şey yaratmaya çalışsa da aslında yorgun ve üzgün görünüyordu. "İyi misin?"

Annem gözlerinde biriken yaşları bir anda bıraktı. Boğazını temizledi ve yeniden gülümsemeye çalıştı. "Böyle davrandığıma inanamıyorum."

Elini göz kapaklarına götürdü. "On altı yaşında bir kız gibi davranıyorum." Sonra hemen ekledi. "Sakın sen üzerine alınma."

Gülümsedim.

"Jonathan'ın genç olduğunu biliyordum. Ve kolay bağlandığımı da," diye açıkladı. "Onu korkutup kaçırmama şaşırmamalıyım aslında." Acılı bir sesle itiraf ederken sanki kendinden geçiyordu. "Ondan çok hoşlanıyorum Emily."

"Biliyorum."

Gözlerindeki o yıkılmış bakışı sindirmeye çalışırken anlayışla gülümsedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ve Jonathan'ın onunla olmak istediğini de. Ama buna ben bile tam olarak ikna olmuş değildim. O yüzden bunun yerine, "Sen bundan çok daha güçlüsün," diyebildim.

Sözcüklerim onu susturmuştu. Yanağından bir damla yaş süzülürken şaşırmış görünüyordu. Konuşmamız bir korna sesiyle bölündü. "Ah, bu Casey olmalı," dedim. Sonra bir an durduktan sonra devam ettim. "Evde kalmamı ister misin?"

"Hayır."

Annem gülümseyerek elinin tersiyle nemli yanaklarını sildi.

"Git. Eğlen. Hem birazdan Jonathan gelebilir."

Ben Casey'nin arabasına doğru ilerlerken Jonathan da kalakırımdaydı.

"Parti mi?"

"Aynen," dedim omuzlarımı silkerek. "Sonra görüşürüz. Ah, bir de ona iyi davran," dedim yanından geçerken. O daha cevap veremeden arkamı dönmüştüm bile.

Casey'nin Mini Cooper'ının kapısını açtığımda sessiz sakin mahallemize gürültülü bir elektronik müzik sesi yayıldı. Göğsümde hissettiğim müziği kısma gereği duymadan, "Selam," diye seslendi Casey. Ben sadece başımı sallamakla yetindim.

Casey, Jill'in aksine durmadan konuşan ya da sürekli dedikodu yapan biri değildi. Hikâyeleri genellikle karıştırır ya da tamamen yanlış anlardı. Bu yüzden de çoğu zaman dinleyerek anlamadığı yerleri sormakla yetinirdi. Aslında iyi bir insandı, ama onunla bir konuşmayı sürdürmek için bende şu anda hiç olmayan bir sabır gerekiyordu. Bu yüzden konuşmayı müziğin yapmasına karar verdim.

Weslyn'in karanlık ve dolambaçlı yollarındaki yolculuğumuzun ardından, demir kapıların sıralandığı bir mahalleye vardık. Tepelerin arasına kurulmuş gözden ırak evler, tüm haşmetiyle aşağıda kalan bizleri izliyordu. Bunun oldukça etkileyici bir parti olacağını anlayabiliyordum.

Uzun araç yoluna girdiğimiz sırada Casey müziğin sesini kıstı. Heyecan içinde beni izliyordu. "Bana çok kızdın mı?" diye sordu dudağını ısırarak. Vereceğim tepkiye hazırlanıyordu.

"Yoo, neden ki?"

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?" diye sordu şaşırarak.

Arabalarla dolu, daire şeklindeki araç yolunu çıkarken önümüzde beliren taş şatoya bakıyordum. Her iki tarafında uzanan üst üste kanatları ile ortasında gerçek bir kulesi bile vardı. Kusursuz yapı, büyük yuvarlak taşlarla inşa edilmişti. Etkileyiciydi ama aynı zamanda soğuk bir yüzü de vardı.

"Gelmiş olsam hatırlardım," dedim binaya aval aval bakarak. "Kimin evi burası?"

Casey, parka girdiğimizde valeye vermek üzere arabayı durdurdu. "Drew'un."

Ben daha herhangi bir tepki veremeden arabadan inmiş, siyah montlu adamdan bir numara almıştı.

İşte şimdi kızmıştım.

"Neden Drew'un evindeyiz? Bunun iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkardın? Hem neden seninle gelmem için beni davet ettin ki?"

Sertçe kapımı açtım.

"Aman yaa," dedi Casey suratını asarak. "O hiç parti vermez ve ben de evinin içini görmeyi çok istiyordum. Bir saat durup çıkarız, olur mu?"

Kocaman mavi gözleri ve aşağı düşen kaşlarıyla, mobilyaları çiğnediği için azar işiten zavallı bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Kızgın bir iç çektim.

"Pekâlâ, bir saat," dedim homurdanarak. "Ama sakın beni kaybetme, tamam mı?"

"Söz veriyorum," dedi. Neredeyse havaya zıplayıp el çırpacak kadar keyiflenmişti.

Üzerinde kafam kadar demir bir tokmak olan ahşap kapıya kadar takip ettim Casey'yi. Tam ortasında kocaman bir çiçek demeti olan büyük masanın bulunduğu, üzeri açık hole girdik. Etraf henüz kalabalık değildi. Yanlarından geçtiğimiz insanlar her yerden gelmiş olabilirdi çünkü birçoğunu daha önce hiç görmemiştim.

Casey, montunu portmantonun önünde duran birine uzatarak etrafta salınmaya başlamıştı. Onun etrafta salınan lülelerini takip ediyordum fakat koridorlardan birini döndüğünde bir anda izini kaybettim.

Köşeyi döndüğümde, oturma odası olduğunu tahmin ettiğim bir odada buldum kendimi. Koyu kahverengi deri kanepe-

ler bir duvara yaslanmıştı. Bir diğer duvarsa el oyması şık bir kitaplık, farklı şekiller ve boyutlarda kitaplar ve sanat eserleriyle doluydu. Büyük, kubbeli pencereler odanın her iki tarafında sıralanıyor, odanın uzak ucunda tavandan aşağı sarkan lambalar dans pistini aydınlatıyordu. Kulağında büyük, siyah kulaklıklarla bilgisayarın önünde kafasını sallamakta olan adamın çevresindeyse bir sürü ince uzun hoparlör vardı.

Odada çok az kişi gördüm. Birkaç kişi kanepeye oturmuş, birkaçı da etrafta ayakta sohbet ediyordu. Ama Casey hiçbir yerde yoktu.

"Bar nerede?" diye sordum önüme gelen ilk kişiye.

"Şu merdivenlerden aşağı in," dedi kız, arkadaşlarıyla konuşmaya devam ederek.

Salonun köşesindeki duvarda belli belirsiz kubbeli bir çıkış vardı. İçeri girdiğimde, geniş ve kıvrılarak eski bir zindan olduğunu düşündüğüm yere inen basamaklar gördüm. Cilalı ahşap merdivenlerden inerek ömrümde gördüğüm en geniş oyun odasına çıktım. Odada birkaç bilardo masası, iki bar, kanepeler, televizyonlar, langırt masaları ve bir de basket atma makinesi vardı. Taş duvarların üzerine asılı duvar lambalarından yumuşak bir ışık süzülüyordu.

Burada yukarıdan daha fazla insan vardı ama yine de kalabalık değildi. Belki de mekân çok genişti ve bu yüzden kalabalık hissedilmiyordu. Odanın diğer ucundaki barda Casey'yi gördüğümü sandım ve ona ulaşmak için bir grup insanın arasından geçtim.

"Emma Thomas?" diye sordu arkamdan bir kız. Ellerindeki martini kadehleri ve pırıltılı bluzlarıyla bana aval aval bakan bir gruptan biriydi. "Seni burada göreceğimi asla düşünmezdim. Bu çılgınlık."

Bakışlarımı bir kızdan diğerine çevirirken aslında hiçbirini tanımadığımı fark ettim.

Kim olduklarını bilmediğim belli olunca, "İki yıl önce me-

zun olduk," diye açıkladı kumral olanı.

"Hmm, merhaba," dedim; söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştım.

"Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu siyah, kıvırcık saçlı ve kırmızı rujlu kız.

"Şey..." diye geveledim, gerçekten umursayıp umursamadıklarından emin olamadan. Fakat sonra cevap vermeye karar verdim. "Gayet iyi. Teşekkür ederim. Aslında şu an Casey Straus'u arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Hayır," dedi özür diler gibi. "Ama yakın bir zamanda mutlaka bir araya gelip sohbet edelim, tamam mı?"

"Tabii."

Kızlar el sallayarak yanımdan uzaklaşırken yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. *Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?*

Yeniden bara döndüğümde o sarı lüleleri yine kaybetmiştim. Tüm gece onun peşinde koşmak istemeyerek bar taburelerinden birinin üzerine çöktüm. Bir saat dolduktan sonra ona mesaj atıp her neredeyse buluşabileceğimize karar verdim.

"Sana ne verebilirim?" diye sordu barın arkasındaki beyaz gömlekli çocuk.

Bu parti için gerçek bir barmen tuttuklarına inanamıyordum. Ama düşününce, kapıda da vale vardı...

"Kafeinli bir şeyler," dedim. Bir likör şişesine uzanıyordu ki onu durdurdum. "Alkolsüz!"

Başını sallayarak bana bir gazoz uzattı.

Bakışlarımı barın arkasına asılı ekrana çevirdim. Tanımadığım insanlarla sohbet etmek zorunda kalmamak için basketbol özetlerini izlemeye başladım. Ama belki bu da işe yaramayacaktı...

"Ona, 'Sen tam bir dangalaksın ve bu yaptığından ötürü ölmüş olmayı dileyeceksin,' dedim."

Neden arkamı döndüğümü bilmiyordum. Belki de dünyadaki en mide bulandırıcı seslerinden birine sahip olduğu için

kalabalıkta bile dikkatimi çekmişti. Refleks gibi bir şeydi. Bir araba kornası duyup da arabanın altında kalmak üzereyken, üzerinize gelenin kim olduğunu görmek için kafanızı çevirmeye benziyordu.

Jay'in ağzı beni karşısında görür görmez açık kalmıştı.

"Lanet olsun, Emma. Senin burada olduğunu bilmiyordum. Üzgünüm. Sakın yanlış anlama."

Drew'un bu sinir bozucu arkadaşının ne demek istediğini anlamam bir dakikamı almıştı. Anladığımda gözlerimi devirip homurdanarak oturduğum tabureden kalktım. Onun ve çevresindeki aval aval bakan diğerlerinin yanından geçip gittim. Savurduğu ölüm tehdidinden alındığımı düşünmüş olmalıydı.

Merdivenlerden inen bir grup insan olduğunu görünce, başım önde odanın diğer tarafına geçmeye karar verdim. Diğer barın yanında taş bir avluya açılan sürgülü bir kapı buldum. Sürgüyü çekerek kapıyı açtım ve başka biri bana bir şey söyleyemeden dışarı çıktım.

Bu partilere neden hâlâ gelmeye zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Gecenin dondurucu soğuğunda öfkeyle nefes alıp verirken ellerimi ceplerime sokmuş, nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum.

Cebimden telefonumu çıkararak ekrana baktığımda önümde dayanılmaz bir kırk beş dakikanın daha olduğunu gördüm. Ön tarafa giden bir yol arayarak karanlığın içinde dolaşmaya başladım. Belki de Casey'yi beklerken vale arabanın içinde oturmama izin verebilirdi.

Avlu, karları temizlenmiş taş bir yürüyüş yolu ile birleşiyordu. Yol ikiye ayrılıyor; bir taraf üzeri buz tutmuş mavi bir örtünün altındaki havuza, diğeri ise koyu renk ahşap işlemeleri olan başka bir uzun binaya çıkıyordu. Uzun duvarların üzerindeki minik pencerelerden dışarı ışık süzülüyordu.

Sadece bakmak için kapıya yaklaştım ama araladığımda beni içeri çeken bir şey olmuştu.

Yeni silinmiş yerlerin o belirgin kokusu ile hafif bir lastik kokusu geldi burnuma. Drew'un arka bahçesinde kapalı bir basketbol sahası bulmak beni şaşırtmamıştı; sadece bana bundan neden hiç bahsetmediğini anlayamıyordum.

Saha bomboştu. Yani önümüzdeki yaklaşık yarım saat boyunca benim için mükemmel bir saklanma alanı olabilirdi burası. Montumun fermuarını açarak banka bıraktım. Sahanın çevresini mükemmel çizilmiş siyah çizgiler çevreliyor, rakip iki takımın bankları da bir tarafta duruyordu. Sahanın bir ucundaki duvarda profesyonel bir skor tahtası asılıydı. Köşelerden birinin önünde soyunma odasına açılan bir kapı bile vardı. Başımı sallayarak güldüm. İnanılır gibi değildi.

Siyah ayakkabılarımı çıkararak gözüm kenardaki toplarda, sahada dolaşmaya başladım. Bir tanesini alıp faul çizgisine doğru sürdüm. Zıplayarak fırlattım ve pota arkasına çarpıtırarak topu turuncu çemberden geçirdim. Ribaund almak için zıpladım ve yeni bir basket için topu tekrar sürmeye başladım.

Çembere doğru koşarken potanın arkasındaki saatte akan saniyelere bakıyordum. Kapı gürültüyle açıldığında top avucumun içinde öylece kalakaldım. Arkamı döndüm.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Drew yüzünde gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. "Ama partiye gelmeni hiç beklemiyordum."

"Üzgünüm," dedim özür dileyerek. Tüm bedenim panikle terlemeye başlamıştı.

"Hayır, önemli değil," dedi bana doğru yürürken. "Sadece burada olduğunu duyduğumda biraz şaşırdım, o kadar."

Drew, gözlerinin masmavi rengini ortaya çıkaran, açık mavi bir eşofman üstü giymişti üzerine. Siyah saçlarını benim hatırladığım sörfçü stilinden daha düzgün şekilde bir tarafa taramıştı. Yine de her an o eski stiline dönebilecek gibiydi.

"Sara nerede?" diye sordu.

"Cornell'de."

"O hâlde buraya kiminle geldin? Çünkü Evan'la olmadığını biliyorum."

"Casey'yle," dedim sesindeki tonu algılayarak. Başını salladı.

Topu kalçama yaslayarak durum daha da rahatsız edici bir hâl almadan, buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye başladım.

"Atış yapmak ister misin?" diye önerdi ellerini kaldırarak.

"Neden olmasın."

Omzumu silkerek topu ona attım. Zaten birkaç dakika sonra gideceğim için bir önemi olmadığını düşünmüştüm.

Potaya doğru topu sürerek atış yaptı. Düşen topu alarak yeni bir atış yapması için ona fırlattım. Sağa doğru birkaç adım attıktan sonra bir atış daha yaptı.

"Bu yıl da eyalet futbol kupasını aldınız, tebrik ederim," dedi Drew, bir sonraki atışı için topu alırken.

Sinirlerimin beni ele geçirmesini önlemek için potaya girecek topa odaklanarak "Sağ ol," dedim.

"Kızlar basketbol takımının da oldukça iyi olduğunu duydum," diye devam etti, denediği her atışı sayıya çevirerek.

"Evet, iyi bir ekibimiz var."

Topu bana doğru fırlatarak benim de birkaç atış yapmamı istedi. Üçlük çizgisine doğru sürerek topu potaya sokmayı başardım.

"Güzel."

Topu yeniden bana gönderdi. Almak için adımımı attım ve atış yapmak üzere öne çıktım. Top potanın arkasına çarparak çemberden içeri girdi.

Konuşurken ona değil yalnızca potaya bakarak "Demek Syracuse'da oynayacaksın ha?" dedim. "Nasıl oldu da seni seçtiklerini duymadım? Bu oldukça önemli bir olay."

"Kimse bilmiyor ki," dedi. Kayıtsız tavrı beni hazırlıksız yakalamıştı. Ona çabuk bir bakış atarak atışımı yapmadan önce

bir an tereddütle durdum. "Bunu fazla abartmak istemiyorum, babam zaten ikimizin yerine de yeterince böbürleniyor. Hem bu sene ağırlıklı antrenmanlarım olacak, o yüzden fazla oynayamayacağım."

Üçüncü sınıf boyunca ona sahada tezahürat etmelerine rağmen, hâlâ tüm okulun bu haberi nasıl duymadığını anlayamamış bir hâlde, "Tamam," dedim.

Basketbolun onun hayatında ne kadar önemli olduğunu merak ettim birden. Çünkü babası için çok önemli olduğu belliydi. Atış yapmak için çevremde döndüm. Drew, topu elimden almak için bir anda harekete geçti. Topu yere indirdim ve eli aşağı iner inmez atış yapmak için döndüm.

"İyi denemeydi," dedim ribaundu almak için koşarken. Drew da yanımda, topu almak için koşuyordu. Ayakkabı avantajı olduğundan o benden daha hızlıydı.

Gururla sırıttı ve topu sürmeye başladı. Ben de önünde defans pozisyonumu almıştım. Bir tarafa doğru harekete geçtiğinde ben de onu yakın markaja alarak onunla birlikte zıpladım. Fakat top, parmaklarımın arasından kayarak potaya girdi.

"Şanslısın," dedim gülerek.

Her bir atışımızla birlikte gerginliğim de azalıyordu. Drew, eşofmanını çıkarıp sörf logolu gri tişörtüyle kaldı. Ben de terlemeye başlamıştım. Hırkamı çıkarıp banktaki eşofmanının yanına attım. Sahaya geri döndüğümde, Drew üzerime oturan beyaz atlete bakıyordu. Yüzündeki o hafif sırıtışı görmezden geldim.

Topu yeniden bana gönderdiğinde ne yöne gideceğime karar vermeden topu biraz sürdüm.

Topu çalmak için hamle yaparken, "Neden daha önce hiç oynamadık ki?" diye sordu. Omzumla onu durdurmak için döndüğümde muzip bir kahkaha attım.

"Bilmem," dedim. Arkamı dönüp üzerinden topu potaya gönderdim.

"Sen neden arka bahçende bir basketbol sahası olduğunu bana söylemedin?"

"Mezuniyet hediyesi," diye açıkladı.

Geçen sene mezun olduğundan beri pek konuşmadığımızı ve benim de basketbol oynayacak hâlim olmadığını düşününce anlayışla başımı salladım.

"Çoraplarla oynayamıyorum," dedim topun arkasında kayarken. "Çıplak ayak kuralı."

"Tamam," dedi Drew ve ayakkabılarını bir köşeye atarak çoraplarını çıkarttı.

Her ribaund ve her basketle birebir mücadelemiz daha da şiddetlenerek devam ediyordu. Ben potanın altına sokulabilmek için onu itmiştim. O da kendine atış alanı yaratmak için birkaç kez bana dirsek atmıştı. Kimin önde olduğunu ise söyleyemezdim; skor tutmuyorduk.

Ben üçlük çizgisinin içinde zıplayarak atış yapmayı denerken, Drew blok için geç kalmış ve ancak son anda yetişip bana bir omuz atmıştı. Sağ ayağımın üzerine düştüğümde ayak bileğim basınç altında büküldü. Kendimi bir anda yerde buldum.

Bileğimi tutup acıyla solurken, dizimi göğsüme doğru çekmiştim.

"Özür dilerim." Yanıma eğildi. "İyi misin?"

"Evet," dedim homurdanarak. "Sadece dengesiz düştüm."

"Tam finaller öncesi takımın kaptanını sakatlasam ne kötü-" Gözleri bileğimdeki yaraya kenetlendiğinde bir anda sustu. "Ah, Em. İyi misin?"

Sesimdeki gerginliği göstermemeye çalışarak "Evet, iyiyim," dedim hiçbir şey olmamış gibi. Elini uzatarak beni yavaşça ayağa kaldırdı. Temkinli bir şekilde ağırlığımı bacağıma verirken sekerek banka doğru yürüdüm.

"Sana buz getireceğim."

Ben önerisini reddedemeden soyunma odasına koşmuştu bile. Bir dakika sonra elinde beyaz bir plastik paketle döndü.

Bacağımı bankın üzerine uzattım. Drew da elindeki buzu bileğimin üzerine yerleştirdi.

"Birazdan geçer," dedim soğuk bir tonla. İlgisinden utanmıştım. "Hem, sen bir parti vermiyor muydun? Benle ilgilenmek zorunda değilsin."

Gülümsedi.

"Parti kendi başının çaresine bakabilir. Keşke... sana sahipken seninle daha çok ilgilenebilseydim."

Ağzından çıkan sözcükler göğsümü sıkıştırmıştı. Sessizliğimi korudum.

Bankta ayak ucuma oturup bileğimdeki buzu tutmaya devam ederek "Söylemek istediğim şey şu; senden özür dilerim," dedi usulca. "O partide tam bir pislik gibi davrandım. O anları geri almayı çok isterdim. Yani sadece... üzgün olduğumu bilmeni istedim."

Yutkundum. Anlaşılan yapabileceğim tek şey de buydu. Gözlerine baktığımda, gözlerinin o sakin renginde yalnızca samimiyet gördüm. Ne söyleyeceğimi bilemesem de ona inanmıştım.

Bakışlarım ondan, arkasındaki saate kaydı birden.

"Lanet olsun. Geç kaldım."

Bu panik hâlime şaşırmıştı. "Efendim?"

"Yaklaşık bir saat önce Casey'yle buluşmam gerekiyordu. Tam bir sersemim."

"Muhtemelen hâlâ içeridedir," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

Ayağımı, elinin altından çekip önce çoraplarımı sonra da ayakkabılarımı giydim. Bileğim hâlâ hassastı ama daha kötü günlerim de olmuştu. Montumu alarak kapıya yöneldim.

"Bekle," dedi Drew arkamdan, montunu kapıp ayakkabılarını giyerken.

Casey'yi aramak için cebimden telefonumu çıkarttığım sırada, telefonumdaki beş cevapsız aramayı gördüm. Üçü Ca-

sey'dendi. Bir dizi de mesaj vardı. Homurdandım.

Gelen son mesaj şöyleydi:

Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, ama ben çıktım. Kasabanın diğer tarafındaki başka bir partideyim. Orada bir yerde kalıyorsan beni ara.

"Harika," dedim homurdanarak.

"Ne oldu?" diye sordu Drew, yanımda ayakkabılarını bağlarken.

"Gitmiş. Ne yapacağım ben şimdi?"

Ayağa kalkıp giyinmek için kollarını eşofman üstüne geçirirken, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Harika bir parti olduğuna eminim, alınma lütfen, ama..."

"Anlıyorum," dedi. "Ben seni bırakırım."

"Kendi partini bırakamazsın," diye itiraz ettim.

"Henüz beni özlemediler," dedi alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Henüz bir biradan fazla alkol almadım." Biraz durduktan sonra devam etti. "Hâlâ içki içmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"O hâlde seni eve bırakmama izin ver."

Karar vermek için derin bir nefes aldım. "Pekâlâ."

Anahtarlarını almak için eve girdiğinde ben de onu takip ettim. Yokluğumuz esnasında azgın bir gruba dönüşen kalabalığın içinden geçtik.

Merdivenlere yaklaştığımızda straplez bluzlu, uzun sarı saçlı bir kız, "Nereye kayboldun?" diye sordu Drew'a.

"Buradaydım," diye yanıtladı kızın yüzüne bakmadan. "Geleceğim."

Kızın yanından geçerken basamaklarda beni takip eden kötü bakışlarını umursamamaya çalıştım.

Tamamen siyahlar içindeki bir adam merdivenin başında duruyordu. Drew'u fark etmeden hemen önce bizi durdurmaya niyetlenmiş gibiydi.

"İyi geceler Bay Carson."

"Selam Frank," dedi Drew. "Sana zorluk çıkaran oldu mu?"

"Baş edemeyeceğim biri olmadı," dedi yapılı adam.

Kulağında bir kulaklık fark ettim. Yakasındaki ufak mikrofonu tutarak biriyle konuşuyordu.

Uzun, geniş koridorda yürümeye devam ederken, "Parti işini bambaşka bir boyuta taşımışsın," diye gözlemimi açıkladım.

"İşler kötü giderse neler olabileceğini biliyorum," dedi bir kapının önünde durduğu sırada.

Drew kapıyı açarken hareketsiz duruyordum.

"İstersen içeri gelebilirsin."

"Hayır," dedim çabucak. "Koridorda bekleyebilirim."

Drew sırıtarak odasına girdi. Birkaç dakika sonraysa üzerinde montu, elinde anahtarlarıyla çıkmıştı. Koridorun diğer ucunda siyahlar giymiş başka bir adamın beklediği, başka bir merdivenden indik.

"Ben birazdan gelirim," dedi Drew korumaya.

"Endişe etmeyin. Her şey kontrol altında," diye karşılık verdi adam.

Merdivenler, yandaki girişe yakın kalabalıktan uzakta bir koridora açılıyordu. Kimse fark etmeden ortadan kaybolduk. SUV'si evin yan tarafına park edilmiş olduğundan kolayca çıkmıştık.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim," dedim emniyet kemerimi takarken.

"Lafı bile olmaz."

Yolun büyük kısmında hiç konuşmadık. Hazır olmadığım bir sohbet başlatmak istemediğim için herhangi bir şey söylemekten korkuyordum. Yolculuk devam ederken bir anda panikle etrafıma bakındım. "Nereye gidiyoruz?"

"Senin ev... ah, lanet olsun."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nefes dahi alamıyordum. Drew üzgün ve özür diler bir şekilde ağzını açtı. SUV'sini kapalı kafenin otoparkına çekti.

Kendimi biraz olsun toplayabilmek için gözlerimi kapattım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi Drew başını sallayarak. Arabayı çalıştırarak evle aramdaki mesafeyi giderek artırdı.

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

Drew'a annemin Decatur Sokağı'ndaki evinin yolunu tarif ettim. Evden uzaklaştıkça artık daha kolay nefes alabilir olmuştum.

Drew, Jonathan'ın kamyonetinin arkasından araç yoluna girdi. SUV'yi park ettikten sonra bana döndü: "Seni görmek güzeldi."

"Benim için de öyle."

"Hey," dedi, kapıya uzandığım sırada beni durdurarak. "Keşke bilseydim."

Aslında yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen ona dönerek devam etmesine müsaade ettim. "Biliyorsun, yaşadığın şeyleri diyorum," diye açıkladı usulca.

Bir anda tüylerim ürpermişti. Kelimelerinin beni etkilemesine müsaade etmemeliydim. Hayır, bunu yapmamalıydım.

"Bazen tam bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama gerçekten seni önemsiyordum."

Bu kelimeleri yavaşça içeri süzülmüş ve içime yayılan bir sıcaklık dalgası hissetmiştim. "Biliyorum."

"Seni ziyaret etmeyi denedim," diye itiraf etti. "Yani sen hastanedeyken, ama polis beni içeri almadı. Gerçekten çok üzgünüm Emma. Her şey için."

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler Drew. Kimse bilmiyordu, yani sadece sen değildin."

"Sence arada seni aramam sorun olur mu?" diye sordu usulca. "İletişimimiz kopmasın diye yani..."

"Seni de görmek güzeldi Drew." Asıl soruyu görmezden geldim. "Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Kapıyı açıp aşağı indim. Ben evin kapısını açana kadar araç

yolunda beklemişti. Dönüp bir kez arkama bakmadan kapattım kapıyı.

16. HAZIR MISIN?

Kapım çalındığında kulaklıklarımı çıkartıp elimdeki dergiyi yatağa bıraktım.

"Selam." Annem gülümseyerek kapıyı araladı. "Girebilir miyim?"

"Tabii, girebilirsin." Bir yandan da neden bu kadar gergin göründüğünü düşünüyordum. Sonra elindeki çerçeveyi fark ettim.

"Bunu almanı istiyorum," dedi ve çerçeveyi masama, Leyla ve Jack'in çerçeveli Noel kartının yanına koydu. Resme daha yakından bakmak için yatağımdan kalktım.

"Benim sakarlığımdan kurtulan bir tek bu var. O yüzden buna senin sahip olman gerektiğini düşündüm."

Babamın yüzünde bir gülümseme ile beni gururla omzunda taşıdığı bir fotoğraftı bu. Ben de üzerimde bir futbol forması ve elimdeki kupayla gülüyordum. Resmi görmek yüzümü güldürmüştü.

"Teşekkürler."

"Seni futbol oynarken izlemeye bayılırdı," dedi.

Resmi ne kadar incelesem de ne zaman çekildiğini hatırlayamıyordum. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydım. Belki de hatırlayamayacak kadar küçüktüm.

"Neden etrafta babanın fotoğraflarını tutmadığımı anlıyorsun, değil mi?" diye sordu çekinerek. Başımı salladım. "Ama bu, senin de öyle yapacağın anlamına gelmez."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunu benimle paylaşmanın onun için ne kadar zor olduğu belliydi. Bu şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum. Muhtemelen ona sarılmalıydım. Ama orada öylece tuhaf bir şekilde dikilmiş, bırakın dokunmayı birbirimizin gözlerine dahi bakamadan duruyorduk.

"Peki, akşamki parti nasıldı?" diye sordu, nihayet o duygusal gerilimi dağıtarak.

Tüm o olanları düşünerek kayıtsızca bir iç çektim. "Partiydi işte."

"Kimse hırkanla ilgili bir yorum yaptı mı?" diye zorladı.

"Ah, hayır!" diye haykırdım başımı sallayarak.

"Ne oldu?" dedi şaşkınlık içinde.

"Hırkamı unuttum," diye açıkladım kendi kendime öfkeli bir hâlde. "Onu unuttuğuma inanamıyorum."

Yaşadığım ikilemden bihaber, "Oraya gidip alamaz mısın?" diye sordu.

"Şey... parti eski erkek arkadaşımın evindeydi... yani bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim," dedim homurdanarak.

"Eski erkek arkadaşın mı?" diye takıldı annem kaşları havada. "Evan gittiğini biliyor mu?"

Suçlulukla dudaklarımı kapattım. "Hayır ve ona söylemek için de sabırsızlanmıyorum doğrusu."

"O hâlde iyi şanslar," dedi annem hafifçe başını sallarken.

"Ah, çok teşekkürler," diye karşılık verdim.

Evan'a, Drewlara gittiğimi ve akşam beni eve onun bıraktığını söyleyeceğimi düşününce mideme bir kramp girmişti.

"Kendimi daha iyi hissettirdin."

"Üzgünüm," dedi kıkırdayarak.

O anda koridordan da bir ses yükselmişti. "Hazır mısınız?" diye seslendi Jonathan.

"Ne için?" diye sordu annem kafası karışmış bir hâlde. Tam

o sırada kırmızı ve mor iki su tabancası düştü yatağıma.

Jonathan kapıda, elindeki mavi su tabancasıyla duruyordu. "Bunun için," dedi şeytani bir gülümsemeyle ve bir anda ateş etti.

Yeniden vurmaya çalıştığında yatağa doğru eğilmiştim. Annem kahkahalarla çığlık atıyordu.

"Ah, bunu fena ödeyeceksin," dedi kırmızı tabancayı alarak onu merdivenlerden aşağı kovalarken. Yol boyunca her tarafı sırılsıklam yapmıştı.

Ben de diğer tabancayı alarak takip ettim onları. Annem gizlenmek için mutfağa girmiş, bense Jonathan'ın izini kaybetmiştim. Tabancamı oturma odasına doğrultarak ilerledim. Fakat orada da yoktu.

Arkamı döndüm ve hole yöneldim. Annem kafasını çıkararak bana bodrum katına çıkan karanlık holü işaret etti. Ben herhangi bir tepki veremeden önce Jonathan gölgelerin arasından fırlamış beni kolumdan yakalayıp önüne çekmişti. Annem de artık mutfaktan çıkmış ateş etmek için hedef almıştı.

Jonathan kolunu bana sararak annemi ateş etmeye davet ediyordu.

"Beni kalkan olarak mı kullanıyorsun?" diye sordum, silahını sallayarak annemden bana doğru çevirirken. Kim ilk hareketi yaparsa onu ıslatmaya hazırlanıyordu.

Annem çevremizde dolaşıp beni ıslatmadan ona ateş etmenin bir yolunu ararken, benle birlikte holde ilerleyerek "Sana ateş edemez," diye açıkladı Jonathan.

"Üzgünüm tatlım," dedi annem ve su tabancasını başıma doğrulttu.

"Anne!"

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Sonra gözlerinin yere kaydığını fark ettim ve o saniyede, Jonathan'ın kollarından kurtularak annem onu ıslatırken kendimi yere attım. Yerde yuvarlandıktan sonra ben de ona su püskürtmeye başladım.

Jonathan bize ateş ederken ellerini havaya kaldırarak bir yandan da korunmaya çalışıyordu. Hiçbirimiz geri çekilmeyi denememiş; tabancalarımızdaki su bitene kadar ıslanırken kahkahalarla gülmüştük.

Teslim olarak ellerini havaya kaldırırken, "Doldurma zamanı," dedi Jonathan.

Ben merdivenlere oturup yüzümdeki gülümsemeyle kendimi kurulamaya çalışırken annem benim tabancamı da almıştı. "Pekâlâ, biz önde başlayacağız," dedi, birkaç dakika sonra dolu tabancaları uzatırken. "Jonathan dışarı çıkmadan önce yirmi saniye mutfakta beklemelisin. Hazır mısın Emily?"

Başımı salladım. Jonathan mutfağa çekilmeden önce bize şüpheli gözlerle bakmıştı.

"Çabuk," diye fısıldadı annem, "merdivenlerden yukarı."

Annem peşimde, koşarak basamaklardan çıktım. Annem koridorda yere yatıp merdivenlerden çıkar çıkmaz onu tuzağa düşürmeyi beklerken, ben de banyoya girerek kapının arkasına saklandım.

"Hazır mısın?" diye sordu başını çevirip bana bakarken. Kapının çalındığını duyduğumu sandım, ama bulunduğum noktada bundan emin olmam mümkün değildi.

"Dur, dışarı çıkamazsın!" dedi annem kapı açıldığında. Yattığı yerden kalkmadan ateş etmeye başlamıştı bile. Ben de onu izlemek üzere banyodan çıktım. Ama bir anda durmuştu. Merdivenin tepesinde, elini ağzına götürerek donup kalmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi. Gözlerindeki dehşete düşmüş bakışı takip ettiğimde Evan'ı merdivenlerin dibinde, alnından ve burnundan damlayan sularla şaşkınlık içinde dikilir buldum.

Şok içinde ağzımı açmıştım ki bir anda kahkahalarla gülmeye başladım.

"Ne yaptın?" diye sordu Jonathan kapının yanından. "Bir misafiri karşılamak için pek de uygun bir yol değil bu."

"Evan seni Jonathan sandım. Kaçmaya çalıştığını sandım,"

diye açıkladı annem aceleyle. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bense merdivenlerden inerken hâlâ gülüyor, kafamı sallıyordum.

Evan, montunun kollarıyla yüzünü sildi.

"Önemli değil. Sadece su." Yüzünde o keyifli sırıtışıyla bana bakıyordu. "Gülüyor musun? Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" Suratındaki o ifadeyi çok iyi tanıyordum.

Arkamı dönüp kaçmak için merdivenlerden çıkmadan önce beni belimden yakaladı; savunmasız kalmıştım.

"Ah, hayır Evan, yapma," diye yalvarmaya başladım. Aklındakinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama tuzağa düştüğümün farkındaydım. Jonathan da eğleniyor gözüküyordu ama annem arkamızdan huzursuzlukla ilerliyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu annem, Evan beni kucağında mutfağa sürüklerken.

"Anne, yardım et," diye yalvarıyordum bir yandan da gülerek. Musluğa dönmek için ellerinden birini gevşettiği anda kaçmaya çalıştım.

"Evan!"

Bataryanın başlığını yerinden çıkardı ve kaçmaya çalışırken beni başımdan aşağı ıslattı. Jonathan ve annem kapının iki tarafına geçmiş, kendilerini korumaya çalışıyordu. Suyun ulaşabileceği noktayı geçtiğim sırada çoktan sırılsıklam olmuştum.

"İşte şimdi buna gülünür."

Evan'ın kahkahasına Jonathan'ın ve anneminki de eklenmişti.

"Yardımınız için teşekkürler," dedim, suratım asık bir şekilde ıslak tişörtüme bakarken.

"Ne yani? Yardım etseydik de senin gibi sırılsıklam mı olsaydık?" Annem kıkırdamaktan zor konuşuyordu.

"Aferin Evan," diye takdir etti Jonathan. "Bir dahaki sefere benim takımımdasın."

Başımı sallayarak üzerimden süzülen sularla merdivenlerden çıktım.

Birkaç dakika sonra kuru bir tişört ve arkaya topladığım saçlarımla geri döndüm. Evan, mutfağı temizlemeye yardım ediyordu.

"Bir yeri atlamışsın," dedim takılarak.

Bana dönüp sırıtarak ıslak saçlarıma baktı. "Hayır atlamadım."

"Ah, gerçekten çok komiksin," dedim gülümseyerek. "Çıkmaya hazır mısın?"

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu ıslak havluyu Evan'ın elinden alan annem.

"Evanlara."

"Öyle mi?" diye sordu Evan. Belli ki plandan haberi yoktu.

Başımı salladım.

"Tamam, o zaman benim evime."

"Geç gelirim," dedim portmantodan montumu alırken.

Çıkmadan evvel bir an tereddütle durmama sebep olarak "İyi şanslar," dedi annem. Bir anda ne demek istediğini anladım. *Belki de burada kalmalıydık.*

"Sen iyi misin?" diye sordu Evan yüzümün düştüğünü görünce.

"Evet," diye geveledim. "Sadece bir şey unuttuğumu sandım."

Verandaya çıkarken kendi kendime fısıldadım. "Ama maalesef unutmadım."

"Kalmak istemez miydin?" diye sordu Evan arabaya bindiğimizde. "Güzel vakit geçiriyor gibiydiniz."

"Evet," dedim dikkatim dağılmış bir hâlde. "Ama seni bir haftadır göremiyorum. Bu yüzden baş başa kalmak istedim." *Belki de orada kalmak istiyorum,* diye düşündüm bir an.

Evanlara vardığımız sırada midem öyle kötü durumdaydı ki resmen bulanıyordu.

Oyun odasına girdiğimiz sırada yüzümü dikkatlice inceleyerek "İyi misin?" diye sordu yeniden. Ne kadar solgun

göründüğümü tahmin edebiliyordum.

"Hayır," dedim montumu çıkarmadan hemen önce. Derin bir nefes aldım ve yol boyunca en az bin kez kafamda prova ettiğim şeyi itiraf ettim.

"Bunu zaten yarın duyacaksın o yüzden ben şimdi söyleyeceğim."

Kanepenin arkasına yaslanarak söyleyeceklerimi beklerken tedirgin bir şekilde ellerimle oynuyordum.

"Drew'un evinde bir partiye gittim. Oraya gittiğimizi bilmiyordum, bilsem asla gitmezdim. Özür dilerim."

Söylediklerimi hazmetmesi için ona biraz zaman vermiştim. Ama hemen sonra, suratında bir gülümseme belirmiş, bakışlarındaki endişe bir anda yok olmuştu.

"Neden böyle bakıyorsun?"

"Bu kadar mı yani?" diye sordu sakince.

Yüzündeki komik ifadeye bir anlam veremeden, "Evet... yani hayır," dedim suçlu bir şekilde. "Casey gittiği için beni eve bırakmak zorunda kaldı ama hiçbir şey olmadı. Yemin ederim."

"Biliyorum," dedi montunu çıkarıp kanepenin arkasına asarken.

Mideme giren kramplar beni yok etmek üzereyken onun nasıl bu kadar rahat olduğunu anlayamadan yüzüne bakıyordum.

"Biliyor musun?" Ellerini belime koyarak karşımda ayağa kalktı. "Emma, ben sana güveniyorum. İstediğin kişinin evinde istediğin partiye gidebilirsin. Hatta Drew'unkine bile. Sana kötü davrandı mı peki?"

"Hayır," dedim. Hâlâ büyük bir şok içindeydim.

Başımın üzerine bir öpücük kondurarak "İyi," dedi.

Bilardo masasına yönelerek ceplerdeki topları çıkarttı. Başımı sallayarak mırıldandım. "Nereden çıktın sen?"

"Efendim?" dedi gülerek.

"Seni nasıl buldum ben? Yani, hayatım o kadar kötüydü ki... sonra birden..." Hayretle başımı sallıyordum. "...birden

sen çıktın karşıma. Uğraşsam bile senin gibi birini hayal edemezdim."

Yüzünde parlayan gülümsemesiyle bilardo toplarını dağıtırken, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. Ben hâlâ aval aval ona bakıyordum ki yanıma gelip kollarını bana sardı. "Hayatının büyük kısmı senin seçimin değildi. Anne ve babanı seçmek senin elinde değildi. Babanın sen çok küçükken ölmesi ve kendini o cehennemde..." Dişlerini hafifçe sıktığında cümlesini bitiremeyeceğini anlamıştım. "...bunların hiçbiri senin seçimin değildi."

"Ama sen, seçim hakkın olan şeylere her şeyini veriyorsun. Tıpkı okul, spor ve sevdiğin insanları korumak gibi. Ve beni de sen seçtin."

Göğsüme bir sıcaklık yayılıyordu. Onunla göz göze gelirken çok zorlanmıştım.

"Yani hayatın şu anda kötü falan değil..." Evan, onu iyice dinlediğime emin olmak için alnını alnımın üzerine koyarak bir an durdu. "Bu hayatı yaşayarak harika bir iş çıkartıyorsun."

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurarak beni kendine çekti.

"Seni seviyorum," dedim iyice göğsüne yaslanırken. Başımı hafifçe kaldırdığımda o çelik mavisi gözleriyle buluştum.

"Bunu da biliyorum işte," diye sırıttı. Ağzım açık kalmıştı.

"Aferin," dedim onu iterek. Nafile bir çabaydı bu. Elimi yakalayarak beni yeniden kendine doğru çekti.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, başını bana doğru eğmeden önce.

Yumdum gözlerimi. Daha değmeden dudakları benimkilere, sıcaklığını hissettim. Dokunuşlarıyla derin bir iç çekmiştim. Göğsümde binlerce kelebek kanat çırpıyor gibiydi. Elini yavaşça ensemden aşağı doğru indirdi. Dudakları, aralanmış dudaklarımın üzerinde geziniyordu.

Onu kendime doğru çekerken kalbim de nefesim de hızlanı-

yordu. Montumun fermuarını açıp, sıyırarak yandaki masaya fırlattı. Ben bilardo masasının üzerine oturup bacaklarımı onun beline sararken, boynumda gezinen dudakları soluğumu kesmişti.

Beni kalçalarımın altından tutup kaldırdı ve deli gibi öpüşerek kanepeye yöneldik.

Tüm bedenim heyecanla zonkluyordu. Beni kanepeye yatırıp üzerime uzandı. Ellerimi eşofman üstünün içine soktuğumda Evan onu başının üzerinden çıkarıp fırlattı. Kendi tişörtümü çıkarmadan önce dudaklarımı, göğsünün o sert kıvrımlarında dolaştırmak üzere doğruldum. Ben beline yöneldiğim sırada Evan da kanepenin ucundaki örtüye uzanarak üzerimizi örtmüştü.

Hızlanan nabzım, tüm vücuduma hızla yayılan bir sıcaklık yaratıyordu. Sınırların ötesinde dolaşıyor, zincirlerimizden boşanıyor, battaniyenin altında kayıyorduk. Dudaklarımız soluksuz bir değiş tokuş içindeydi.

Ağızlarımız daha büyük bir şiddetle birleşirken kıvrımlarımızda dolaşan ellerimizle nefes alıp verişlerimiz hızlanmıştı. Okşamalarımla derin bir iç çeken Evan'ın çıplak tenimin üzerindeki kalbi deli gibi atıyordu. Nefesi hızlanmış, sırtındaki kaslar gevşemişti. Kulağıma doğru inlerken, gerginlik tüm bedenine dalga dalga yayılıyordu. Beni bulduğu anda soluğum kesilmiş, gözlerimi kapamıştım. O nazik dokunuşu ile tenime bir ateş yayılmıştı sanki. Zevk dolu bir nefes vererek rahatlayana kadar içimde büyüyen arzuyla kıvranıyordum.

Evan örtüyü iyice üzerimize çekerken derin derin soluyordu.

"Vay canına."

"Evet," dedim, ama hâlâ doğru düzgün odaklanamıyordum. Kollarının arasına sokularak başımı göğsünün üzerine koydum. Bacağımı ise bacağının üzerine atmıştım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen," dedi sıcak elini sırtımda dolaştırırken.

"Biz ne zaman seks yapacağız?"

"Hmm..." Gülmeye başlamıştı. "Bu soruyu beklemiyordum."

Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. "Az önce yaptığımız şey hoşuma gitmiyor demiyorum, sadece..."

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Yapacağız. Ama bu önemli bir şey ve ben bunu garajdaki bir kanepenin üzerinde ya da bir arabanın arka koltuğunda yapmak istemiyorum. Olması gerektiği gibi olsun istiyorum."

Yanağımı yeniden göğsünün üzerine koyarken, "Ya çok kötü olursa?" dedim suratımı asarak. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sen bunun bizim için destansı bir an olmasını istiyorsun, bense çok kötü bir şekilde çuvallayacağımdan korkuyorum."

"Saçmalıyorsun," dedi hafifçe gülerek. "Ben endişeli değilim." Sakinleştirici bir nefes verdikten sonra tekrarladı. "İnan bana, endişeli değilim."

Elini çenemin altına götürerek beni öpmek için kendine çekti.

Onun cinsel hünerlerim karşısındaki endişesiz tavrına rağmen endişeliydim. Bunun beni tüketmesine müsaade etmesem de tek düşünebildiğim buydu. Gerçekleşmesini o kadar uzun zamandır bekliyordum ki artık bana bir sonsuzluk gibi geliyordu.

~~~~~

O gece yatağımda uzanmış, Sara'nın mesajıma cevap vermesini beklerken telefonum çaldı. Aceleyle cevapladım.

"Neler oluyor?" diye atıldı, ben daha alo bile diyemeden.

Bir anda attığım mesajdan pişmanlık duyarak "Cornell nasıldı?" diye sordum.
~~~~~

"Kapa çeneni Em; mesajında yardımıma ihtiyacın olduğunu yazmışsın. Neler oluyor?"

Kendimi topladıktan sonra, sonunda açıkça söylemeye karar verdim. "Sara ben Evan'la sevişmek istiyorum."

Sanki istediğim dünyadaki en normal şeymiş gibi, "Yani, elbette istiyorsun," diye cevapladı.

"Peki ya beceremezsem?"

Sara bir anda deli gibi gülmeye başlamıştı. Telefonu yüzüne kapattım. On saniye sonra tekrardan arıyordu.

"Özür dilerim," dedi sakince. "Sen ciddisin. Yine kuruntu dolu ataklarından birini geçiriyorsun sanmıştım da."

Cevap vermedim.

"Emma, siz Evan'la birbirinizi seviyorsunuz. Yani bunu yapmanın yanlış bir yolu yok. Ama eğer istersen sana bazı tüyolar verebilirim."

Mideme endişeyle kramplar saplanırken, kısa ve gergin bir kahkaha attım. "Olabilir."

"Endişelenme. Şekil falan çizecek değilim. Ah, aslında belki de çizmem lazımdır."

"Sara!"

"Emma, bu konuda konuşmaya utanıyormuş gibi yapma," dedi birden. "Birine seks yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyecek kişi ben değilim. Fakat bu konuyu benle bile konuşamıyorsan belki de henüz hazır değilsindir. Bunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve bunu yapmadan önce duygusal olarak hazır olması gereken biri varsa o da kesinlikle sensin."

"Biliyorum," diye cevapladım. "Ben şey, hazırım... yani öyle sanıyorum. *Duygusal olarak hazır olmak*, derken ne demek istiyorsun?"

"Şey, sen güvenmezsin... yani hemen hemen kimseye. Bana ve Evan'a bile zar zor güveniyorsun. Seks yapmaksa tamamen güvenle ilgilidir. Bir kez yaptın mı zamanı geri alamazsın ve

duygusal olarak tamamen savunmasız kalırsın. Ona gerçekten ve tamamen güveniyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedim hiç düşünmeden. *Evan'a güvenmemem mümkün müydü? Özellikle yaşadığımız onca şeyden sonra.*

"Emma," dedi Sara. "Gerçekten mi? Hayatında her ne olursa olsun, ne kadar karmaşık ve kişisel olursa olsun bunu ona anlatır mısın?"

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum, ama karşımdaki Evan bile olsa herhangi birine tamamen açık olma fikri ile içime bir panik yayılmıştı.

"Evet," dedim önceki kadar net olmayan bir tavırla.

Sesimdeki bu tonu hissedince, "Ben de öyle düşünüyordum," dedi. "Sana seks yapmamanı söylemiyorum. Yapmanı istiyorum. Muhteşem bir şey. Bunları sadece kıyafetlerini yeniden giydiğinde olacaklara hazır olman için söylüyorum."

Moralim bozularak "Teşekkürler," dedim ve bir iç çektim. "O hâlde sabah görüşürüz."

"Evet," dedi heyecanla. "Sana anlatacağım bir dolu şey var!"

Vedalaştıktan sonra telefonları kapattık.

Bakışlarımı tavana çevirerek *güven* hakkında düşünüp taşındım. Evan ömrümde gördüğüm en güvenilir insandı. Ona inanıyordum; ihtiyacım olduğunda beni asla yarı yolda bırakmazdı. Ama Sara, ona en özel sırlarımı anlatacak kadar güvenip güvenmediğimi sorduğunda cevap verememiştim.

Birinin, herhangi birinin, benim bile yüzleşemediğim o karanlık yerlere girmesine müsaade etme zafiyeti düşünülemezdi. Ona güvenmediğimden değildi. Bunları kimseye göstermek istemiyordum –hatta kendime bile. Ne de olsa sır olarak kalmalarının bir sebebi vardı.

17. DEHŞETE DÜŞMÜŞ

Ertesi sabah onu gördüğümde Sara, bana söylemesi gereken her ne ise söylemediği için her an patlayacakmış gibiydi. Resmen ışık saçıyordu. Yine de beni gördüğünde yaptığı ilk şey omzuma vurmak olmuştu.

"Hey," diye bağırdım. "Bu da ne içindi?"

"Drew'un partisine gittiğin ve seni eve bırakmasına izin vererek bir dedikodu zinciri başlattığın için."

"Hıı," dedim suçluluk içinde ezilerek. "Önemli bir şey değildi. Hiçbir şey olmadı."

"Onu biliyorum ama bu okuldaki insanlar aptal. Hakkında konuşmalarını istemiyorsan onlara konuşulacak bir malzeme verme."

"Fark etmez ki," dedim omzumu silkerek. "Tüm gün öylece ayakta dikilsem de hakkımda konuşulacak bir şey bulurlar."

Sara bir kahkaha attı. "Muhtemelen haklısın."

"Bunu hallettik mi?" diye sordum. Artık bozulmaya başlıyordum. "Bana haftanın nasıl geçtiğini anlatacak mısın anlatmayacak mısın?"

Sara kendini tutamıyordu. İlk dersten önce hikâyesini bitirmeyince öğle teneffüsünde de devam etmişti. Evan'ın, ağabeyi hakkında konuşurken Sara'yı dinlemeye pek de hevesli olmadığını görebiliyordum. Sonunda, bir sonraki dersten önce koçuyla konuşması gerektiğini söyledi. Bense yalnızca kaçma ihtiyacı duyduğuna emindim.

"Sanat dersinde görüşürüz." Giderken yanağıma bir öpücük kondurmuştu.

"Bunun neyi var?" diye sordu Sara, bir anda yanımızdan ayrılışını sorgulayarak.

"Sara, ağabeyi ile çıkıyorsun. Bunun onun için biraz garip olabileceğini düşünmedin mi hiç?"

Bu daha önce hiç aklına gelmemiş gibi omuzlarını silkti. "Sanırım. Bilmiyorum ki."

Jared hakkında anlatacaklarının hepsi tükendiğinde bir anda konuyu değiştirerek "Eee, seks hakkında ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Böyle bir soruyu kantinin orta yerinde duymaya hazır olmadığım için gözlerim yerinden fırlamıştı.

"Şimdiye kadar neler yaptığınızı anlat bakalım," dedi bir terapist ciddiyeti ile.

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız gerçekten? Etrafta dolaşan dedikodulara izin vermememi söyleyen sen değil miydin? Bu, herhangi birinin duymasını istediğim bir konu değil."

"Pekâlâ," dedi. "Bu geceki antrenmandan sonra bana gel."

Tereddüt ettim. Seks hakkında konuşmaktan utanıyor değildim, yalnızca... tamam, belki biraz utanıyordum. Her gencin ailesiyle yaptığı bu konuşmayı ben daha önce biriyle yapmış değildim. Bildiklerim sağlık dersinde öğrendiklerimizden ibaretti. Yani konuya çok da hâkim sayılmazdım. Sara'nın bazı hikâyeler paylaştığı olurdu ama asla açık saçık detaylara girmezdi.

"Biraz daha kızarırsan sanırım alev alacaksın," dedi başını sallayarak. "Antrenmandan sonra gel, tamam mı?"

"Tamam."

Öğle yemeğinden sonra dolaplarımıza döndüğümüzde Sara postacı çantasının içinden bir kitap çıkarttı.

"Bu işini görür."

Kitabı alıp başlığı okuduğum anda gözlerim yuvalarından

çıkacak sandım: *Cinselliğiniz.*

"Aman Tanrım, sen ciddi misin?"

Sayfaların arasında gezinmeye başladım ve beklediğimden daha fazla ten görmemle birlikte hemen kapağı kapattım.

"Bir üniversite ders kitabı," diye açıkladı rahat bir tavırla. "Cosmo'da yazanlara nazaran teknik açıklamaları, yani daha bilimsel bir bakış açısını, daha çok takdir edeceğini düşünmüştüm."

"Şey... teşekkürler."

Kitabı dolabıma sokacaktım ki birden elimden kayıp sayfaları açık vaziyette yere düştü.

"Al bakalım," dedi Evan açık duran kitabı yerden almak için eğilirken. Ondan önce davranıp eğilmiştim. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki konuşmam mümkün değildi.

"Bu da ne?" diye sordu ben kitabı çantama sokarken.

"Sadece seni memnun etmek için birkaç ipucu," diye fısıldadı Sara, sırıtarak uzaklaşmadan hemen önce. Neredeyse yere yığılacaktım. Ağzım açık bir hâlde Evan'a bakıyordum. O da merak içinde tek kaşını havaya kaldırmış bana bakıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Derse geç kalacağız," dedim dolabımın kapısını çarparak kapattıktan sonra. Kalbimin hızlı atışlarıyla ter içinde kalmıştım. Keyifle gülümseyerek beni takip etti.

Yanımdaki sandalyesinden, "Senin o kitaba ihtiyacın yok ki," diye fısıldadı Evan kulağıma.

"Evan!" dedim kocaman olmuş gözlerimle.

"Sara'nın hiçbir fikri yok, değil mi?" diye devam etti yüzünde sinsi bir gülüşle.

"Bu konuda konuşmuyoruz," dedim sertçe. Kıpkırmızı olan yüzümü ellerimin arkasına sakladım. Kıkırdıyordu.

Bir şövalenin üzerine yerleştirdiği ahşap parçasıyla, "İyi günler," dedi Bayan Mier sınıfın önünden. "Bugün çivileri kullanarak görsel sanat yapacağız."

Tahtanın üzerinde, çeşitli boylardaki paslanmış çivilerin farklı derinliklerde çakılmasıyla yaratılmış üç boyutlu bir kadın profili vardı. Kadının elmacık kemiklerinin ve burnunun eğimini oluşturmak için çivilerin kullanılış tekniği beni büyülemişti.

"Çalışmanız için kutular içinde çiviler getirdim. Her biriniz bir parça tahta ve çekiç seçerek başlayabilirsiniz."

"Bu projenin sonunda mor bir parmağım olacağını garanti edebilirim," dedim Evan'a dönerek. Bana bakmadan başını salladı.

Malzemeleri sınıfın ön tarafından alıyorduk. Kabımın içine çivileri doldururken yapmak istediğim şeye karar vermeye çalışıyordum.

Sırama döndüğümde Evan eline aldığı çekice daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Bakışlarını çekicin üzerinde dolaştırırken buradan milyonlarca kilometre uzakta gibiydi.

"Evan?" Oturdum ve yüzüne bakmak için ona doğru eğildim. "Evan, iyi misin?" Bembeyaz olmuştu ve beni dinlemiyordu. "Evan, sorun nedir?"

Tek kelime etmeden çekici bıraktı ve sınıftan çıktı. Gittiğini anlamam bile bir dakikamı almıştı. Arkasından gitmek için kapıya koştum ama koridorda görünmüyordu. Ne olduğunu anlayamadan koridorun ortasında öylece kalakaldım.

Sanat sınıfına dönerek yavaşça yerime oturdum.

"Evan'ın bir derdi mi var?" diye sordu Bayan Mier, yanıma gelip Evan'ı göremeyince.

"Bilmiyorum," dedim dürüstlükle. Gözüm sürekli kapıda, dönüşünü beklediğimden projemde fazla ilerleyemiyordum. Ders boyunca dönmedi.

Evan dersten sonra dolabımın önünde de değildi. Sırt çantamdan cep telefonumu çıkararak mesaj attım. *Neredesin? İyi misin?*

Telefonu titreşime alarak kotumun ön cebine koydum ve matematik hocamın fark etmemesi için kazağımı iyice aşağı

çektim. Dersin yarısında telefonum titredi. Hemen çıkararak sıranın altında okumaya başladım. *Kendimi çok iyi hissetmiyorum, eve döndüm.*

Afallamış bir hâlde yazılanları bir daha okudum. *Antrenmandan sonra yanıma gelmemi ister misin?*

Bir süre sonra Evan'ın cevabı geldi. *Hayır. Yarın görüşürüz, olur mu?*

Bu hiç normal değildi. Tüm gün hasta olduğunu belli eden hiçbir ize rastlamamıştım. Bir şeyleri kaçırdığım belliydi ama ne düşüneceğimi bilemediğim için yalnızca, *Tamam,* yazdım.

Günün sonunda eşyalarımızı toplarken, "Bu gece antrenmandan sonra eve gideceğim," dedim Sara'ya.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu hâlimden şüphelenerek.

"Umarım," dedim dolabımı kapatmadan. "Seni sonra ararım."

Ben surat asarak uzaklaşırken ne olduğunu çözmeye çalışarak "Pekâlâ," dedi Sara.

Antrenmandan sonra arabama biner binmez telefona sarılıp Evan'ı aradım. Cevap vermedi. Eve vardığım sırada endişeden mahvolmuş bir hâldeydim. Midem düğüm düğüm olmuştu.

"Belki de gerçekten hastadır," diye teselli etti Sara beni aradığında.

"Belki," dedim, ama aslında buna zerre kadar inanmıyordum.

"Her zamanki gibi olmadık şeyler düşünmeye başlama."

"Başlamam," dedim, ama çoktan başlamıştım bile. Gün boyunca onun ve benim ağzımdan çıkan her bir kelimeyi yeniden canlandırıyordum aklımda. Okuldan böyle birdenbire ayrılmasına yol açan şeyi hâlâ bulamıyordum. Sanat sınıfında onun yanından ayrıldığım o birkaç dakika içinde bir şeyler olmuş olmalıydı. Belki de görmediğim bir SMS almıştı. Olan her neyse benimle paylaşmıyordu.

"Yarın okula gelecek mi bakalım. Beynin seni gasp etmeye

çalışır ve kaçmak istersen bana mesaj çek."

Telefonu kapattıktan sonra çantamdan kitaplarımı çıkarttım. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve ev ödevlerinin işe yarayacağını umuyordum.

Kapımın çalınmasıyla birlikte, siyaset teorisi dersinin o sıkıcı ayrıntılarında boğulmaktan kurtulmuştum. Ben daha cevap veremeden annem kafasını içeri sokmuştu bile.

"Selam," dedi, beni yatağımda gördükten sonra kapıyı iyice açarak. "Evan yarın akşam bize yemeğe gelebilir mi, diye soracaktım."

Ağzımı açıp cevap verecektim ki birden, sırt çantamdan gözüken Sara'nın kitabını eline aldı. Başlığı yüksek sesle okurken yüzümü buruşturmuştum.

"Bu da ne?" diye sorduktan sonra sayfalar arasında gezinmeye başladı. "Vay canına, bugünlerde size lisede gerçekten her şeyi öğretiyorlar, değil mi? Ben okula giderken bunlar işimi görebilirdi."

"Bu okul için değil," dedim, bir anlık düşüncesizlikle.

Annemin gözleri büyüdü. Bir anda ne demek istediğimi anlayarak hafiften dudaklarını ısırdı. Kafamı kitaba gömmek istiyordum.

"Bu senin için mi yani?" diye sordu, tüm yüzüne yayılan şaşkın bir ifadeyle. "Hâlâ bakiresin," dedi sonra usulca.

Kendi ağzından dökülen bu kelimelerin gerçekliğine inanmıyor gibiydi. Fakat dehşete düşmüş yüz ifadem ona bunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. "Ben sanmıştım ki sen ve Evan..." Daha cümlesini bitiremeden kafamı yatağıma gömmüştüm. Bugün daha da kötü gidemezdi. "Konuşmak ister misin? Daha önce bu konuşmayı yapacağımı hiç düşünmemiştim, ama eğer sen de istersen yapabilirim."

Teklifiyle bir anda başımı kaldırdım ve işte tam o anda koridorda dikilen Jonathan'ı gördüm. Evet, günüm işte şimdi daha kötü gitmeye başlamıştı.

"Hayır... yani, bir sorun yok," diye kekeledim iki büklüm olarak.

"Gerçekten, bana istediğini sorabilirsin," diye devam etti annem. Jonathan orada olduğunu belli etmek için açık kapıyı vurmasaydı, annem yatağıma oturup bu konu hakkında konuşmaya devam ederdi.

"Hazır mısın?" diye sordu. Ona bakamıyordum. Yerin dibine girmek istiyordum.

Anne-kız ilişkisinin sınırlarını aşmak üzere olduğu andan önce her ne yapıyorsa bir anda ona geri dönerek "Ah, evet," dedi annem. "Pekâlâ, Evan'a akşam yemeğini sormayı unutma, tamam mı?"

Evan'ın hastalığından bile bahsedemeden, yalnızca başımı sallayabilmiştim. Elindeki kitabı bıraktığında çabucak kaparak çantamın en dibine soktum.

Jonathan, annemin geçmesi için kapıyı tutarken, "İyi geceler," demişti. Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki kocaman sırıtışı gördüm.

"İyi geceler."

Birkaç dakika sonra ön kapının kapanma sesini duydum. Dikkatimi yeniden ödevime vermeye çalışıyordum ama sürekli telefonumu kontrol etmekten de kendimi alamıyordum. Evan'dan gelen bir mesajla ekranın ışığının yanmasını her şeyden çok istiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra bu dileğim kabul olmuştu. *Telefonuma cevap veremediğim için üzgünüm. Ben iyiyim. Seni sabah alayım mı?*

Evet, diye cevap verdim. Onu gerçekten görmeden, beni bir mesajla rahatlatmaya çalışmasının işe yaramayacağını biliyordum.

Bu huzursuz evde uykuya dalmak hiç kolay değildi –bir kez uyuduktan sonra uyanmamaksa neredeyse imkânsız.

Hızla atan kalbimle, yatağımın baş ucundaki lambayı yakarak kapıya diktim bakışlarımı. Biraz önce, Carol içeri girip bana

ulaşabilsin diye kapıyı parçalayan bir çekiç gördüğüme yemin edebilirdim. Oda aydınlandığındaysa kapı hasarsız öylece yerinde duruyordu.

Yataktan çıktım ve hâlâ içimde dolaşan panikten kurtulmak için parmak uçlarımda aşağı inmeden önce üzerime bir bluz giydim. Bitkin, fakat uyku ihtimaline daha en az bir saat olduğu bilinciyle, üzerime bir battaniye alıp kanepeye uzandım. Televizyonda, aksiyondan çok diyalog ağırlıklı bir film buldum. Uykuya dalabilmem için ideal bir türdü.

Yaklaşık yarım saat sonra basamaktan gelen bir gıcırtı ile irkildim. Jonathan da bir an sesle duraksadı ve ağır adımlarla merdivenlerden indi.

İkili koltuğun üzerindeki battaniyeyi kapıp kanepede yanıma oturarak "Hey," diye selamladı beni. Bitkin görünüyordu. "Televizyonda ne var?" diye sordu ekranı işaret ederek.

Onu gördüğüme fazla şaşırmamıştım. "Emin değilim," diye fısıldadım. "Konusu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Televizyondaki pek de başarılı olmayan dramı birkaç dakika seyrettikten sonra, başını çevirmeden sordu. "Hep aynı kâbusu mu görüyorsun, yoksa her seferinde farklı mı?"

"Her seferinde farklı," dedim başımı yastıktan kaldırmadan. "Ama genellikle ben tam ölmek üzereyken bitiyorlar."

Jonathan sessizdi.

Başımı çevirdiğimde söylediklerimi değerlendirdiğini fark ettim. Dudakları anlayışla bükülmüştü. "Seninkiler böyle değil sanırım, ha?"

Bakışlarını yeniden televizyona çevirirken başını salladı. "Benimkiler hep aynı," diye açıkladı alçak sesle. Gözlerini önündeki boşluğa diktiğinde çenesini sıkmıştı.

Zor duyulur bir sesle mırıldanmaya başladığında bakışları sertleşmişti. "Unutmama izin vermiyorlar."

Dudaklarını sımsıkı bir çizgi hâlinde kenetlenmişti. Yüzünün hatları mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. O karanlık

ve göz bebeği görünmeyen gözleri, loş ışıkta parıldıyordu. Bir ürperti hissetmiştim.

Az daha ona geceleri onu neyin uyutmadığını soracaktım ki bu şeyi öğrenmek istediğime daha emin olmadığımı fark ettim. Farklı bir insan gibi görünüyordu. Tanımak istemediğim bir insan gibi. İçimdeki soğukluğu gidermek için bacaklarımı kendime doğru çektim.

Jonathan bana döndüğünde dudakları yukarı doğru kıvrılmış, gözlerinin çevresinde kırışıklıklar oluşmuş, yani bir anda o su tabancası savaşını başlatan adama dönüşmüştü. Kafamı şöyle bir sallayarak az önce şahit olduğum dönüşümün bir hayal olup olmadığını anlamak istedim. Belki ortamın ışığı ve uykusuz olduğumdan beynim benimle oyun oynuyordu.

Battaniyeyi burnuma kadar çektim. "Sadece uyumak istiyorum," diye mırıldandım, yorgunluktan artık yanan gözlerimle.

"Biliyorum," dedi Jonathan esneyerek.

Dikkatimizi yeniden filme çevirmiştik. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, onları açık tutmakta zorlanıyordum. Tam yatağıma dönmeyi düşünüyordum ki bir anda, "Eee, erkek tavsiyesi ister misin?" diye sordu.

Yanaklarımın kızarmasıyla birlikte yorgunluğumdan bir anda eser kalmamıştı. "Hiç başlama," diye tehdit ettim, doğrulup ona bir yastıkla vurarak. Saldırıyı savuşturmak için ellerini kaldırdı ve bir kahkaha attı.

"Annen senle konuşmayı teklif ettiğinde yüzünün şeklini görmeliydin," dedi kıkırdayarak. "Gülmemek için kendimi zor tuttum." Göğsü kahkahalarla sarsılıyordu.

"Ah, evet ya çok komikti gerçekten," dedim hemen. "Hayatımın en aşağılayıcı anlarından birini konuşmayı kesebilir miyiz, lütfen?"

Jonathan, yüzünde kocaman gülümsemesi ve loş ışıkta parlayan o mükemmel dişleriyle, "Üzgünüm," dedi.

"Bunlar gerçek mi?" diye sordum düşünmeden.

"Neler?" dedi, neden bahsettiğimi anlamadan.

"Dişlerin."

Bakmaya devam ediyordum. Bu ışıkta fazla beyaz ve fazla düzgün görünüyordu. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Yatağa dönme vaktimin geldiğini gösteren bir başka şey de buydu.

"Konuyu değiştirmek için daha iyi bir yol bulamazdın," dedi keyifle. "Ve evet, dişlerim gerçek. Yıllarca taktığım telleri saymazsak tabii. Ama bunlar benim kendi dişlerim."

Sırıtmaya devam ederken başını sallıyordu.

"Ne var?" diye sordum. Hâlâ sırıtmasının sebebini neden merak ettiğimi bile bilmiyordum. Ama yine de sordum.

"Boş ver," dedi neşeyle, "bu konuda konuşmak istemiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Özel hayatım bir konu başlığı değil."

"Özel hayatın değil," diye düzeltti, "*seks* hayatın."

"Benim bir seks hayatım yok," dedim aceleyle. Bunu söyler söylemez yeniden yüzüm kızarmıştı.

Jonathan bir kahkaha daha attı. "Biliyorum."

Kafamı yastığın altına sokarak homurdandım. "Neden herkes bu konuyu bu kadar önemsiyor?" diye sordum yastığın altından.

"Çünkü önemli bir konu da ondan," diye cevapladı Jonathan. Sesinin tonu devam ederken bir anda ciddileşmişti. "Ama siz ciddisiniz, değil mi? Yani Evan'la?"

Kafamı yastığın altından çıkarttığımda cevabımı beklediğini gördüm. Başımı salladım.

"Peki, sen Stanford'a gittiğinde ne olacak?"

"Öyle umuyorum ki benimle gelecek," dedim, bozulan saçlarımı düzeltirken.

Jonathan başını salladı. "Senin kadar başarılı mı?"

"Oldukça. Hem bende olmayan başka özellikleri de var."

"Para gibi mi?" dedi Jonathan sırıtarak.

Omuzlarımı silktim. "O da bunlardan biri."

"Ve güçlü bir aile," diye ekledi. Cevabımı bile beklemeden devam etti: "Onlar da Evan'ın senle birlikte Stanford'a gitmesini istiyorlar mı?"

Stuart'ın yeni yıl arifesindeki o acımasız sözlerini düşünmek istemeyerek başımı öne eğdim.

"Aaah," dedi Jonathan tahmin yürüterek. "Çok istekli değiller."

"Sorun babası," diye açıkladım usulca. "Beni tam olarak onaylamıyor."

"Seni onaylamıyor mu?" Çok anlamsız bir şey söylemişim gibi gülüyordu. "Sorun muhtemelen paradır. *O tip* babaları bilirim. Ama ben aldırmadan yine de sevgilimle aynı üniversiteye gitmiştim."

Sözcükleri dikkatimi çekmişti. Suçlu bir şekilde başını salladı.

"Evet, ben de yaptım. Zengin bir kıza âşık oldum. Ailesi, ne kadar ciddi olduğumuzu anlayana kadar da beni onaylıyor gibi görünüyordu. Ama aslında ben buradan ne kadar uzaklaşmak istesem de yine de onun peşinden Penn State'e okumaya gittim. Benim için Pennsylvania yeterince uzak değildi." Derin bir soluk aldıktan sonra devam etti. "Orada kalmamalıydım."

"Ayrıldınız mı?" diye sordum. Şu an annemle çıktığına göre cevap oldukça açıktı aslında.

"Onun gibi bir şey," dedi sırıtarak. Ama bu kez gözleri gülmüyordu. Geçen onca seneden sonra duygularının hâlâ taze olduğunu huzursuzluğundan anlayabiliyordum. "Üniversite hayatı... farklıdır."

Devam etmesini isteyip istememek konusunda tereddüt ederek bekledim; ama hikâyenin geri kalanını duymak istiyordum.

Jonathan battaniyeyi tutarak karanlık hole baktı. Aralarında geçen olayları düşündüğünü görebiliyordum.

"İnsanlar değişir. Yani üniversiteye girdiğinde daha kim olduğunu bile bilmiyorsun ve tüm o süreçte de hayattan ne istediğini ve yanında olmasını istediklerini çözmeye çalışıyorsun. Bir de bakıyorsun ki hep yanında olacağını düşündüğün insanlar artık yanında değiller. Ve her konuda güvenebileceğini düşündüğün kişi, aslında hiç de tanıdığın kişi değilmiş."

Omuzları düşmüştü. "Sonra aradan altı yıl geçince, aslında sahip olacağını düşündüğün hayatın sadece ufak bir kısmına sahip olduğunu görüyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Onu, başını önüne eğmesine ve göğsünün çökmesine sebep olan geçmişe yaptığı bu yolculuktan uyandıracak bir şeyler söylemek istiyordum. Ama bunu kendi yapmıştı. Kolayca içinde bulunduğu ruh hâlinden sıyrılarak "USC'ye[2] kabul edildim," diye açıkladı gururlu bir gülümseme ile.

"Gerçekten mi? Jonathan bu harika bir haber. Tebrik ederim."

Onun adına gerçekten çok mutluydum. Gerçeği anlamam bir dakikamı almıştı.

"Bekle. Ona henüz söylemedin, değil mi?" Çekinerek gözlerimi kapadım.

"Söyleyeceğim," dedi iç çekerek.

Birden, biri mideme sağlam bir yumruk indirmiş gibi hissettim kendimi.

"Emma, ne oldu?" Sesi endişe yüklüydü.

"O da şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı," dedim nefessiz kalarak. Panik her yanımı sarmıştı. "Eğer kabul edilseydi... şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı."

"Evan mı?" diye teyit etti. Başımı salladım. Göğsüm sıkışmıştı. Bugün yaşadıklarım bir anda aydınlanmıştı sanki: Öğle yemeğinde birden gitmek istemesi. Sonra sanat dersinde yüzündeki o ifade. Yüzüme bakamamış, telefonlarıma bile çıka-

2 • USC: *University of Southern California*'nın baş harflerinden yapılan kısaltma.

mamıştı.

"Kazanamadı." Nefes alamıyordum.

"Emma, bunu yapma," dedi Jonathan beni sakinleştirmeye çalışarak. "Daha emin olmadan hemen dehşete düşme."

Dünyam altüst olmuştu. "Senin için söylemesi kolay," dedim tiz bir sesle.

"Hem kazanamazsa ne olur ki?" Kocaman gözlerle ona bakıyordum. Sanki az önce bana hayatımdaki her şeyi kaybettiğimi söylemişti. Bunun mümkün olduğunu inkâr edercesine başımı sallamaya başladım. Yanımda Evan olmadan California'da olmayı hayal bile edemiyordum. Yoo, hayır, bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Vay canına," dedi Jonathan. "Bu senin için her şeyden önemli, değil mi?"

Kanepedeki yerime sinerek göğsümdeki ağrıyı hafifletmeye çalışıyordum.

"Ona sorman gerek. Sormadan böyle delirmeye kalkma."

Başımı salladım. "Tıpkı senin anneme gideceğini söylemen gerektiği gibi." Yüzünün düştüğünü gördüm.

"Sadece nasıl yapacağıma emin değilim," diye itiraf etti somurtarak. "Birkaç hafta sonra doğum günü ve ben o zaman yanında olmak istiyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Yani ondan doğum gününden sonra ayrılmak istiyorsun, öyle mi?" diye sordum, hangi senaryonun daha iyi olduğuna karar veremeden.

"Sadece... henüz gitmeye hazır değilim." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Bu kötü bir şey."

"Bu yorumu yapacak kişi ben değilim," dedim, "ama o bilmeli."

"Biliyorum."

"Bir dakika." Gözlerimi kısarak birden az önce altı yıl önceki hayatından bahsedişini hatırladım. "Sen kaç yaşındasın?"

Jonathan suçluluktan iki büklüm olmuştu. "Kaç yaşında mı-

yım; yoksa Rachel kaç yaşında olduğumu mu merak ediyor?"

"Ah." Ağzım açık kalmıştı. "Yaşın hakkında ona yalan söyledin."

"Şu an bile aramızdaki yaş farkını sıkıntı yapıyor," diye açıkladı suçlulukla sırıtarak. "Ona yirmi dört yaşında olduğumu söyleyemezdim."

"*Sen* kötüsün," dedim başımı sallayarak. Fakat hor gören bakışımı fazla koruyamamıştım.

"Daha bir şey bilmiyorsun," dedi ikimizi de kahkahalara boğan bir ifade ile.

"Jonathan?" diye seslendi annem merdivenlerden. Suçluluk duygusu bir anda kahkahalarımızı susturmuştu.

Aranın ışığını yakarak oturma odasının içini görebilecek kadar aşağı indi. İkimizi kanepede gördüğünde yüzü düşmüş, gözlerinde bir bakış belirmişti. Bunun şok mu öfke mi olduğunu bilmiyordum, ama öyle kısa sürmüştü ki kendimi hayal gördüğüme inandırabilirdim.

"Uyuyamadın mı?" dedi sonra yüzünde bir gülümseme ile. Hangimizle konuştuğunu kestirememiştim. Başımı salladım.

"Bir dakikaya geliyorum," diye seslendi Jonathan. Başını sallayarak odasına döndü ve önce ışığı sonra da odasının kapısını kapattı.

"Ben de yatağa dönmeliyim," dedim ayağa kalkıp battaniyeyi katlarken.

Ben yürümeye başlamadan önce, "Bu hoşuma gidiyor," dedi Jonathan bir anda. "Seninle konuşmak yani. Sanki sana bir şeyler anlatabileceğimi hissediyorum... Genellikle kendime saklamayı tercih ettiğim şeyler. Çoğu insan anlamaz."

"Biliyorum."

Yanından ayrılmadan önce tereddütle durdum.

Doğruydu. O ana kadar olanları anlamamıştım. Gece boyunca benimle uğraşan şeytanlarımı paylaşabiliyordum ve Jonathan onları kimsenin anlamadığı şekilde anlıyordu. Onlarla

kendisi de savaşıyordu ve bu da bizi birbirimize çekmişti.

Dudaklarının kenarında hafif bir kıvrım belirdi. Bir anlığına başımı çeviremedim. Gözlerinin karanlığında hapsolmuş gibiydim. Beni rahatsız eden şeyleri çözmek istercesine içime işliyorlardı. Gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim.

"Sen uyumayacak mısın?"

"Uyumaya henüz hazır değilim," diye itiraf etti kumandayı alırken.

Beni kâbuslarımdan kurtardığı o ilk geceki sözlerini çalarak "Tele-satışlara dikkat et," dedim. Gülümsedi. "Bir de bakmışsın güneş doğmuş."

Onu kanepemin üzerinde bırakarak odama döndüm. Pek uyumadım ama kâbus da görmemiştim. Geleceğimden neler beklediğimi düşünüyor, Evan'ın da geleceğimin bir parçası olmasını her şeyden çok istiyordum.

Gün doğmadan önce banyoya girmek için kalktığımda, Jonathan hâlâ koltukta uyuyordu. Onu uyandırarak yatağına gitmesini söylemeyi düşündüm ama uyuyordu işte. Ve bu iyi bir şeydi.

18. MASAL ZAMANI

Yulaf ezmesi yediğim kâseyi lavaboda yıkadığım sırada kapının çalınmasıyla birden irkildim. Ben daha cevap veremeden kapı aralanmış, Evan içeri girmişti.

"Merhaba."

Her zamanki özgüvenli hâlinden çok uzakta görünüyordu. Daha temkinliydi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Yüzünde herhangi bir hastalık belirtisi arıyordum. Yorgun ve kasvetli görünüyordu ve bu endişemi daha da artırmıştı.

Hafifçe gülümsese de gözlerinde gördüğüm endişe öylece duruyordu. Stanford'a giremediğinin haberini almaya hazır şekilde yavaşça ona yaklaştım.

"İyi misin?" diye sordu yüzümdeki stres çizgilerini fark ederek.

Ne gözlerimin altında saklanan uykusuzluğu ne de dudaklarımın kenarlarına gizlenmiş endişeyi saklayabiliyordum.

Aramızda sadece bir adımlık mesafe kalana kadar ona yaklaşarak "Ya sen?" diye sordum.

Yüzümün her bir santimini incelerken, "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Gerçekten iyi misin?" Elini yanağımda gezdirdi. Gözlerimi kapatarak sıcaklığına bıraktım ruhumu.

"Ben iyiyim."

Söyleyebileceğim tek şey buydu çünkü içim parça parçaydı. Neden böyle garip davrandığını çözmem gerekiyordu.

Evan eğilerek beni yumuşakça dudaklarımdan öptü ve böylece sanat sınıfından çıktığı andan beri beni esir alan o endişe düğümünü de çözmüş oldu.

"Şimdi biraz daha iyiyim," diye mırıldandım geri çekildiğinde. "Bana dün ne olduğunu anlatacak mısın? Konu Stanford mu? Kabul edilmedin mi?"

Şaşırmış görünüyordu. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Dünkü hâlimin Stanford'la ilgili olduğunu mu düşündün?"

"Ne hakkında olduğunu bilmiyordum," diye devam ettim. Yüzündeki keyifli gülümseme bile beni tam anlamıyla rahatlatmamıştı.

"Hem okul sonucunu da şimdiye dek öğrenmen gerekirdi."

"Sonucu aldım," diye itiraf etti.

Bir anda nefes almayı bırakıp bir sonraki cümlesini beklemeye başladım.

"Ama kabul edilip edilmediğimi bilmiyorum."

"Ne?" diye sordum çöken omuzlarımla. "Bu da ne demek?"

"Ah, Em," dedi bir yandan başını sallayarak. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Ailem tüm kabul mektupları gelene kadar hangi okula gideceğimi söylemiyor. Hâlâ Yale'den haber bekliyoruz."

"Bu, okul seçimini ailenin yapacağı anlamına mı geliyor?" diye sordum dehşete düşmüş bir hâlde. Eğer Stuart'ın dediği olacaksa Evan'ın California'daki herhangi bir okula gitmesi mümkün değildi.

Kıkırdayarak "Hayır," dedi Evan ve kollarını sararak beni kendine doğru çekti. "Ben ilk üç tercihimi yazacağım, annem de bunlardan hangisine kabul edildiğimi söyleyecek. Ama bunu büyük bir olay hâline getirdi. Güzel bir restorana gideceğiz ve bana içinde kazandığım okulun adı yazan zarfı verecek. Hemen panikleme. Ne olursa olsun beni kaybetmeyeceksin."

Başıma bir öpücük kondurdu.

"Elbette," dedim. Ama durumu hemen yeniden değerlendirdim.

"Daha iyi misin?" dedi beni yeniden inceleyerek. Başımı salladım. Eğilip nazikçe beni öptü.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Sadece gidip montumu alacağım," dedim. Dolaba gitmem için beni kollarından bıraktı.

Okula yaptığımız yolculuk sırasında bana dün olanlar hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. O araba kullanırken, düşüncelerini okumaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerinin içinde o her zaman parlayan ışık eksikti. Bir şeyin hâlâ onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Sorun ne?" diye sordum sonunda dayanamayarak. "Çünkü bir şeyin olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldı. Kendisini bu soruma hazırlamış gibiydi.

"Bu akşam bize gelir misin?" diye sordu. "Bilmen gereken bir şey var ve ben bunu sana baş başayken açıklamak istiyorum."

İşte yeniden nefesim kesilmişti. Sesi, iyi bir şey olamayacak kadar ciddiydi.

Hafifçe başımı salladım, fakat göğsümde resmen bir panik fırtınası kopuyordu.

Evan arabayı otoparka bıraktı ve bana bakarak neler düşündüğümü anladı. Paniğimin dışarıdan belli olduğunu biliyordum. Onu saklamaya bile çalışmıyordum. "Em, üzgünüm." Beni teselli etmeye çalışıyordu. "Bu, kulağına benim amaçladığımdan çok daha kötü geldi, biliyorum. Endişelenmene gerek yok, yemin ederim."

Başımı salladım.

Arabadan inip benim tarafıma geçti ve beni tutup kendine çekti.

"Seni seviyorum," dedi usulca. Gözleri hiç olmadığı kadar içtendi. "Tüm gününü korkarak geçirmeden önce bunu bil, ta-

mam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Beni öpmek için eğilmeden önce bir ses duydum. "İşte bunlar da Evan ve Emma, Weslyn Lisesi'nin en sağlam çiftlerinden biri. Evan çok yakışıklıdır ama bakmaya zahmet bile etme, seni görmez."

Başımı Evan'ın arkasından uzattığımda şaşkına dönmüştüm. Jill, yanına aldığı kahverengi gözlü ve dolgun kırmızı dudaklı minyon bir sarışınla yanımızdan geçmişti. Kız, benle göz göze gelip söylenenleri duyduğumu anladığında hemen gözlerini kaçırmıştı.

Evan elimi tutup onlara dönerken keyifle başını salladı. Yeni kızı fark ettiğindeyse sıcak bir şekilde, "Selam Analise," diye seslendi.

Kız, yüzünde mahcup bir gülümseme ve pembeleşen yanaklarıyla hemen cevapladı. "Selam Evan."

Jill onu derhâl çekiştirmişti –muhtemelen birbirlerini nasıl tanıdıklarını öğrenmek istemişti.

"Yeni kızı nereden tanıyorsun?" diye sordu Sara arkamızdan. Yaklaştığından habersizdim. Hemen arkamı döndüm.

"Günaydın Sara," dedim.

"Günaydın," dedi Evan'a dönerek sorusunu üstelemeden önce. "Eee?"

"Annem Analise'in annesini yeni danışmanlık firmasında çalışmak üzere işe almış," diye açıkladı Evan. "Buraya New York'tan taşındılar."

"Eminim benimkiler yakında onun anne ve babasını bir *Weslyn'e-hoş-geldin* yemeğine çağırırlar," dedi Sara iç çekerek.

"Sadece annesi var," diye belirtti Evan. "Sanırım cuma günü bize yemeğe geleceklerdi. Aslında seninkilerin de katılacağından eminim."

"Hiç şaşırtıcı olmazdı," dedi Sara gözlerini devirerek. "Üçüncü sınıfta mı?"

"Sanırım."

Koridorda yanlarından geçerken, Jill'in yanındaki yeni kıza dikkatlice baktım. Temiz ve naif bir güzelliği vardı. Bembeyaz teni, kırmızı dudaklarını ve kızaran yanaklarını daha da belirginleştiriyor; bu hâliyle porselen bir bebeği andırıyordu. Sarı, dalgalı saçları omuzlarında sonlanıyordu. Parmağıyla gergin bir şekilde saçıyla oynuyordu. Utanmış görünüyor, neredeyse kimseyle göz teması kurmuyordu. Ne var ki kendisine Weslyn Lisesi'nin sosyal hiyerarşi kurallarını anlatması için olabilecek en iyi kişiyi bulmuş gibiydi.

Bölgesel güvensizlik dışında açıklayamadığım bir sebeple, onun Mathewsların yemek masasında oturduğunu düşünmek istemiyordum. Bunu düşündüğüm için bile kendimden utanmıştım ama suçluluk fikrimi değiştirmeye yetmemişti.

Kendi dolabına gitmek için yanımdan ayrılmadan önce, "Annem bu akşam seni yemeğe bekliyordu," dedim Evan'a.

"Kendini iyi hissediyor musun Evan?" diye sordu Sara araya girerek. "Yorgun görünüyorsun da..."

"Bir şeyi atlatmaya çalışıyorum," diye itiraf etti Evan. Bir anda yeniden bana anlatmayı planladığı şeyi öğrenmek için yanıp tutuşmuştum. Sonra bana dönerek davetimi kabul etti. "Elbette. Antrenmandan sonra size gideriz."

Beni yanağımdan öptükten sonra uzaklaştı.

"Ve sen cidden kapatıcı kullanmaya başlamalısın," dedi Sara yüzüme bakarken. Başını sallıyordu. "Deliksiz uyuduğun geceler muhtemelen bir elin parmaklarını geçmez. Bunun gözlerinin altındaki çizgilere pek iyi gelmediğini söyleyebilirim."

"Teşekkürler Sara," diye söylendim, dolaplarımızın önünde durduğumuz anda. "Weslyn'in en ürkütücü evinde yaşamak da pek işe yaramıyor. Hem senin siyaha boyadığın o duvarların, gündüzleri çok şık dursa da geceleri nefes aldıklarına yemin edebilirim."

"Belki de doktorun yazdığı ilacı kullanmayı denemelisin,"

dedi Sara. Cevap vermediğimi gördüğündeyse konuyu değiştirdi. "Rachel nasıl? Daha doğrusu Jonathan nasıl?"

Sesindeki heves yüzümü güldürmüştü. "İyi. Gerçi geçen gece bana verdiğin kitabı gördü ve Jonathan odaya girmeden önce de bana adım adım talimatlar vermek üzereydi. O an ölmek istedim."

Sara bir kahkaha attı. "Okudun mu?"

"Hayır!" dedim aceleyle. Bu onu daha da güldürmüştü. "Okuyacağımı da sanmam. Geri alabilirsin."

"Sadece işe yarar diye düşünmüştüm." Sara alaycı bir gülümseme ile omuzlarını silkmişti.

"Sanırım bu işi kendi başıma da becerebilirim," diye mırıldandım. İlk dersin kitaplarını alarak dolabımı kapattım.

Okulda günün geri kalanı Analise hakkında konuşmalarla geçmişti. Bir alt sınıfımızda olduğu için gün boyu ortak bir derse girmemiştik. Ben de onu takip eden bakışların çoğuna şahit olmaktan kurtulmuştum. Ama şans eseri, sanat dersinde, onu yanımdaki sırada yani Evan'ın olması gereken yerde oturur hâlde bulmuştum.

Ben yanına otururken, "Selam," dedi Analise.

"Ah, burası Evan'ın yeri," dedim soğuk bir sesle.

"O bu projede olmayacak," diye açıkladı arkamızda duran Bayan Mier. Aynı anda arkamıza döndük. "Yani, Analise, bu proje boyunca buraya oturabilirsin. Emma ne üzerinde çalıştığımızı açıklar mısın arkadaşına?"

Evan'ın bu projede olmayacağını söylediği cümleyi kafamdan silemeden, "Tabii," dedim usulca.

Bu kıza Weslyn Lisesi'ndeki en korkunç insan gibi görünüyor olmalıydım. Çalıştığımız projeyi kısaca anlattıktan sonra, dersin geri kalanında onu görmezden gelmiştim. Evan'ın bana söylemesi gereken şeyle, neden sınıfta olmadığını bulmaya çalışmakla meşguldüm. Bu ikisinin ilişkili olduğunu düşünüyordum. Analise'i ise umursamıyordum bile.

Eşyalarımızı kaldırırken Analise, "Seninle tanışmak güzeldi," dedi yumuşak sesiyle. Kendimi berbat hissettim.

"Çok konuşkan olmadığım için özür dilerim," dedim suçlulukla. "Garip bir gün geçiriyorum da."

"İçine kapanık olduğunu duydum," dedi Analise. "Anlıyorum."

"Yarın görüşürüz." Hafif bir tebessüm ile durumu kurtarmaya çalıştım.

Ayrılmadan önce o da bana tebessüm ederek "Görüşürüz," dedi.

Evan beni dolabımın önünde bekliyordu. Bana selam vermesine fırsat vermeden, "Sanat dersini bıraktın mı?" diye sordum onu görür görmez.

Ağzını açmadan bir anlık bir tereddütle durdu. "Hayır. Sadece bir süre başka bir projede çalışmak için izin istedim. Bayan Mier de bana bir fotoğraf projesi verdi."

Ders boyunca kafamdan geçen o paranoyakça düşünceler yüzünden utanarak "Hmm..." dedim. Bir fotoğraf projesinde çalışmak istemesi ilk değildi. Omuzlarımdaki gerginlikten kurtulmuştum. "Evet, mantıklı."

Dolabımı açtım ve eşyalarımı sırt çantama doldurmaya başladım.

"Bugünkü antrenmanda sahayı paylaşacağız," dedi Evan bir yandan beni izlerken. "Yani, sizin eve birlikte gidebiliriz."

"Harika," diye cevap verdim. Dudaklarıma acele bir öpücük kondurduktan sonra alt kattaki soyunma odasına gitti.

~~~~~

Başparmağı, bileğimdeki yara izinin üzerinde dolaşmaya başladığında, başımı önümdeki fizik kitabından kaldırdım. Yemekten önce biraz ders çalıştığımız kanepede yüz yüze oturuyorduk. Nazikçe bileğimi kavradı. Başını tarih kitabından kal-
~~~~~

dırmadan, dalgın bir şekilde yara yerimi okşuyordu. Her bir dokunuşu ile birlikte içime garip bir ürperti yayılıyordu.

Başını kitaptan kaldırdığında eline baktığımı fark etse de çekmedi.

"Konuşamadığımız için üzgünüm," dedim kitabımı kucağıma bırakarak.

"Konuşabiliriz."

Bir an durdu. O düşüncelerini toplamaya ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken endişeyle onu izledim. "Şeyi duyduğum zaman–"

Tam o anda, tencereye dolan su sesi ile birlikte mutfaktaki annemin sesi duyuldu. "Brokoli sever misin?"

Evan susarak gülümsedi. "Evet."

Bana baktığında kaşlarımı kaldırmıştım. "Evet... ne diyordun?"

Gözlerini annemin olduğu mutfağa kaydırdı. Pencerenin önündeki küçük radyosunda dinlediği klasik rock müziği eşliğinde kalçalarını sallıyordu.

"Bekleyebilir."

"Emin misin?" diye sordum. İfadesini okumaya çalışıyor. beklemenin ona –ve tabii bana da– işkence etmeye devam edeceğinden korkuyordum.

"Evet, bekleyebilir," dedi beni ikna etmek için eğilip öperek. Benden uzaklaşmasını istemediğimden ellerimi hemen ensesine koymuştum. Daha da yanaşmıştı.

"Öhö-öhö..." dedi annem. Evan geri çekilirken yanaklarım aniden kıpkırmızı olmuştu. Annemin yüzü de benimkisi kadar kırmızıydı. "Yemek hazır," dedi gözlerini yere indirerek.

Tam o anda mutfaktaki duman detektörü ötmeye başladı. İçeri girdiğimde öksürerek elimle dumanı kovmaya çalıştım. Elime bir havlu alıp öten alarmın önündeki dumanla uğraşırken, annem de lavabonun üzerindeki pencereyi açtı. Bu durum bizim için artık bir rutin olmuştu. Ben ne zaman yemek yapma-

yı denesem alarm çalmaya başlıyordu.

"Aptal fırın," diye söylendi annem, ahşap pencereyi güçlükle açarken. "İçinde kırk yıllık yanık yemek olmalı."

"Yardım ister misiniz?" diye sordu Evan yanına gelerek.

"Hayır, hallettim," diye homurdandı nihayet biraz daha açtıktan sonra. Tezgâhın üzerinden indi ve gülümsedi. "Oturabilirsiniz."

Dedektör sustuğunda sinirle ofladım.

Ufak masada, duvara bakan eski sandalyeye oturdum. Ağırlığımdan dolayı bacakları hafifçe oynuyordu. Evan sağ tarafıma, üç sandalye içinde en sağlam olanına oturdu.

Annem önümüze brokoli ve patates püresi koyduktan sonra tabaklarımıza birer parça tavuk servis etti.

Hareketimle birlikte eğilip bükülen sandalyeden kalkarak "Ne içmek istersin?" diye sordum Evan'a.

"Su yeter, sağ ol," dedi keyifle, önündeki dumandan kurtulmaya çalışırken. Annemle bense bu yemeğin normal bir parçasıymış gibi davranıyorduk –aslında öyle de sayılırdı.

Ben buzdolabındaki sürahiden iki bardak su doldururken annem de büyük bir şarap kadehiyle Evan'ın karşısındaki sandalyesine yerleşmişti. Tezgâhın üzerinde duran ve üçte ikisi çoktan bitmiş şişeyi gördükten sonra annemi kuşkulu gözlerle süzmeye başladım. Kâselere servis kaşıklarını yerleştirmekle meşgul olsa da hâlâ iyi görünüyordu.

"Haydi, buyurun," dedi ve kendi tabağına birkaç parça brokoli koydu.

Evan bir kaşık tatlı patates alırken ben de yerime yerleşmiştim.

"Basketbol nasıl gidiyor?" diye sordu şarabından bir yudum almak için yemeğini bırakan annem. Sonra da aceleyle devam etti. "Basketbolu çok seviyorum. Emily babası yüzünden futbola öyle düşkündü ki basketbol oynaması için onu ikna etmek çok zamanımı aldı; fakat şimdi bu sporda oldukça başarılı. Ben

hiç oynamadım ama seyretmeyi seviyorum. Futbol çok dağınık bir oyun; topun nerede olduğunu bir türlü takip edemiyorum. O düdüğü niye çaldıklarını da hiç anlamıyorum."

Ona baktığımızı fark ettiğinde sustu. O ana kadar annemin gergin olduğunu hiç anlamamıştım.

"Özür dilerim," dedi suratını buruşturarak.

"Önemli değil." Evan göz ucuyla bana baktıktan sonra gülümseyerek annemi rahatlatmaya çalıştı. Ben de özür diler bir bakış attım. Masanın altında uzanarak sıkıca elimi tuttu. "Basketbol iyidir gerçekten."

"Finallere çıkabildiniz mi?"

Her cümleden sonra bir yudum alarak yavaş yavaş konuşmaya çalıştığını anlamıştım. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Soruya cevap vermek için çatalını bırakarak "Çıktık sayılır," dedi Evan. "Perşembe günü bir deplasman maçımız var. Eğer onu kazanırsak cumartesi gecesi Weslyn'de oynayacağız."

"Seni izlemek isterim!" dedi annem büyük bir heyecanla. "Cumartesi günkü maça çıkabilirseniz orada olacağım."

Ben, annemin erkek arkadaşımın basketbol maçına gelmesinin rahatsızlığı ile hareketsiz beklerken, Evan bana bir bakış daha atarak kibarca, "Harika," dedi. "Emma'nın maçı da cuma günü," diye açıkladı sonra.

"Tabii çarşamba günkü maçı alırsak," diye düzelttim.

"Alacaksınız. Sizin takım şampiyonluğun en büyük adaylarından biri olarak gösteriliyor."

"Öyle güzel olur ki," diye araya girdi annem sevinçle. "Kesin bir parti vermemiz gerekir."

Bu düşünce ile gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. Hâlimi gören Evan gülmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu, teklifinin etkisini tam olarak anlayamayan annem.

"Emma ve partiler iyi bir çift sayılmaz da," dedi Evan sırıtarak.

"Hadi ama Emily," dedi annem yalvarırcasına. "Çok eğlenceli olacak."

Katı bir şekilde başımı salladım. "Hmm, hayır."

"Pekâlâ, ama doğum günüm için birkaç hafta sonra bir parti vereceğim," diye açıkladı. "O zaman katılacaksınız, değil mi?" İkimize de hevesle bakıyordu.

"Elbette," dedim neye katılacağımı tam olarak bilemesem de.

Ben elimde tabağımla ayağa kalkarken annem de "Evan, Emily sana hiç ağaçtan düşme hikâyesini anlattı mı?" diye sordu gülerek. Neredeyse hiç dokunmadığı tabağını öne doğru itmişti.

Evan ayağa kalkmaya yeltendi. "Bunları ben aldım. Sen oturabilirsin," dedim elindeki tabağı alarak. Emin olup olmadığımı anlamak için gözlerimin içine bakıyordu. Başımla onaylayarak gülümsedim ve tabağını alıp lavaboya koydum.

"Hayır, hiç anlatmadı." Evan, annemin sorusu üzerine yeniden sandalyesine yerleşmişti.

Bulaşık makinesini doldururken, anlatmak üzere olduğu hikâyeyi bilip bilmediğimi anlamak için dikkatlice dinlemeye başladım.

"Emily her zaman etrafta koşturur, toz toprak içinde ağaçlara tırmanırdı. Zaten o yüzden sporla uğraşmasını istedik, böylece kayaların üzerinden atlayıp kendini öldürmeyecekti."

Evan, o görüntümü düşünerek kıkırdamaya başladı. Bense tabakları dalgın bir şekilde dururken hatırlamaya çalışıyordum.

"O zaman ormana yakın bir yerde yaşıyorduk. Etrafımız ağaçlar, böcekler ve ormandan çıkan çeşit çeşit yaratıklarla çevriliydi. Oldukça korkunçtu." Arkama döndüğümde annemin ürperdiğini gördüm. "Üzgünüm, ben böcek insanı değilim."

Evan güldü.

"Her neyse, bir defasında, ağaçlardan birine tırmanırken

biraz fazla yükseğe çıkmış ve ayağının altındaki dal kırılmış. Dallara çarpa çarpa aşağı düşmüş. Ben ağlayışını duyup bakmak için gittiğimde onu altı metre yüksekte ağaca asılı kalmış olarak buldum. Yere düşmeden önce son dalı yakalamayı başarabilmiş."

Hatırlayamadığım bir hikâyeyi hazmetmeye çalışırken tezgâha dayandım. Hatırlayamasam da bu hikâyeyi duymak midemde tarif edemeyeceğim bir boşluk yaratmıştı.

"Onu aşağı indirmek için Derek bir merdiven kullanmak zorunda kalmıştı," dedi gülerek. *Sanki ağaçta asılı kalmış hâlim komik bir şeydi.* "Bir yeri kırılmadı ama vücudu baştan aşağı çürüklerle doluydu. O günden sonra bir daha da hiçbir ağaca tırmanmadı."

Hikâyesini bitirdikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Hâlâ yüksekten korkuyor musun Emily?"

Boş gözlerle anneme bakarken, midemdeki o boşluğu yaratan şeyin korku olduğunu anladım. Güçlükle yutkunduktan sonra, "Bayıldığım söylenemez," dedim.

"Yükseklik korkun olduğunu bilmiyordum," dedi Evan bembeyaz olmuş yüzümü incelerken. "Geçen yıl tırmanış yapmaya gittiğimizde fena değildin."

"Oradan düşüp öleceğime çok emindim," diye itiraf ettim. "Sana bunu söylemeyecektim. Hem, bir sonraki adım için pek aşağı bakmam gerekmemişti. Ama bunu tekrarlamadık, değil mi?"

"Hayır, tekrarlamadık," dedi Evan. "Bilmiyordum."

Yalnızca omuzlarımı silkebilmiştim. Çünkü beni hazırlıksız yakalayan bu hikâyeden önce neden yüksekten korktuğumu bilmiyordum. Olayın tek bir saniyesini bile hatırlayamasam da o anki hislerimi hatırlıyordum. *Korku* ve *çaresizlik.* Hikâyesinin gerçek olduğunu biliyordum.

Annem çocukluk hikâyelerimi anlatmaya devam etti. Utanmam gerekirdi ama sanki hakkında konuştuğu çocuk ben de-

gildim. Çocukluğuma dair tek bir hatıram olmadığı açıktı ve bu oldukça sarsıcı bir gerçekti benim için. O günleri tamamen kaçırmış, şimdiki zamanın içinde geçmişsiz kalmıştım.

Bulaşıklarla birlikte annemin şarabı da bittiğinde iyice dağılmış, gülüp duruyordu.

"Yürümek ister misin?" diye sordum Evan'a. Masadan kalktığında, sekiz yaşındayken ısrarla istediğim ve bir erkek çocuğuna döndüğüm saç kesimi hikâyeme gülümsüyordu. Bense yine hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Tabii," dedi Evan. "Yemek için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye sırıttı annem gururla.

Boynuma bir atkı alıp eldivenlerimi giydikten sonra, son demlerini süren kışın o serin gecesine adım attık Evan'la. Bir süredir kar yağmasa da önceden kalanlar öyle hemen erimiyordu.

Ellerim cebimde sessizce yere bakıyordum.

"Bu canını sıktı." Sesi dikkatimi çekmişti. "Benim oturduğum yerden o kadar kötü görünmüyordu."

Omuzlarımı silktim. "Yoo, bir sorun yoktu."

Bu kısmen doğruydu. Bir şişe şarap içmiş olsa da annemin bitmek bilmez konuşmaları değildi canımı sıkan. Evan bekledi ama ben devam etmedim.

"Ne düşündüğünü bana söyleyecek misin?"

Derin bir nefes aldım ve söylemek istediklerimi toparladım. "Ben evimizi onun gibi hatırlayamıyorum." Devam etmeden önce bir an düşüncelere daldım. "Onu sevdiğimi hatırlıyorum ama aynı zamanda evle ilgili hiçbir detayı hatırlayamıyorum. Gözümün önüne gelen tek şey bol güneş ve bir sürü ağaç. Kendimi orada güvende hissediyordum, yani onun anlattığı kadar korkunç olamaz."

Yolumuzu parka çevirdim ve oyun alanına giden yolu izledik. Buz gibi olmuş bir salıncağın üzerine oturdum. Salıncağın siyah plastikten oturağı kalçalarımı sarıyordu.

"O konuşmaya başlayana dek, hayatımın o döneminin be-

nim için ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim."

"Daha küçüktün," dedi Evan.

"O kadar küçük değildim," diye itiraz ettim. "İnsan ağaçtan düşmek gibi travmatik bir olayı hatırlamaz mı hiç?"

Evan yanıma oturup ayağımla salıncağı hafif hafif sallarken beni izledi. Hâlâ dertli bir hâlde önümde ezilerek düzleşmiş kara bakıyordum. Her şeyi zihnimin derinlerinde bir yere kilitlemiş, kötü anılarla birlikte iyilerini de engelleyerek kendime tutunacak hiçbir şey bırakmamıştım.

"Bir şey hatırlıyorum," dedim, yüzümde bir gülümseme ile ona baktığımda.

"Nedir?"

"Babam ağaçlardan birine benim için bir salıncak yapmıştı. Öyle yükseğe çıkıyordum ki onunla, ayaklarım ağacın dallarına değiyordu. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatırdım; öyle muhteşem bir heyecan dolardı ki içime... Uçmanın da böyle bir şey olduğuna emindim. O salıncağın üzerinde saatler geçirirdim."

Evan sevgiyle gülümsedi. O anının sıcaklığının içimdeki boşluğu doldurmasına müsaade ettim.

"Bazen, oraya geri dönmek istiyorum. Her şeyin mükemmel olduğu, mutlu olduğum ve tüm kederimden sallanarak kurtulabildiğim o zamana."

19. CUMA GÜNÜNÜ BEKLEYİŞ

Kahvesini doldurduğu sırada, "Dün akşamki yemeği tamamen mahvettim mi?" diye sordu annem. "Evet, mahvettim. Seni utandırdım. Heyecanlıydım ve çok fazla şarap içtim ve sonra çok fazla hikâye anlattım. Çok üzgünüm Emily. Evan'a da söyle..."

"Anne... şey yani Rachel." Başını kaldırmış bana bakmıştı. "Önemli değil. Bir sorun yoktu, gerçekten."

"Bir sorun yok gibi gözükmüyordun ama," dedi endişe içinde bana bakmaya devam ederken. "Dehşete düşmüş gibiydin."

"Hayır, değildim."

Kendisini daha iyi hissetmesi için gülümsedim.

Fakat suçluluk duygusu onu yeniden ele geçirmiş, beni sorgulamaya devam etmişti. "Emin misin?"

Onu başka ne şekilde ikna edeceğimi bilemediğimden başımı sallamakla yetindim.

"Bu öğleden sonra, maçına gelemeyeceğim için özür dilerim."

"Anlıyorum. Çalışman gerek."

"Evan'ın maçına gelsem sence sorun olur mu? Çok mu kötü bir fikir? Gerçekten onu oynarken seyretmek istiyorum. Bunda ciddiydim."

"Sorun yok," dedim gülerek. Düşüp bayılmadan önce biraz rahatlamasını istiyordum. "Aslında harikaydı. Gerçekten. Ve cumartesi günü onun maçını izlemeye de gelebilirsin. Hatta

eğer istersen Jonathan'ı da getirebilirsin."

Bakışlarını benden kaçırarak elindeki kahve fincanına kaydırdı.

"Ne oldu?" diye zorladım yüzündeki huzursuz ifadeyi yakalayarak.

"Ona neler olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sanırım benden bir şeyler saklıyor." Onu bu kadar tükenmiş görünce içime bir sancı saplandı. "Sana herhangi bir şey söyledi mi, yani hani o gece, birlikte otururken?"

Başımı salladım. Onu cevaplayabileceğimden emin değildim. Hem cevaplasam bile yalan söyleyecektim.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu, kendisini dışlanmış hisseder gibi.

"Pek konuşmadık aslında," diye cevapladım. "Spordan, reklamlardan ve uyuyabilmeyi ne kadar istediğimizden bahsettik."

"Neden uyuyamadığını biliyor musun?" Dikkatlice beni izliyordu. Omuzlarımı silkerek bakışlarımı kaçırdım. "Bana hiçbir şey anlatmıyor da. Geçmişimiz hakkında pek konuşmuyoruz. Aslında bu iyi bir şey çünkü geçmişi düşünmek benim de canımı yakıyor. Ama bana ufak da olsa bir şeyler anlatabilecek kadar güvenmesini isterdim."

Sesim suçlulukla âdeta felç olmuş, çıkmıyordu. Başımı salladım. Kendimi dünyadaki en kötü evlat gibi hissediyordum. Jonathan'ın California'ya taşınacağını söylemem gerekirdi. Onun da paylaşmakta zorlandığı acı dolu bir geçmişi olduğunu söylemem gerekirdi. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını ve Jonathan'ın ona gerçekten de değer verdiğini anlatmalıydım ona. Ama bunları söylediğimde, muhtemelen neden kendisine değil de bana anlattığını merak edecekti. İşte o zaman ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Özellikle de hayatımdaki herkesle konuşmaktan kaçtığım konuları neden onunla paylaştığımı bilmezken. O yüzden sessizliğimi koruyarak yüzündeki belirsizlik ve kuşkuyu izledim.

"Jonathan'ı yeniden ne zaman göreceksin?"

"Cuma," dedi iç çekerek. "O zaman maçı da sorarım."

"Önemli bir şey olmadığına eminim," dedim sonunda. Fakat onu bir yalanla avutuyor olmaktan dolayı kendimi daha da kötü hissediyordum.

"Neyse, şimdi gitmem lazım," dedi mikrodalganın saatine bakarak. "Bana sonucu mesaj at, tamam mı?"

Başımı salladım ve mutfaktan çıkışını izlerken içimde yükselen sıcaklığı hissettim. Jonathan'a kızgındım. Beni bu duruma soktuğu için; anneme, gerçekleri söyleyememesi yüzünden işkence çektirdiği için kızgındım ona.

Telefonumu çıkararak mesaj attım. *Ona gerçekleri söylemek zorundasın!*

Okula vardığımda cevap gelmişti. *Cuma gününe kadar New York'tayım. Söyleyeceğim, söz!*

Cuma çok çabuk gelmeyecekti.

~~~~~

O gece kapıyı açtığımda, "Hey!" diye seslendi kanepeden. "Maçı kazandığınız için çok mutluyum!"

Annemi kanepede elinde bir kadeh şarapla kıvrılmış hâlde bulmuştum. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı.

"Merhaba," dedim resmî bir şekilde, eşyalarımı merdivenin önüne bırakırken.

Önündeki şarap şişesine eğilip kalanları kadehine boşaltırken, "Çok heyecanlı görünüyorsun," dedi iğneleyici bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. Bugünkü maçtan sonra Analise'i, Evan'ın yanında gördüğümü ve ben onunla biraz vakit geçirmeyi umarken onun Analise'i eve bırakmayı teklif etmesine ne kadar bozulduğumu konuşmak istemiyordum. Bu şekilde hissetmek istemiyordum... Kıskanmak istemiyordum. Ve bunun için ma-
~~~~~

kul bir sebebim de yoktu. Ama bu gerçek, o kocaman Bambi gözleriyle Evan'a her bakışında, mideme kramplar girmesine engel olmuyordu. Konuşmak istemediğim için konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Sen nasılsın?"

Annem keyifle bir kahkaha attı. "Sorma, oldukça iyiyim."

Sesinin tonlamasını hissettiğim anda gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktığımı görmedi. Sarhoştu. Niyetlendiğim üzere odama çıkıp İngilizce ödevimi bitirmek yerine, onu rahatlatıp içmeye devam etmesini önlemek için kanepede yanına geçtim.

Sınırı ne kadar geçtiğini değerlendirmeye çalışarak "En fazla sayı attığım maç oldu," dedim. Başı, hafifçe sallanarak bana döndü. Tembelce gülümserken bu çabasıyla gözleri iyice kısılmıştı. Sınırın bayağı ötesinde olduğu belliydi.

"Bu müthiş bir şey Emily," diye övdü beni sarhoş hâliyle. "Görmek isterdim."

Şarabından bir yudum aldı ve kadehi dudaklarından uzaklaştırdıktan sonra bir süre gözleri kapalı durdu.

"Bunun için özür dilerim," dedi kendi kendine. "Akşam yemeği yemedim o yüzden çarptı."

Kadehi elinden almak isteyerek başımı salladım. Bunun yerine iki yudumda kadehi boşalttı. Kafasını geriye doğru atıp kalan son damlaları da yutmaya çalışırken gözlerim kocaman olmuştu.

"Onu ben alayım," diye önerdim elimi uzatarak.

"Teşekkürler." Dişleri, şarabın renginden mosmor olmuştu. Kadehi uzattı. Mutfağa gittiğimde tezgâhın üzerinde ikinci bir boş şişe daha gördüm. Başımı sallayıp ofladıktan sonra kadehi lavaboya koydum.

Telefonuma bir mesaj gelmişti. *Size gelebilir miyim?*

Yanlış anlaşılmadan Evan'a nasıl hayır diyeceğimi düşünmeye başladım. *Şu ödevi bitirmeye çalışıyorum. Yarın görüşürüz olur mu?*

Yeniden tezgâhtaki boş şişeye baktıktan sonra *Gönder* tuşuna bastım. Bunu görmesini istemiyordum. Annemi görmesini istemiyordum.

Tamam diye cevap yazdı Evan. Telefonu cebime geri koyarak oturma odasına girdim.

"Bir zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın," diye geveledi Rachel. Dili dolaşıyor, kelimeleri güçlükle anlaşılıyordu. Elini yüzünün üstüne götürerek beceriksizce saçlarını geriye atmaya çalışıyordu. "Bir erkek yüzünden bu hâle geldiğim için."

"Böyle düşünmüyorum," dedim serinkanlı bir sesle. Gözleri kapalı, burnundan güçlükle nefes alıp verişini dinledim. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Hadi sana yardım edeyim de yukarıya yatağına çık."

"Olur," dedi. "Yoruldum zaten. Bir şeyler yemeliydim."

Kanepeden kalkması için elimi uzattım. Hafifçe sallanıp elimi tutarak kendini doğrulttu. "Ahh, başım dönüyor."

İçimdeki tüm hayal kırıklığını, hüsran duygusunu ve öfkeyi bir süreliğine erteledim ve yalnızca onu ağlamadan merdivenlerden çıkarmaya odaklandım. Zar zor odasına attık kendimizi. Yatağa kıvrıldı ve ben de üzerini örtmeden önce ayakkabılarını çıkardım. Battaniyeyi çenesine kadar çekerek suçlu gözlerle bana bakmaya başladı.

"Bu onu çok sevdiğimden değil," diye açıkladı. "Sorun bu değil. Yani ondan çok hoşlanıyorum."

Derin bir nefes aldı, gözleri dolmuştu. Gözlerinde gördüğüm üzüntü yüzünden güçlükle yutkundum.

"Yalnız kalmak istemiyorum." Alt dudağı titriyordu. Gözlerini benden kaçırdı.

Sözcükleri göğsüme bir yumruk gibi inmişti. Ağlamaya başladığında sırtı da titriyordu. Dudağımı ısırarak bir an tereddütle durdum. Ona dokunup teselli etsem mi, bilemiyordum. Ama kapıyı arkamdan kapatarak sessizce odadan çıktım.

Annemin iç çekişleri kapının ardından bile duyuluyordu.

Hâlâ sözcüklerinin etkisinde, kendi kapımı kapatarak dizlerimi kendime doğru çektim. Öfke ve hayal kırıklığının yerini şimdi kalp kırıklığı almıştı. Ağlayışını dinlerken benim de yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Bunu daha önce yaşamıştım. Bunu daha önce yaşamıştık. Çocukluğumun çoğu onun ağlayışlarını dinleyerek geçmişti. Ağlayışları peşimi bırakmamış, o gece uykuya dalmaya çalıştığım sırada bile kafamda yankılanmaya devam etmişti.

~~~~~

"İyi misin?"

"Ha?" Daldığım düşüncelerden uyandığımda, ardına kadar açılmış dolabımı ve yanımda dikilip bana bakmakta olan Sara'yı gördüm.

"Uzun süredir dolabın içine bakıyorsun ve hiçbir şeye de dokunmadın. Neler oluyor?"

"Şey, pek iyi uyuyamadım."

Annemin ağlayışları hâlâ zihnimdeydi. Yarı unutulmuş hatıralar beni kendilerine çekiyordu; tüm o öfke nöbetleri, kızgınlık ve acıyla dolu geceler... Titreyerek battaniyemin altında saklanırdım.

Gözlerimi açıp kapayarak yeniden o gürültülü okul koridoruna dönmeyi başardım.

"Başka yeni bir haberin var mı?" diye sordu sırıtıp omzuyla beni dürterek. "Bu gece bizde kalmak ister misin?"

Evet demek için ağzımı açmak istiyordum, ama yapamadım. Jonathan yarına kadar gelmeyecekti ve annemi evde yalnız bırakmanın da iyi bir fikir olup olmadığından tam emin değildim.

"Cumartesiye ne dersin?"

"Olur."

Sara dolabını kapatarak sınıfa yöneldi. Kitaplarımı kapıp
~~~~~

İngilizce ödevimi bitirmek için siyaset teorisi dersini kırarak bilgisayar laboratuvarına gittim. Bu ödeve dün gece elimi bile sürmemiştim.

Gün boyu bu sıkıntım devam etmiş; sanat dersinde de yanımda oturan Analise'e numaradan iyi davranmak zorunda kalmıştım. Oysa bir an önce şu çivili projenin bitmesini ve Evan'ın yanımda her zamanki yerini almasını istiyordum.

"Akşam Evan'ın maçına kalacak mısın?" diye sordu hevesli bir hâlde.

Başımla onayladım. Onun kalıp kalmayacağını sormadım bile çünkü cevabından emindim.

"Belki yan yana oturabiliriz," dedi neşeyle.

Başımı agresif bir biçimde çaktığım çividen kaldırmadan, kibar görünmeye çalışarak "Belki," dedim.

Dünden kalma duygusal hâlim için onun ışık saçan gülüşü çok fazlaydı. Başımı çevirip ona bakmak zorunda kalmaktan korktuğumdan, işime odaklanmış numarası yaparak kafamı önümden kaldırmıyordum. Dersin geri kalanında beni rahat bıraktı.

Evan, omzunda sırt çantası ile beni dolabımın önünde bekliyordu.

"Selam," dedi beni bunalımdan çıkaran gülüşüyle.

Kollarımı ona dolayıp başımı göğsüne gömerken, "Şu an senin yüzünü gördüğüm için çok mutluyum," dedim iç çekerek. O temiz kokusunu aldığımda omuzlarımdaki tüm yük birden yok olmuştu sanki.

"Ah, pekâlâ." Güldü ve o da bana sarıldı. "Günün kötü mü geçti?"

"Onun gibi bir şey." Yüzüm hâlâ göğsüne gömülü olduğu için sesim boğuk çıkıyordu.

"Benim maçımdan sonra ne yapacaksın?"

Kollarım hâlâ ona sarılıyken başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Antrenmanım var."

"Doğru ya," dedi birden hatırlayarak. "Maçtan sonra bir şeyler yemeye gideceğiz. Sen de gelirsin diye umuyordum."

Sonunda onu kollarımın arasından bırakırken, "Üzgünüm," dedim suratımı buruşturarak. "Ama yarın maçımdan sonra seni göreceğim, değil mi?"

"Tabii ki," dedi gülümseyerek. "Bu bizim randevumuz. Üzerini değiştirmek için önce eve mi gideceksin yoksa burada mı değişirsin?"

"Evde bir duş almayı umuyordum. Senin için uygun olur mu? Yoksa geç mi kalırız?"

"Hayır, sorun olmaz. Zaten benim de öyle yapmam gerek. Bu da sana yeterince zaman verir, değil mi?"

"Evet," dedim, nihayet gün boyunca ilk kez gülmek için bir sebep bularak. "Kulağa harika geliyor."

Yine de her şey cuma gününü beklemek üzerine kuruluydu...

Evan'la olan randevumu ve Jonathan'ın gelip anneme California'ya taşınacağını söylemesini bekleyecektim. Fakat işin bu kısmını düşünmeyi reddediyordum. Annemle yapacağı konuşmanın etkilerini, Evan'la buluşmamızdan sonraya erteleyecektim.

~~~~~

Evan'ın maçında Analise ile arama Jill ve Sara'yı oturtmuştum. Ama Evan'ın her bloğunda ya da ribaundunda attığı neşeli çığlıkları görmezden gelmek çok zordu. Oldukça heyecanlı bir tur çığlıktan sonra, Sara da dayanamayarak başını ona doğru çevirdi. Sonra bir şey söyleyecek gibi bana baktı, ama ben de o sırada başımı sallayıp gözlerimi devirdim. Sara, tek kelime etmeden, düşüncelerimi okuyarak bir kahkaha attı.

"Bizle pizza yemeye gelecek misin?" diye sordu Analise, tribünlerden indiğimiz sırada.

Evan'ın yemeğe gideceğiz dediği kişinin o olmasından pek
~~~~~

de memnun olmadan, "Antrenmanım var," dedim.

Sara, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, "Endişelenme ben orada olacağım," diye araya girdi hemen.

"Hmm," dedi Analise. Keyfi sanki bir anda bozulmuştu. "Harika."

Analise'in arkasından yürürken Sara bana dönüp yüzünde kocaman bir gülüşle, "Harika," dedi Analise'i taklit edercesine.

Bir kahkaha atıp kolunu dürttüm. "Sakın kötü davranma."

"Evet, haklısın." Çok zor bir şey istemişim gibi homurdanıyordu. "İyi olacağım, söz."

Sara, bu dünyada geçinilmesi en kolay insandı ve çoğu kişi de görür görmez onu severdi. Ama eğer o sizi bir kez sevmezse... çok acımasız olabilirdi. O da ben de Analise'in belirgin bir sevilmeyecek yanı olmadığını biliyorduk, ama bir nedenle ikimiz de ondan çok hoşlanmadığımızı fark etmiştik. Bu sürekli gülen hevesli kıza karşı açıklanamaz duygular besleyen tek kişinin ben olmaması açıkçası biraz rahatlamıştı beni.

"Evan, harikaydın," dedi Analise neşe içinde.

"Teşekkürler," dedi Evan. Sonra Analise'in arkasında beni gördüğünde gözleri birden gözlerime kitlendi. Kızın yanından hızla geçip yanaklarımda hissettiğim tere rağmen onu dudaklarından öptüm.

Geri çekildiğimde yavaşça nefes vererek "Teşekkürler," dedi. Avuçlarındaki elimi sıkarken gülümsüyordu.

"Antrenman için hazırlanmalıyım," dedim. "Yarın görüşürüz."

"Seni lobide bekleyeceğim," dedi Analise aramıza girerek.

"Tamam, tabii," dedi Evan ona çabuk bir bakış attıktan sonra. "Birkaç dakikalık işim var, sonra seni bulurum."

Başımı Analise'in sarı buklelerinden Evan'a çevirdim.

"Onu eve bırakıyorum," diye açıkladı Evan, yüzümdeki şaşkın ifadeyi anlayarak. Ağzımı açarsam söyleyebileceklerimden korkarak sustum ve başımı sallamakla yetindim. Eğilip beni ye-

niden öptü. "Yarın görüşürüz."

Soyunma odasına doğru giderken telefonum gelen mesajla çaldı.

Bu zavallı hâlimle iş çıkışı kızlarla buluşacağım. Dün gece için çok çok özür dilerim. Jonathan yarın dönüyor, oley! Bu gece uslu duracağıma söz veriyorum!

Evet. Cuma günü yeterince hızlı gelmiyordu.

20. 'NORMAL' DİYE BİR ŞEY YOK

Hiçbir şey beni, Evan'la randevumuzun her bir saniyesinin tadını çıkarmaktan alıkoyamayacaktı. Hem de hiçbir şey. Ne Analise ve onun sevimlilikleri ne tüm maç boyunca onun Evan'ın yanına oturmak zorunda kalmış olması –evet fark etmiştim– ne de annemin eve dönüşünü beklediğim için tüm geceyi uyanık geçirmem.

Annem sonunda eve geldiğinde sersemlemiş bir hâldeydi ve sendeleyerek yürüyordu. Ama yine de önemli değildi. Hatta otoparkta lambalarımı açık unuttuğumdan akümün bitmiş olması ve Jill'in takviye kablosuyla motoru çalıştırmasından sonra eve geç kalmış olmam bile bu geceyi mahvedemeyecekti. Muhteşem bir gece geçirmeye kararlıydım.

Kapıyı kilitledikten sonra üzerinden anahtarı çıkararak arkamdan kapattım. Aceleyle koştururken annemin merdivenlerin üst tarafındaki ışığı açık bıraktığını zar zor fark ettim. Spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattım. Çoraplarımı çıkarıp yere atarken terli üniformamı da çamaşır sepetine bıraktım. Bu anın Evan'ın beni konsere götürdüğü o geceye ne kadar da benzediğini fark ettim bir anda. Eksik olan tek şey Jonathan'ın beklenmedik şekilde kapıdan içeri girmesiydi.

Üzerimde şortum ve sporcu sutyenimle banyoya koştum ve kapıyı hızlı bir hareketle açıp arkamdan kapadım. Olduğum yerde kalakalmıştım. İroni, yüzüme yumruğunu indirmişti

yine...

"Hey?" dedi Jonathan önümde eşofmanını çekerken. Koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

Kapının önünde hareketsiz dururken içgüdüsel olarak kollarımla göğüslerimi kapatmaya çalıştım ve "Şey... özür dilerim," dedim.

Ter, yüzünün yanından kalın ensesindeki tendonlara ve oradan da geniş omuzlarından şekilli göğsüne akıyordu. Yüzü hâlâ kırmızıydı. Terli tişörtü banyo zemininde duruyordu. Ağzım istemsizce açılınca elimle kapama gereği duydum.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

Hemen arkama döndüm ve kapının kolunu tuttum. Tam açmaya yeltenmiştim ki Evan'ın seslenişini duydum. "Em? Ben geldim."

Kapıyı hemen yeniden kapattım. Kafamı kapının çerçevesine vurarak "Lanet olsun," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Ahh, biraz geç kaldım," diye seslendim koridora doğru. "Biraz sonra aşağıda olurum."

"Tamam," dedi Evan.

Kafam ahşaba dayalı, derin bir nefes aldım. Ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

"Vay canına," dedi Jonathan arkamdan. "Bu biraz garip oldu."

Hemen arkamı dönüp ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Hmm... Demek dışarı çıkıyorsunuz?" diye sordu rahatça. Sanki birbirimizin önünde yarı çıplak ve terli bir şekilde ufacık banyoda durmuyorduk.

"Jonathan!" diye azarladım büyüyen gözlerimle. "Ne yapmam gerek? Duş aldığımı düşündüğü bir banyodan senin çıkışını nasıl açıklayabilirim?" Kalp krizi geçirmek üzereydim.

"Problem değil," dedi Jonathan. Ama yüzündeki komik ifade kaybolmamıştı. "Sen duşunu al."

"Ne?"

Sesim bir anda biraz fazla çıkmıştı. Aşağıdan duyulmadığını umarak elimi bir kez daha ağzıma götürdüm. Ön kapının gıcırdayarak açıldığını ve kapandığında camdan gelen sesi duydum.

"Evan?" diye seslendi annem. "Nasılsın? Emily de nerede?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Jonathan minik bir kahkaha atmıştı. Bu tepkisine inanamayarak ağzım açık kalmıştı.

"Duş alıyor," diye açıkladı Evan. "Sanırım maçtan sonra eve geç kaldı, o yüzden hazırlıkları bitmedi."

"Emily!" diye seslendi annem. Merdivenlerden gelen gıcırtı giderek yaklaşıyordu. "İşin bitmek üzere mi?"

Önce kapının kolu kıpırdadı, sonra da hafifçe kapı aralandı. Hemen yaslanarak annemin yüzüne kapattım.

"Hey!" diye bağırdı.

"Üzgünüm," dedim, açmaması için kapının sürgüsünü çekerken. "Duşa girmek üzereyim. Acilen girmen gerekiyor mu?"

"Bekleyebilirim," dedi. "Jonathan'ı gördün mü? Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi."

Gülmemek için ağzını tuttuğu sırada dönüp Jonathan'a baktım. O kadar kızmıştım ki üzerine bir şey fırlatmak istiyordum.

"Ah, hayır," diye cevapladım, "ama etrafa bakacak zamanım da olmadı aslında."

Jonathan kendini tutamayıp kıs kıs gülmeye başladı.

"Kes şunu!" dedim sessizce. Kaşlarımı çatıyordum. Jonathan ise aldırmıyor, gülmeye devam ediyordu.

"Pekâlâ, neyse... Evan seni bekliyor."

"Biliyorum. Acele edeceğim."

Başka şansım olmadığını bilerek gözlerimi kapatıp başımı salladım. Annemin uzaklaşan adımlarını duyduğumda fısıldadım.

"Pekâlâ, ben duş alacağım; ama kapının önünde durman gerek."

"Endişelenme," dedi sırıtarak "seni röntgenlemeyeceğim."

"Çok komiksin," dedim imalı bir şekilde. "Duşa girebilmem için yer değiştirmemiz gerek. Lütfen bunu olduğundan daha garip bir hâle sokma."

Bu daracık banyoda yer değiştirmek için küvetle lavabonun arasına yaslanarak onun yanından geçmeliydim.

Başımı yana çevirdim ve ona değmemek için karnımı olabildiğince içeri çekerek yanından geçmeye başladım. Sıcak nefesini boynumda hissediyor; bana okyanusu hatırlatan terle karışmış o taze parfümünün kokusunu alıyordum. Tüm çabalarıma rağmen, o pürüzsüz bedeni bedenime değmişti işte.

Jonathan kıkırdıyordu. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim boşluk vardı. Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu şekilde karşılaşmaya bir son vermeliyiz," diye dalga geçti. Hızlanan kalbimle hemen yanından geçtim.

Yerden nemli tişörtünü alarak üzerine fırlattım. Ama bu, onu daha da güldürdü. Bıkkınlıkla başımı sallayarak arkasını döndüğü sırada küvete girdim. Duşun perdesini iyice kapattıktan sonra, üzerimde kalan diğer kıyafetleri de çıkardım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki terlememe engel olamıyordum.

Suyu açmadan önce perdeyi, nemli giysilerimi tuvaletin önüne bırakmaya yetecek kadar araladım.

Ömrümde aldığım en hızlı duştu bu. Zamanında bayağı hızlı duşlar almaya zorlandığım olmuştu. Bir şekilde, saçımı ve bedenimi yıkamayı başarabildim. Suyu kapattığımda perdenin ardından baktım, Jonathan gitmişti. Kapı kapalıydı ancak sürgü takılmamıştı. Derin bir nefes alarak bir havlu kaptım.

Annemin sesi merdivenlerden üst kata yayılıyordu. "Jonathan?" Kafasının karışmış olduğu belliydi. "Sen hep burada mıydın?"

Banyoya girerken yanıma kıyafetlerimi almadığımı fark ederek annemin askıdaki bornozunu kapıp üzerime geçirdim.

"Emily'nin bilgisayarını kullanıyordum," diye açıkladı sakince. *Çok ikna edici bir yalancıydı; ben bile neredeyse ona*

inanacaktım. "Ofisle video konferans yapıyorduk, o yüzden sen geldiğinde kalkamadım. Özür dilerim."

Annemin bu hikâyeye inanıp inanmadığını dinlemeden kapıyı açtım ve hızlı adımlarla odama yöneldim. O sırada gözümün ucuyla, Jonathan'ın beni izlediğini görebilmiştim. Sanırım onu sırıtırken yakaladım. Yüzüm kızarmaya devam ediyordu.

"Banyodan çıktım," diye seslendim kapımı kapatırken.

"Ben bir duş alacağım, tamam mı? Koşudan sonra yıkanamadım," diye açıkladığını duydum Jonathan'ın.

Saç kurutma makinesini fişe taktım ve çıkardığı sesin her şeyi aklımdan uzaklaştırmasına müsaade ettim: Anneme söylediğim yalanı, sesindeki o belli belirsiz şüphe tonunu, Jonathan'la banyoda baş başa kalmaktan hızla atan kalbimi, hepsini...

Makineyi kapattığımda aşağıda çalan müziği ve banyoda akan suyun sesini duyabiliyordum. Saçımı toplayarak ensemde topuz yaptım. Sara'nın uyguladığı saç stilleri arasında becerebildiğim tek şeydi bu.

Dolabımdan askıdaki elbisemi aldım. Yüzümde bir gülümseme belirmişti. Bu elbisenin Evan'la normal buluşmamız için harika olacağını biliyordum.

Derin bir nefes alarak kendime son bir kez boy aynasında baktım. Sağımdan soluma dönerken göğsümün altından kırmızı elbisemin etekleri hışırdıyordu. Cildimi her zamanki rengine döndürecek sakinliği bulmaya çalıştım. Evden çıkmadan önce Jonathan'ı görmediğim sürece bir sorun olacağını zannetmiyordum.

Parmaklarım, merdivenin korkuluklarında kayarken, elbisenin eteği kalçalarıma sürünüyordu. Adımlarımı duyduğunda Evan hemen hole çıkmıştı. Gözleri parladığında ben de anında sakinleştim. Sonra arkamdan bir kapı sesi duyuldu. Dönüp bakmayı reddediyor, yüzümün yanmasından korkuyordum.

"Çok güzel görünüyorsun Emily," dedi annem yüzünde bir

gülümsemeyle.

"Evet."

Havada sürüklenen bu yorum zar zor duyuluyordu. Evan'dan gelmesini umardım, ama bu kelime merdivenlerin üzerinden aşağı ulaşmıştı. Dengemi kaybederek az kalsın basamağın üzerine yığılacaktım.

Evan beni yakalamaya hazır bir hâlde hemen uzandı, ama kendimi topladım ve utangaç bir şekilde gülümsedim. "Hâlâ topuklularla yürümek konusunda çok başarılı sayılmam."

En alt basamağa indiğimde elini bana uzatarak "Düşmene izin vermem," dedi Evan. Söylediklerinin doğru olduğunu bilerek gülümsedim.

Annem merdivenlerden çıkıp Jonathan'ı karşılarken, "Merhaba," dedi heyecanla. Montumu alıp evden çıkmak için iyi bir işaret olmuştu bu selamlama.

Evan giymeme yardım ederken ben de vedalaşmak için arkamı döndüm. Annem kollarını Jonathan'a sarmış, kaçacakmış gibi sıkıca tutmuştu. Jonathan'sa bir kolu annemin omuzlarında bizi izliyordu.

"Hoşça kalın," dedik ikimiz de. Onlar daha cevap veremeden arkamı dönüp kapıdan çıkmıştım. Evan kapıyı kapamadan önceyse annemin, "İyi eğlenceler," dediğini işittim.

Araç yolundan geri geri çıkarken, "En sevdiğim şeylerden biri bu," diye açıkladı Evan.

Annemin o hevesli hâlini ve Jonathan'da sezdiğim o duygu karmaşasını düşünürken, "Neymiş o?" diye sordum.

Annem için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Onları düşünmeyi bir kenara bırakarak dikkatimi Evan'a verdim.

"Seni merdivenlerden inerken izlemek..." Elini elimin üzerine koyduğunda kalbim çırpınmaya başladı.

Birkaç kasaba ileride, liman yanındaki bir restorana gittik. Evan'ın elinin sıcaklığı ile resmen ayaklarım yerden kesilmişti. Deniz gören köşedeki bir masaya geçtik. Bu 'normal' buluşma-

ları sevmeye başlıyordum.

İçecek siparişlerimizi verdikten sonra, "Maçtan sonra ne oldu?" diye sordu Evan.

"Şey... farlarımı açık unuttuğum için aküm bitmiş. Jill kendi arabasının aküsünü bağlamak zorunda kaldı. Seni arayıp geç kalacağımı söylemem gerekirdi ama sadece üzerimi değiştirmek için eve gitmeye odaklanmıştım. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi sıcak bir sesle. "Beklerken annenin konser tecrübeleriyle ilgili çok şey öğrendim."

O minik bir kahkaha atarken, annemin beni terk ettikten sonraki macera dolu yaşamını Evan kadar eğlenceli bulmadığımdan, sadece başımı sallamakla yetiniyordum. Kuartetin o ahenkli notaları havada dolaşıyor, sohbetimizi sarmalıyordu. Kolayca restoranda yalnız başımıza olduğumuzu söyleyebilirdim. Mum alevi Evan'ın yüzünün kıvrımlarını yumuşatmış, gözlerini ortaya çıkarmıştı. Masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu ve dokunuşunu kalbimde hissedeceğim şekilde hafifçe sıktı.

"Biliyorsun, California'daki çocukları pek tanımıyorum," dedim nihayet cümle kurabildiğim anda. "Bana onları biraz anlatır mısın?"

Evan bu talebimi gülümseyerek karşıladı. "Tabii." Bir süre durduktan sonra devam etti. "Hmm... öncelikle Brent'ten bahsedeyim. Oldukça... iyi geçinebileceğin biridir. Kızlarla arasının gerçekte olduğundan çok daha iyi olduğunu düşünür ve her zaman her durumda en iyi sonucu elde etmek ister.

Ren, gördüğüm en rahat adamdır. Sörfle yatıp sörfle kalkar. Hatta elinden gelse sörf tahtasının üzerinde bile uyur. Karşısındaki için tanısın ya da tanımasın, elinden gelen her şeyi yapar. Eğer yardım edebileceği bir şey varsa mutlaka eder. Onu tanıdığım için çok şanslıyım. Sonra bir de TJ var."

Evan bir süre, onu nasıl tarif edeceğini düşünerek suratında bir sırıtışla durdu.

"Çok kolay biri değildir, ama her zaman eğlencelidir. Yakasını zor kurtardığı işlere günlerce gülebiliriz. Onu kaç defa denize fırlatmak istediğimizi hatırlayamasam da yine de iyi bir arkadaştır.

Son olarak Nate... O benim en yakın arkadaşım. Hemen her konuda ona güveniyorum. Eğer gerekirse seni bile ona emanet edebilirim."

Gözleri gözlerimle birleşti. Tam o an göğsüme ani bir sancı girdi. Ne demek istediğini bir anda anlamıştım.

"Gideceğimiz yer orasıydı, yani gitmeyi planladığımız. Ailesinin Santa Barbara'da yazın bile pek gitmedikleri bir yazlıkları var. Çocuklar okuldan sonra oraya gidiyorlar. Umarım sen futbol için kampüste olmadan önce en az bir hafta orada kalabiliriz."

"Çok iyi olur," dedim garson giriş yemeklerimizi önümüze koyarken. "Keşke..." Sözcüklerim bir anda duyduğum sesle kesilmişti. "Sesimi alçaltmayacağım."

Bağırışların geldiği yer, restoranın diğer ucundaki siyah takım elbiseli adamdı. Şef garson masaya doğru eğilmiş, adama bir şeyler fısıldıyordu. Adamın karşısındaki kadın utanan gözlerle etrafa bakınarak özür diliyordu. Hesabı ödedikten sonra çantasını aldı.

"Hadi Roger. Eve gitme zamanı," dedi adama. Herkes bir anda durup onları izlemeye başlamıştı.

Masanın altına saklanmak ister gibi duran kadının ne hissettiğini anlayarak hemen arkamı döndüm. Kendi kendime, "Sanırım bunu hiç anlamayacağım," dedim başımı sallayarak.

"Neyi anlamayacaksın?"

Beni duyduğunu fark ederek bakışlarımı ona çevirdim.

"İnsanların neden içki içtiklerini," dedim. "İçki onları aptallaştırıyor. Pişman olacakları şeyler söylüyor ya da tam bir aptal gibi davranıyorlar. Bunu gerçekten anlamıyorum."

"Yani ölçülü içmek diye de bir şey var," dedi Evan.

Evan'ın kontrolden çıkmadan içtiğini hatırlayarak başımı salladım. "Hiç sarhoş oldun mu?"

Güldü. "Evet, oldum. Ve pek de güzel değildi. Benim de birkaç kez aptallaştığım durumlar olduğuna eminim."

"Gerçekten mi?" Cevabı beni şaşırtmıştı. Onu o şekilde gözümün önüne getiremiyordum.

"Çok sık olmaz. Aslında bir süredir hiç sarhoş olmadım. Öyle hissetmek hoşuma gitmiyor, özellikle de ertesi gün. Sen hiç içki içtin mi?"

Hayır, anlamında başımı salladım. Annemin verdiği partilerde aldığım yudumları saymak istemiyordum. Ne olduğunu anlamak için daha çok küçüktüm, o yüzden bence bunlar sayılmazdı.

"İçeceğimi de hiç sanmıyorum. Hem küçük düşürücü bir şey yaparken çekilen fotoğraflarımın Facebook'a konmasını da hiç istemiyorum. Zaten gereğinden fazla dikkat çekiyorum."

Evan bir kahkaha attı.

"Pazar günü ne yapmak istersin?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Bisiklete binelim mi?" diye önerdi. "Hava soğuk olmayacakmış. Hem yerler çamurlaşmadan yani hâlâ kar varken gitmek daha mantıklı."

"Olur," dedim. Açık hava ve ormanın o sakinleştiren ortamı, Weslyn'deki her şeyden ve herkesten kaçmak için mükemmeldi. Yapmam gereken tek şey bir sonraki akşamki basketbol maçını ve tabii ki annemi atlatmaktı. "Çok hoşuma gider."

~~~~~

Yemekten sonra Evan'ın arabasına döndüğümüzde, "Bize gidip film izlemek ister misin?" dedim. "Annemle Jonathan'ın dışarıda olduğuna eminim."

"Kulağa harika geliyor," dedi Evan.
~~~~~

Yolumuz üzerindeki bir film kiralama makinesinin önünde durduk ve tahmin ettiğim gibi ışıkları tamamen kapalı evime ulaştık. Üzerimi değiştirme zahmetine girmeden sadece ayakkabılarımı çıkartarak Evan'ın kollarının arasına yerleştim. Işıkları açmamıştık. Aksiyon filmi, karanlık odayı yeterince aydınlatıyordu zaten.

Filmin yarısında, evin önünde bir araba kapısının kapanma sesini duyduk. Şaşkınlıkla Evan'a baktım. "Erken döndüler."

Tam o anda bağırışları işittik. Annemin yükselen sesi ile gerildim. Evan'ın olan biteni görmesini istemiyordum. Jonathan'ın arkasından seslendiğini duyabiliyordum.

Annem aceleyle kapıdan girdi. "O hâlde açıkla bakalım. Hadi, duymak istiyorum." Elinde bir şey tutuyordu. Tüm bedenim kaskatı kesilirken Evan beni iyice kendine doğru çekti. "Onun hırkası nasıl oluyor da senin arabandan çıkıyor?"

Jonathan eve girdi ve bakışlarını annemden kanepede oturan bize çevirdi. Tam o anda anladım. Drewlarda unuttuğuma emin olduğum hırkayı tutuyordu. Bakışları annemle benim aramda gidip gelirken "Senin olduğunu sandım," dedi usulca.

Annem, tüm o sahneyi izliyor olduğumuzu fark ederek bize döndü. Çenesini sıkıyordu. Bir nöbet geçiriyor gibi gözleri kocaman olmuştu. Onu değerlendirebileceğim tek bir saniye vardı. Eğer sarhoşsa her şey patlamak üzere demekti.

Yeşil hırkayı bana doğru salladı. "Bunu lanet olasıca eski sevgilinin evinde unuttuğunu sanıyordum."

Soru sorar gibi söylememişti bunu. Beni suçluyordu.

Hareket edemiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Evan'ın bana baktığını, cevap vermemi beklediğini hissediyordum. Jonathan da gözlerini benden ayırmıyor, sessizce özür dilemeye çalışıyordu. Hâlâ olan bitene ve benim hırkamın nasıl olup da onun eline geçtiğine bir anlam vermeye çalışıyordum.

"Bir şeyler döndüğünün farkındayım," dedi annem suçlar gözlerle bize bakarken. "Ben aptal değilim." Ağzımızı açmadan

ona bakarken çığlık atıp "Hepinizin canı cehenneme," diye bağırarak merdivenlerden çıktı ve hızla kapısını çarptı. Öyle şiddetli çarpmıştı ki kapının kırıldığına emindim.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedi Jonathan. "Biz... biz kötü bir gece geçirdik ve o çok mantıklı düşünemiyor."

Göğsüme bir sancı girdi. *Ona söylemişti.* Ona gidecek olduğunu söylemiş olmalıydı. Bu kadar kızgın olmasının sebebi buydu. Hırkayı açıklamıyordu belki ama olayı açıklamaya yetiyordu bu şey. Jonathan arkasını dönüp mutfağa girdi.

"Çıkmak ister misin?" diye fısıldadı Evan kulağıma. Başımla onayladım. Ayağa kalktık ve Evan montlarımızı alırken ben de ayakkabılarımı giydim. Annemin ne kadar sarhoş olduğundan emin değildim ama canının yandığını da biliyordum ve canı yandığında da...

Birden durdum. "Gidemem."

"Ne demek istiyorsun?" Evan tamamen şaşkına dönmüştü.

"Kalmak zorundayım," dedim özür dileyerek. "Şu an öfkeli ve benim de onun yanında olmam gerek."

"Sakinleşmesi gerek," dedi Evan, söylediklerime bir anlam veremeden.

"Evet haklısın. Ama sakinleştiği zaman onun yanında olmam gerek."

Evan bir an söylediklerimi anlamak için durdu. "Az önce içeride neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama pek hoş değildi. Bunu çözmeleri için onlara zaman vermek istemediğine emin misin?"

Tek düşünebildiğim, bana ihtiyacı olduğuydu ve yokluğumda daha da beter olabileceğini bilerek gidemez, onu böyle yüz üstü bırakamazdım.

"Seninle kalacağım," dedi elimi sıkarak.

"Hayır," diye itiraz ettim. Bir anda başını kaldırdı. "Karışık bir durum. Hem bunu görmek zorunda değilsin. Yarın görüşürüz, olur mu?"

Evan tek kelime etmedi. Tüm senaryodan oldukça rahatsız olduğu belliydi ve beni de tek başına bırakmak istemediğini biliyordum.

"Bir şey olmayacak, söz veriyorum," dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle. Sonra da konuyu hafifletmeye çalışarak ekledim. "Kadınlara ait bir mevzu. Sevgilisiyle ilgili sorunları var, yani... hepsi bu. Konuşmak için bir kıza ihtiyacı olacak, tamam mı?"

Evan derin bir nefes aldı ve isteksizce başını salladı. "Pekâlâ. Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa hemen ara, tamam mı? Gecenin bir yarısı sadece konuşmaya ihtiyacın olsa bile ara."

Eğilip onu öptüm. "Arayacağım."

Tam arkamı dönüp gidecektim ki beni yeniden kendine doğru çekerek öptü. Gideceğimden korkar gibi kollarının arasında sımsıkı tutuyordu. "Seni arayacağım, tamam mı?" diye fısıldadım nefes nefese.

Başını salladı ve ben de derin bir nefes alarak eve döndüm. Kapıyı arkamdan kapattığımda sırtımı yaslayarak gözlerimi ihtiyatla annemin odasına diktim.

"Sarhoş," dedi Jonathan karanlık oturma odasından. "Çoktan sızmıştır."

"Harika," dedim kendi kendime. Annemin bu tiradı yüzünden duygusal olarak çökmüş vaziyette yere yığılmak istiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım. "Ben yatmaya gidiyorum."

Bu gece olanlarla ilgili ona sormak istediğim binlerce sorum vardı ama konuşamayacak kadar tükenmiştim. Her ne olduysa annemin öfkeli ve kindar bir yanını ortaya çıkarmıştı; içimi titreten bir yanını. Tek istediğim kafama çektiğim battaniye ile birlikte tüm bunları dışarıda bırakmaktı.

"Bana beni sevdiğini söyledi," dedi Jonathan sessizliğin ortasında. Ona döndüm. "O bana beni sevdiğini söyledi, ben de ona gideceğimi."

Az önce söylediklerini sindirebilmek için merdivenin son basamağına çöktüm. Bana doğru gelip yanıma oturdu. Bakışlarını yerden kaldırmadım.

"Başta üzgündü. Bunu ondan ne kadardır sakladığımı ve bunca zaman yalnızca onu kullanıp kullanmadığımı öğrenmek istedi. İçmeye başladı... ve durmadı. Sonra da ağlamaya başladı." Bir an durdu. "Sakinleştiğinde biraz konuştuk ve hâlâ birbirimizi görmek istediğimize karar verdik. Ben gidene kadar ilişkimizi deneyecektik."

Ona döndüm. "Neden böyle bir şey yaptın?" Sesim keskin ve öfkeliydi.

"Ne demek istiyorsun?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Ona umut vererek bu işi daha da kötüleştiriyorsun," diye suçladım onu sertçe.

"Hayır yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun!" dedim ısrarla. "Ne kadar berbat bir durumda olduğunu görmüyor musun? Ona bir şey verip sonra da buna sahip olamayacağını söyleyemezsin."

"Olan böyle bir şey değil," dedi kendini savunarak. Sesi giderek sertleşiyordu.

Başımı sallayarak indirdim.

"Üzgünüm Emma," diye mırıldandı Jonathan.

Onu duyamayacak kadar öfkeliydim. Ayağa kalkarak arkama bakmadan merdivenlerden odama çıktım. Işığı açtım ve yatağımın üzerinde paramparça olmuş yeşil hırkamı gördüğümde mideme bir kramp girdi.

21. DRAMA

Jonathan sabah etrafta görünmüyordu. Annem de. İkisiyle de yüzleşemeyecek kadar öfkeliydim.

Öğle saatinde annem elinde alışveriş torbalarıyla eve dönmüştü. Torbaları, kanepede yanıma bırakırken, "Çok üzgünüm," dedi. Gözlerime bakamıyordu. Huzursuz bir şekilde kıpırdanarak bir an tereddütle durdu. Daha fazla bir şey söylemeden kalkıp odasına gitti.

Ortadan kaybolana dek onu izledim ve sonra yanıma bıraktığı torbayı açarak içindeki yeşil hırkayı çıkardım. Aynısı değildi. Ama önemli olan da bu değildi zaten.

O, çamaşırları katlayıp çekmecelere yerleştirirken kapısının önünden seslendim. "Teşekkürler."

"Bana kızgın mısın?" Sesi utanmış ve kırılgan geliyordu.

"Hayır," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Hâlâ bu akşamki maça gelebilir miyim?" Kocaman mavi gözlerinde kederli bir bakış vardı.

"Evet."

Yüzündeki komik ifadeye güldüm. Duvarları boyarken yakalanan yaramaz bir çocuk gibiydi.

"Harika! Akşam maçtan sonra ne yapacaksınız?" diye sordu, bir anda neşe ve heyecanla dolan sesiyle.

"Şey... emin değilim," dedim beceriksizce. Hâlâ ondaki bu ani ruh hâli değişimine alışamamıştım. "Jill ve Casey bir partiye gitmekten bahsediyordu. Sara da yine Jared'i ziyaret etmek için

Cornell'e gitti. Evan'la daha herhangi bir plan yapmış değiliz."

Kapıya yaslanmıştım.

"Buraya gelebilirsiniz," dedi annem kıyafetlerini dolaba asarken.

Annemin odasını daha önce böyle dikkatli incelememiştim. Onu yatağa yatırmak için girdiğimde genelde hep karanlık oluyordu. Pencerelerdeki beyaz perdelerle oldukça sade dekore edilmişti. Yatağının üzerindeki yaprak desenli yorganı dağınık ve buruşuktu. Aceleyle yatağını kapatmış gibiydi.

Kenarına kolyelerini astığı aynalı bir şifonyer yatağın tam karşısında duruyordu. Çizilmiş yüzeyinin üzerinde dağınık bir hâlde parfüm şişeleri ve yüzükler vardı. Çerçeveli bir fotoğraf bir anda dikkatimi çekti.

"Bu gece ne giyeceğime karar veremedim," dedi iç çekerek.

"Alt tarafı bir basketbol maçı, kot olur," dedim yakından bakmak için çerçeveyi elime aldığım sırada. Bu fotoğraf değil, sadece çizilmiş bir resimdi. Gölgeler ve detaylar mükemmeldi. Sanatçının çizgilerine yakından bakmak üzere resmi gözlerime yaklaştırdım.

"Evet, ama ben umuyordum ki..." Beni izlemek için durdu. Eşyalarına dokunmamdan rahatsız olabileceğini düşünerek elimdeki portreyi hemen bıraktım.

"Bakabilirsin," dedi.

Çerçeveyi yeniden elime alarak bakışlarımı resimden anneme çevirdim. Resimdeki kadın oydu. Gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki stres çizgileri henüz oluşmadan önce, kahkaha attığı bir anıydı çizilen. Mutluluğu o kadar belliydi ki resme bakarken gülümsemeden edemedim.

"Bu resmi hatırlamıyorsun, ha?" diye sordu yüzümü inceleyerek. Sorusuna şaşırdığımdan birden gözlerimi kırpıştırdım. "Baban çizmişti, daha sen doğmadan. Küçükken bu resmi eline alıp bütün gün bakardın."

"Öyle mi?"

"Derek senin de resimlerini çizmişti. Mutfak masasına otururdunuz ve sana günün en sevdiğin anını sorar, sonra da bunu senin için çizerdi. Odanın her yerinde babanın çizdiği resimler asılıydı. Hatırlamıyor musun?"

Hatırlamaya çalışarak yere bakmaya başladım. O konuşurken, bahsettiği anları hatırlamaya çalışıyordum. Kahkahaları duyabiliyor, babamın yüzünü bir an için görüyordum; ama hatıralarım anlamlı bir bütünlük sergilemiyordu. Başımı sallayarak öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Hatırladığın herhangi *bir şey* var mı?" diye sordu annem dikkatli bir ses tonuyla. En az benim kadar şaşırmış görünerek bulanık yüzümü inceliyordu. "Yani sen hatırlamadığını mı söylüyorsun... yani şeyden sonra çektiklerimi... neden gitmek zorunda kaldığını..."

Şifreli cümlelerini takip edemiyordum. Usulca başını sallayarak uzaklara, belki de geçmiş günlere daldı. Gözlerini kapatıp yutkundu ve sonra kendini kolayca topladı. Yüzünde sıkıntıdan eser kalmamıştı.

"Maçtan önce yemeğe çıkmak ister misin? Saat yedide başlıyordu, değil mi?"

Az önce şahit olduğum şeyden tamamen aklım karışmış olduğu için bir an cevap veremedim. "Evet, saat yedide. Ve tabii, neden olmasın." Gülümsemeye çalıştım, fakat onun da gülümseyerek uzaklaştırmaya çalıştığı gözlerindeki o parıltıdan hâlâ rahatsız olduğum için başarısız bir çabaydı benimkisi. Neyi hatırlamam gerektiğini sormamaya karar verdim. En azından bugün için.

"Yarın Evan'la bisiklete bineceğimiz için şimdi ödevlerimi yapmam gerek. Çıkmaya hazır olduğunda bana haber verirsin."

"Tamam," dedi ve dolabına döndü.

Kapımı kapattım ve yatağıma oturdum. Hiçbir şey hatırlayamadığımı fark ettiğinde yüzünde beliren o şaşkın ifadeyi

düşünmeye başladım. Çocukluğuma dair ne kadar az şey hatırladığımı hiç fark etmemiştim. Hep okulda başarılı olup Weslyn'den kurtulmayı hayal ediyordum. Güvende ve mutlu olma duygusuna o kadar uzun zamandır tutunuyordum ki bu benim için hep yeterli olmuştu. Ama şimdi hatırlamak istiyordum. Bir sebeple hayatımın hatırlayamadığım o boşluklarında olanları öğrenmek benim için önemli bir hâl almıştı.

Dolabımı açarak raftaki eşofmanlarımın altına sakladığım fotoğraf yığınını çıkardım. Fotoğrafları yatağımın üzerine yayarak kapımı kilitledim. Annemin, merdivenlerin sonuna fırlattığı fotoğrafları sakladığımı gördüğünde vereceği tepkiden korkuyordum.

Yatağıma oturarak yavaş yavaş fotoğraflar arasında dolaşmaya başladım. Doğumumdan hemen sonra babamın kucağında bir fotoğrafım vardı. Bir diğerinde, elinde bir kitapla sallanan sandalyede otururken beni kucağına almıştı. Parmaklarımı, bir futbol topuyla oynadığımız fotoğraftaki neşeli yüzünün üzerinde dolaştırdım. Çok mutlu görünüyordu. Çok mutlu görünüyorduk. Annem bu fotoğrafların hiçbirinde yoktu. Fotoğrafları çekenin o olduğunu varsayıyordum.

Diğer fotoğraflardaysa annemle babam baş başaydı. Gülüyorlardı. Birbirlerine âşık oldukları belliydi. Bir düğün fotoğrafı görmeyi bekliyordum ama burada öyle bir fotoğraf yoktu. O fotoğrafları daha güvenli bir yerde sakladığını düşündüm. Ya da öyle olmasını umdum.

Her bir fotoğraftaki tüm detayları inceledikten sonra sırtüstü yatağıma uzanarak gözlerimi kapadım. Gözümün önünde bir şeyler canlandırmaya çalışıyor, hatırlamamı önleyen engelin kalkması için yalvarıyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Hem de hiçbir şey. Öfkeyle iç çekip fotoğrafları yeniden yerlerine kaldırdım.

Alt kata inerek televizyonu açtım, fakat dikkatim sallanan sandalyeye kayıp duruyordu. Bu sandalyeyi hatırlıyordum ve

bu da bir şeydi. Babamın bana bunun üzerinde kitap okurken çekilen fotoğrafı düşünerek o anı hatırlamaya çalıştım. Hayır, hiçbir şey yoktu.

"Hazır mısın?"

Bir anda kendime gelerek yerimden zıpladım. Annem uzun montunu giymek üzere kollarını açmış, yüzünde garip bir ifade ile beni izliyordu. Yüzümü okumaya çalışarak "Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Başımı salladım. Belki de hatırlamamak daha iyiydi.

Annemin daracık kot eteği ve altına giydiği tayt dikkatimi çekmişti. Kot giyme konusunda önerimi dikkate almıştı ama benim umduğum şekilde değil. Bu cesur kıyafeti ile onu ailelerin olduğu bölümde oturmaya ikna etmeyi umuyordum. Gerçi orası da tamamen dedikodusuz bir alan değildi ya, neyse...

Akşam yemeği için ekranlarında, müşteri tezahüratları eşliğinde üniversiteler arası basketbol liginin maçları yayınlanan ufak ve kalabalık bir bara gittik.

Annem gereğinden fazla samimi barmenden bir bira istedikten sonra, "Jonathan'ın bu akşam gelip gelmeyeceğini bilmiyorum," dedi. Menüyü incelerken dalgın görünüyordu. "Dün gece çok korkunçtum."

"Sonbaharda USC'ye gideceğini söyledi," dedim. "Bunun senin için zor olduğuna eminim. Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Elindeki menüyü iç çekerek yere bırakırken, "Ona âşık olduğumu sanmıştım," diye itiraf etti. "Bilmiyorum, kafam çok karışık. Bir yanım bu ilişki zaten biteceği için şimdiden bitirip yoluma devam etmek istiyor. Diğer yanımsa onu ne kadar çok özleyeceğimi biliyor ve onunla beş ay daha birlikte olabilecek sem eğer neden olmayayım diye düşünüyor." Bir yanıt bekler cesine bana baktı. "Sen ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun Emily?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden tereddütle durdum. "Seni ne mutlu edecekse onu yap," dedim sonunda.

"Bu kulağa olduğundan kolay geliyor," dedi iç çekerek. "İki şekilde de canım yanacak. Umarım bu akşam gelir. Bugün ondan o kadar çok özür diledim ki. Gelmeyi deneyeceğini söyledi ama iş yerinde yetiştirmesi gereken bir proje varmış, net bir şey söylemedi. Ayrıca seni suçladığım için de çok üzgünüm, biliyorsun şey için..."

Suyumdan bir yudum aldım. Dün gecenin o kısmından konuşmamayı umuyordum.

"Sadece ikinizin iyi anlaştığınızı biliyorum. Gece yarılarında konuşup gülüştüğünüzü duyuyorum. Bazen aşağı inmeden önce senin uyanmanı bekliyor gibi, yani bilerek uyumuyor sanki. Bunun kulağa paranoyakça ve hatta delice geldiğini biliyorum. Yani, sen benim kızımsın ve..."

"...ve o da böyle bir şey yapmaz," dedim kıskanç düşüncelerinden korkarak. "Hem aslında pek ilginç şeyler de konuşmuyoruz, yemin ederim. Belki ona sormalısın... şu, kâbuslarını."

"Denedim," dedi.

Garson hamburgerlerimizi getirdiğinde durup bekledi. "Sana bunların ne hakkında olduğunu hiç anlattı mı?"

Başımı salladım.

"Son günlerde oldukça mesafeli. Sanırım her şeyi mahvettim. Gitmesinden önceki o kısa zaman içinde bile benimle birlikte olmak istemeyecek. Yani, bir haftadır seks yapmıyoruz."

Ağzıma henüz attığım hamburger lokması boğazıma takılmıştı.

"Üzgünüm," dedi sırıtarak. "Bu bilgi muhtemelen biraz fazla oldu."

"Biraz," dedim öksürerek.

~~~~~
~~~~~

Okula vardığımızda, annemin tahmin ettiği üzere Jonathan orada yoktu. Jonathan'dan aldığı mesajın ardından yüzünün nasıl asıldığını gördüğümde, ona öğrencilerin oturduğu bölmeden uzağa oturmasını söylemeye cesaret edemedim.

"Geç kalacakmış," dedi telefonunu yeniden çantasının içine atarken. "Gelmeyeceğini biliyorum."

"Belki de o iş için bitirmesi gereken şeyi henüz bitirememiştir," dedim onu neşelendirmeye çalışarak. Fakat kelimelerim karşımda bir duvar varmış gibi sekerek etkisiz kalmıştı.

Büfeden kendimize gazlı içecekler alıp tribünlere yöneldik.

"Hey Rachel!" diye seslendi birkaç kişi.

Asılan yüzü bir anda değişti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Selam Mark! Selam James!" diye cevapladı.

"Bu insanları tanıyor musun?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Senin maçların sırasında nerede oturduğumu sanıyorsun?"

Hı, dedim kendi kendime. Bu hiç aklıma gelmemişti. Onu tanıyan başka yüzler de gördüğümde iyice şaşırdım. Benim okulumda benden çok insan tanıyordu.

"Selam Rachel," diye seslendi Casey, tribünlerin arasından, tam arkasındaki Jill ile birlikte bize doğru yürüyerek. "Ne yapıyorsun burada?"

"Evan'ı izlemeye geldik," diye açıkladı annem. Casey, hak verir gibi başını salladı.

"Selam Emma," dedi Jill, Casey'nin yanına oturarak. Casey annemin yanına oturmak istemişti. Annemi bana tercih eden kendi arkadaşlarımın arasında bile bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştım kendimi.

"Jonathan nerede?" diye sordu Jill. Gözlerim kocaman oldu.

Annem kaçamak bir şekilde omuzlarını silkti. Gözlerini sahada başlamak üzere olan maçtan bir an olsun ayırmıyordu. Top havaya fırlatıldığı anda tribünler bir anda coştu.

Annem de okuldaki herhangi bir öğrenciymiş gibi tribünlerin geri kalanıyla birlikte tezahürat yapmaya başladı. Bense

sadece seyrediyordum –yalnızca maçı değil, aynı zamanda annemin popülerliğini de. Garipliğin de ötesinde bir durumdu bu. Kızı olmasam yanındaki yerimden kolayca uzaklaştırılabilirdim.

İkinci çeyreğin sonunda annem, Casey ve Jill ile birlikte lavaboya geçmişti. Birkaç dakika sonra onları takip ettiğimde annemin, çantasının içindeki minik şişesini bardaklardaki gazozlara boşalttığını gördüm. Bu pervasız davranışları bir anda anlam kazanmıştı. Bilmeliydim.

"Casey, kapıyı kilitlemeliydin," diye azarladı Jill.

"Üzgünüm," dedi Casey suçlulukla. "Ama gelen sadece Emma."

Annem tepkimi bekliyordu. "Kızmadın, değil mi?"

Bir şey söylememi beklerlerken bakışlarımı bir yüzden diğerine gezdirdim. Sonra kafamı sallayarak tek kelime etmeden yanlarından ayrılıp ilk gördüğüm kabine girdim. Duvara yaslandığımda kıkırdamalarını ve Casey'nin arkalarında oturan tatlı bir çocuk hakkında konuşmasını dinledim.

"Seni beklememizi ister misin?" diye seslendi annem.

"Hayır, sorun yok," dedim. Sesimin titremesini duymasınlar istiyordum. İçim paramparça olmuştu âdeta. Annemi, birlikte sarhoş olmak için arkadaşlarıma gizlice alkol verirken yakaladığıma inanamıyordum. Derin bir nefes alarak kafamı boşaltmaya ve bu durumun kontrolden çıkışını önlemek için neler yapabileceğimi düşünmeye çalıştım.

Telefonumu çıkartarak Jonathan'a bir mesaj gönderdim. *Gelecek misin?*

Eğer Jonathan gelmeyecekse annemin içmeye devam edeceğini ve içtikçe de daha tahmin edilemez hareketler yapacağını biliyordum. Bu, korkunç olacaktı.

Telefonum mesaj sesiyle öttü. *Yoldayım. 15 dakikaya orada olurum.*

Onu beklemeyi ve tribünlere yalnız başıma dönmemeyi dü-

şündüm. Fakat sonunda güçlükle de olsa sarhoş annemin ve kıkırdayan grubunun yanındaki yerime geçtim. Onları izlemeyi sürdürüyor, kahkahalar atıp dedikodu yaparken neler yaptıklarına bakıyordum.

Nihayet saha kenarında tribünlerde bizi arayan Jonathan'ı gördüm. Annem ayağa kalkıp deli gibi el sallamaya başladığında hemen bizi buldu. Bana yakın merdivenlerden tırmanıp insanlardan özür dileye dileye yanımıza ulaştı. Annemle aramıza oturabilmesi için kenara kaydım.

Jonathan daha bir şey söyleyemeden, annem eğilip öptü onu. Jonathan'sa şaşkınlıkla geri çekildi.

"Ne var?" diye sordu annem, kaşlarını çattığını gördüğü zaman.

"Sen sarhoş musun?"

Sırıtarak omuz silkti annem.

"Bir lisedeki basketbol maçında mı? Sen ciddi misin Rachel!"

Jonathan onaylamayışını gizleme gereği duymamıştı.

Annem oflayarak gözlerini devirdi. "Ne oldu sana böyle? Eskiden eğlenceli biriydin."

Jonathan'a arkasını dönerek kızlarla tezahürat yapmaya döndü.

Jonathan bana döndü. "Evet, ne oldu?"

Omuzlarımı silktim. "Onu artık önemsememenden korkuyor."

"Neden?" diye sordu. "Çalışmak zorunda olduğum için mi?"

Cevap vermedim. Tüm bu olanların geçmesini nasıl sağlayacağımı bilemeden oturduğum yere çöktüm.

Annem çantasının içine dalarak minik naneli şeker kutusunu çıkarmıştı. Ağzına bir tane draje atarken, "Sen gerçekten ciddi misin?" diye sordu Jonathan suçlarcasına.

"Eğer sen eğlenceli biri olmayacaksan beni mutlu edecek bir şeylere ihtiyacım olacak."

"O neydi?" diye sordum. Son zamanlarda annemi bu şekerlerden sıkça alır görüyordum. Gerçekte ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jonathan yalnızca başını salladı. Yüzünde iğrenen bir ifade vardı.

Annemin coşkulu hâli giderek artıp daha çok dikkat çekmeye başladığında, Jonathan'ın yapabildiği şey sadece durup sessizce izlemekti. Çenesi ve ensesindeki tendonlar giderek geriliyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra öfkeli bir şekilde söylenmeye başladı. "Üzgünüm Emma ama bunu... yapamayacağım."

Jonathan ayağa kalktı ve yanımdan geçip merdivenlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi annem arkasından. Jonathan arkasına bakmadı. Merdivenlerden inip salondan çıkarken arkasından öylece bakakalmıştım.

"Nereye gidiyor?" diye sordu panik içinde.

"Bilmiyorum," diye cevapladım tedirgin hâlimle.

"Durdur onu," dedi yalvararak. Neredeyse ağlayacaktı. "Lütfen Emily, onu durdurmalısın."

Burnunu çekti, gözleri yaşlarla doluydu.

"Tamam, tamam," dedim çaresizce. "Durduracağım."

Jill anneme döndüğünde yüzündeki gülümseme yerini endişeli bir ifadeye bırakmıştı. "Rachel, neyin var?"

"Lütfen sakinleşmesine yardım edin," dedim merdivenlerden aşağı inip salondan koşarak çıkmadan önce. Ona yetiştiğimde Jonathan çıkışa yaklaşmıştı.

"Jonathan!" diye bağırdım arkasından. Sesimi duyunca döndü. "Nereye gidiyorsun?"

Ben yanına gelene kadar bekledi ve "Emma, bunu daha fazla yapamam. Her paranoyaklaştığında ya da her duygusallaştığında onun sorumluluğunu almak istemiyorum."

Sesinden yenilgi hissediliyordu. Cümlesini bitirdiğinde derin bir soluk verdi.

"Lütfen gitme," diye yalvardım. "Eğer gidersen burada büyük bir olay yaratacağından endişeleniyorum, dahası bu durumla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum."

Jonathan ne yapacağına karar vermek için bir an tereddüt etti. Annemin tüm okulun gözleri önünde yaşamak üzere olduğu potansiyel sinir krizi düşüncesi ile mideme kramplar giriyordu.

"Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu annem arkamızdan. "Bunu yapacağını biliyordum."

"Rachel dur artık," dedi Jonathan sakince. "Burada olmaz."

"O zaman nerede? Nerede olduğunun ne önemi var ki? Ne söylersen söyle, artık benimle birlikte olmak istemediğini biliyorum."

"Anne hadi seni eve bırakayım," dedim. "Ben gidip montlarımızı alırım."

"Bana anne deme," dedi bir anda. Jonathan'a doğru birkaç adım atarken sendeliyordu. Sesindeki acımasız tonla olduğum yerde kalakaldım. Jonathan'a doğru bir adım daha attığı sırada gözleri dolmuştu. "Lütfen beni terk etme. Seni de kaybedemem."

"Emma seni eve götürsün," dedi hüzünlü bir hâlde. Bir yandan da hâlâ onu bırakmak isteyip istemediğimi görmek için bana bakıyordu. Hafifçe başımı salladım. "Senle orada buluşup konuşuruz, tamam mı?"

"Niye birlikte gitmiyoruz?" dedi surat asıp burnunu çekerek.

Jonathan, "Kamyonete biner binmez konuşmak isteyeceğini biliyorum ve ben bunu yapamam. Seninle evde buluşup konuşacağız," dedi ve sonra da gitti.

Annemin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Derin bir iç çekerek göğsümdeki o ezici duyguya rağmen kendimi toplamaya çalıştım.

Montlarımızı alması için Jill'e mesaj attım.

"Gel bakalım," dedim usulca. Ona dokunup dokunmamak konusunda tereddütlüydüm. "Hadi gidelim."

Arabaya kadar beni izledi. Dengesini kaybetmiş bir hâlde ilerlerken bir bacağını tembelce diğerinin önüne atıyordu.

Eve gidene kadar annem gözünü pencereden ayırmadı. Ben de yanımda çektiği acıya şahit olmamak için sadece yola bakıyordum. Arabayı park ettiğim sırada Jonathan'ın kamyoneti bizi evin önünde bekliyordu. Annemin merdivenleri çıkarken sendelediğini gördüğümde arabadan inmek konusunda tereddüt ettim.

Olacaklara şahit olmamak için gerçekten buradan gitmek istiyordum ama yapamadım. Ne olursa olsun onun yanında olmalıydım. Telefonumu çıkararak Evan'a mesaj attım.

Annemi eve getirmek zorunda kaldım. Maçı kaçırdığım için çok üzgünüm. Müsait olduğunda beni ara.

Soğuk etki etmeye başladığında derin bir nefes alarak ben de eve yöneldim. Kapıyı açar açmaz da yanlış yaptığımı anladım.

"Bu ilişki yürümeyecek," dedi Jonathan. "İçmeye devam edeceksen seninle konuşmamı nasıl bekleyebilirsin?"

"İyi," diye bağırdı annem elindeki şarap kadehini fırlatarak. Parçalanan cam her yana dağılmış, içindeki kırmızı şarap yere saçılmıştı. "İçmeyeceğim."

Camın kırılmasıyla birlikte, hâlâ tuttuğum kapının önünde donup kalmıştım.

"Rachel!" diye bağırdı Jonathan. "Senin sorunun ne?!"

Kapıyı sessizce kapattım, fakat yeterince sessiz olmayı başaramamıştım.

"Sorunum işte o."

Annem beni işaret ediyordu. Bakışlarımı, annemin parmağından Jonathan'ın elleri belinde iğrenen duruşuna çevirirken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yüzündeki o nefret dolu bakışı hak etmek için ne yaptığımı anlamadan şaşkınlık içinde ağzımı açtım.

"Bunun Emma'yla bir ilgisi yok, o yüzden hiç başlama bile," dedi Jonathan.

"Neden ona böyle sesleniyorsun?" dedi birden. "Adı *Emily* onun. Ve tıpkı Derek'i elimden aldığı gibi seni de alacak."

Sözleri tenime diken gibi batmıştı. Bu düşmanca tavrın kaynağını bilemiyordum ama beni bir anda sersemletmişti. Donup kalmış, onu sakinleştirecek ya da kendimi savunacak kelimeleri bulamamıştım.

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok," dedi Jonathan. "Bunu dinlemek için burada durmayacağım."

Jonathan kapıdan çıkıp gitti.

Mutfakta kırılan diğer camların seslerini duyduğumda neredeyse en üst basamaktaydım.

"Lanet olsun Rachel!" diyerek geri döndü Jonathan. "İstediğin her olmadığında böyle çılgına dönemezsin."

"Beni bırakma," dedi ağlamaklı bir sesle. Sonra yeniden bir cam çıtırtısı duyuldu.

"Hareket etme," dedi Jonathan. "Cama basıyorsun."

Jonathan bir anda mutfağa girerek kollarında annemle dışarı çıktı. Annem başını onun omzuna yaslamış, yüzü yaşlar içindeydi.

"Kalacak mısın?" dedi yuvarlayarak. Jonathan cevap vermedi ama merdivenlerden çıkarak onun odasına girdi.

Göğsüm evdeki bu gerginlikten sıkışmış vaziyette bir nefes verdim. Onu yatağa yatırmasına yardım etmek için arkasından gitmeyi düşünsem de onunla yüzleşmeye hazır değildim. Bunun yerine, etraftaki dağınıklığa bakmak için aşağı indim. Kapı aralığında durdum ve başımı sallayarak mutfağa baktım. Zeminin çoğunu kaplayan şaraba basmamaya çalışarak dikkatli adımlarla şarap şişesinin kırık parçalarının üzerinden geçtim. Süpürgeyi almaya çalıştığım sırada telefonum çaldı.

Cebimden çıkardığımda arayanın Evan olduğunu gördüm. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Alo."

"Merhaba. Mesajını aldım. Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet," dedim olabildiğince rahat görünmeye çalışarak. "Annem ve Jonathan bir kavga daha ettiler, o yüzden onu eve getirmem gerekti. Her zamanki gibi gereğinden fazla dramatikleşti olay. Ben de bu yüzden onu bir süre dinlemek zorunda kaldım. Maçtan sonra görüşemediğimiz için üzgünüm."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Zaten yatağa girmek üzere, konuşup hallettik." Yalanım yüzünden midem bulanıyordu. Devam ettim. "Sizin orada birazcık da olsa görüşebilir miyiz? Seni görmeyi gerçekten çok istiyorum."

Beni tüketen bu duygulardan kurtulmayı o kadar çok istiyordum ki. Hem Evan'ın kollarında olmak tam da şu an ihtiyacım olan şeydi.

"Ah, ben, şey," diye geveledi Evan. Arkadan bağırışlar duyuluyordu.

"Hazır mısın?" diye sorduğunu duydum bir kızın. Sesi oldukça yakından geliyordu.

"Bir saniye," dedi Evan. Kızın kim olduğunu bildiğim için kalbim sıkıştı. "Ben, şey... Analise'e onu Jeff'in partisine götüreceğime dair söz vermiştim. Bu ilk partisi olacak ve burada pek fazla insan da tanımıyor. Ama bir başkasıyla gidebilir mi, bir bakarım. Bana müsaade ede–"

"Sorun yok," dedim göğsümdeki ağrıya rağmen. "Sen git. Hem ben de çok yorgunum zaten."

"Em, sen iyi misin gerçekten?"

Sesimden gerçek hislerimi anlamasın diye uğraşırken, "Evet, iyiyim," dedim güçlükle yutkunarak. "Aptalca bir geceydi ve gerçekten yorgunum. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Ne kadar uğraşsam da sesim titriyordu. Akan yaşları engellemek için gözlerimi yumdum.

"Tamam," dedi ve daha fazla konuşmadan telefonu kapattım. Mutfağın ortasında, elimde süpürgeyle öylece dikildim.

Kalbimdeki sancıya rağmen nefes almaya çalışıyordum.

Gözlerimi yeniden açmadan önce derin bir nefes alarak iyice hissizleşene kadar tüm duygularımdan kurtuldum. Sonra da annemin öfke nöbetinin kalıntılarını süpürmeye başladım.

"Dur sana yardım edeyim."

Arkamı döndüğümde Jonathan kapıda duruyordu. Kovaya sabun ve su doldurup dolapların üzerinden akan şarabı yerden silmeye başladığında ona cevap vermemiştim. Etrafı temizlerken hiç konuşmadık.

Kırık camlarla dolu poşeti çöpe atmak için dışarı çıktıktan sonra holdeki ikinci basamağın üzerine çöküp kaldım. Dirseklerimi dizime yaslamış, ellerimle yüzümü kapatmıştım. Duygusal olarak tükenmiş bir hâldeydim. Jonathan, mutfağın ışığını kapayarak yanıma oturdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum başımı kaldırmadan. "Onunla ilişkini bitirdin mi?"

"Onun bu hâliyle bunu yapmayacaktım," diye açıkladı usulca. "Bunlara şahit olduğun için çok üzgünüm. Aslında senle hiçbir ilgisi yoktu."

Başımı kaldırdı. "Bu gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o çok... kızgındı. Beni suçluyor sanırım ama ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Jonathan itiraz ederek başını salladı. "Bu, benimle Rachel arasında. Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ama onu terk edeceksin, değil mi?" dedim duygusuzca.

Jonathan bir süre sessiz kaldı. "Kalmamı ister misin?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi kıstım. Bana ne sorduğunu tam olarak bilmiyordum.

"Şimdi gidersem senin için daha mı zor olur... yani burada yaşamak?"

"Sen beni düşünme," dedim pek de ikna edici olmadan. "Zaten bu kalmak için doğru neden olmaz. Sonunda herkes için çok daha kötü olur. Seni atlatmak zorunda."

"Üzgünüm Emma," dedi sakince.

"Ben de," dedim derin bir nefes alarak. Beni kendine çeken anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. Kendimi toplayıp cevap vermeden önce bir dakika geçmişti.

"Sanırım bu gece yeterince dram yaşadım. O yüzden artık yatacağım."

"Ben de gitmeliyim," dedi benle birlikte ayağa kalkarken. Kapıyı açtığında, merdivenlerden çıkarken birden durdum.

"Güle güle Jonathan."

"Ben seni bırakmıyorum Emma," dedi. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler," dedim sesimden okunan yorgunlukla. Kapalı kapının ardından bakıp odama devam ettim. Battaniyeyi üzerime çektiğim sırada, telefonum gelen mesajla öttü. *Yoldayım, geliyorum.*

Yataktayım. Sabah görüşürüz.

Saat 10'da, bizde, OK?

OK.

Sabah kimseyi, hatta Evan'ı bile görmek istemeden yatağımın içine gömüldüm.

22. TERS YÜZ

Nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Ama bir de bakhm ki sabah olmuş. Kâbus görmeden geceyi geçirmiş olmak imkânsız görünüyordu –özellikle de battaniyeyi yeniden üzerime çektiğimde hâlâ yorgun olduğum düşünülürse. Ama onu da hatırlamıyordum.

Hazırlandığımda ev o her zamanki uğultular ve gıcırtılar haricinde esrarengiz bir şekilde sessizdi. Ön kapıyı arkamdan kapattığımda dahi herhangi bir hareket yoktu. Motoru çalıştırmadan önce bir dakika boyunca arabamda oturdum. Direksiyonu tutup gözümü eve diktim. Bana yapmam gerekeni ve işleri nasıl düzelteceğimi söylemesini bekliyordum sanki. Evse yalnızca bakışlarıma karşılık veriyor, herhangi bir şey yapmıyordu.

"Tabii," dedim kendi kendime, "şimdi susuyorsun." Derin bir nefes aldım ve kontağı çevirdim.

Mathewsların araç yoluna girdiğimde normalden daha çok araba gördüm. Vivian ve Evan'ın BMW'leri ile Stuart'ın Mercedes'i ve onun yanında siyah bir Lexus ve mavi bir Prius vardı. Uzun araç yolunun ortasına, diğer araçların çıkışını engelleyecek şekilde aracımı park ettim. Evan montunu alır almaz çıkacağımızı düşünüyordum.

Kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi. Bir daha çalıp bu kez daha uzun bekledim. Hâlâ kapıyı açmaya kimse gelmiyordu. Kapı kolunu usulca çevirerek içeri girdim ve mutfağa bakındım.

"Merhaba?" diye seslendim geniş mutfakta ilerlerken. O anda gülüşmeleri fark ettim. Dinlemek için bir an durduktan sonra koridordan yükselen seslere doğru ilerledim.

Uzun holdeki kapılardan biri, ben ne zaman gelsem hep kapalı olan o kapı aralıktı. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordum. Evan'ın sesini işittim.

"Sen hiç de garip değilsin," dedi Evan.

"İnan bana garip kavramının ne olduğunu Evan çok iyi bilir," dedi babası alaycı bir şekilde gülerek.

"Baba!" Evan neşeli bir tonla çıkışmıştı babasına. "O da garip değil."

"O tamamen bambaşka bir şey," dedi Stuart kıkırdayarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Tabii ki Analise'di bu.

Kapıyı çaldım. Kapıda göründüğüm anda tüm konuşmalar bir anda kesildi.

"Merhaba."

Şaşırmış yüzlerini teker teker inceledim ve oturdukları büyük masanın üzerindeki zarf yığınlarına baktım.

"Merhaba."

Evan, yüzünde büyüleyici bir gülümseme ile karşıladı beni. "Saat on oldu mu?" Başımı sallayarak onayladım. "Üzgünüm. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Yardım etmek ister misin? Anneme evden çıkmadan tüm bu zarfları dolduracağıma dair söz verdim. Bitirmek üzereyiz."

"Hmm."

Bakışlarımı Analise'in parıldayan gözlerinden yüzüme bile bakmayan Stuart'a çevirdim. "Şey... eşyalarımı ayarlamam lazım. Buraya gelebilmek için aceleyle arabaya atmıştım. Senin için de uygun olursa dışarıda buluşuruz."

"Olur, tabii," dedi Evan tereddütle. "İşim çok sürmez."

Başımı sallayarak yavaşça dışarı çıktım.

Bir şeyleri böldüğüm belliydi ve her ne yapıyorlarsa bunu garipliğimle mahvetmek istemedim. Stuart'ı gülerken gördü-

güme inanamıyordum. Onu daha önce gülümserken bile görmemiştim. Mutfak kapısını arkamdan kapattığımda sesleri ve kahkahaları da ardımda bıraktım.

Arabaya dönmek yerine garaja girdim. Özenle hazırlanmış sırt çantam arabanın arka koltuğunda duruyordu. Merdivenlerden çıkarak oyun odasına geçtim ve kendimi kanepenin üzerine bıraktım.

Uzanıp kirişli tavana diktim bakışlarımı.

Telefonuma bir mesaj gelmişti. *Bu sabah nasılsın?*

Yorgun. Ya sen?

Ben de. Dün gece için gerçekten çok üzgünüm. Rachel bugün nasıldı?

Onu görmedim.

Onunla konuşacağım. Dürüst davranacağım.

'Dürüst davranmak' ile ne kastettiğini tam anlayamadan mesajına baktım. Ben daha cevap vermeden arkamda bir ses duydum.

"İşte buradasın."

Sara merdivenlerin tepesinde duruyordu.

"Selam," dedim şaşkınlık içinde doğrularak. "Senin burada ne işin var?"

"Biz de bisiklet binmeye geleceğiz," diye açıkladı heyecan içinde.

"Harika," dedim ama sesim hiç heyecanlı çıkmamıştı.

Sara kuşkulu gözlerle bana baktı. "Bizi istemez misin? Yoksa Evan'la baş başa olmak mı istiyordun?"

"Hayır, hayır, gelmen harika olur."

Yüzümde zayıf bir gülümseme belirdi. Gerçekten de yanımızda başka insanlar olacak olmasını dert etmiyordum.

"Sen iyi değilsin," dedi kanepede yanıma gelerek. "Çıkar bakalım ağzındaki baklayı."

"Bir şey yok aslında. Sadece yorgunum. Annemle Jonathan dün gece kavga ettiler ve sanırım ayrıldılar..."

"Duydum," dedi Sara heyecanla. "Jill'in abarttığını düşünmüştüm."

Homurdandım. *Tabii ya. Jill kavganın büyük çoğunluğunu ön sıradan izlemişti ne de olsa.* "Başka bir şey söyledi mi?" diye sordum. Hikâyenin içki kısmının da ağzından dökülüp dökülmediğini öğrenmek istiyordum.

"Hayır," dedi Sara. "Neden? Başka bir şey de mi oldu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bir gece için zaten yeterince olay yaşandı."

"İşte bu yüzden bugün, tam da senin ihtiyacın olan şey," dedi, zıplayıp beni ayağa kaldırmadan hemen önce. "En yakın arkadaşın ve erkek arkadaşınla –ve tabii benim de erkek arkadaşımla– açık havada bir gün... Seni özledim. Bu hepimize iyi gelecek, Em."

"Haklısın," dedim, nihayet zorlamadan yüzümde beliren bir gülümseme ile.

Sara'nın ardından merdivenlerden indim. Anna'nın SUV'sini benim arabamın arkasına park etmişti ve Jared de bagajına iki sırt çantası yerleştiriyordu. Kendi çantamı da oraya koydum. Çantaları incelediğimde bir tane fazla olduğunu fark ettim.

"Ne? Ne yapacak dedin!" Sara son basamakta durmuş, verandada Evan'ın yanında neşe içinde duran Analise'e bakıyordu. Sara'nın verdiği tepkiden Analise'in yüzündeki gülümseme bir anda solmuştu. Neler olup bittiğini anlamak için yaklaştım.

"Hadi ama Sara," diye itiraz etti Evan. "Bir kişi daha olsa ne olur?"

Ne konuştuklarını anladığımda omuzlarım düştü. Evan, destek almak için bana bakıyordu. Kendimi gülümsemeye zorlayarak neşe içinde, "Analise, sen de geliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Sizin için uygun olur mu?" diye sordu bakışlarını benden Sara'ya çevirerek. Sara kıstığı gözleriyle bana bir bakış attı. İhanetimden pek memnun değildi. Sonra yapmacık bir gülümse-

me ile yeniden Analise'e döndü.

"Tabii," dedi zoraki bir hevesle. "Harika olur."

Bu aşırı tepkisine gülmemek elde değildi. "Jared, neden sen kullanmıyorsun? Böylece biz de Emma ile birlikte Analise'le biraz sohbet ederiz."

Anahtarları Jared'e fırlatmıştı bile.

Arabamı sokağa çektikten sonra SUV'nin arka koltuğuna geçtim ve Connecticut-New York sınırı boyunca güneye, dağların arasına doğru yola çıktık.

Doksan dakika boyunca Sara, Analise'in ifadesini aldı. Tabii bunu kendine has yöntemleriyle yapıyordu. Kahkahalar atıp aynı şeylerden hoşlandıklarını duyduğunda heyecanlanmış gibi davranıyordu. Ama arada bir de bana, *yok artık daha neler* bakışı fırlatarak sırıtmama neden oluyordu.

Parkurda, sırtımızda sırt çantalarıyla ilerliyorduk. Analise; Evan ve Jared'in yanından ayrılmayarak Sara ve beni arkada bırakıyordu. Belli ki *kız kıza* olmaktan sıkılmıştı.

Analise'in kıkırdayarak Evan'ın koluna dokunduğunu gördüğünde, "Neyi var bu kızın?" diye sordu Sara. "Gayet kibar gibi gözüküyor, ama ben... bunu bir türlü sevemiyorum."

Güldüm. Gereğinden yüksek sesle gülmüş olmalıyım çünkü öndeki üçlü bir anda dönüp bize bakmıştı.

"Emma!" diye azarladı Sara, bir yandan kıkırdayarak. "Yapma. Onun hakkında konuştuğumuzu zannedecek."

Gülümsemeye devam ediyor, duyulmamak için aramızdaki mesafeyi koruyordum. "Eminim onun hakkında konuştuğumuzu gayet iyi biliyordur."

"Bana göre fazla heyecanlı bir tip. Zavallı bir yavru köpek gibi."

"Senin için bile fazla heyecanlıysa bir sorun var demektir."

"Büyük bir sorun var hem de," dedi Sara gülerek. "Ve Evan'a bir kez daha dokunursa onu senin yerine bir gezintiye çıkarmak zorunda kalabilirim. Neden bundan rahatsız olmuyorsun

Em?"

"Ah, oluyorum," dedim. "Sadece aptal, kıskanç bir sevgili gibi davrandığımı sanıyordum. Öyle davranmak istemiyorum."

"Öyle davranmıyorsun," dedi beni ikna etmeye çalışarak. Ama bu, kendimi daha da kötü hissetmeme sebep olmuştu. "O kocaman kahverengi gözlerini de yanına alıp geri basmalı."

"Sara! Aman Tanrım!" dedim bir kahkaha atarak. Sara da bana katıldı.

"Neymiş bu kadar komik olan?" diye sordu, yetişmemiz için bizi bekleyen Evan.

"Sara!" dedim sonra gülümseyerek; yapmam gereken tek açıklama buymuş gibi.

Evan elimi tuttu ve Sara da Jared'e yetişmek için hızlanarak hemen koluna girdi. Tek başına kalan Analise ise parkurda ilerlerken bize bakmaktan kaçınmak için başını ağaçlardan aşağı indirmiyordu.

Bir dönemece yaklaştığımızda Evan, diğerlerinin gözden kaybolmasını bekleyerek önce yavaşladı sonra da tamamen durdu.

İçimde biriken kıskançlığı bir kenara bırakıp "Selam," dedim gülümseyerek. Bana doğru eğildi ve dudaklarının temasıyla kalbim çarpmaya başladı. "Uzun zamandır bunu yapmak istiyordum."

"Uzun zamandır bunu yapmana ihtiyacım vardı." Nefes nefeseydim.

"Dün geceden sonra nasılsın? Maçtaki tartışmayı duydum." Dikkatlice yüzümü inceliyordu.

"İzlemesi güçtü," diye itiraf ettim. "İçimden bir ses ayrılmak üzere olduklarını söylüyor ve ben de annemin kırılmasını istemiyorum."

"Biliyorum," dedi beni öperken. "O zaman bu gerilimden uzak kalmak sana iyi gelmiş olmalı, ha?"

Başımı onaylar gibi salladım. Evan ellerimi sıktı ve yola devam ettik. Analise'in varlığına rağmen ihtiyacım olan şey tam da buydu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bana yemeğimizi uzattıktan sonra yanımda bir kayanın üzerinden geçiyordu.

"Tabii," dedim sandviçimi açarken.

"O akşamki hırka mevzusu da neydi?"

Tam ısırırken bir an durdum. Bu durumun Evan'a nasıl görünmüş olabileceğini düşünmemiştim doğrusu. Sandviçimi aşağı indirerek "Bir yanlış anlaşılmaydı," dedim. Bir ısırık daha alırken Evan devam etmem için bekliyordu. Daha ne söyleyeceğimi düşünme fırsatım bile olmamıştı ki ekledim. "Benim hırkam değildi."

"Hıı," dedi Evan. Sandviçini açarak konuyu kapatmış ve şampiyonluk maçlarından önce ikimizin de önümüzdeki hafta son maçımıza çıkacağımızdan konuşmaya başlamıştı.

Sandviçimden bir ısırık daha almaya zorladım kendimi. İştahım kaçmıştı. Yalan söylemek midemi bulandırmıştı. Jonathan'ın hırkamı nasıl aldığını bilmiyordum. Ama nedendir bilinmez, bunu bir türlü Evan'a söyleyemiyordum.

Güneş ağaçların ardında batarken arabaya vardık. Evan ve ben arka koltuğa, Analise'in yanına geçtik. Özellikle aralarına oturdum. Aslında Analise gerçekten iyi bir kızdı. Ama Evan'a karşı bir şeyler hissettiği de açıktı. Ve bunu fark etmemiş gibi davranmayacaktım.

Kafamı Evan'ın göğsüne yaslayıp koluna girdim. Açık havanın rutubeti ile karışan o temiz kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım. Saçlarımı öperek parmaklarımla oynamaya başladı. Parmaklarını parmaklarım arasında gezdiriyor, avucumun içinde hafifçe daireler çiziyordu. İçimi gıdıklayan dokunuşları ile kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

~~~~~
~~~~~

Yanımda plajda yürüyüp elimi tutarken ben de yüzüne bakıyordum. Birkaç gündür tıraş olmamıştı. Kızıyla deniz kabuğu toplamıyor da kamp yapıyor gibi görünüyordu. Okyanus havası o koyu kahverengi saçlarını dağıtmış, ama yüzündeki gülümsemeye hiç dokunmamıştı. Gülümsemesiyle gözlerinin çevresindeki çizgiler kırışıyor, o ince kıvrımlar da gülümsüyordu.

Elimdeki plaj kovasını hafifçe sallıyordum. Gözlerim, yer dışında her yerde geziniyordu; kumları gagalamak için sahile inen kuşlarda, kayalıklara çarpan karanlık sularda, sonra yeniden rahat ve huzurlu görünen babanın yüzünde...

Durup, inci gibi parlayan beyaz bir kabuğu yerden almak için eğilerek "İşte güzel bir tane," dedi. "Sence bu nasıl Emma?" İncelemem için bana uzatmıştı.

Kabuğu aldım ve parmaklarımı o pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim.

"Bu harik–" Başımı kaldırdığımda orada yoktu. Etrafa ne kadar bakınsam da onu göremedim.

"Emma?" diye fısıldadı o yumuşak ses kulağıma. "Emma, eve geldik."

Panik içinde gözlerimi açtım. Hâlâ Evan'ın kollarındaydım ama boş arabanın içi sessiz ve karanlıktı. Derin bir nefes alıp doğrulmak üzere gerindim.

Elimi bırakmadan, "Keşke seni uyandırmak zorunda kalmasaydım," dedi Evan usulca. "Öyle huzurlu görünüyordun ki. Bu aralar çok fazla uyuyamıyorsun sanırım."

"Pek uyuyamıyorum," diye itiraf ettim. "Yolculuk boyunca uyuduğuma inanamıyorum. Herkes gitti mi?"

"Sara ve Jared içerideler."

Araba kapısını açarak inmem için tuttu.

Evan'la birlikte mutfaktan içeri adımımızı attığımızda, "Bu gece bizde kalmak ister misin?" diye sordu Sara.

Annemle Jonathan arasında olanlara gereğinden fazla şahit olduğumu düşünerek bu gece her ne olacaksa onları baş başa bırakmaya karar verdiğim için "Tabii," dedim.

Vedalaştıktan sonra Sara beni bizim eve kadar takip etti. Jonathan'ın kamyonetini evin önünde gördüğümde, arabayı eve bırakmayı planladığım için sokağa park ettim. Eve girip hızlıca ertesi gün lazım olacak kitaplarımı ve kıyafetlerimi kapmalıydım. Neyle karşılaşacağımdan habersiz, bir an için Sara'nın arabasına atlayıp eşyaları unutmak istesem de bitirmem gereken ödevlerim olduğu aklıma geldi.

"Hemen gelirim," dedim arabadan inmeden önce. Ön kapıda durup bir an tereddüt ettim. Seslerini duymuyordum. Sadece yükselen bir müzik sesi vardı. Alt kat karanlık olduğu için annemin odasında olduklarını varsaydım.

Derin bir nefes alarak yavaşça kapıyı araladım. Onlar eve geldiğimi fark etmeden bir an önce girip çıkmak istiyordum. Kapıyı kapayarak merdivenlere odaklandım. *Sadece eşyalarımı alıp çıkacağım,* dedim kendi kendime.

Merdivenlerin ortasında basamaklardan biri gıcırdadığında yüzümü ekşittim. Birden donup kaldım ve dinlemeye başladım. Hoparlörden gelen müzik sesi evi dolduruyordu ama sonra bir şey daha duydum... *bir inleme miydi?* Merdivenlerde arkamı dönerken nefesimi tuttum.

Nefes sesleri giderek artıyordu. Kanepede bir kıpırtı vardı. Karanlığa odaklanıp birbirine dolanan bacaklarını gördüğümde ağzım açık kaldı. Bakışlarımı kaçıramadan öylece kalakaldım. Vücudunu görebiliyordum. Annem sırtını tutarken onun da kasları hafifçe dalgalanıyordu.

Jonathan inlemeye başladığında ben de bir anda kendime gelerek merdivenlerden resmen uçarak aşağı indim ve evden çıktım. Kapıyı arkamdan çarparak Sara'nın arabasına koştum.

"Ne oldu? Eşyaların nerede?" diye sordu Sara panikle.

"Alamadım..."

Nefes nefese kalmıştım. Zihnime kazınan görüntüyle sakinleşmeye çalışıyordum. Bu görüntüyü uzaklaştırmak istesem de yapamıyordum.

"Kavga mı ediyorlar?" diye sordu Sara endişeli bir şekilde.

"Hayır," dedim hemen. "Kavga etmiyorlar."

"Aman Tanrım," dedi Sara. "Olamaz. Onlar şey yaparken girmiş olamazsın..." Yüzünde şaşkınlıkla dolu bir ifadeyle gülüyordu.

Başımı koltuğun arkasına yasladım. "Aynen," dedim bir nefeste. "Sanırım ayrılmamışlar."

Sara daha da şiddetle gülmeye başladı. Uzaklaşırken eve baktığımda üzerimde bir huzursuzluk vardı.

23. SINIRLAR

"Daha iyi misin?" diye sordu ertesi gün kahvaltıda. Ailesi çoktan işe gitmişti. Yani evde yalnızdık.

Aklımda hâlâ annemle Jonathan'ı yakaladığım o uygunsuz pozisyonun görüntüsü ile başımı salladım.

"İkisinin yüzüne de bakabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandım. Sara, yaşadığım travmadan keyiflenerek yine gülmeye başladı.

"Sara Jonathan'ın kalçalarını gördüm, hem de çıplak ve annemin üzerinde! Bunu gördükten sonra cidden terapiye dönmem gerekebilir." Kafamı bağladığım kollarımın üzerine düşürdüm.

Yüzüne yayılan kocaman bir gülümseme ile hayallere dalarak "Muhteşem kalçaları olduğuna eminim," dedi Sara.

Kıpkırmızı olan yanaklarımla dehşet içinde ona baktım. Tepkim onu daha da güldürmüştü.

"California'da şu üniversiteli çocukların önünde düştüğünden beri bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum." Artık karnını tutuyordu.

"Beni işkence çekerken ya da kendimi küçük düşürdüğüm anlarda görmeye bayılıyorsun, değil mi?" diye sordum surat asarak. "Çok iyi bir dostsun gerçekten de!"

"Kapa çeneni." Hâlâ kıkırdıyor ama bunu gizlemeye çalışıyordu. "Bu olay cidden çok komik ama."

"Annemle erkek arkadaşını basmak tabii ki korkunç derece-

de komik. Ama ondan ayrılıyor olması gerekiyordu. Bu hiç de iyi bir şey değil."

"Barışmışlar işte," dedi Sara omuz silkerek. "Çiftler her zaman kavga eder ve sonra da barışırlar. Ne önemi var ki?"

"USC'de yüksek lisansa başlamak için buradan ayrılacak," diye açıkladım. "Annem de ona âşık."

"Annen biliyor mu?"

"Evet," dedim, "ama o ayrılana kadar birlikteliğini sürdürmek istiyor."

"Bu niye kötü olsun ki?" Endişelerimi anlamadığı belliydi.

"O ayrıldığında ben de burada olmayacağım," diye devam ettim.

"Ve sen de annenin yalnız kalmasından korkuyorsun."

Onaylayarak başımı salladım ve gözlerimde biriken yaşları engellemek için dudağımı ısırdım. Annemin yaşayacağı o kimsesiz ızdırabı düşününce midem korkudan altüst olmuştu. Bunu bensiz yaşamasını istemiyordum.

~~~~~

Sara ile ilk işimiz bizim eve giderek kitaplarımı almaktı. Şans eseri ev boştu. O gün boyunca annemi de Jonathan'ı da görmemiş, odamda oturmuştum.

Ertesi gün okul için evden çıktığımda da zamanlamamın mükemmel olduğunu düşünüyordum. Annem evden çıktıktan sonra odamdan çıkmıştım. Ama merdivenlerden aşağı indiğimde buzdolabı kapısının kapandığını duydum ve Jonathan'ın hâlâ evde olduğunu fark ettim. Öfke içinde durdum birden. Ben okula giderken o hiç evde olmazdı.

Merdivenlerden inmeye devam edip kapıyı arkamdan kapatmıştım ki seslendiğini duydum. "Emma!"

Konuşmak bir yana onu görmek bile istemediğim için hızlanarak devam ettim. Jonathan elinde bir fincan kahve ve omzun-
~~~~~

daki laptop ile ön kapıdan çıktı. Ben hafif bir tereddütle kapımı açarken o da bana doğru bakıyordu. Göz temasından kaçınıp arabama bindiğimde o da kendi kamyonetine yöneldi.

Kontağı çevirdim ve... hiçbir şey olmadı.

Gaz verip yeniden kontağı çevirerek "Olamaz," diye homurdandım. Araba çalışmıyordu. Olduğum yere çöküp kafamı direksiyona gömdüm.

Jonathan araç yolunun sonunda frene bastı. Bense arabamda, onu görmezden gelerek kendi kendime küfürler savuruyordum. Bu sabah ihtiyacım olan son şeydi bu.

Pencereme vurduğunda camı indirmek zorunda kaldım.

"İyi misin?"

"Hayır," dedim hâlâ yüzüne bakamadan. "Arabam çalışmıyor."

"Ben seni bırakırım," dedi. "Sonra bir ara bakarız."

Saatime bakarken tereddüt ettim. Sara ve Evan'ın çoktan yola çıktıklarını bildiğimden beni almak için onca yolu geri dönmeleri saçma olacaktı.

"Lütfen, sadece seni okula bırakmama müsaade et," diye tekrarladı Jonathan ben cevap vermeyince.

"Pekâlâ," dedim homurdanarak. Arabamdan indikten sonra öfkeyle kapımı çarptım.

Koltuğa oturmadan önce çantamı yere fırlattım. Kapıyı kapatıp emniyet kemerini taktım. Onu görmezden gelmeye kararlıydım.

Sokaktan ve mahalleden tek kelime etmeden çıktık.

Sonunda gergin sessizlik dayanılmaz bir boyuta ulaştığında, radyonun sesini kısarak "Bu konuda konuşabilir miyiz?" dedi Jonathan.

"Hayır," dedim sertçe. "Kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyorum." Ve sadece on saniye sonra ona dönüp bağırdım. "Bunu ona neden yapıyorsun Jonathan? Anlamıyorum!"

"Ben... biliyorum," dedi geveleyerek. "Bitiremedim. Bunun

işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum."

"Yani onu kendine daha da âşık ederek gitmeden hemen önce terk etmeyi tercih ediyorsun. Gerçekten harika!" dedim, her bir kelime ile daha da yükselen öfkemle.

"Emma, lütfen bana kızma," diye yalvardı. "İstediğim bu değil, gerçekten. Sadece... sadece buna hazır değildim."

"Kaçınılmaz olanı ertelemenin ona bir faydası yok," dedim sert bir şekilde. "Bu ona acı veriyor. Onu sonsuza dek koruyamazsın. Fazla üzerine düşüyorsun."

Yan gözle bana bakarak "Ve sen düşmüyorsun, öyle mi?" dedi tezimi çürütmek için.

Kendimi savunmak için tam konuşacaktım ki ağzımdan tek kelime çıkmadı. Gerçekte ne söylemek istediğini anlamamıştım. Sesi daha da yükselerek devam etti. "Emma, o sinir krizi geçirdiğinde arkasını topluyorsun, sorumsuz davrandığı anlarda onu yatıştırıyorsun ve şu geçen gece seni resmen hayatını mahvetmekle suçladı. Yine de, sen de onu en az benim kadar koruyorsun."

Yüzüne bakmaya devam ediyordum.

"Üzgünüm," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Bunu söylememeliydim."

Sözcüklerini hazmetmek için bekledim.

Okulun otoparkına geldiğimizde binanın çevresindeki kaldırımın önünde durdu. Kontağı kapatırken bana döndü. Kahverengi gözleri özür diler bir vaziyette bana bakıyordu. "Peki, bunu nasıl düzelteceğiz?" diye sordum somurtarak. "Onunla sevişmenin dışında tabii."

Kelimeler bir anda hiç de istemediğim şekilde çıkmıştı ağzımdan.

"Ah," dedi Jonathan kekeleyerek. Tüm yüzüne bir şaşkınlık yayılmıştı. "Onu hiç görmemeliydin. Çok üzgünüm."

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı yere indirdim. Göğsümde bir alev yükseliyor, hareketleri beni makul sınırların ötesinde

rahatsız ediyordu. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Haklısın," dedi serinkanlı bir şekilde. "Onunla her şeyi bitirmeliyim."

Söylediklerine tam olarak ikna olmadan gözlerimi ona çevirdim.

"Hâlâ doğum gününden sonrayı beklemeli miyim?"

Homurdandım. Bunu düşünmemiştim. "Bilmiyorum."

Gözlerimiz bir çözüm bulmak için kesişti fakat gereğinden uzun baktığımızı anladığımda hemen başımı çevirdim.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim." Çantamı almak için eğildiğim sırada aklıma geldi. "Hırkam?"

"Efendim?" dedi Jonathan; ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Hırkamla ne yapıyordun?" diye sordum.

Jonathan yüzümdeki ifadeyi çözmek için bir an durdu.

"Bir süre önce sabah işe gitmek için evden çıktığım sırada, onu verandadaki sandalyenin üzerinde buldum. Rachel'ın olduğunu sandım. Gerçekten aldığımı bile unutmuştum."

Suçlayıcı sorumdan ötürü kıpkırmızı bir hâlde, "Hmm," dedim. *Neyi ima etmeye çalışıyordum ki? Belki de yaşanan tüm bu olaylar aşırı tepkiler vermeme yol açmıştı.* Kapı koluna uzandığımda, birkaç araba ileride kendi arabasından inmekte olan Evan'ı gördüm. Onu görmek yüzümü güldürmüştü. Sonra yolcu kapısından Analise çıktı. Kalbim durmuş, yüzümdeki gülümseme bir anda silinmişti.

Ruh hâlimdeki anlık değişimi fark ederek "İyi misin?" diye sordu Jonathan. Bense tek kelime etmeden hareketsiz duruyordum. "Emma?"

"Evet, iyiyim," dedim güçlükle. Çantamı tuttum ve kapıyı açtım.

"Emma."

Jonathan aşağı inmeden beni durdurmuştu. İtirafını yapmadan önce gözleri uzun bir süre beni esir aldı. "Kalmaya karar

vermemin sebebi o değil."

Ben tam ne demek istediğini soracaktım ki "Emma?" diye seslendi Evan. Bir saniye tereddüt ettim ama aşağı inmem gerektiğini biliyordum.

"Teşekkürler," dedim zar zor. Kamyonetten inerek kapıyı arkamdan kapattım.

Jonathan uzaklaşırken Evan yanımda belirmişti.

Gözlerini kıstı. "Bu Jonathan mıydı?" Elimi bulup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

"Sabah arabam çalışmadı da," diye açıkladım. Yanında Analise'i gördüğümü unutmaya çalışıyordum.

"Daha sonra bakmamı ister misin?"

"Sorun değil," dedim. "Jonathan daha sonra ilgileneceğini söyledi ama yine de teşekkürler."

Evan hafifçe başını sallarken sokaktan çıkmakta olan Jonathan'ın kamyonetini izliyordu.

Kafasını sokup beni o kör edici gülüşüyle karşılarken, "Merhaba Emma," dedi Analise neşe içinde.

"Merhaba Analise," dedim sakince. "Araban nerede?"

"Evan'la birlikte okuldan sonra Vivian için bir iş yapıyoruz. Bu yüzden birlikte gidip gelmenin daha mantıklı olacağını düşündük," diye açıkladı Analise. Onu dinlerken âdeta ayağımın altındaki toprak kayıyordu. Evan'ın, yüzümdeki hayrete düşmüş ifadeyi gördüğü belliydi.

"Harika," demekle yetindim. Evan benle birlikte yürürken Analise de kendi dolabına döndü.

"Sen üzgünsün," dedi Evan, Analise bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Hayır," diye mırıldandım yüzüne bakmadan. "Sadece arabam yüzünden biraz canım sıkıldı."

"Günaydın," diye araya girdi Sara. "Nasılsınız..." Bir anda susup bakışlarını benden Evan'a çevirdi. "Hmm... Sabahları pek iyi olmadığınızı görebiliyorum. Sonra görüşürüz."

Başını sallayarak sınıfa yöneldi.

Dolabımdan kitaplarımı aldım. Analise'le geçirdiği zamanların çokluğu yüzünden ne kadar rahatsız olduğumu belli etmeden yüzüne bakamıyordum Evan'ın.

"Em, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Derse girmeliyim," dedim hemen yanından geçerek. *Bu sabah berbat geçiyordu. Sadece bugünün bir an önce bitmesini istiyordum ama daha neredeyse yeni başlamıştı.*

Sara'yı köşede beni beklerken buldum. "Bu gece size geliyorum. Tüm şu Analise mevzusunu bir konuşalım."

"Pekâlâ," dedim derin bir iç çekerek. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Analise bir anda gelip öğle yemeğinde yanımıza oturduğunda da günüm güzelleşmemişti. Sara, tüm sınırları aşıyormuş gibi, inanamaz gözlerle ona bakıyordu. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki yalvaran gözlerle baktım ona ve "Yapma," diye fısıldadım.

"Emin misin?" Evan, Analise'le arama oturduğu sırada başımı sallayarak onayladım.

Analise bir anda konuşmaya başlayana dek masada garip bir sessizlik hâkimdi.

"Yemekler, dün gece Bayan Timminslarda yediğimizden daha iyi görünüyor, değil mi?" Ardından hafif bir kahkaha atmıştı. "Gördüğüm en ilginç tavuktu o. Görmeliydin Emma. Sanırım griydi, değil mi Evan?"

Hareket edemedim. Evan'ın beni izlediğini biliyordum, ama öylece kalakaldım.

"Ne yemeği?" diye sordu Sara bana bakarak. Konuşmamı için yalvarıyor gibiydi.

Yanlış bir şey söylemiş olabileceğini anlayarak "Ah, şu işle ilgili yemeklerden biri işte," dedi Analise gergin bir gülüşle.

"Nasıl geçti?" diye sordum meraklı görünmeye çalışarak. Zoraki bir de gülümseme yerleştirmiştim yüzüme.

Analise tereddüt etti. Samimi miyim yoksa kafasını mı koparmak istiyorum pek anlayamamıştı.

"Aslında oldukça güzeldi. Stuart ve Vivian öyle tatlılar ki işi kolaylaştırdılar. Ve Evan da herkesle konuşabiliyor; beni bir sürü insanla tanıştırdı. Yani korktuğum kadar kötü değildi. Aslında bayağı güzel vakit geçirdik."

Masadan kalkıp hızla oradan uzaklaştım. Evan bana yetiştiğinde daha koridora henüz çıkmıştım.

"Babamın işiyle ilgili aptal bir yemekti sadece," diye açıkladı aceleyle.

"Tabii."

Önemsiz bir şeymiş gibi cevaplamış, yanımda olup olmadığını umursamadan yürümeye devam etmiştim. Dışarıdan umursamaz görünüyordum ama içim parça parçaydı. Kusacağımı sandım.

"Em, dur," diye yalvardı. "Lütfen, dinle beni."

Bir anda dönerek tüm dikkatim ve soğukluğumla onu dinlemek üzere durdum. Gözlerimi gördüğünde bir anda geri çekildi.

"Annem, Laura'nın, babamın firmasında çalışan bazı potansiyel müşterilerle tanışmasını istiyordu," diye açıkladı sakince. "Analise de yalnızca annesiyle birlikte geldi. Göründüğü kadar kötü değil."

Arkamı dönüp yeniden yürümeye başladım. Mantıklı düşünmemi engelleyen öfkeyle boğuluyordum. Yalnızca hissedebiliyor ama düşünemiyordum. Ve eğer ağzımı açarsam söyleyeceğim şeylerden pişman olacağımı adım gibi biliyordum.

"Hem sen o yemeklerden nefret edersin," diye seslendi arkamdan.

Bir anda döndüm. "Bir zamanlar sen de," dedim ve onu geride bırakarak uzaklaştım.

Kendi kendime Evan'ın, Analise'i o yemeğe nasıl götürdü-

ğü hakkında söylenip üst raftaki kitapları alırken Jill, "Hey, Emma," dedi dolabımın yanından. "Rachel nasıl?"

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Suratına bir tokat indirmemek için kendimi zor tutuyordum. Kendi işine bakmasını söylemek istiyordum. Ama bunun yerine, öfkemi yenerek "İyi," dedim.

"İçkiyle ilgili kimseye bir şey söylemedik," dedi sonra. Sesi alçaktı; duyulmamaya özen gösteriyordu. Sözleri bana garip gelmişti. Gözlerim sorgular biçimde küçüldü. Anlayışla bana bakıyordu. Sonra bir anda anladım. *Aman Tanrım. Annemin bir alkolik olduğunu düşünüyor.*

Sıcaklık tüm yüzüme yayılırken, "Teşekkürler," dedim başımı çevirerek.

"Yaptığımız şeyi yapmamalıydık," diye devam etti. "Casey ve ben. Bunun için özür dilerim."

"Tamam, pekâlâ," diye geveledim. Mideme kramplar giriyordu.

"Eğer konuşmak istersen," diye başladı beni avutmaya çalışarak. Bense arkamı dönüp olabildiğince hızlı koşarak ondan uzaklaşmak istiyordum.

"Tamam," dedim aceleyle. "Antrenmanda görüşürüz. Şimdi derse girmem gerek."

Huzursuz bir şekilde, "Ah, tabii," dedi hafifçe pembeleşmiş yanaklarıyla.

İnsanlar yüzümün kızarıklığını görmesinler diye başım önde, hızla yürüyerek uzaklaştım.

Daha fazla böyle inkâr içinde yaşayamazdım. Bunu fark etmem için Jill'in ağzından dökülen o kelimeler yetmişti. Annem iyi olduğuna dair verdiği sözlere rağmen iyi değildi ve benim artık gerçekle yüzleşme zamanım gelmişti. Ona inanmayı o kadar çok istemiştim ki kendimi, yalnızca üzgün ya da mutsuz olduğunda içtiğine ve bunda da bir sorun olmadığına inandırmıştım. *Sorun yok muydu gerçekten de? Neyim vardı benim böyle?*

~~~~~

Sara ile antrenmandan sonra eve girdiğimizde, "Selam kızlar," diye seslendi annem mutfaktan.

Çantasını merdivenlerin sonuna bırakıp, mutfağa girerek "Selam Rachel," dedi Sara. Bir anda onunla yüzleşmekten korkarak ben de Sara'yı takip ettim. Sanki onu ilk kez görüyordum. Sebzeleri keserken, tezgâhta duran şarap kadehine takıldı gözüm. Bu görüntü göğsümü sıkıştırmıştı.

Kadehi kaldırarak bir yudum aldı. "Yemeğe kalacak mısın?"

"Çok kalmayacağım," dedi Sara. "Emma'yı eve getirdim, biraz durup çıkacağım."

"Ah, pekâlâ," dedi annem. "Jonathan, araban için yeni bir akü almaya gitti."

"Harika," dedim duygusuz bir tonla. "Neyse, biz yukarıdayız."

"Şey... Sara," diye seslendi annem mutfaktan çıkmak üzereyken. "Cumartesi günü doğum günüm. Arkadaşlarım da gelecek. Sen de gelsen çok güzel olurdu, yani Emily için. Poker oynayıp müzik dinleyeceğiz; ne dersin?"

"Tabii, harika olur," dedi Sara.

"Gerçekten mi?" Annemin gözleri bir anda parlamıştı. "Burada olacağın için çok mutluyum. Bunun eğlenceli bir parti olmasını istiyorum."

"Öyle olacak," dedi Sara. "Herhangi bir şey getirmemi ya da yardımcı olmamı istersen lütfen çekinme, söyle."

"Tabii, söylerim."

Bu partinin onun için ne kadar önemli olduğunu yeni anlamıştım. Son birkaç günde yaşanan şeyler düşünülünce tek istediğim mutlu olmasıydı.

"Evan'da ödünç alabileceğimiz bir poker masası vardı sanırım," dedim.
~~~~~

"Bu muhteşem olur," dedi keyifle. "Teşekkürler."

Sara'nın arkasından merdivenleri tırmanmadan hemen önce, "Önemli değil," dedim gülümseyerek.

Odama döndüğümde telefonumu çıkarıp Jonathan'a bir mesaj attım. *Doğum gününün geçmesini bekle. Ve beni düşünme.*

Sara kapıyı kapatıp yatağıma oturduğu sırada ben de montumun fermuarını açıp onu masamın yanındaki sandalyenin üzerine astım. Telefonum Jonathan'dan gelen mesajla öttü. *Tamam. Ama düşünüyorum, elimde değil.*

Yanaklarım bir anda kızarınca telefonu hemen cebime soktum.

"Pekâlâ. Ona söylemen gereken bir şey var," dedi Sara ben daha oturmadan. "Ona bu kızla daha fazla takılmayacağını söylemelisin."

Annemin partisinde bizi bekleyen potansiyel felaketler hakkında endişelenmeye başlamıştım –Sara ve Evan'ın verecekleri tepki hakkında da. Belki sadece, bazen yaptığı gibi hafif çakır keyif olur ve biraz yüksek sesle konuşarak bir parça utanç verici yorumlar yapardı. Bununla baş edebilirdim herhâlde.

"Emma!"

"Ah, efendim?" dedim dikkatimi yeniden Sara'ya vererek.

"Analise'in istilasından bahsediyorum," diye vurguladı. "Neyin var senin böyle? Söylediklerimi duydun mu?"

"Evet," diye cevapladım hemen. "Sınırları koymalıyım."

"Hayır," diye düzeltti beni. "Evan sınırları koymalı. Çevresinde sürekli onu gözleyen takıntılı bir kızla dolaşıp sonra da senden, hiçbir şey yokmuş gibi davranan sevgi dolu bir kız arkadaş olmanı bekleyemez."

"Doğru," diye katıldım. Ama sesimde Sara'nın aradığı o heves yoktu. Hayal kırıklığına uğramış gözlerle bön bön bakıyordu. "Ama ya aşırı tepki veriyorsam?" diye sordum yanında yatağa uzanarak.

"Aşırı tepki mi? Hmm... tüm okul *onlardan* bahsediyor. Ge-

çen cuma birlikte bir partiye gitmişler. Kız hep Evanların evinde ve sabahları da onu okula Evan getiriyor. Daha çok şey gibiler–"

"Pekâlâ," diye araya girdim. *Detayları duymaya ihtiyacım yoktu.* "Anladım. Onunla konuşacağım."

"Neden bu konuda seni ben zorluyormuşum gibi hissediyorum?" diye sordu endişeyle. "Bugün öğle yemeğinde delirip gittiğini hatırlamıyor musun? Analise akşam yemeğinden bahsettiğinde yüzünde beliren o ifadeyi gördüm, Em."

Bu konudan bahsedilmesi bile dişlerimi sıkmama neden olmuştu. "Evet. Onunla konuşacağım."

"Tamam. Şimdi gitmem gerek. Annem yemek için beni bekliyor. Yarın görüşürüz," dedi Sara, eşyalarını alıp kapıyı açarken.

Merdivenlerin başında Evan belirdi birden. Sara aniden durdu. "Ah, selam Evan."

"Selam Sara."

Sara, Evan'ın yanından alelacele geçerek bana bir *iyi-şanslar* bakışı attıktan sonra merdivenlerden indi.

Evan odamın önünde tereddütle bekliyordu. "Selam," dedi usulca kapıyı arkasından kapatırken.

"Selam," dedim zar zor duyulan sesimle. Kucağıma bir yastık koyarak yatağımın başına dayandım.

Evan da yatağımın ucuna oturdu. Aramızdaki bu gerilim beni nefessiz bırakıyordu.

"Seni o akşam yemeğine davet etmeliydim," diye başladı. "Sanırım onlardan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için etmedim ama seçim hakkını yine de sana bırakmalıydım."

"Konu yalnızca bu yemek değil," dedim tükenmiş bir nefes vererek. "Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun ve ben... bundan hiç hoşlanmıyorum Evan. Bu kadar basit."

"Em, ben ona düşündüğün gözle bakmıyorum ki. Yemin ederim. Benim küçük kardeşim gibi."

Ona inanmam için bakışlarıyla âdeta yalvarıyordu.

"Sen onu böyle görüyor olabilirsin ama Evan... o senden hoşlanıyor. Bunu fark etmemiş olamazsın."

"Biliyorum," dedi bir iç çekerek. "Bunun olmasını istememiştim. Sadece kendini yalnız hissetmemesini istedim. Burada yeni olduğu için. Çünkü bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum."

Sözleri içime işlemiş, kalbimi doldurmuştu. Gerçeği söylediğini biliyordum. Çünkü Evan tam da böyle biriydi.

"Evan, sen benim tanıdığım en düşünceli insansın ve ben de bu yüzden seni seviyorum. Ama ona bazı sınırlar koymalısın."

"Koyacağım," dedi bana yaklaşarak. Yanıma ulaşana kadar yatakta ilerlerken, "Şey... sen az önce beni hâlâ sevdiğini mi söylemiştin?" diye sordu alayla.

"Evet," dedim, kendimi gülmemeye zorlayarak. "Öyle hoppa bir kız gelip de–"

"Emma!" dedi Evan şaşkınlık içinde.

"Özür dilerim," dedim sırıtarak. "Tamam, iyi biri. Ben sadece–"

Daha cümlemi tamamlayamadan dudaklarıma yapışmıştı bile. Birdenbire Analise'in hiçbir önemi kalmamıştı. Kollarını boynuna sararak onu kendime doğru çektim. Yavaş yavaş sırtımı dayadığım yerden kayarak sırtüstü uzandım. Evan da kucağımdaki yastığı aramızdan çekmişti.

Hızlı öpüşleri dudaklarımdan boynuma iniyordu. Elini karnımdan bel çukuruma doğru kaydırarak üzerime çıktı. Bana doğru yeniden yaklaştığında dizlerimi gevşeterek bacaklarımı ona sardım.

Öpüşmemiz daha da tutkulu bir hâl aldığında nefes alıp verişlerimiz de hızlanmıştı. Elimi onun o sıkı ve sert sırt kaslarında dolaştırırken tişörtünü ucundan tutup yukarı sıyırdım.

Bir anda kapım açıldı. "Arabanı hallettim..."

Evan hemen yuvarlanarak üzerimden kalktı. Ben de toparlanıp saçımı düzeltirken Jonathan'ın o kocaman gözlerine ve açık kalmış ağzına baktım.

"Üzgünüm, kapıyı çalmalıydım," dedi tek bir nefeste, sonra hemen kapıyı kapattı.

"Hmm... *sınırlar* mı diyorduk en son?" diye sordu Evan yanımdan.

"Evet," dedim gözlerim kapıya dikili hâlde.

24. MUTLU YILLAR

Annem mutfak tezgâhına çıkardığı kâselere cips paketlerini ve sosları boşaltıp dans ederken, "Endişe etmeli miyim?" diye sordum sessizce.

Aynı manzarayı yanı başımda izlemekte olan Jonathan ise "Dürüst olayım mı?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim gergin bir hâlde.

"Muhtemelen etmelisin."

Bu dürüstlüğü midemi altüst etmişti. Yenilgiyle derin bir of çekerek "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Selam."

Sara ön kapıdan girdiğinde beni neşeyle selamladı. Ona doğru dönerken yüzümdeki endişeli ifadeyi bir gülümsemenin arkasına gizledim.

"Selam," diye karşılık verdim hemen.

Misafirimize sarılmak için yanımdan sürtünerek geçerken, "Sara!" diye haykırdı annem.

Sara da bu kucaklamaya, "Mutlu yıllar Rachel," diyerek karşılık verdi. Annemin omzunun üzerinden bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Yalnızca omuzlarımı silktim.

Annemin kollarından kendini kurtarır kurtarmaz, "Sana bir şey getirdim," dedi Sara. Çantasını açtı ve içinden sıkıca paketlenmiş, bir deste kart büyüklüğündeki paketi çıkardı.

"Çok tatlısın."

Annem bir an bile tereddüt etmeden paketi açtı ve kutunun

içindeki kolyeyi çıkardı. Zarif gümüş zinciri önünde tutuyordu.

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Güle güle kullan," dedi Sara montunu çıkardığı sırada.

"Sara sen yemek yapmayı biliyor olmalısın," dedi annem, kolyeyi boynuna takarken.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Sara. "Annem beni cesaretlendirmeye çalışıyor ama henüz işe yaradığını söyleyemem."

"Neyiniz var sizin böyle?" diye sordu annem başını sallayarak. Sonra da malzemeleri dolaptan çıkarmak için mutfağa döndü. "Anna'yı bu konuda biraz sıkıştırmam gerekecek. Üniversiteye gittiğinde ne yapacaksın?"

Kapı çalınmıştı. Sara ile birlikte kâseleri oturma odasına taşırken Jonathan da kapıyı açmaya gitti.

Jared elinde bir şişe şarapla içeri girdi. Şişeyi görür görmez bir anda nefesim kesildi.

"Şey... merhaba," dedi annem ona gülümseyerek.

"Rachel, bu Jared," diye açıkladı Sara, Jared'in koluna girerek.

Jared ise "Mutlu yıllar," diyerek şişeyi anneme uzattı.

Şişeyi elinden alırken, "En sevdiğim," dedi mutlulukla. "Teşekkürler."

"Evan nerede?" diye sordum. Araç yolunu inceliyordum. Onu göremeyince kapıyı kapattım.

Annem ve Sara'nın ardından mutfağa girerken, "O kendi arabasıyla gelecek," diye açıkladı Jared. "Birazdan burada olur."

Evan'ın hemen gelmesini umarak holde beklemeye başladım. Yemek yapmaya zorlanacağımdan korkarak mutfağın yakınında olmak istemiyordum.

Tortillaları tavaya dizerken, "Evan'la arkadaş mısınız?" diye sordu annem Jared'e.

"Ben ağabeyiyim," diye açıkladı Jared mutfak kapısında dikilerek.

Kaslı yapısını ve kulaklarının üzerine düşen sarı saçlarını incelerken, "Bunu asla tahmin edemezdim," dedi annem. "Siz de Emily'yle benim kadar farklısınız." Bir kahkaha attı. Jared de gülümsedi. "O hâlde sen kesin yemek yapmayı biliyorsundur."

Sara'ya bakarak "Pek sayılmaz," diye itiraf etti Jared. Belli ki annemi daha çözememişti. "Kardeşimle ben hemen her konuda birbirimizin tersiyiz diyebilirim. Size yardım edebileceğim başka bir şey olur mu?"

"Margarita yapmayı biliyor musun?"

"İşte bunu yapabilirim," dedi Jared ve hemen mutfağa girdi.

"Harika," diye mırıldandım kendi kendime.

Kapı hafifçe çalınarak aralandığında Evan, elinde taşıdığı poker masasıyla göründü.

"Dur sana yardım edeyim," dedi Jonathan, masayı almak için oturma odasından çıkarak. Evan da iki kolunda katlanan sandalyelerle onu takip etti.

"Nihayet!" dedi annem heyecanla. "Evan, lütfen mutfağa gelip bana şu dürümleri yapmamda yardım eder misin? Mutfakta yeteneği olan tek kişi sen ve ben sayılırız şu an."

"Jared'in de bazı hünerleri yok değil," dedi Sara hemen savunmaya geçerek. "Sadece mutfakta değil."

"Ah, peki hangi odada gösteriyor bu yeteneklerini?" diye sordu annem sırıtarak. "Yatak odasında mı?"

"Henüz oraya gelmedik," dedi Jared bir anda. İnanmaz gözlerle bakışlarını annemden Sara'ya çevirdi. Sara gülmeye başlamıştı. Bense annemin uygunsuz yorumu yüzünden şaşkınlıktan fal taşına dönmüş gözlerimle öylece bakakalmış; daha şimdiden içmeye başlayıp başlamadığını düşünmüştüm.

Evan montunu astıktan sonra mutfağa döndü. "Ah, pekâlâ. Evet, ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu az önce olanlardan tamamen bihaber.

"Yeterince ısındıklarında tavadakileri çevir," diye anlattı Evan'a spatulayı uzatırken. "Bu arada bir şey içmek ister mi-

siniz?"

"Sanırım benim ihtiyacım olabilir," dedi Jared. Annem dolaptan iki kadeh çıkarıp içlerine buz koyduktan sonra, hazırladığı margaritayı doldurması için kadehleri Jared'e uzattı.

Kadehlerden birini aldı ve sırıtarak kaldırdı. "Yetenekli olmanın şerefine!"

Jared şok içinde kaşlarını kaldırırken kadehini tokuşturdu.

"Hey, ben de istiyorum," dedi Sara bir kadeh de kendine doldurarak. O da onlarla kadeh tokuşturmuştu. Annemin bardağın yarısını çabucak tüketmesini izlerken neredeyse kalp krizi geçirecektim. Kendimi hazırlamam gerektiğini fark ettim. Bu şey, bu gece gerçekleşecekti.

Verandadan sandalye taşımakta olan Jonathan, "İyi misin?" diye sordu.

"Yarın sabaha kadar iyi olacağımı sanmıyorum," diye mırıldandım. Sandalyeleri yerleştirmek için onunla beraber gitmeye karar vermiştim.

"Emily, müzik açar mısın?" diye bağırdı annem. Aslında konuştukları her bir kelimeyi duyduğum için bağırmasına hiç gerek yoktu.

"Tabii," dedim. CD koleksiyonunu incelerken bir partiye uygun herhangi bir şey bulamamıştım.

"Al bakalım," dedi Jonathan bana iPod'unu uzatırken. "Rachel'ın partisi için bir liste hazırlamıştım."

"Teşekkürler," diyerek iPod'u aldım ve sisteme taktım. *Rachel'ın Doğum Günü Partisi* isimli listeyi bularak açtım. İlk şarkı duyulduğunda annem heyecanla bağırmaya başlamıştı.

"Mükemmel Emily," dedi.

Müziği benim ayarlamadığımı açıklayacaktım ki Jonathan araya girip buna engel oldu. "Bırak senin yaptığını sansın."

"Pekâlâ," dedim omuzlarımı silkerek. Ne önemi olduğunu anlayamamıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra kapı açıldı ve içeri kolları alkol ve

atıştırmalıklarla dolu altı kişi girdi.

"Parti burada mıymış?" diye sordu kirli sakallı bir adam mutfağa bakarken. Annem heyecanla çığlık atıp ona doğru koşarken, o da kollarını açmıştı.

Annem kollarını adamın boynuna sarıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar Rach," dedi adam annemi öperken. Annem, misafirlerden her birini öperek montlarını asmaları için onları portmantoya yönlendirdi. Sonra da biralarını verandadaki soğutucuya yerleştirmelerini söyledi. O kadar heyecanlıydı ki. Endişemi bir kenara bırakıp onun adına mutlu olmaya çalıştım. Ne de olsa bu, onun doğum günüydü.

"Diğer poker masasını ve sandalyelerini getirdik," dedi adamlardan biri. Verandadan elinde bir kutu birayla dönmüştü.

Annem mutfağa çektiği iki kadına margarita doldurmakla meşgul olduğu için kendimizi tanıtma işi bize düşmüştü.

"Vay canına Emily," dedi Sharon isimli kadın. "Ne kadar da büyümüşsün böyle."

"Teşekkürler," dedim beni tanıdığı belli olan kadını hatırlamaya çalışırken. Sesi, yıllarca içtiği sigaradan dolayı çatallaşmış, yüzü ise zor geçen bir hayatın izleriyle kaplanmıştı. Uzun, siyah ve kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu. Koyu renk gözlerine kalın bir siyah kalem çekmiş, bolca maskara sürmüştü.

"Hâlâ aynı babana benziyorsun," diye devam etti.

"Değil mi?" dedi annem Sharon'ın arkasından. Elinde ona vermek üzere bir kadeh tutuyordu. "Benim kızım olmadığına dair yemin edebilirim." Keyifle bir kahkaha attı.

Sharon kıkırdadı. "Yıllardır bunu söyleyip duruyorsun ama seni doğuma götüren bendim, hatırladın mı?"

"Arabayı kendim süremezdim ama," dedi annem somurtarak.

"Bir şişe şarabın da bunda etkisi vardı tabii," diye ekledi

Sharon. Attığı kahkaha bir öksürüğe dönüşmüştü. Gözlerimi kısarak bakışlarımı ondan anneme çevirdim.

"Sakin ol Emily," dedi annem gülerek. "Sadece şaka yapıyor."

Yüzümde garip bir gülümseme ile başımı salladım. Sharon da gülmemek için ağzını elleriyle kapatıyor, bir yandan da öksürükten kıvranıyordu. Cebinden bir paket çıkartarak "Sigara içebilir miyim?" diye sordu.

"Verandaya," dedi annem. "Ben de seninle geliyorum."

Annem ve Sharon ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Evan da nihayet elinde tabaklarla mutfaktan çıkmıştı. Jared ve Jonathan yeni gelen iki adama, ikinci poker masasını yerleştirmelerinde yardım ediyordu. Bense Sara'yla birlikte margarita sürahilerini orta sehpaya yerleştiriyordum.

Verandadan içeri girerlerken annem, "Bence de. Demek sen de fark ettin," dedi Sharon'a.

Sigara kokusu resmen üzerlerine sinmişti.

"Evan, bir bira içebilirsin," diye ısrar etti annem. "Bugün benim doğum günüm. Hem burada kalacağın için de araba kullanmayı dert etmene gerek yok." Gülümsedi ve yeni açtığı bira şişesini Evan'a uzattı.

"Teşekkürler."

Evan şişeyi aldı ve muhtemelen düzensiz soluklarımı fark ederek bir elini hemen sırtıma koydu. Annem kendisine bir bardak daha içki doldururken onu izledim. Gözlerimi kapayıp, sakin kalmaya çalışarak hızlıca bir soluk verdim.

"Sen iyi misin?" dedi Evan kulağıma.

Yüzümdeki endişeli ifadeyi bir kenara bırakarak "Nasıl poker oynanacağını bilmiyorum," dedim hemen.

"Ben sana yardım ederim. Sana hangi elin hangisini yendiğini gösteren bir kopya kâğıdı veririm."

"Tamam," dedim rahatlamış gözükmeye çalışarak. Odanın karşı tarafında duran Jonathan'la göz göze geldik. Bakışlarını

annemden bana çevirerek kafasını salladı. Bir şeyler olmasını bekliyordu. Bunu bildiğim için boğazım düğümlenmişti. Başımı çevirip bu duygudan sıyrılmaya çalıştım.

"Hadi oynayalım," dedi annem herkesi oturma odasına çekerek. İçtikçe içiyor, giderek oyuna daha az katılıyordu. Bir masadan diğerine zıplıyor, insanlarla sohbet ediyor, kalkıp iPod'daki şarkıları değiştirerek yakaladığıyla dans etmeye çalışıyordu.

Ben de poker oynuyor ya da en azından oynamaya çalışıyordum. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Artırmak için elimin yeterince iyi olup olmadığına karar vermek üzere sürekli Evan'ın hazırladığı kopya kâğıdına bakıyordum. Doğum günü kızının ısrarlarıyla, oynamak için fiş satın almamız gerekmişti –yani bu gerçek bir kumardı. Bu oyunun asıl amacının eğlenmek olduğu düşünüldüğünde, adamlardan bazılarının oyunu fazlaca ciddiye aldığı söylenebilirdi.

Birkaç sürahi margaritadan sonra annem iyice kötüleşmeye başladı. Bir süre sonra kollarını Jonathan'ın boynuna sarıp kucağına oturdu. Yanağına bir öpücük kondururken, "Hadi ama bebeğim. Bu eli büyük oynamalısın," dedi ısrarla. Bununla birlikte adamlardan biri çekildi.

"Teşekkürler Rachel," dedi Jonathan artırarak.

"Hayır, bundan fazla artırmalısın," diye söylendi birkaç fişi daha ortaya iterek. "Bu eli kazanacağız."

Hâlâ çekilmeyen Sara'ya ve diğer adama bakarak dil çıkarıyordu. Sara, margaritasından bir yudum alarak ona güldü.

"Sara, seni seviyorum," dedi annem bir anda. İçtiği tekila etkisini göstermeye başlamıştı.

"Teşekkürler Rachel," dedi Sara da gülümseyerek. "Mutlu yıllar."

Kadehini, onunla sakarca kadeh tokuşturmak isteyen anneme uzattı.

"Hadi gel ve benimle dans et," diye ısrar etti annem Jonat-

han'ın kucağından fırlayıp Sara'yı elinden tutarak.

"Ama hâlâ oynuyorum," diye itiraz etti Sara. Annem onu tuttuğu gibi sandalyesinden kaldırdığında Sara'nın elindeki kartlar da masaya açılmıştı.

Sara kollarını havaya kaldırırken, annem onun kollarının altında dönmeye başladı.

Saçlarını sarıya boyamış kadın, "Pek konuşmuyorsun, ha?" dedi bana bakarak. Adının Sally olduğunu zannediyordum ama belki de Ally'ydi.

"Pek değil," dedim, gözlerimi kartlardan ayırmadan.

"İçki de içmiyorsun, ha?" diye geveledi kafasını eline dayayarak.

"Hayır, içmiyorum."

"Küçükken bize içkileri sen yapardın," dediğinde kartlarımı almadan önce birden durdum. "Bize bira getirirken öyle tatlıydın ki. Rachel'ın partileri hep muhteşem olurdu."

Evan ve Jared'in beni izlediğini bildiğim için tüm dikkatimle kartlarıma bakıyordum. Annemle yaşadığım önceki hayatımın minicik bir yansımasını görmek beni hiç altüst etmemiş gibi, "İki kart alacağım," dedim.

Aslında şimdiki zaman da geçmişten çok farklı sayılmazdı. Sadece artık bira kutularını yudumlamıyordum. Hayatımız duygusal dalgalanmalarla doluydu –özellikle de ben çocukken. Bir an gülüyor bir an ağlayıp çığlıklar atıyorduk.

Her zaman arka planda çalan bir müzik olurdu ve evimize sürekli birileri gelip giderdi. Ama tüm o gelip gidenlere rağmen ben hep kendi başımaydım. İşte okul ve spora olan ilgim de bu dönemde çıktı ortaya. Akademik başarılarıma duyduğu ilgisizliğin aksine, annem, her ne kadar beni antrenmanlara ve maçlara kendi götüremese de hayatımda basketbol ve futbolun olmasını hep istemişti.

Sara'yla annemin kahkahaları ile hepimiz onlara döndük. Annem yan sehpaya çarparak birkaç fotoğrafı yere düşürmüş-

tü. Verandadaki sigara nöbetinden dönen Sharon da etrafında uçuşan dumanlarla birlikte onlara katılmıştı.

Birasından bir yudum alırken, "Ne iş yapıyorsun Ally?" diye sordu Evan.

"Barmenim," dedi Ally bakışlarını Evan'a çevirip. Gereğinden biraz daha uzun bakmıştı. "Hâlâ lisede okuduğuna inanamıyorum. Ve bir dakika..." Bakışlarını bu sefer önce bana sonra da Evan'a çevirerek "Siz ikiniz çıkıyorsunuz, değil mi?" dedi.

Evan, Jared'den iki kart istemeden hemen önce başını salladı.

Kadehinden aldığı yudumla derin bir iç çekerek "Liseyi özlüyorum," dedi Ally.

"Hayır, özlemiyorsun," diye itiraz etti annem ve hemen Ally'nin yanındaki boş sandalyeye çöktü. "Sen liseden nefret ederdin."

Ally gülmeye başladı. "Bak bu doğru. Ama az şey yaşamadık, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi annem kıkırdayarak.

"Bay Hall'a karnının ağrıdığını söyleyip sınavdan kurtulduğunu ve sonra da ormana gidip kafayı çektiğimizi hatırlıyor musun?" Annem deli gibi gülmeye başlamış, kahkahalarından gözleri yaşarmıştı.

Bu histeri krizleri arasında Ally ekledi. "Peki ya Emily'ye kolalı viskiyi içirdiğimizi ve kafasını bir saat boyunca duvara çarpmasını videoya çektiğimizi hatırlıyor musun?"

Annem kahkahalarla iki büklüm olurken midesini tutuyordu. Ally'nin yanındaki adam da kıkırdamaya başladı. "Onu ben de hatırlıyorum. Çok komiktin."

Bu anı gururla hatırlıyormuşum gibi zorla gülümseyerek oyundan çekildim. Sonra da tuvalete gitmek için masadan kalktım. Ama tuvaletten çıkarken kapıyı açtığımda annemin beni beklediğini gördüm.

"Emily!" dedi mutlu bir şekilde. "Eğleniyor musun?"

"Evet, her şey harika," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sen eğleniyor musun?"

"Deniyorum," dedi yanımdan geçip banyoya girerken. "O, gözlerini sana dikmeyi bıraksa daha iyi olurdu tabii." Bunu söyler söylemez banyonun kapısını kapatarak içeri girdi. Şaşkınlık içinde olduğum yerde donup kalmıştım. *Kimden bahsediyordu böyle?*

Merdivenlerden inmek için arkamı döndüğüm anda Jonathan'la karşılaştım.

"Hey," dedi. "Sırada mıydın?"

"Hayır," dedim merdivenlerden inmek üzere ilerlerken. Hâlâ annemin kapıyı kapatmadan önce söyledikleri yüzünden şok olmuş durumdaydım.

Şaşırmış hâlimle omuzlarımı silkmekle yetindim.

"Ne?" Kapı açıldı ve annem belirdi. İkimiz de hızla döndük.

"Aaah," dedi bizi yakalamış gibi. "Demek buradasınız. Bildiğimi biliyorsunuz, değil mi? Demek istediğim, her şey çok açık. Ama en azından California'ya gidene kadar bekleyemediniz mi? Bu benim doğum günüm. Gözüme sokmak zorunda değildiniz."

"Rachel, sen neden bahsediyorsun?" dedi Jonathan huzursuz bir şekilde gülerek.

"Her neyse," dedi annem onu görmezden gelerek. "Benim için de bitti zaten."

Ona aval aval bakmaya devam ediyordum. "Aramızda herhangi bir şey olduğunu düşünüyor olamazsın," dedim ısrarla.

Merdivenlerden aşağı inerek ikimizi arkasında bırakırken, "Belki de," dedi omuzlarını silkip. Jonathan tuvalete girince, ben de derin bir nefes alarak annemi takip ettim.

Gecenin geri kalan kısmında bir kez bile birbirimize bakmadık. Ya da en azından ben ona bakmadım. Annemin sarhoş hayallerini beslemeye niyetim yoktu. Ve Evan'ın önünde herhangi bir şey söylemesini de istemiyordum.

Paralar azalınca, oyuncular da çekilmeye başladı. İlk ayrılanlar Sara ve Jared'di.

Beceriksizce bana sarılıp veda ederken kulağıma eğilip "Sanırım biraz sarhoş oldum," dedi Sara gülerek.

"Önemli değil," diyerek garip bir şekilde sırtını sıvazladım. Jared de montunu giydirmek için onu kapının önünde bekliyordu. "Yarın görüşürüz."

Adamlardan biri kalkmaya karar verdiğinde, poker masalarının ve sandalyelerin kaldırılması da uzun sürmedi.

"Ama gidemezsiniz," diye yalvardı annem Ally'ye sarılırken. "Mutlu yıllar Rach."

Annem verandaya çıkarak onları yolcu etti. Kapıyı kapar kapamaz, "Kim bir shot ister?" diye sordu. Tekilayla doldurduğu bardakları sehpaya dizerken sorduğu bu soruya bir cevap gelmesini beklemiyordu aslında. Bardakları sırayla, ben de dâhil herkese uzatmıştı.

Altın rengi içkiyi önüme koyduğunda büzülerek masanın karşısındaki Jonathan'a baktım.

"Sonsuza kadar genç kalmaya," dedi bardağını havaya kaldırarak. "Hadi ama Evan, al şunu."

Evan bardağı herkesle birlikte kaldırıp içti. İçerken yüzünü ekşitmişti. Ben kendiminkine dokunmadım bile. Jonathan bardağı önümden el yordamıyla alıp içtikten sonra hemen yerine koydu.

"Aferin sana Emily," dedi annem bardakları toplarken.

O mutfaktayken, Evan bana doğru eğilerek "Kalmak mı, yoksa gitmek mi istersin?" diye sordu.

Afallayarak dudağımı ısırdım. Ben daha karar veremeden sakallı adam da oyundan çekildi ve "Evet, yeterince para kaybettim. Sharon, gidiyoruz," dedi.

"Hayır," diye söylendi kadın kanepede yayıldığı yerden.

"Evet, sen de uyumak üzeresin zaten," dedi adam masadan kalkarken.

Arkadaşlarının portmantodan montlarını almakta olduğunu görünce, annemin suratı asıldı. "Olamaz, siz de mi?"

"Senin adamın tüm paramı aldı," dedi adam. "Mutlu yıllar. Hepsini bir seferde harcamayın sakın."

Annem adama sarıldı ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

Masada yalnızca ben, Evan ve Jonathan kalmıştı. Fişlerim sadece bir avuç kaldığından, "Nakde çevirmeye ne dersiniz?" diye sordu Jonathan bize bakarak.

"Tabii," dedim masadan kalkarak. Evan, Jonathan'a yardım ediyor, birlikte fişleri gümüş kaplarına koyuyorlardı. Ben de etrafı temizlemek için mutfağa yöneldim.

Annem titreyerek verandadan içeri girdi. Oturma odasındaki çocuklara ve sonra da mutfağa, yani bana bakarak "Demek sadece biz kaldık, ha?" dedi. "Bugün eğlendim," diye ekledi sonra arkamdan.

Bir yandan yarısı dolu bardakları lavaboya boşaltırken, "Güzel," dedim ben de.

"Yukarıda olanlar için üzgünüm, yani Jonathan hakkında söylediklerim için. Bazen çok aptal olabiliyorum."

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden sadece başımı sallamakla yetinmiştim.

Sonra durduk yerde, "Demek hatırlamıyorsun, öyle mi?" dedi.

Arkamı dönüp kafam karışmış bir hâlde gözlerimi kıstım.

"Neyi?" diye sordum. "Senle yaşarken verdiğin partileri mi? Aa, hatırlıyorum."

"Düşünüyordum da," dedi verdiğim cevabı görmezden gelerek. Sonra mutfaktaki sandalyelerden birine çöktü ve devam etti: "Ben yıllar boyu o günü tekrar tekrar yaşayıp durmak zorunda kaldım ama sen hatırlamıyorsun bile." Gözleri tembelce üzerimde dolaşırken yüzü sakin ve duygusuzdu.

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açacaktım ki bir anda

anladım. Babamın öldüğü günden bahsediyordu. Ağzımı kapayarak bakışlarımı kaçırdım.

Bulanık gözleriyle geçmişi hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Hep pembe giymek isterdin," dedi. "Her sene sana yeni bir pembe elbise alırdı." Kelimelerine âdeta esir düşmüştüm. Durmasını söyleyemiyordum. Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

"Neden geç kaldığını merak ederek pencerenin kenarında onu bekliyordun. Beş dakikada bir bana nerede olduğunu soruyordun." Yüzünü bir keder kaplamıştı. "Benim unutamadığım o günü senin hatırlamıyor olman adil değil. En son ne zaman doğum gününü kutladın Emily?"

Bu sorusu beni delip geçmişti. Sıkışan göğsüm nefes almamı güçleştiriyordu. Birdenbire artık o odada değildim. Fırfırlı pembe elbisemle pencereden dışarı bakıyordum.

"Arka bahçeye, o aptal renkli fenerleri asmak için işten eve erken gelecekti," dedi ruhsuz bir ses tonuyla.

Bir an o fenerleri görür gibi oldum. Farklı şekil ve renklerde, arka bahçemize çaprazlama asılmışlardı. Mideme bir kramp girmişti. Kıpırdayamıyordum.

"Şehirdeki o saçma pahalılıktaki pastaneden doğum günü pastanı alacaktı. Hep dışı çikolatalı içi ahududulu bir pasta olmalıydı doğum günü pastan."

"Babam ne zaman gelecek?" diye sordum, yolu izlemek için sonuna kadar açtığım perdelerin önünde.

"Birazdan evde olur," deniliyordu her defasında. Sorumu cevaplayan annem değil, başka bir kadındı. Başımı çevirip arkama baktığımda fırından bir tepsi çıkardığını gördüm.

"Ama hava kararıyor ve o hiç hava karanlıkken gelmez," dedim camdan bakmaya devam ederek.

"Bir şey öğrenebildin mi?" dedi, elinde telefonla odaya giren adama. Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi adam. "Ofisten saatler önce çıktığını söylediler." Adam tanıdık geliyordu ama tam olarak kim olduğunu çıkaramıyor-

dum.

"Rachel!" diye seslendi sonra.

"Ne?" dedi üst kattan.

"Sanırım artık aramalıyız."

Annem daha cevap veremeden telefon çaldı. Adam telefonu açarken, o da koşarak merdivenlerden indi. "Kimmiş?" diye sordu daha alo bile demeden.

Annemin gözlerindeki endişe beni de heyecanlandırmıştı. Onu izlemeye devam ediyor, bakışlarımı gergin yüzünden bir an için ayırmıyordum. Adam telefonu kapattıktan sonra ağzından dökülen o kelimelerle annemin ifadesi birden endişeden çaresizliğe döndü. "Bir kaza olmuş."

"Onu benden aldın," diye mırıldandı gözlerini benden ayırmadan.

"Rachel? Ne yaptın sen?" Jonathan'ın sesi sanki bir tünelden geliyordu.

Gözlerimde biriken yaşlar görüşümü engelliyordu. Anneminse gözleri büyümüştü. "Ah," dedi bir nefeste, "hatırlıyorsun."

Acı, bir zehir gibi kalbime yayıldı. Bağırmak için ağzımı açmak istiyor ama bir türlü yapamıyordum.

"Ne yaptın sen?" dedi Jonathan tekrardan. Bu kez daha ciddiydi. "Emma iyi misin?"

"Emma, neyin var?" Evan'ın sesi endişeliydi.

Yeniden annemin gözlerine baktığımda orada nefret gördüğüme yemin edebilirdim. İrkildim. Artık burada daha fazla kalamazdım. Çıkmam gerekiyordu ama kıpırdayamıyordum. Bacaklarım iş birliğini reddediyordu. Beni boğan hıçkırıklarımla güçlükle yutkundum. Bedenim alevler içinde yanıyor, acıyla dağlanıyordu. Ondan uzaklaşmalıydım.

Ne yaptığımı bilmeden ön kapıdan çıkmıştım. Birkaç dakika önce beni yüz üstü bırakan bacaklarım şimdi sokakta koşuyordu. Ama ne kadar koşsam da kalbimi ezen bu acıdan kurtula-

mıyordum. Nefes almaya çalışıyor ama bunu da beceremiyordum.

Göğsüm sıkışarak çamurlu zemine yığılmadan önce nereye gittiğimi bilmeden bir sokaktan diğerine koştum. Patlayacakmışım gibi hissediyordum. Acı içinde bir çığlık attım.

Her şeyi bir anda hatırlamıştım: telefonu, annemin inkâr içinde attığı çığlıkları. Bir tiyatro sahnesindeki izleyici gibiydim. Hem olan biteni anlamıyor hem de çok iyi anlıyordum. Babam eve gelmiyordu. Bir daha asla eve gelmeyecekti.

O soğuk, ıslak zeminde, keder içinde ne kadar süre yattım bilmiyorum. Sıcak bir el yanaklarımı okşadığında yattığım yerden kaldırılmıştım. Tam olarak anlayamadığım sözleriyle beni sakinleştirmeye çalışırken başımı nazikçe kucağına koydu.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadı.

"Çok acıyor," dedim kasılan bedenimle. "*Lütfen* durdur bunu."

Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu.

Evan beni yerden tamamen kaldırdı ve arabaya taşıdı. Yavaşça koltuğa yerleştirirken eğilip alnımdan öptü. Bense iyice kıvrılarak göğsümü kapatmıştım. Bıraksam parçalara ayrılacak gibi hissediyordum kendimi.

Üzerine yattığım toprağın soğuğu iliklerime kadar işlediğinden titremeye başladım. Arabanın sıcaklığıysa titrememi durdurmaya yetmiyordu. Evan montunu üzerime serdi. Ben de burnumu yakasının altına sokup o güzel kokusunu içime çektim. Aldığım her bir nefes için mücadele ediyor, titrememe engel olamıyordum. Kaçamadığım bu acı beni tüketiyordu. Altında ezilmiştim.

Kendi kederime öylesine hapsolmuştum ki araba durduğunda nerede olduğumuzu zar zor fark ettim. Benimle konuşmayı denemiş olduğunu ama söylediklerini duyamadığımı düşünüyordum. Sesi uzaktan geliyordu. Beni arabadan kucağına alarak indirdiğinde başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım.

Beni yatağına yatırırken de hareketsizdim. Ayakkabılarımın ayağımdan çıkarıldığını ve pantolonumun bacaklarımdan aşağı sıyrıldığını hissediyordum. Odaklanamasam da gözlerim açıktı. Yalnızca hissedebiliyordum ve bu hisleri nasıl kapatacağıma dair de herhangi bir fikrim yoktu. Onları, uzun yıllardır kendimi korumak için ittiğim karanlığın o gizli kuytularına geri gönderemiyordum. Babamı yeniden kaybediyor gibiydim.

Sırtımda bir sıcaklık hissettim önce. Sonra kolları beni kendine çekti. Elini alıp sıkıca tutarken, bir yandan da Evan'ın yatağında olduğumu hatırlamama yetecek kadar şimdiki anda tutmaya çalışıyordum kendimi.

Bana daha sıkı sarıldı. Sonra kulağıma eğilip "Ben buradayım Emma, seni hiç bırakmayacağım," diye fısıldadı.

On yıl önceki o günden beri içimde tuttuğum işkenceyi hıçkıra hıçkıra açığa çıkarırken, tüm bedenim sarsılmaya başlamıştı.

Izdırabım ertesi sabahın erken saatlerine kadar sürdü. Yorgunluk acımı örtüp kendimi babamın görüntüleriyle dolu bir rüyanın kollarına bıraktığımda sakinleşebilmiştim.

25. SİL BAŞTAN

Daha gözlerimi dahi açmamıştım ki odadaki müzik doldu kulaklarıma. Şarkıyı söyleyenin kim olduğunu tam çıkaramasam da sesi sakinleştiriciydi. Gözlerimi açmaya karar vermeden önce derin bir nefes alarak çalan şarkının melodisinin beni sarmasına müsaade ettim. Gözlerimi açmaya çalıştığımda ise fazla aralayamadığımı fark ettim; şişmişlerdi. Tüm bedenim, özellikle de göğsüm ağrıyordu. Gece boyunca kaldığım kıvrılmış pozisyonumu değiştirerek biraz rahatlamaya çalıştım. Odada olmasa da Evan bana hoparlörlerden yükselen rahatlatıcı şarkı sözleri bırakmıştı.

Yatağın kenarına oturarak derin derin nefes aldım. Kendimi bomboş hissediyordum. Sanki içimdeki her şey etrafa saçılmış ve bende bana ait hiçbir şey kalmamıştı. Aynanın yanından geçerken yüzümü çevirme zahmetine katlanmadan yataktan kalkıp banyoya gittim. O boş gözleri çok görmüştüm.

Soyunup duşa girdim. Akıp giden suyun ruhumdaki kederi de alıp götürmesini dilerdim.

O uzun duştan sonra bile kendimi çok yorgun hissediyordum. Dışarı çıktığımda kapının önünde bir eşofman ve tişört vardı. Belli ki Evan uyandığımın farkındaydı.

Kalçalarıma kadar inen tişörtü üzerime giydim ve takılıp düşmemek için de eşofmanın belini birkaç kez katladım. Odaya yeniden girmeden önce saçımı örmüştüm.

Sessiz moddaki televizyonun kanalları arasında dolaşırken

Evan yatağın başına yaslanmış beni bekliyordu. Yanına sokulup başımı göğsüne yasladım. Hemen televizyonu kapattı.

"Nasılsın?" diye sordu kollarını bana sararken.

"İyiyim," dedim kısık sesimle. Boğazım, yaşadığım o duygulara dayanamamıştı.

"Bana dün gece neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu beni kendisine çekmeden önce.

Güçlükle yutkundum. Bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi ile gözlerimde yeniden yaşlar birikmişti.

"Eğer yapamazsan–"

"Sorun yok," dedim zorlukla. Doğrularak boğazımı temizledim ve Evan'ın dumanlı mavi gözleriyle buluştum. O gözlerdeki endişeyi görebilmiştim. Ona bunu açıklamayı ya da en azından denemem gerektiğini biliyordum.

"Annem, babamın ölümünden beni sorumlu tutuyor," dedim. Ağzımdan bu sözcüklerin döküldüğünü duymak bile tüm bedenimin sarsılmasına neden oluyordu.

Bir anda gerildi. "Nasıl?.."

"Babam, doğum günümde ölmüştü," diye açıkladım. "Pastayı alıp eve gelirken."

"Bu nasıl senin suçun oluyor ki?"

Omuzlarımı silktim. "Mantıken değil. Ama... onun canı yanıyor ve ben de acısı için ona bir sebep veriyorum. Hayatını mahvettim."

"Emma, sen böyle bir şey yapmadın. Annen bir yetişkin. Kazaların olabileceğini anlaması gerek. Bu şey senin suçun değil."

"Ben..."

Benden istediği şeyleri söylemek için gereken kelimeleri, bunun benim suçum olmadığını bir türlü söyleyemiyordum. Ben daha bu kelimeleri dile getiremeden, suçluluk duygusu dilimi esir almıştı. Neyin doğru olduğunu anlıyor, ama babamın o anda yolda olmasının sebebi olmanın da ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu inkâr edemiyordum.

Hayatta en sevdiğim insan elimden alındığında mantığın hiçbir önemi kalmıyordu. Sonunda annemin neden onun acısını hissetmemi istediğini anlamıştım. Bunu içinde saklamak onun canını yakıyordu. Onu özleyenin bir tek kendi olmasına dayanamıyordu.

Bakışlarımı yorganın dikişlerinde gezdirip babamın görüntüsünün zihnimde dolaşmasına müsaade ederken, "Onu hatırlayamıyorum," dedim Evan'a. "Hatırlamak, onu kaybettiğimi bilmek anlamına gelirdi ve tabii ızdırabı da yaşatırdı. Ben de hatırlamamayı seçtim. Hiçbirini. Ta ki dün geceye kadar. Ve bu canımı çok yaktı..."

Gözlerim yaşlarla dolarken son kelimelerim boğazımda düğümlenmişti.

Evan beni kendisine doğru çekerek sıkıca sarıldı. "O kadar çok canım yandı ki nefes dahi alamadım." Ilık yaşlar, yanaklarımdan süzülüyordu. "Hissettim, hem de hepsini. Sanki daha yeni olmuş gibi ve..." Güçlükle yutkundum.

"Tamam," dedi Evan, beni alnımdan öpüp rahatlatırken. "Seni anlıyorum."

Yeniden hareket edecek gücü toplayana dek onun o huzurlu kollarında kaldım. Sonra doğrulup yanaklarımı sildim. "Burada böyle uzanabilir miyiz?" diye sordum burnumu çekerek. Evan bana bir sürü mendil uzattı.

"Tabii ki."

Sırtüstü Evan'ın göğsüne uzanarak kalbinin atışlarını dinlemeye başladım. Battaniyeyi üzerime örttü. Kollarının gücü üzüntümü uzaklaştıracakmış gibi sardı beni.

Müziğin sesi giderek alçaldı, sonra televizyon açıldı. Evan izlememiz için bir film seçmişti ama ben yediğim o duygusal darbelerden o kadar yorgun düşmüştüm ki fazla dayanamadım.

Gözlerimi yeniden açtığımda oda kararıyordu. Evan, kolları bana sarılı, yan yatıyor, huzurlu uykusunda derin derin so-

luyordu. Başım tişörtüne gömülü onun kokusunu içime çekip boynunu öpmek için uzandım.

Uyanıp beni kendisine daha da çekerek sarıldı. Bense ağzımı boynunda gezdirdim. Nabzını dudaklarımda hissediyordum. Gözleri hâlâ kapalıydı ama yüzünde bir gülümseme belirdi. Kulağının altındaki o noktayı bulup onu yeniden öptüm.

Yavaşça gözlerini aralayıp derin derin solurken, "Selam," dedi kocaman bir gülümseme ile.

"Selam," diye fısıldadım kulağına. Dudaklarımla önce çenesine, sonra da dudaklarına kaydım. Beni karşılamak için ağzını araladı. Onu içime çekerek kendimi iyice bedenine yaklaştırdım. Elleri tişörtümün içinden sırtıma kayarken onu daha da şiddetle öpmeye başlamıştım.

Bedenlerimiz artık birlikte hareket ediyor, birbirinin üzerinde dolaşıyordu. Sıcak elleri, çıplak tenimde dolaşırken tüm bedenime bir karıncalanma hissi yayılıyor, kalbim giderek hızlanıyordu. Nefes alıp verişlerimiz hızlanmış, dokunuşları eşofmanımın beline doğru kayarak lastik boyunca dolanmaya başlamıştı. Tişörtünü sıyırdım. Ve o da bir an için geri çekilerek başının üzerinden çıkarttığında kaslarının o kusursuz kıvrımları ortaya çıkmıştı.

Ellerimi göğsünde ve karnındaki kaslarda dolaştırırken, bir yandan da dudaklarımla omzundan boynuna doğru ilerliyordum.

Kendi tişörtümü çıkartacaktım ki bir an kendini toparlayarak geri çekildi ve gözlerini gözlerime dikerek sorgulamaya başladı.

"Ne?" diye sordum bir şeyi yanlış yaptığımı düşünerek. Kafam karışmıştı.

"Henüz değil," dedi Evan, "bu şekilde değil."

Heyecandan zonklayan bedenimle kendimi onun üzerine bıraktım. "Tamam," dedim hayal kırıklığı içinde.

"Beni anlıyorsun, değil mi?" Saçımı kulağımın arkasına sı-

kıştırmıştı.

"Anlıyorum," dedim gözlerine bakmadan. *Tabii ki anlıyordum.* İlk seferimiz, günümü babamın kaybının yasını tutmakla geçirdikten sonra yaşanmamalıydı. Ama dün gece açılan o boşluğu onarmak için de onu hissetmek istiyordum, onu hissetmeye ihtiyacım vardı, ona yakın olmak istiyordum.

Dudaklarını şakaklarıma koyup saçımı koklarken, "Bu gece de bende kalmak ister misin?" diye sordu.

"Eve gitmeliyim."

"Rachel'ın yanına mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ben bir daha oraya–"

"Evet, gitmeliyim," dedim cümlesini bölüp. "Sorun değil. Onunla konuşmak istiyorum. Daha önce anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. Belki... gerçekten aramızdakileri düzeltebiliriz."

"Em."

Evan başlamadan önce yüzümü ona çevirene kadar bekledi. Başımı kaldırıp o endişeli ifadesini gördüm.

"Bu senin suçun değildi. O ne derse desin, neye inanırsa inansın, *senin* bunu bilmen gerek, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım onu öperken.

~~~~~

Araç yoluna girdiğimiz sırada ev karanlıktı ve annemin arabası da evin önünde duruyordu. Araba kapısını açmadan önce bir an karanlık pencerelere bakarak tereddütle bekledim.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Evan arabayı park ederken.

"Hayır," dedim gözlerimi evden ayırmadan. "Sorun yok."

"Sonra beni ara, tamam mı?"

"Ararım," dedim, arabadan inip kapıyı arkamdan kapatırken. Titrememi kontrol altına alarak beni karanlıkta bekleyen
~~~~~

her ne ise kendimi ona karşı hazırladım. Evan araç yolunda beklemiş ve ben ön kapıdan içeri girene kadar da ayrılmamıştı.

~~~~~

Partiden kalan dağınıklığı toplayıp mutfağa taşımaya başladım.

Etrafı temizleyip her şeyi yerli yerine koyduktan sonra merdivenlerden çıktım. Son bir saatimi bunu yapacak cesareti bulmaya çalışarak harcamıştım. Annemin odasına yaklaştığımda ağladığını işittim. İçim parçalanarak bir an kalakaldım. Arkamı dönmeden hafifçe kapısını çaldım. İç çekişleri dindi.

"Evet?" dedi zar zor duyulan bir sesle.

"Merhaba," dedim yavaşça.

Annem göz makyajı akmış, saçı başı dağılmış bir hâlde yatağının üzerinde yatıyordu. Kırmızı yüzü ve şişmiş gözleri öylesine tanıdıktı ki... Üzerinde hâlâ dün geceden kalma kıyafetleri vardı.

Yatağının kenarına, ondan en uzaktaki köşeye oturdum.

"Senin de beni terk ettiğini sanmıştım," dedi baş ucundaki kutudan bir peçete alırken.

"Hayır," dedim. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Yani... gitmiyor musun?"

Onca zaman ağladıktan sonra kesik kesik aldığı nefeslerle kendine gelmeye çalışıyordu.

"Gitmiyorum," diye onayladım.

Annem arkasına döndü. O ağladıkça ben de zor nefes alıyordum. Titreyen elim, ona dokunup dokunmamakta tereddütlü öylece asılı kalmıştı. Sonra beni canımı yakan her şeyden koruyan o duvarı yıktım. Kendimi açarak onun acısını, kendi acımı hissettim ve başımı sırtına koyarak yeniden onun kızı oldum.

İç çekerek derin bir nefes aldığında göğsünün şiştiğini hissedebiliyordum. Yanında oturup, kendine gelmesini bekle-
~~~~~

yerek onu terk etmediğimi göstermeye çalıştım.

Bir süre sonra sessizleşti. Kırmızı gözleriyle bana bakmak için arkasını döndüğünde elimi çektim.

"Benimle film izlemek ya da dondurma yemek ister misin?" diye sordum usulca.

Gülümsemeye çalıştı. "Tabii."

Sonra yavaşça doğrulup gözlerindeki makyajı ve yaşları sildi. "Bir duş alacağım." Odadan çıkmadan önce arkasını dönerek devam etti. "Beni terk etmemene çok sevindim."

Dudaklarımda kırılgan bir gülümseme belirdi. Banyoya giderken, "Romantik ve ağlamalı bir şey olmasın. Yoksa televizyona bir şeyler fırlatabilirim," dedi bana dönerek.

Kapıyı arkasından kapatırken güldüm. Odama gidip anahtarımı ve cüzdanımı aldım. Telefonumdaki kırmızı ışık yanıyordu. O yüzden çıkmadan önce onu da kaptım.

Jonathan ve Evan'ın cevapsız aramaları ile dün akşam nerede ve nasıl olduğumla ilgili gelen mesajları inceledikten sonra hepsini sildim.

Marketin otoparkına arabayı park ettiğim sırada, ne söyleyeceğimi bilemesem de Jonathan'ı arama cesareti kazanmıştım.

Birkaç sefer çaldıktan sonra, "Selam," diye açtı telefonu Jonathan. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Emin misin? Dün gece pek iyi görünmüyordun da..."

"İyi olacağım," dedim ellerimi direksiyonun üzerinde dolaştırırken.

"Rachel'ın bu yaptığına inanamıyorum. Peşinden gelmek istedim ama Evan çoktan çıkmıştı ve o da bana bağırmaya başlamıştı. Üzgünüm. Yine de gelmeliydim."

"Hayır," dedim vurgulayarak. Sözleri aklımı karıştırmıştı. "Anlıyorum, sorun değil."

"Şimdi neredesin? Saralarda mı?"

"Hayır, eve döndüm," diye cevapladım sessizce.

"Döndün mü?" Şaşırmış gibiydi. "Neden?"

"Hmm..." diye başladım bu tepkisine kızarak. "...çünkü o benim annem ve bu acıyı daha fazla çekmesini istemiyorum."

"Emma, yaptığı şey korkunçtu. Bunu nasıl..." Durdu. Sakinleşmeye çalışır gibi derin derin soluduğunu duyabiliyordum. "...önemsiz bir şeymiş gibi kabullenebildiğini anlamıyorum."

"Öyle yapmıyorum... yani tam olarak öyle sayılmaz," dedim zayıf bir sesle. "Sadece şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyorum, hepsi bu."

Jonathan bir dakika kadar hiçbir şey demeden durdu. "Sana böyle davranmasına izin veremezdim. Bitirmek zorundaydım. Anlıyorsun, değil mi?"

"Bunun olacağını biliyordum." Ben konuşurken o, sessizliğini koruyordu. "Şimdi kapamalıyım," dedim, nihayet bu sessizlik fazlasıyla rahatsız edici olmaya başladığında.

"Ara beni," dedi ben kapatmadan önce. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda, sadece selam vermek için bile olsa ara, tamam mı?"

Sesindeki endişe beni bir an tereddütle durdurdu.

"Arayacağım," diye söz verdim. *Aslında arayıp aramayacağımdan bile emin değildim. Ya da aramanın uygun olup olmayacağından...*

~~~~~

Eve döndüğümde annem duşunu almış, kanepede üzerinde bir battaniye ile oturuyordu. Dudaklarının kenarlarındaki çizgileri ya da gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları gizlemek için makyaj yapmamıştı. Şey gibi görünüyordu... yıpranmış, yenilmiş gibi.

Elimde iki kutu dondurma ve filmle içeri girdiğimde gülümsemeye çalıştı ama bakışları boş ve manasızdı.

Filmi yerleştirip kanepede yanına oturdum. Dondurmamızı
~~~~~

yiyip sessizlik içinde filmi izledik; ta ki o bu sessizliği bir anda bozana kadar. "Bazen tam bir baş belası olabiliyorum, değil mi?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Aslında gerçekten bir cevap beklemediğini umuyor, ona bakmaktan korkuyordum. Bu yüzden dondurmamdan bir kaşık daha alıp beklemeye başladım.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi sonunda. Gözümün kenarıyla ona bakıyordum. O ise bana bakmıyor, gözlerini yere dikmiş derin düşünceler içinde kayboluyordu. "Fazla içki içtiğim zamanlar oluyor. Ben... aslında söylememem gereken şeyler söylüyorum. Korkunç bir insanım."

"Hayır değilsin," dedim bir anda. Suçlulukla dolu mavi gözleriyle bana baktı. Yumuşayarak gülümsedim. "Neler yaşadığını anlamamıştım. Bilmiyordum."

"Acıyı hafifletiyor," diye devam etti. Ne demek istediğini anlamadığımdan alnımı buruşturdum. "Alkol," diye açıkladı. "acıyı daha dayanılır kılıyor. Ben senin kadar güçlü değilim Emily. Sen duygularını kapatıp seni hiçbir şeyin etkilemesine izin vermeyebiliyorsun. Çok küçük bir kızken bile bunu becerebiliyordun. Babanın cenazesinde bile hiç ağlamadın."

Daha fazla dayanamamıştı. Annemin gözleri yaşlarla dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı.

"Onu özlüyorum." Yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken soluğu kesiliyordu. "Onu çok özlüyorum Emily. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum."

Kendini acıya teslim ederken omuzları ansızın çökmüştü.

Dondurmamı bırakıp ona yanaştım. Kolumu omzuna atarak onu rahatlatmaya çalıştım. Kollarımın arasına yığılıvermişti. O ağladıkça daha sıkı sarılıyordum.

Nedenini tam olarak söyleyemesem de ben ağlamamıştım. Belki canım yeterince yanmıştı ve tüm duyguları kapatmam gerekmişti –tıpkı annemin söylediği gibi.

Üzüntüsünün içeri sızmasına izin vermeden onu teselli etmeye devam ettim. Annemle yaşadığımız sevgi dolu bir kucaklaşma bile hatırlamıyordum nedense. Ama o an, onu güçlükle yanımda hissettim. Öyle mesafeli ve kendimden uzaktım ki 'güçlü' kelimesi bile beni kesinlikle tarif etmiyordu.

Ellerimi koyu renk saçlarında dolaştırdım. Onu rahatlatıcı sözlerle sakinleştirerek babamı özlemesinin normal bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım –tabii daha iyi olacağını da.

Annem nihayet gözlerindeki yaşı silip kafasını kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştı ama yanakları kıvrılamayacak kadar güçsüz ve yorgun gibiydi. Derin bir nefes alıp kendi başına doğruldu.

"Bu evde doğum günleri çok berbat geçiyor, ha?"

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden kaşlarımı kaldırdım.

"Yatağa gideceğim sanırım. Dün gece pek uyuyamadım. Çok yorgunum. Sabah görüşürüz, olur mu?"

"Tabii," diye cevapladım ayağa kalkarken onu seyrederek. Merdivenlerden çıkıp odasına giderken de onu seyretmeye devam ettim. Uyumaya henüz hazır olmadığımdan kanepeye uzanıp battaniyeyi üzerime çektim.

~~~~~

Yüksek bir vurma sesi ile bir anda yattığım yerden doğruldum. Karanlığın içinde her yer sessizdi. Belki de hayal görmüştüm. Sonra bu vurma sesleri yeniden yükselmeye başladı. Bir kez daha yatağımdan zıpladım. Kalbim panikten deli gibi atıyordu. Odamın içi öyle karanlıktı ki kapıyı bile göremiyordum. Gözlerimi kırpıştırsam da hâlâ herhangi bir şeye odaklanamıyordum. Yatağımda donup kaldım.

Diğer taraftan gelen çılgınca bağırışı duydum sonra. Bir çocuğun, ufak bir kızın sesiydi bu. Panik dolu sesini duyunca el yordamıyla battaniyemi kaldırdım. Ayağımın altındaki soğuk
~~~~~

tahtaları hissederek karanlığa bir adım attım.

Kızın ne dediğini anlayamıyordum. Vuruşları kelimelerinin önüne geçiyordu. Sonra, "Beni çıkarın," dediğini duyduğumu sandım. Öyle çaresizdi ki onu oradan çıkarmam gerektiğini hissettim.

Etrafı görmeden kapıyı aramaya başladım. Ellerimi önüme uzatmış ilerliyordum. Parmak uçlarımda sert zemini hissettim. Küçük yumrukları kapıyı inletirken, ahşap, ellerimin altında zangır zangır titriyordu. Tam o anda çığlığını duydum. "Git buradan!"

Nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi açtım. Televizyon hâlâ açıktı ve ben de kanepede yatıyordum. Kalbim, göğüs kafesimde deli gibi atıyordu. Sesindeki korku hâlâ beynimde yankılanıyordu. Ellerim titrerken doğruldum.

Yatağa gitmeyi düşünerek merdivenlere çevirdim başımı. Ama uyuyamayacağımı da biliyordum. Tüm bedenimi ürperten o yardım çığlığı hâlâ beynimde yankılanmaya devam etse de kumandayı alıp kanallar arasında dolaşmaya başladım. Sıkıca battaniyeme sarılmıştım.

Ne yaptığımı bilemeden telefonumu çıkardım. Zihnimde küçük kızın sesinden başka bir sese ihtiyacım vardı.

Tam o anda sesini duydum. "Merhaba. Uyuyamadın mı?"

Bu ses ile yüzümde bir gülümseme belirmişti. "Hayır, ya sen?"

"Hayır. Ne izliyorsun?" diye sordu Jonathan.

26. HAYAL KIRIKLIĞI

"Peki, Rachel nasıl?"

Yatağıma oturup parmaklarımı yatak örtümün üzerinde gezdirirken, "İyi," dedim. "Son birkaç haftadır fazla ortalarda gözükmemeye çalışıyor. Tüm enerjisini bana yemek yapmayı öğretmeye adamış durumda ve bu da korkunç bir durum. Ben de ona basketbol öğretmeye çalışıyorum; aslına bakarsan bu daha da korkunç."

Güldü. Annemin, başını her kaldırışında topun peşinde koşmasını ve sonra da kontrolü kaybetmesini düşünmek benim de yüzümü güldürmüştü.

"Siz ikiniz, aranızı düzeltiyor gibi görünüyorsunuz."

"Deniyoruz," diye itiraf ettim. "Her zaman kolay olmuyor tabii. Hâlâ arada bir gözyaşları var ama bir kutu dondurmanın çözemeyeceği kadar değil." Bir an durup devam ettim. "Seni özlüyor."

"Onun, beni özlediğinden emin değilim," diye cevapladı Jonathan. "Bence biriyle birlikte olmayı özlüyor."

"Her neyse," dedim. "Seninle tartışmayacağım şimdi. Ama ben özlediği kişinin sen olduğundan adım gibi eminim."

Onunla her hâlükârda tartışacağımı bildiği için gülmeye başladı. "Şampiyon olamadığınız için üzgünüm. Çok çekişmeli bir maçtı."

"Evet," dedim iç çekerek. Son bir buçuk haftadır maçın son iki dakikasını kafamda tekrar tekrar canlandırıp duruyordum.

"O faul kararı yanlıştı."

"Bekle. Sen orada mıydın?"

"Ah, evet," diye itiraf etti usulca. "Nasıl biteceğini görmek istedim."

"Yani, bittiği kesin. Yanıma gelip konuşsaydın keşke."

"Garip olacağını düşündüm. Biliyorsun, Rachel'la..."

"Evet, haklı olabilirsin," diye itiraf ettim ben de istemeye istemeye. "Sadece görüşmeyeli biraz zaman geçti."

"Belki de bir şeyler yapmalıyız."

"Belki de."

"Bir ara takılabiliriz. Yani... bir şeyler yaparız belki."

"Ah, olur tabii. Bir şeyler yapmak kulağa hoş geliyor," dedim dalga geçerek. "Bunu sürekli yaparım, hep de çok eğlenirim."

"Çok komiksin. Ama gerçekten bir gün ben seni alacağım ve sen de o gün, ben neyi seçersem onu yapmayı kabul edeceksin."

"Elinden geleni yap," dedim dalga geçerek.

Güldü. "Demek bu gece büyük gece, ha?" dedi aşırı bir heyecanla.

"Dalga geçme," dedim tehditkâr bir sesle. "Gerçekten büyük bir gece olacak."

"Sadece sen öyle dediğin için. Emma, bırak olması gereken olsun."

"Çok moral verdin, sağ ol," diye yapıştırdım cevabı. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Her an telefonumun üzerine kusabilirim ve bu telefonumu seviyorum, değiştirmeye de hiç niyetim yok."

Jonathan yeniden bir kahkaha attı. "Pekâlâ, öyle olsun. Ama Evan'ın babasının seni etkilemesine izin verme, ne olursa olsun."

"Merak etme, vermem," dedim derin bir iç çekişle. Stuart Mathews'un dünyadaki en göz korkutucu adam olduğunu bildiğimden, aslında beni etkilemesine izin vermemek gibi bir lüksüm olmadığını biliyordum. Beni ölesiye korkutuyordu!

"Bana olanları anlat. Bu bekleyiş beni şimdiden öldürmeye başladı," dedi gereğinden fazla dramatik bir tavırla.

"Hı-hı," dedim alayla. "Şimdi gitmem gerek. Gecenin üçünde, takım elbiseli dev bir adamın ayağının altında ezildiğimi gördüğüm kâbus için seni ararsam sakın şaşırma. İstersen ayakkabının markasını da söylerim ama erkek kıyafetlerini hiç bilmiyorum."

"Bekliyor olacağım," dedi kıkırdayarak. "Görüşürüz Emma."

Ekranımda yanan *Arama Sona Erdi* yazısına bakarken, Evan ve ailesiyle çıkacağım akşam yemeği için cesaretimi toplamaya çalıştım. Jared de gerginliği azaltmaya yardımcı olabilse ne iyi olurdu. O hep en ciddi durumları bile önemsiz ve basit bir hâle sokacak doğru kelimeleri kullanmayı çok iyi bilirdi. Ama hafta ortası Cornell'den buraya gelemiyordu.

"Ne giyeceksin?" diye sordu annem, açık kapımdan başını uzatarak. Şaşkınlıkla ona baktım. *Acaba ne kadar süredir oradaydı?*

"Ah, gri pantolonumla beyaz bluzumu düşünmüştüm," dedim ve dolabımın arkasında asılı duran kıyafetlere yöneldim. Pantolonlar çok şıktı; bir hukuk bürosuna iş görüşmesine giderken giyilebilecek kadar şık. Ama kısa ve karpuz kollu bluzum hafif ve havadardı; kıyafete eğlenceli bir hava katıyordu.

"Pantolon mu?" diye sordu annem.

"Çok heyecanlı olacağım. Deli gibi de terlerim. Sen hiç üzerinde bir etekle dizlerinin arkasının terlemesi ne kadar rahatsızlık verici bilir misin? Açıkçası oldukça mide bulandırıcı."

Annem gülmeye başladı. "Heyecanlanma. İkiniz için de her şeyin yolunda gideceğine eminim."

"Babasını tanısan böyle konuşmazdın," diye homurdandım.

"Büyük annenden beter olamaz herhâlde," dedi gözlerini devirerek. Durup ona baktım. Bir büyük annem olduğunu bilmiyordum. Şimdiye kadar ne annem böyle birinden bahset-

mişti ne Carol ne de George. Hep babamın anne ve babasının ben doğmadan öldüğü izlenimine kapılmıştım. Belki de annem geçmiş zaman kullanmıştı.

Şaşkın suratımı fark etmedi. Belki de görmezden gelmeyi seçti.

"Duş alacak mısın? Saat geç oldu."

Elimde tutmakta olduğum telefonumu yatağın üzerine fırlatarak "Ah, evet," dedim. Banyoda lazım olacak eşyalarımı aldım ve koridora çıktım.

Saçımı hafif dalgalar hâlinde bırakıp ciddi ama gereğinden fazla ciddi olmayan kıyafetlerimi de giydiğimde artık hazırdım –ya da hazır görünüyordum. Sara beni görse muhtemelen gurur duyardı.

Telefonum çaldı. Yatağıma baktığımda onu bıraktığım yerde bulamadım. Gözlerimle odayı taradım. Tuvalet aynamın önünde duruyordu. Merakla başımı sallayıp kimin mesaj attığını görmek için ekrana baktım. *Yolda mısın?*

Şimdi çıkıyorum, diye cevapladım, merdivenlerden aceleyle inerken.

Üzerindeki mini eteği ve atletiyle, "İyi şanlar," dedi annem merdivenlerin en üst basamağından.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Geç bile kaldım," dedi. "Perşembe gecesi evde kalmaya hiç niyetim yok." Sesi biraz bozuk, biraz da gergin gibiydi. Sonra sırıtarak ekledi. "Hem bugün 1 Nisan. Ne yanlış gidebilir ki?"

"Her şey," dedim içimden. "Neyse, sana iyi eğlenceler," dedim sonra.

Arkasını döndü ve odasına gitti. Bense portmantonun önünde durup dışarı çıktığı için endişelenmeli miyim, diye düşündüm. Derin bir nefes aldım. Sonra montumu alıp kapıya yöneldim.

~~~~~
~~~~~

Mathewslara vardığımda Vivian, elinde siyah minik bir çanta ve uzun beyaz montuyla verandaya çıkmaktaydı. Çantasından bir anahtar çıkararak beni selamlarken, "Mükemmel zamanlama Emily," dedi. "Evan, biz hazırız."

Evan oldukça zarif bir şekilde kapıda göründü. Montunun altında bir takım elbise olduğunu tahmin ediyordum. Parlak ayakkabılarını gördüğümdeyse kâbus beklentimi hatırlayarak gülümsedim.

Mathewslarla akşam yemeğine çıkmak beni hep geriyordu. Yanlış bir şeyler söyleyerek Evan'ı utandırmaktan korkuyordum. Ama bu gece tam bir felakettim. Belki yemek bile yiyemeyecektim.

BMW'sinin anahtarlarını oğluna uzatırken, "Evan, arabayı sen kullanabilir misin?" diye sordu Vivian.

"Tabii." Arabaya girmeden önce de yanıma gelip bana sarıldı. "Harika görünüyorsun. Biraz solgun ama yine de harika. Artık nefes alabilirsin."

"Henüz değil," diye mırıldandım ceketinin içinden. Arabanın kapısını açmadan önce saçlarımı öptü.

Restorana doğru yola çıktığımız sırada, "Bu çok heyecan verici bir akşam," dedi Vivian yolcu koltuğundan. "Umarım babanın gelmesi çok uzun sürmez."

"Gelip gelmemesi çok önemli değil," dedi Evan. "Yale olmadıktan sonra seçtiğim herhangi bir üniversiteyi beğenmeyecek zaten."

"Evan," diye uyardı Vivian. "Böyle konuşma lütfen. Baban sadece senin iyiliğini istiyor. Fakat sonunda o da senin kararını kabul edecektir. Yalnızca birazcık zamana ihtiyacı var."

"Evet, dört yıl gibi," diye geveledi Evan.

"Bir dakika, sen şimdiden nereye gideceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Nereye gitmek istediğimi biliyorum," diye düzeltti Evan. "Sadece annemin bana, oraya girip giremediğimi söylemesi ge-

rek. Sır saklamakta çok iyidir, hatta babamdan bile."

"N'apayım, eğer babana söylemiş olsaydım bu gece hiç de o kadar heyecan verici olmazdı, değil mi ama?" diyerek gülümsedi Vivian. "Bunu sadece benim bilmemin bir sebebi var."

Vivian'ın ne yapmak istediğini anlamıyordum. Bu geceye kadar kabul mektuplarını Evan'dan gizlemişti. *Neden merak uyandırmak zorundaydı ki?* Bayılacağımı sanıyor, çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

Söyle artık şunu! Ama tabii ki böyle bir şey yapmadım. Arka koltukta soluksuz oturuyordum.

Restorana vardığımızda biraz daha özel bir alana sahip olacağımız, köşedeki küçük masaya alındık. Evan montunu çıkarmadan önce gelip benimkine yardımcı oldu. Montunun altındaki kıyafeti görünce, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Özel dikim ceketinin içinde, yeni yılda ona hediye ettiğim Stanford tişörtü vardı.

"Seçimimle ilgili herhangi bir kafa karışıklığı olsun istemedim," dedi sırıtarak.

"Çok zekice," diye takdir etti Vivian. Evan'a bakarken gözleri parlıyordu. "Babanın bunu takdir edeceğini sanmasam da ben bayıldım doğrusu."

"Ben de," diye ekledim. Tişörtü giydiğini görmek, o da Stanford'a aitmiş gibi, büyük bir öz güvenle doldurmuştu içimi.

Vivian, Stuart'ı beklerken sipariş vermemiz konusunda ısrar ediyordu. Tavsiye ettiği yemeği sipariş ettim, ama bir lokma bile yiyemeyeceğimi biliyordum. İçimden bir ses, *Evan nereye gitmek isterse istesin ve onu hangi okul kabul etmiş olursa olsun, son söz yine babasının olacak*, diyordu. Ne de olsa Evan *onun* parasıyla okuyacaktı.

Stuart'ı beklemeye başladık.

Vivian durmadan konuşuyor, ama yine de Evan'ın sürekli saatine bakmasına engel olamıyordu. Bense sessizce duruyor.

dinleyip başımı sallayarak her geçen dakika yüzü daha da gerilen Evan'ı izliyordum.

Giriş yemeklerimizi bitirdiğimizde –ki tabakların çoğu doluydu– Evan kendine hâkim olmak için vücudundaki her bir kası kasıyordu.

Vivian izin isteyerek sofradan kalktı. Telefonunu da yanına almıştı.

"Gelmiyor," dedi Evan ilgisizce. "Kararımı onaylamadığını ve desteklemeyeceğini açıkça görmemi istiyor."

Onu daha iyi hissettirecek doğru kelimeleri söylemek istiyor ama yapamıyordum. Babası, onu hayatının en önemli günlerinden birinde yalnız bırakmıştı. Söylenecek ne vardı ki? Bunun yerine elini sıkıca tutup onu rahatlatmaya çalıştım.

Vivian geri dönüp gerginlikle gülümsedi. "Şey... görünen o ki baban gelemeyecek. Özür dilerim. O hâlde, sanırım süreci uzatmanın bir anlamı yok."

"Evan sen Stanford'ı seçmiştin ve onlar da seni seçtiler. Tebrik ederim."

Onun adına mutlu gibi görünmeye çalışıyordu, ama Stuart'ın katılmayı reddedişi tüm gecenin havasını etkilemişti.

"Teşekkürler," dedi Evan zafer kazanmış bir edayla. Ama yüzü az önce ekşi bir şey yemiş gibiydi hâlâ.

Eli elimi daha da sıkı tutarken, ben hâlâ biraz endişeli gözlerle onu izliyordum. Rahatlamak için Vivian'a bakıp gülümsemeye de çalışıyordum. Ne var ki onun endişe dolu gözlerinde de aradığımı bulamamıştım bir türlü. Evan'ın Stanford'a gitme kararı tüm aileyi bölmüştü.

~~~~~

O akşam eve kederli ve aklım karışmış bir hâlde döndüm. Dünyada en çok istediğim şey bana bir anda bencilce ve yanlış gelmişti. Ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.
~~~~~

Eve girdiğimde her yer karanlıktı. Holün ışıklarını yakarak annemin dönüp dönmediğini anlamaya çalıştım. Arabası evin önünde değildi. Saate bakıp hâlâ erken olduğunu anlayınca endişelenmeme gerek olmadığını fark ettim... henüz.

Üzerimi değiştirip dişlerimi fırçalamak için üst kata çıktıktan sonra yeniden oturma odasına döndüm. Kanepede kıvrılıp annemi beklemeye başladım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve başımı yastıktan kaldırdım. Kablolu yayın kutusunun üzerindeki saate bakmak için gözlerimi kıstım. Saat sabahın üçüydü. Pencereden bakmak için çabucak üzerimdeki örtüyü attığımda araç yolundaki tek arabanın hâlâ benimki olduğunu gördüm. Merdivenlerden çıkarak odasının kapısını açtım. Sabah gönülsüzce topladığı yatağı hâlâ yarı dağınık hâldeydi.

Annem evde değildi. Paniklememek için çaba sarf ediyordum, ama aklıma Jonathan'la birlikte onu bardan aldığımız gece geldi yine. *Ya başına bir şey geldiyse? Ya alkollü araba kullanmaya kalkarsa?* Aklıma hızla gelen tüm o korkunç olasılıkları düşününce kalp çarpıntım daha da artıyordu.

Hole çıkarak ne yapacağıma karar vermeye çalışırken birden telefonumu çıkardım.

"Ne gördün; ayakkabı?" diye alayla açtı telefonu Jonathan.

"Evde yok," dedim hemen. "Saat sabahın üçü ve hâlâ eve gelmedi. Ya başına bir şey geldiyse? Ya–"

"Emma!" dedi Jonathan, dikkatimi toplamam için sesini yükselterek. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annem," diye açıkladım. Sesim panikten titriyordu. "Hâlâ eve dönmedi ve ben de ne yapacağımı bilmiyorum."

"Aradın mı?"

Öyle basit bir şeydi ki bu. Gözlerimi kapatıp utançla başımı salladım. "Hayır."

"Arasana, sonra bana yine haber verirsin, tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapatıp annemi aradım. Bunu yapmayı neden akıl edemediğimi bir türlü bulamıyordum. Sanırım onu bir hendeğin dibinde ya da yol kenarında kan kaybederken düşünmek dikkatimi dağıtmıştı.

Telefon açılmadan önce üç defa çaldı. "Alo?"

"Alo, ben Emily," dedim. Telefonu açan kadının kim olduğunu bilmiyordum. "Rachel'la görüşebilir miyim?"

"Ah," dedi kadın söylenerek. Belli ki telefonum onu uyandırmıştı. "O burada, uyuyakalmış."

"Hmm," dedim, "Orası neresi peki?"

"Ben Sharon."

"Kusura bakma," dedim onu tanımadığım için.

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır, sabah görüşürüz nasılsa."

Telefonu kapatıp kanepeye çöktüm. Rahatlamak istiyordum ve rahatlamıştım da... yani büyük ölçüde.

Tekrar Jonathan'ı aradım. "Sharonlardaymış. Seni de korkuttuğum için özür dilerim. Önce onu aramalıydım. Doğru düzgün düşünemedim işte."

"Boş ver, önemli değil," diye güven vermeye çalıştı Jonathan. "Sen iyi misin peki? Oraya gelmemi ister misin?"

Teklifini kabul etmeden durdum. "Ah, hayır. Zaten yatacağım. Yarın okul var."

Dediğim gibi yatağa döndüm, ama uyumadım.

27. BULANIKLAŞAN SINIRLAR

"Bikinini unutmadın, değil mi?"

Dolabına yaslanarak bekleyen Sara'ya dönerek "Ha?" dedim. Beni yine boşluğa bakarken yakalamıştı. Annemi ve onu bu sabah neden göremediğimi düşünüyordum. İşe gitmek için önce eve geleceğini düşünmüştüm. Belki de Sharon'dan bir kıyafet ödünç almıştı. Ama Sharon'dan biliyorum, annemin fazla giysi seçeneği olduğu pek söylenemezdi.

"Bikinini aldın, değil mi?" Sara kaşlarını çatarak tekrarladı. "Bu akşam Jill'in partisi için."

"Evet," dedim. "Onda mı kalırız, yoksa size mi döneriz?"

"Henüz emin değilim," dedi bir süre yanımda yürüyerek. "Öğlen yemeğinde görüşürüz."

Başımı sallayıp merdivenlerden indim.

Gün boyunca uyurgezer gibiydim. Sesler, tutarsız gürültüler gibi geliyordu. Öğretmenlerin ne dediklerini tam anlayamadan yalnızca not alıyordum. Çevremdeki her şey bulanık bir şekilde akıp gidiyor, bense ağır çekim ilerliyordum.

Sara ve Evan'ın bir şey söylemesini bekliyordum ama söylemediler. Bana hep endişelilermiş gibi bakıyorlardı, demek bugünün diğer günlerden pek bir farkı yoktu. Ama ben... kendimi kötü hissediyordum.

Nasıl tanımlayabileceğimden emin değildim, fakat doğru gitmeyen bir şeyler vardı. Yorgun olduğumu, birkaç saatten fazla uyumadığımı biliyordum, ama bundan da fazlası vardı.

Midemin derinliklerinde bir bulantı hissediyordum. Sanki bir şey unutmuştum. Ütüyü fişte unutmak gibi bir histi bu. Hayır, çok daha beteriydi.

Okuldan sonra futbol sahasına gittim. Antrenman kırk beş dakika sonra başlayacağından takımın geri kalanı henüz gelmemişti. Genellikle okuldan sonra ödevimi yapıp orada üstümü değiştirirdim, ama bugün arabamla doğrudan buraya gelmiştim. Koltuğumu yatırıp, başımı gökyüzündeki bulutlara çevirerek beklemeye başladım. Kızlar geldiğinde onlarla birlikte üstümü değiştirecektim.

Gökyüzüne baktıkça göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Arabalar geldiğinde uyanacağımı düşünerek usulca gözlerimi kapadım.

"Kramponlarını aldın mı?"

"Hı-hı." Bağcıklarından tuttuğum ayakkabılarımı elimde sallıyordum.

"Tozluklarını aldın mı?"

"Hı-hı." Onları da kollarımın altına sıkıştırmıştım.

"Koçunu aldın mı?"

"Babaaaa," dedim gülerek. "Saçmalamayı bırak."

"Her şeyi aldığından emin olmak istedim sadece," dedi alay ederek. "Sanırım futbol yıldızımızdan ben sorumlu olacağım."

Beni kollarına alarak göbeğimi gıdıklamaya başladı. Neşe içinde çığlıklar atıyordum. Sonra beni kendine çekip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bugün kazanacağız," dedim gururlu ve kendimden emin.

Beni arabaya taşırken saçlarımı okşayarak "Bugün eğleneceğiz," *diye düzeltti babam.*

Futbol sahasına vardığımızda babam arabadan futbol toplarını indirirken, ben de arkadaşlarıma katılmak için koşmaya başladım.

Ama onlara yaklaştıkça çocukların kahkahaları sustu ve rüzgâr çıktı. Parlak güneşe bakıp daireler çiziyordum. Herkes gitmişti.

"Baba?" diye seslendim onu arayarak. Saçlarım rüzgârda gözü-

nün önüne gelmişti. Beceriksizce yüzümü açmaya, etrafı görmeye çalışıyordum.

"Baba!" diye bağırdım. Korkum giderek artıyordu. Yeniden arkamı döndüm ama yalnızdım. "Baba!" diye çığlık attım...

"Emma!" Gözlerimi birden açıp doğruldum. Şaşkınlık içinde etrafa bakarken ağaçların ardında batmakta olan güneş ile aklım karıştı. Biri camıma vuruyordu.

"Emma, bunca zamandır arabanda mıydın?" diye sordu Casey camın önünden. Terli ve kızarmış görünüyordu. Kapımı açıp kendime gelmeye çalışırken ayaklarımı toprak yola sarkıttım. "Tüm antrenmanı kaçırdın."

"Kaçırdım mı?" diye sordum başımı sallayarak. Az önce gördüğüm rüyadan tamamen sıyrılmaya çalışıyordum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Umarım Koç pazar günkü maçta oynamana izin verir."

Bakışlarımı, artık neredeyse bomboş olmuş sahada dolaştırırken, "Hâlâ burada mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı Casey. "Ben de tam çıkıyordum ki arabanı gördüm. İyi misin? Hasta falan mısın?"

"Hayır," diye kafamı salladım. "Erken geldim ve sanırım içim geçmiş. O kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum. Vay canına."

"Bu gece Jill'in partisine geliyor musun?"

"Evet. Sara'ya gitmeliyim. Orada görüşürüz sanırım."

"Tamam," dedi yüzünde tedirgin bir gülümseme ile. "Yarınki antrenmana geleceksin, değil mi?"

Kaçırdığım bu antrenmanın pazar günkü maçta oynamamı engellemeyeceğini umarak "Geleceğim," diye söz verdim.

Takım, bahar boyunca devam eden bir gezici futbol liginin parçasıydı. Yani okul bölgesiyle bir ilgisi yoktu ve antrenmanların kaçırılmasıyla ilgili de çok sıkı kuralları vardı –özellikle de haftada yalnızca birkaç gün antrenman yapabildiğimiz düşünülürse. Koç, tüm oyuncuların orada bulunmak konusunda

ciddi olduklarından emin olmak istiyor, kaytaranlar hemen değiştiriliyordu. Bu ligde oynamak, Stanford'a girmeden önce kendimi hazırlamam için gerekliydi ve ben de bu şansımı arabamda uyuklayarak harcamak istemiyordum.

~~~~~

Saralara vardığımda onu ve Anna'yı mutfakta gülerken buldum. Sara doğrama tahtasından aldığı bir dilim biberden ısırıklar alırken, Anna da salatanın malzemelerini doğruyordu. Birden bir şeyleri böldüğümü hissettim. Evet, kapıyı çalmamıştım. Belki de artık burada yaşamadığımı bilmeliydim.

Beni görür görmez, "Emma," diye bağırdı Sara heyecanla. "Mükemmel zamanlama. Anneme Kyle hakkında yanıldığını ve bu gece partiye üniversiteden arkadaşlarını getirmeyeceğini söyler misin?"

"Hmm," diye başladım konuyu anlamaya çalışarak. "Hayır, Kyle öyle biri değildir."

"Ah, çünkü geçen sene mezun olmasına rağmen liselilerle takılmaktan keyif alıyor, değil mi?" diye cevapladı Anna sırıtarak. "Syracuse'dan birkaç arkadaşını getireceğine eminim."

Bunun ne anlama geldiğini anlayarak o cümlesini bitirir bitirmez başımı salladım. "Umarım getirmez."

Sara, çaresizliğimi hissederek gülmeye başladı. "Bu da Drew demek oluyor. Em, bu çok kötü olur. Hemen Jill'i aramalıyım."

Cep telefonu kotunun cebinde olmasına rağmen, ben daha ağzımı açmadan üst kata çıkmıştı bile.

Bir kâsenin içinde yaptığı salatayı karıştırırken, "Seni görmek çok güzel Emma," dedi Anna. "Buraya gelmeyeli biraz zaman geçti gibi geliyor bana. Annenle işler nasıl gidiyor? Geçen gün onunla öğle yemeğine çıkmıştım. Çok mutlu görünüyordu."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyordum.
~~~~~

"Her şey gerçekten... güzel."

"Bunu duyduğuma sevindim. Haftada birkaç kez konuşuyoruz; yani senin o yoğun programının detaylarını öğreniyorum. Ama seni buralarda görmeyi özlemiştim."

Yaptığı yoruma herhangi bir tepki veremeden ön kapı açıldı ve içeri Carl girdi.

"Selam baba," dedi Sara merdivenlerden indiği sırada. Aynı anda köşeden dönmüşlerdi. "Emma, seni gördüğüme sevindim," dedi Carl. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedim hiç düşünmeden.

"Bugün Stanford'daki koçunla konuşup yurt bilgilerini aldım. Sanırım yakın zamanda bir uçuş ayarlamalıyız."

"Ah, evet, tabii," diye cevapladım. Bir anda mezuniyete sadece iki ay kaldığını fark ettim. "Bu gece burada kalacağım. Belki yarın sabah birlikte yapabiliriz."

"Harika olur," dedi. "Yemekten önce üzerimi değiştireyim." Anna'yı yanağından öperek "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sen ne zaman inersen sofraya o zaman oturabiliriz."

Carl yeterince uzaklaştığında Sara başladı. "Jill, Kyle'ın birkaç arkadaşını getireceğini, ama bunların kim olduğundan emin olmadığını söyledi. Ama öyle çılgın bir üniversite partisi falan olacak değil anne."

"Sadece akıllı davranın," diye uyardı Anna. "Sizi gelip almam gerekirse hemen arayın, tamam mı?"

Sara gözleri parlayarak gülümsedi. "Tabii." Bense aklından neler geçtiğini biliyordum. Bu parti de tıpkı diğerleri gibi olacaktı. Tıpkı burada verdiğimiz ve Sara'nın ailesinin hiç haberi olmadığı o parti gibi.

~~~~~

Jill'in evine söz verdiğimiz üzere erken gittik. Kıyafeti
~~~~~

hakkında bizim, daha doğrusu Sara'nın onayını bekliyordu. Casey de oradaydı, yanında... Analise'le birlikte.

Onu gördüğümde gülümsemeye çalışsam da Sara beni dürtüklediğinde aslında bunu pek de beceremediğimi anlamıştım.

"Onun geleceğini unutmuşum," diye fısıldadı. "Fazla içki içmesem iyi olur, yoksa fazla dürüst davranabilirim."

Sara'nın kendini kontrol etmediği zaman Analise'e ne söyleyebileceğini düşünerek sırıttım.

"Ama bu gece bir kez bile Evan'dan bahsederse kendimi tutamam. İçkili olsam da olmasam da."

"Sara," dedim gülerek. "Evan, Analise'le konuştu. Son birkaç haftadır daha iyi."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti bir iç çekerek. "Hem Evan ne zaman geliyor? Kimle birlikte gelecek?"

Bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için telefonumu çıkarttım. Yeni bir sesli mesajla bilmediğim bir numaradan gelen cevapsız çağrıyı gördüm ekranda. Midem altüst olmuştu.

"Hatırlamıyorum," diye cevapladım Sara'yı. Bir anda dikkatim dağılmıştı.

"Bugün normalden daha da dalgın görünüyorsun," diye belirtti Sara.

"Biliyorum," diyerek iç çektim. Mesajı dinlemek için lavaboya gitmek üzere izin isteyecektim ki bir çığlıkla olduğum yerde kaldım.

Sara ile birlikte koşarak önce çığlığın ve şimdi de bağırışların yükseldiği odaya gittik. "Seni salak!" diye bağırıyordu Jill. "Babamın deri kanepesine içki döktüğüne inanamıyorum. Daha parti başlamadı bile ve sen çoktan etrafı dağıtıyorsun. Git buradan! Defol!"

Parlak kırmızı suratlı ve koyu renk dalgalı saçlı genç çocuk, yazıcıdan aldığı bir parça kâğıtla etrafı temizlemeye çalışıyordu. Ama temizlemek bir yana, bu yaptığı etrafı daha da batırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Dur artık," diye azarladı Jill, "iyice batırıyorsun. Zaten bu gece burada olmak zorunda olduğun için bile kızgınım sana."

O sırada Casey, elinde bir rulo havlu kâğıtla aramızdan geçti.

Sara, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tek çocuk olduğuma memnunum."

O anda çocuğu, oturma odasında gördüğüm bir fotoğraftan tanıdım: Jill'in erkek kardeşiydi.

Olay yerinden ayrılarak mutfağa yürüdüğümüz sırada, "Kaç yaşında?" diye sordum.

"Birinci sınıf," dedi Sara. "Sanırım, birkaç arkadaşıyla birlikte partiye katılmasına izin vermezse Jill'i ailesine söyleyeceğine dair tehdit etmiş. Hâliyle Jill de çok kızgın. Bugün öğle yemeğinde bize anlattığını hatırlamıyor musun?"

"Ah, yoo." *Sanırım hafıza kaybı yaşadığım anlardan biri daha.* "Özür dilerim."

Sara alnını buruşturdu. Bana iyi olup olmadığımı sormak istediğini biliyordum, ama vereceğim cevabı da biliyordu.

Saate bakarak annemin bu gece ne yaptığını düşündüm. Ona mesaj atıp Saralarda kalacağımı bildirmiştim ama cevap vermemişti. Hâlâ bir şeylerin yanlış gittiğine yönelik o duygudan sıyrılamıyordum.

"Hemen döneceğim," dedim Sara'ya. Başını sallayarak onayladı ve ben de koridordan geçerek çiçeklerle dekore edilmiş banyoya girdim.

Kapıyı kilitleyerek telefonuma gelen sesli mesajı dinlemeye başladım. Hiç de beklediğim bir şey değildi: *Selam Emily. Ben Vivian. Pazar günü saat on birde seni brunch'a bekliyorum. Tanışmanı çok istediğim biri var. Beni bu numaradan istediğin zaman arayabilirsin. Telefonunu dört gözle bekliyorum.*

Telefonu kulağımdan çektim. Şaşkına dönmüştüm.

Bir saat içinde ev üçüncü ve dördüncü sınıflarla dolmaya başlamıştı. Jill'in kardeşinin arkadaşları olan ve bir elin par-

maklarını geçmeyecek kadar da birinci sınıf öğrencisi vardı. Evan, beyzbol takımından birkaç çocukla birlikte gelmişti. Yüzlerini görünce, Evan'ın onlarla birlikte geleceğinden bahsettiğini anımsadım belli belirsiz.

Kalabalığın arasından yürürken onu görmek yüzümü anında gülümsetmişti. Neredeyse herkesten uzun olduğu için onu fark etmemek imkânsızdı.

"Selam," dedim ışıldayarak. Eğilip beni öptü. Elini sırtıma koyarken, "Eee, parti nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Aslında gayet iyi," diye cevapladı Sara ben daha omuzlarını silkmeden. Benim için herhangi bir partiden farkı yoktu bunun. "Bikinini getirdin mi? Jill'in verandada kocaman bir jakuzisi var. İlerleyen saatlerde sadece birkaçımızın kullanmasına izin verecek."

"Getirmedim," diye cevapladı Evan. "Gerçi arabada şortlarım olacaktı ama..."

"Harika," dedi neşeli bir ses arkamızdan. Analise'in yanımızda beklediğini fark etmemiştim. *Ne kadar zamandır orada duruyordu acaba?*

Sara onu görür görmez kolumu çimdikledi. Analise'in Sara'yı benden daha çok rahatsız ettiğini düşünüyordum. Tabii böyle bir şey mümkünse...

"Yani, sana da mı söyledi; bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu Sara Analise'e. Nefretini saklamıyordu.

"Evet," dedi Analise hiç umursamadan. "Yirmi kişilik falan olduğunu söyledi. Sanırım Jill'in ailesi hep böyle partiler veriyor."

"Ben de öyle duydum," diyerek başını salladı Sara. Sonra da kendi kendine söylenmeye başladı. "Suya ekstradan klor koysalar bari."

Ben şüpheli gözlerle bakarken Evan kıkırdayarak "Aferin Sara," dedi. "Çok iğrençsin."

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Sara, neden bahsettiğini

anlamam bu kadar zaman aldığı için gözlerini devirmişti.

"Bu işten kaçmayı aklından bile geçirme," diye tehdit etti sonra. "Ben gireceksem sen de gireceksin."

O jakuzinin içine girmiş potansiyel şeyleri düşününce tamamen rahatsız olmuştum. "Harika," diye homurdandım.

O sıra Kyle bir varil bira ve üniversiteden birkaç arkadaşıyla çıkageldi. Bedava biraya hücum eden insan kalabalığından uzaklaştığımdan yanındakileri hiç görmedim. Drew'un da burada olduğuna emindim. Zaten bir süre sonra onu da görecektim.

Sosyalleşmeyi denedim. Şaka yapmıyorum gerçekten denedim. Ama iki dakikada bir telefonuma bakıp, annemin arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını kontrol ediyordum. Nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu sormak istiyor, ama onu kontrol ediyor gibi görünmekten de çekiniyordum. Aslında, onu bal gibi kontrol ediyordum.

"Hadi kıyafetlerimizi giyelim," dedi Sara elinde Jill'in hazırladığı kırmızı içkisiyle. "Evan nerede?" diye sordu, Jill'in odasına doğru ilerlerken.

"Emin değilim," dedim. "Kendine içki almaya gitti, sonra da şortuna bakacaktı. O bizi bulur."

Sara kapıyı çaldı.

"Kim o?"

"Jill, aç kapıyı. Biziz; Sara ve Emma."

Kapı usulca açıldığında aralıktan bakan bir çift göz gözüktü. Sara gözlerini devirerek kapıyı ittiğinde, kapının arkasındaki kız da geriye doğru sendelemişti. Odada birkaç kız mayolarını giymiş, aynada kendilerini inceliyordu. Sara bikinisini alıp kimin baktığına aldırmadan giyinmeye başladı. Bense banyonun önünde sıramı bekliyordum. Yıllarca spor takımlarında oynayıp soyunma odalarında, önümde soyunan onlarca kıza rağmen başkalarının önünde soyunmaktan hep rahatsız olmuştum. Genelde morluklarımın yerlerini ve insanların bunla-

rı gördüğünde neler diyeceğini düşünüp dururdum. Şimdi de sanırım bu alışkanlığımdan kolayca vazgeçemiyordum.

Banyodan çıkmadan önce, eskiden kalma çizgilerin görünmediğinden emin olmak için sırtıma son bir kez daha baktım. Kemerin fazla derin kesip iz bıraktığı birkaç çizik vardı sadece. Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ oradaydılar... Kendimi havanın karanlık olacağına ve suyun içinde görünmeyeceğine dair ikna ettim.

Dışarı çıktığımda üzerimde turuncu puanlı beyaz bikini üstüm vardı. Çizgili bikini altımın üzerine ise bir şort giymiştim. Islanmaması için saçımı iyice tepemde toplamış, koluma bir havlu asmıştım.

Sara'ya izlerimin görünüp görünmediğini sormak istiyor, ama bir yandan da bunlara dikkat çekmek istemiyordum. Bunun yerine üzerime bir askılı bluz geçirdim. Özel verandaya açılan döner kapıya doğru insanları takip ettim sonra. Veranda evin arka tarafındaydı ve ortasındaki jakuzi ise serin nisan gecesinde etrafa buharlar yayıyordu. Gün boyu yağmur yağdığı için ayağımın altındaki ahşap zemin soğuk ve nemliydi. Kızların çoğu gibi alkol almadığımdan soğuğu görmezden gelemiyordum.

Jakuzinin içinde çoktan dört beş kişi vardı. Evan'ın da onlardan biri olduğunu fark ettim. Yanında Analise duruyordu. Bu durumun tahmin edilebilirliği midemi bulandırıyordu. Daha da kötüsü Analise'in yanındaki Drew'du! Bir anda durdum. Arkamda kıkırdayarak gelen kızlardan biri omzuma çarptı.

"Kusura bakma," dedi yanımdan geçerken.

"Ah, lanet olsun," dedi Sara yanımdan. "O nereden çıkmış?"

Göz göze geldiğimizde Evan gülümsedi ve sonra yüzümü görüp omuzlarını silkti. Eğer o, özellikle de geçen sene Drew'la yaşadıkları kavgadan sonra, bu durumu atlatabiliyorsa ben de atlatabilirdim. Fakat midemdeki gerginlik tersini söylüyordu.

Şortumu ve atletimi çıkartıp suya girdim. Sıcak su, soğuk

verandada bikinimle yürürken diken diken olan tüm tüylerimi bir anda sakinleştirmişti. Diğer tarafa doğru yürüyerek Evan'ın yanına geldim. Kolunu arkama attı. Göğsüme kadar fokurdayan suyun içine girip sıcaklığında gevşedim.

"Bikinin hoşuma gitti," dedi Evan kulağıma eğilip.

"Doğru," dedim gülümseyerek. "Beni daha önce bikiniyle görmemiştin. Aslında bunu ilk defa giyiyorum."

Geçen yaz birlikte birkaç kez plaja gitmiştik ama o zaman vücudum hâlâ alçıdaydı. Suya giremeyeceğim için de bir şort ve askılı giymiştim üzerime.

"Bu yaz kesinlikle plaja gidiyoruz," dedi gülümseyerek. Gözlerimi ondan ayırdım. Bizi izlemekte olan Analise'e bakmadan edemiyordum. Onu yakaladığımda gözlerini hemen kaçırmıştı. Drew'un da dirsekleri dışarıda ve bir elinde bira şişesiyle bizi izlediğini biliyordum.

"Hey Emma," dedi şişeyi havaya kaldırarak. Çevirmeden önce başımı sallayıp hafifçe gülümsedim. Sara da karşımızda Jill ve Natalie'yle konuşuyordu. Seslenerek Analise'i yanına çağırdı. Analise hayır diyememişti ve ben Sara'nın bunu bilerek yaptığını biliyordum.

O sırada şans eseri birkaç çocuk gelmiş ve Drew'la Evan'ın arasına yerleşmişti. *Durum sanırım daha da garipleşemezdi.*

"Sanırım annemleri bir jakuzi almaya ikna etmem gerekecek," dedi Evan elini baldırlarımda dolaştırarak. Bir anda nefesim kesilmiş, fakat bunu kimse görmemişti. Suyun içi görünmüyordu. "O hiç kullanmadığımız havuzun yerine koyabilirler."

"Doğru, havuzunuzun üstünün açıldığını hiç görmedim." dedim bacağımın iç kısmında dolaşan elini tutarak. Yüzüm sanırım hiç bu kadar kızarmamıştı, ama bu şartlar altında o da fark edilmiyordu.

"Evan," dedim birden elini sıkarak.

"Üzgünüm, bikininin kabahati." Yüzünde bir sırıtışla kendini savundu. "Çok cezbedici ama."

Eğilip ıslak dudaklarıyla bana ufacık bir öpücük verdi. Kısa sürmüştü ama göğsümün bir anda karıncalanmasına yol açmıştı. Bir anlığına burada yalnız olmadığımızı unutmuş gibiydim. Sonra gözlerimi açtığımda Evan'ın omzunun üzerinden Drew'u gördüm. Hafifçe doğrulmaya çalıştım.

"Analise o andan sonra sizi izlemeyi bıraktı," dedi Sara usulca. Yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. "Burayı tutuşturacak gibisiniz."

Bir kahkaha atıp diziyle dizime dokundu.

"Herkes gördü mü?" diye sordum. Bir anda çevremizdeki insan sayısını yeniden fark etmiştim.

"Hayır, sadece izlememesi gerekenler gördü."

Evan'ın, elini dizimde tutmasına müsaade ederek kendimi onu öpmekten alıkoymuştum. Nemli yüzünün o pürüzsüz, keskin hatlarına ve kusursuz burnuyla hafifçe aralanmış dudaklarına yapışırken buna karşı koymak çok zor olmuştu. Buhar yüzünden görüş mesafesi az olsa da bizi izleyenlerin olduğunu hatırlatmak zorundaydım kendime.

Bacağı bacağıma değdiğinde bir an nefesim kesilecek sandım. Dizlerimi hafifçe sıktığında dönüp ona baktım. "Bu resmen işkence," dedi daha da yaklaşarak. "Belki de buradan çıkmalıyız. Annemler evde değil."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Gerçekten mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Gerçekten," dedi dudaklarımı gıdıklayan nefesiyle. "Hadi gidelim."

"Tamam," dedim dudağımı ısırarak. Dudaklarından damlayan suyu tatmak için biraz daha yanaşmak istiyordum.

"Önce sen çık. Kapının önünde buluşuruz."

Arkasına yaslandı. Bense yanındaki kızla konuşmakta olan Sara'ya dönmeden önce kendimi toparlamak için durdum.

"Evan'la birlikte çıkıyoruz," dedim. "Sizin eve gelirsem mesaj atarım, tamam mı?"

"Gelirsem mi?" diye vurguladı bilgiç bir edayla. "Su fazla mı sıcak geldi?"

"Onun gibi bir şey," dedim sırıtarak. Ayağa kalkıp basamaklara yöneldim. Arkama bakamıyordum çünkü düşüncelerimin yüzümden okunduğunun farkındaydım; kimsenin ne düşündüğümü bilmesine gerek yoktu.

Göğsüme bir havlu sardığım sırada, "Gidiyor musun?" diye sordu Drew arkamdan. Rutubetli gecede, sıcak jakuziden çıktığım için üzerimden buharlar çıkıyordu.

"Çok kalabalık oldu," dedim yüzüne bakmadan.

"Hırkanı aldın mı? Verandaya bırakmıştım."

"Ah... evet teşekkürler," dedim. O sırada arkadan yaklaşmakta olan Evan'ı görerek bu söylediğini duymamış olmasını umdum.

Drew da Evan'ı fark etmişti. "Seni yeniden görmek güzeldi," dedi, Jill'in anne ve babasının odasına açılan cam kapıya doğru yürümeye başlamadan önce.

Ben de Jill'in odasına doğru ilerlemeden, "Birazdan görüşürüz," dedim Evan'a.

Kıyafetlerimi alarak banyoya girdim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sersem gibiydim. Sakinleşmek için derin nefesler alıyordum, ama yine de çok heyecanlıydım.

Kotumu giyerken cep telefonum cebimden düştü. Telefonuma gelen mesajı gösteren o kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Yerden alıp parmaklarımı ekranın üzerine koydum. Annemden gelen cevapsız aramaları ve sesli mesajı gördüğümde heyecanım birden yok olmuştu.

Kaydı dinlemek üzere gereken kodu girdim. *Emily, Emily, orada mısın?* Sözcükleri yavaş ilerliyor ve zar zor duyuluyordu. *Onunla mısın? Lanet olsun... onunlasın.* Sonra sessizlik...

Berbat bir hâldeydi. Midem altüst olmuştu. Çenemi istemsizce sıktım. Çığlık mı atayım, ağlayayım mı bilemedim. Derin bir nefes alıp telefonu kapadım.

Üzerimi giydikten sonra Sara'yı bulmak için verandaya çıktım.

"Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Sanırım," dedi Sara. "Ne oldu ki?"

"Ben arabamı alacağım," diye açıkladım. Sara içki içebilsin diye benim arabamla gelmiştik.

"Sorun olmaz," dedi Sara omuzlarını silkerek. "Detayları anlatacaksın," diye ekledi sonra gülümseyerek.

Bu gece paylaşacağım pek bir detay olmayacağını bilerek zorla gülümsedim ben de.

Evan'ı ön kapıda montlarımızı tutarken buldum.

"Planlar değişti," dedim. Ayakta duramayacak kadar sarsılmıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Evan endişeyle.

"Şey... kendimi çok iyi hissetmiyorum," diye açıkladım. Söylediğim yalanla nabzım hızlanmıştı. "Sanırım eve gideceğim."

Evan'ın gözleri kuşkuyla kısıldı. "Ne?"

"Ahh," dedim bu hastalık yalanıma inanmadığım anlayarak. "Sanırım yatağa girmem gerek. Belki de uykusuzluk yüzünden böyle olmuşumdur."

"Birkaç dakika önce gayet iyiydin," diye itiraz etti Evan şüpheyle. "Anlamıyorum. Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim biraz fazla sert bir tonla. Evan kaşlarını çatmıştı. "Üzgünüm. Yorgunum. Tamam mı?"

"Hayır, tamam değil," dedi. "Bir şeyler olduğunu biliyorum. Eğer bana söylemek istemiyorsan–"

"Evan! Yemin ederim sadece gerçekten eve gitmem gerek," diye açıkladım yalvaran gözlerimle.

Evan hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Yarın konuşuruz, olur mu?"

Yüzünde beliren hayal kırıklığını görmek beni altüst etmişti. "Uyumadan önce mesaj atarsın, tamam mı?" dedi, eğilip du-

daklarıma belli belirsiz bir öpücük kondururken.

Kapıda öylece durup aceleyle arabama gidişimi izledi. Söy-lediğim yalanlardan midem bulanıyordu. Üstelik hepsini göre-bildiğini de biliyordum. Ama bununla şimdi değil yarın uğra-şacaktım.

Direksiyonu sıkıca tutarak annemi bulmaya odaklandım. Onu aramayı denemiştim ama telefonu hep telesekretere dü-şüyordu. Önce eve gidip oradan aramaya karar verdim. Bende Sharon'ın numarası yoktu; belki annemin odasında bulabilir-dim. Ondan sonra nereye bakacağımı bilmiyordum –belki de Jonathan biliyordur. Onu aramadım. Saat daha on birdi, geç sayılmazdı, ama gerekmedikçe onu bu işe dâhil etmek istemi-yordum. Bunu kendi başıma çözmeyi deneyecektim.

Düşünceler zihnimden hızla akmaya devam ederken, mi-dem de eve gidene kadar endişeyle altüst olmuştu. Arabası-nı evin önünde gördüğümde rahat bir nefes aldım. Arabamı onunkinin arkasına çektiğimde, şoför kapısının açık olduğunu ve tekerleklerden birinin çimlere çıktığını gördüm. Arabadan indiğim sırada anahtarın hâlâ kontakta olduğunu gösteren ses-ler duydum. Motor hâlâ çalışıyordu.

Şaşkın şaşkın arabanın etrafına bakındım. Kalbim hızla atıyordu. Arabanın motorunu durdurarak kapıyı kapattım. Sonra onu gördüm. Kafası ve kolları verandada basamakların üzerinde öylece hareketsiz yatıyordu. Yardım etmek için koştum. Ne ayağında ayakkabısı ne de üzerinde montu vardı. Eğilerek yaralanıp yaralanmadığına baktım. Düştüğünde dizleri çizilmiş ve kanamıştı. Alnının verandaya değen noktasında ise bir şişlik oluşmuştu. On santim mesafede alkol kokan nefesiyle karşılaştım.

"Anne!"

En üst basamağa oturarak başını kaldırdım. "Anne kalkman gerek." Onu oturtabilmek için önce ters çevirdim. Homurdan-dı ama hareket etmiyordu. Onu kendime doğru çekerek oturur

pozisyona getirdim. "Anne. Rachel." Sesimi yükselterek daha emir verici bir tonda konuşmaya başlamıştım.

"Uyan. Hadi gidelim. İçeri girmen gerek. Sonra dilediğin kadar uyursun."

Omzunu sarstım ama işe yaramıyordu. Kafasını bana doğru kaldırdım. İşte tam o anda kustu. Onu çeviremeden sıcak sıvı üzerime gelmiş, kotumdan içeri sızmıştı. Midemin bulantısıyla gerildim.

Onu taşımama imkân yoktu. Ölü gibi ağırdı. Belki sürükleyerek içeri taşıyabilirdim, ama ya sonra? Holün ortasında kendi kusmuğu içinde bırakamazdım onu. Artık son çareye başvurmanın zamanı gelmişti.

28. SON NOKTA

Basamaklara oturup beklemeye başladım. O gelmeden önce basamakları ve üstümüzü hortumla yıkamak istedim, ama hortumun nerede olduğunu bilmiyordum. Üzerimi değiştirip temizlenmek için annemi yalnız bırakmaktan da korktuğumdan, olduğum yerde beklemeye başladım.

Araç yolunda arabasını gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Öfkeliydim, üzgündüm, hatta bu tatsız durumda olduğum için sinirliydim. Ah, evet bir de oldukça küçük düşmüş hissediyordum; özellikle de Jonathan'ı kamyonetinden bir takım elbise içinde çıkarken gördüğümde.

"Ah, olamaz," diye söylendim yaklaştığında. "Dışarıdaydın. Planların vardı. Jonathan çok üzgünüm. Seni aramamalıydım."

"Evet, aramalıydın," diye çıkıştı tereddüt etmeden. Elleri kalçasında bizi izliyordu. Annemin elbisesi sıyrılmış, iç çamaşırı görünüyordu. Dizleri kan içindeydi. Saçı ise yanaklarından süzülüp göğsüne doğru akan kusmuğa bulanmıştı. Bir yanına devrilmiş, tamamen hareketsiz yatıyordu. İlk bakışta nefes aldığı bile anlaşılmıyordu ama ben aldığını biliyordum çünkü nefesi alkol ve kusmuk kokuyordu.

Bir de ben vardım tabii. Sanki biri üzerime iç organlarını boşaltmış gibi koyu renk kusmuğa bulanmış, olduğum yere düşmüş gibiydim. Hareket edemiyordum. Üzerimdeki soğuk, yapışkan ve iğrenç sıvı midemi bulandırıyor, hareket etmemi engelleyerek tüm tenime yayılıyordu.

"Kötü bir gece miydi?" diye sordu başını sallayarak.

"Nereden anladın?" diye homurdandım iğneleyici bir şekilde.

Derin bir nefes alarak sordu. "Kapı açık mı?"

"Oraya kadar gidemedim," dedim, evin anahtarını ona uzatarak. Parlak deri ayakkabılarıyla ahşabın temiz yerlerine basarak dikkatlice yanımızdan çıktı. Ön kapıyı açıp holün ışıklarını yaktı ve eve girdikten bir süre sonra üzerinde dar bir tişört ve pantolonla çıktı.

"Yukarı çıkıp onun için duşu hazırla." Bir saniye durup bana baktıktan sonra ekledi. "Ve kendin için de."

Ayağa kalktım. Islak kotum baldırlarıma değdiği anda titredim.

"Düşünmemeye çalış," dedi Jonathan.

Dizlerimin üzerinde durmak için yere bir havlu sererek duş perdesini açtım. Kollarında, kendine değdirmemeye özen göstererek dikkatlice annemi taşımakta olan Jonathan bir dakika sonra gelmişti. Ne kadar değmemeye çalışsa da başarılı olamamıştı. Annemin yanağındaki koyu kırmızı kusmuk, onu küvete bırakırken tişörtüne bulaşmıştı.

Rachel'ın kıyafetlerini çıkartırken, onları içine koymak için bir çöp poşeti kaptım. Yanımda Jonathan varken annemi iç çamaşırlarıyla görmekten utanmam gerekirdi, ama utangaçlığın o boyutunu aşmıştım artık. Umurumda olan tek şey onu bir an önce temizleyip yatağa yatırmaktı. Böylece kendim de aynısını yapabilirdim. Duş başlığıyla her yanını ıslattık ve onu yıkayıp pis kokusundan arındırmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

Rachel'ı yatağa taşımadan önce Jonathan tişörtünü çıkarmıştı. Tişörtteki kusmuğu annemin temiz bedenine yeniden bulaştırmak istemiyordu.

Onu yan bir şekilde yatağına yatırmasına yardım ettikten sonra banyodaki boş çöp kovasını alıp yatağının yanına koy-

dum –bunun içine kusacak değildi belki, ama olsun.

Tüm zaman boyunca tek bir kasını dahi kıpırdatmamıştı. Sadece ağır ağır nefes alıp arada bir de homurdanıyordu.

"Hadi, gidip sen de temizlen," dedi Jonathan. "Yeniden kusmasına karşı ben yanında kalacağım."

Sessizce başımı sallayarak temiz kıyafetler almak üzere odama döndüm. Kendimden geçmiş bir hâlde kirli kıyafetlerimi çıkartıp çöp poşetine atarak ekşi kokuyu hapsetmek için poşetin ağzını sıkıca bağladım. Sıcak suyun altında o kötü kokuyu bedenimden uzaklaştırmak için uzun uzun ovalanıp durdum. Suyu kapatıp sıcak yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissedene kadar, ağladığımı fark etmemiştim. Küvete oturdum ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Kollarımı dizlerimin üzerine koyup ağlamaya devam ettim.

"Emma?" diye seslendi Jonathan, gözyaşlarımın arasından. "Sen iyi misin?"

"Bir dakika içinde çıkarım," dedim olabildiğince normal görünmeye çalışarak. Ama beceremediğimi biliyordum.

Giyinip yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra çöp poşetini alıp kapıyı açtım. Jonathan annemin odasının önünde, yerde sırtını merdivenlerin pervazına dayamış oturuyordu.

Gülümsemeye çalışsam da beceremedim. "Teşekkürler," dedim usulca ve çöp poşetini daha sonra atarım diye en üst basamağa bıraktım. "Geceni böldüğüm için gerçekten çok üzgünüm. Lütfen bir iş yemeğinde ya da daha da önemlisi bir kızla olduğunu söyleme."

Jonathan'ın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Bana ihtiyacın olduğu zaman arayabileceğini söylediğimde ciddiydim."

Hem annemi görebilmek hem de aynı anda Jonathan'a bakabilmek için kapının çerçevesine yaslanarak yere oturdum.

"Neden böyle oldu?" diye sordu başparmağıyla annemi göstererek.

"Hiçbir fikrim yok," dedim iç çekerek. "Sarhoşken bana garip bir mesaj bırakmış ama ne olduğunu bile bilmiyorum. Son zamanlarda her şey mükemmel gidiyordu. Daha çok konuşuyorduk. Bir süredir içki içtiğini görmemiştim. İşten sonra bir kadeh şarap bile içmiyordu. Hiç dışarı çıkmamıştı. Yani... dün geceye kadar. Bugün bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Biliyordum işte." Avucumu alnımın üzerine koydum. "Artık ne yapacağımı bilemiyorum, Jonathan."

"Yarın onunla konuşmalısın. Neler olduğunu öğren. Bunu sana yapmaya devam edemez."

Başımı salladım. Ne söyleyeceğimi düşünecek kadar bile enerjim yoktu. Duvara toslamıştım ve perişan bir hâldeydim. Yorgun yüzümü inceledi.

"Biraz uyumalısın."

"Kusup uykusunda kendi kusmuğunda boğulmasını istemiyorum."

Anneme baktığımda ağzının aralık olduğunu ve ıslak saçlarının altındaki nemlenen yastığını gördüm.

"Ben odasında onun yanında kalırım," dedi. "Yerde yatıp ona göz kulak olurum. Uykum hafiftir."

"Bunu yapmana gerek yok, Jonathan. Ben yapabilirim."

"Her an düşecek gibi görünüyorsun. Uyuduğun anda top bile atılsa uyanmayacağını sanıyorum."

Haklıydı. Öyle yorgundum ki ayakta zor duruyordum.

"Tekrar teşekkürler," dedim odama çekilmeden önce. İhtiyacı olduğunda ona yardım edebilmek için kapımı kapatmamıştım. Kendimi yatağıma bırakarak anında uykuya daldım.

~~~~~

"Emma." Sesini duyabiliyordum. "Emma."

Yatağımın yanı hafifçe çökmüştü. "Emma." Serin parmaklarını yanaklarımda dolaştırarak yüzüme düşen saçlarımı çekti.
~~~~~

"Emma, gözlerini aç."

Güçlükle gözlerimi açtığımda yatağımda oturmakta olan Jonathan'ı gördüm. "Ben çıkıyorum."

Saate baktım. Yediyi birkaç dakika geçiyordu.

"Uyandığında burada olmam doğru olmaz. Zaten berbat bir gün geçirecek. Beni sonra ararsın, tamam mı?"

Başımı yastıktan kaldırmadan, "Tamam," dedim güçlükle aralanan gözlerimle.

Önce basamakların gıcırtısını sonra da ön kapının camından gelen kapanma sesini duydum. Gözlerimi kapayıp hemen yeniden uykuya daldım.

Bana bir dakika gibi gelen bir zamandan sonra, masamda titreyen telefonumun sesiyle gözlerimi yeniden açtım. Telefonu kulağıma götürdüm.

"Neredesin sen?" diye sordu telefonun diğer ucundaki Casey.

Birden kalkarak saatime baktım –onu gösteriyordu. Futbol antrenmanında olmalıydım. Her yanımı bir panik dalgası sarmıştı. Örtüyü üzerimden atarak sahaya gitmek üzere yataktan fırladım ama en az yarım saatlik yolum vardı.

"Hastayım," diye yalan söyledim yeniden yatarak. "Üzgünüm."

"Akşam da o yüzden erken çıktın, değil mi? Evan öyle söylemişti."

"Evet," dedim. Evan'a söylediğim yalanın bir şekilde işe yaramasına memnundum. "Aramalıydım ama hâlâ yataktayım."

Söylediğim şey teknik olarak doğruydu aslında.

"Koç'a söylerim," dedi Casey. "Şimdi telefonla konuştuğum için bana bağıracak. Kapatmam lazım." Sonra hemen ekledi. "Kendini daha iyi hissedersen yarınki maça mutlaka gel. Belki seni yine de oynatır."

Bunun fazla iyimser bir görüş olduğunu biliyordum. *Üst üste iki antrenman kaçırmak...* Yarınki maç bir yana, haftaya an-

trenmanlara alınırsam şanslıydım. Öfkeyle oflayarak gözlerimi tavana diktim. Daha önce hiçbir yere geç kalmamıştım. Koçuma ve takım arkadaşlarıma yaşattığım hayal kırıklığını düşününce içimde bir suçluluk duygusu yükseldi. Yarınki maça hasta olduğum yalanına dayanarak gidecek ve bu yalanı anlamamalarını umacaktım.

Artık tamamen kalksam iyi olur, diye düşündüm ve yataktan kalktım.

Annemin kapısı açıktı. Kontrol ettiğimde hâlâ uyuduğunu gördüm. Yanındaki kova boştu. Birden verandayı hatırladım. Aydınlıkta etrafın nasıl göründüğünü düşünmek bile bir an korkudan ürpermeme sebep olmuştu.

Eski bir çift spor ayakkabı giydikten sonra aşağı indim. Çöp poşeti ortalıkta yoktu. Dışarı çıktığımda onu da atacaktım. Sonra mutfağa yönelerek margarita yapmak için kullanılan sürahileri buldum. Bunları sabunlu suyla doldurup ön kapıyı açtım. Fakat hiçbir şey yoktu.

Biraz daha yakından bakmak için verandaya çıktım. Nemli tahtalar dışında o iğrenç dağınıklıktan eser kalmamıştı. Garajın yanındaki hortumu gördüm sonra –tabii, ancak şimdi görüyordum. Jonathan evden çıkmadan önce merdivenleri yıkamış olmalıydı.

Yatağa dönme zahmetine girmedim, ama kanepeye kıvrılarak üzerime bir battaniye çektim. Telefonumda Evan'dan gelen bir mesajla, Sara'nın cevapsız aramasını gördüm. İkisine de onları daha sonra arayacağıma dair bir mesaj attım. O an çok inandırıcı bir yalancı olduğumdan emin değildim ve onlara ne söyleyeceğime karar vermek için de zamana ihtiyacım olacaktı. Onlara gerçeği söylemeye hazır hissetmiyordum henüz kendimi.

Vivian'ın telefonunaysa hemen cevap vermem gerekiyordu çünkü geç kalmamam lazımdı. Bu yüzden bir sesli mesaj bırakarak sabah onunla buluşmaktan memnun olacağını

belirttim. Kendimi toparlayıp o zamana kadar biraz daha eline yüzüne bakılabilir bir hâlde olmayı umuyordum.

Gözlerimi kapayıp uykuya daldım. Hâlâ o kadar yorgundum ki üç gün hiç uyanmadan uyuyabilirim gibi geliyordu.

~~~~~

Gıcırdayan basamakların sesine uyandım. Oda aydınlıktı. Öğleden sonra güneşi pencereden içeri süzülüyordu. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi araladım.

Annem bir eşofman ve tişörtle merdivenlerden sendeleyerek inmişti. Gözleri kısıktı ve eli alnında duruyordu. Oturdum. Bana bakıp elini çekti.

"Şimdi konuşmak istemiyorum," dedi homurdanarak. Merakımı yüzümden okumuştu.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Aspirin, kahve ve bir de mümkünse başımı kes lütfen."

Arkasından mutfağa girerek lavabonun üzerindeki dolapta aspirini buldum. Önüne iki tane ilaçla bir bardak su koyduktan sonra kahve makinesini çalıştırdım. Başını kollarının üzerine koyarak masanın üzerine kapandı. Aspirini temkinli hareketlerle alıp yutarken suratını ekşitti.

Önüne bir fincan kahve koyduktan sonra karşısına oturup beklemeye başladım. Kahveden bir yudum aldıktan sonra isteksizce bana döndü. "Bu konuyu konuşmak istiyorsun, değil mi?"

"Bence konuşmalıyız," dedim, heyecanla başparmağımla oynarken. "Yine de sen bir şey söylemeden önce benim sana bir şey söylemem lazım."

"Nedir o?" Akşamdan kalma olmanın verdiği acı, saydam ve kanlanmış gözlerinden okunuyordu. Gözlerini zar zor açtı.

"Bir daha sakın alkollüyken araba kullanma," dedim. Aslında istediğim bunun bir rica olmasıydı; ancak sözcükler ni-
~~~~~

yet ettiğimden daha sert çıkmıştı ağzımdan. Ses tonumu fark ederek başını kaldırdı. "Eğer sana bir şey olsaydı... ya da bir başkasına..."

Cümlemi bitiremeden başımı salladım. Düşüncesi bile dişlerimi sıkmama yol açmıştı.

"Kullanmam," diye fısıldadı. "Aptalcaydı. Eve arabayla gelmemeliydim."

"Böyle bir durumda beni her zaman arayabilirsin."

Annem bir kahkaha attı. Sesi daha çok bir öksürüğe benziyordu. "Dün gece olmazdı. Sana o kadar kızgındım ki senden herhangi bir şey istemem mümkün değildi."

Ağzından dökülen kelimeler yüzünden hayrete düşmüş bir hâlde sandalyeme yaslandım. "Neden!"

"Masummuş gibi davranma," diye suçladı içimi delen bakışlarıyla. "Gecenin bir yarısı onunla konuştuğunu duyuyorum. Telefonundaki mesajları gördüm. Neden hâlâ Jonathan'la konuşuyorsun? Hem de neredeyse her gün?"

Bana hâlâ kızgındı. Bakışlarından belliydi. Ama sesinden aynı zamanda kırgın olduğu da anlaşılıyordu. Masanın altında parmaklarımla gerginlikle oynarken bakışlarımı yere indirdim. Jonathan'la olan arkadaşlığımı nasıl açıklayacağımı bilemeden, "Seni kırmak istememiştim," dedim. "Biz sadece konuşuyoruz... hepsi bu."

Başını salladı. "Bir saniye için durup bunun beni ne kadar kırabileceğini düşündün mü hiç? Emily, ben bu adama âşıktım. Yaşadığım sıkıntıları atlatabilmeme yardımcı olacak insanı bulduğumu düşünmüştüm. Sonunda gideceğini biliyordum ve tek istediğim de bu yazdı. Ve o zaman geldiğinde, benden onunla birlikte California'ya taşınmamı isteyebileceğini düşünmüştüm. Neden olmasın ki? O orada olacak ve tabii sen de. Ama..."

Bir an gözlerini elleriyle ovuşturarak durdu. "...ama doğum günü gecemde bile o benden çok senin için endişeleniyordu," diye devam etti sarsılmış bir sesle. "Benim de üzgün olabile-

ceğimi düşünmedi. Sen beni affettin. Onun neden edemediğini anlamıyorum. Yani onunla konuşarak beni nasıl kırdığının farkında değil misin gerçekten de? Beni umursamıyor gibisin Emily."

Burnunu çektikten sonra gözlerini kapadı. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Söyleyecek tek bir kelime bulamıyordum. Mideme bir yumruk yemişim de nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

Elinde kahve fincanıyla ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı.

Jonathan'la arkadaşlığımın çevremdeki herhangi birini ne şekilde etkileyeceğini hiç düşünmemiştim gerçekten de. Bu ilişkiyi bilinçli bir şekilde bir sır olarak tutmaya çalışıyor değildim ki.

Mutfakta oturup karşımdaki boş sandalyeye bakarken nihayet onu bir sır olarak tuttuğumu kendime itiraf ettim. Ve öğrenmesi durumunda, bunun annemi ne kadar inciteceğini de hep görmezden gelmiştim. Karanlık tarafımı anlayan tek kişi Jonathan'dı. Başkalarına anlatamadığım şeyleri ona anlatabiliyordum. Bencilce, ondan vazgeçmek istememiştim işte.

Yüzümü ellerimle kapatıp derin bir nefes aldım. Suçluluk duygusu içimi bir asit gibi eritiyordu. Kusacak gibiydim.

"Benle dalga mı geçiyorsun sen?" diye çığlık attı üst kattan. Hole koştuğumda elinde Jonathan'ın beyaz tişörtünü tuttuğunu gördüm. "Dün gece burada mıydı? Senin derdin ne Emily?"

Alt dudağını titrerken, "Seni taşıyamadım," dedim güçlükle. "Başka ne yapacağımı da bilemedim. Üzgünüm."

"Sana inanamıyorum!" dedi öfkeyle başını sallarken. "Sana inanamıyorum!"

Arkasını bana döndü. Sonunda beni istememesine neden olduğum korkusuyla boğuluyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Merdivenlerden koşarak çaresizce söyleyiverdim. "Artık onunla konuşmayacağım, söz. Ama ne olur kızma bana. Seni kırmayı hiç istemedim, yemin ederim. Bir daha onunla hiç ko-

nuşmam, lütfen kızma bana."

Alt dudağımı ısırıyordum. Gözlerime dolan yaşlardan önümü göremez olmuştum.

Banyoya girmeden önce durdu ve yakarışlarımı düşündü.

"Seni dün geceki gibi görmek beni öldürüyor. Sana bunu yapmak istemiyorum. Lütfen, daha fazla kızma artık, lütfen Rachel."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan artık boğazım acıyordu. Güçlükle yutkunup arkasını dönene kadar bekledim.

İşkence çeken yüzümü incelediğinde gözlerindeki bakışın da yumuşadığını fark ettim. "Ona, bir daha onunla konuşmak istemediğini söyle, tamam mı?"

"Tamam," dedim sonunda yanağımdan bir damla yaş süzülürken.

Banyoya girip kapıyı kapadı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Yapmak zorunda olduğum şeyden çok korkuyordum.

29. Baba Tavsiyesi

Pazar sabahı Vivian'la buluşmak üzere evden ayrıldığım sırada evde hiçbir hareket yoktu. Annem beni görmekten kaçınıyordu ve ben de üzerine gitmemeye karar vermiştim.

Kapıdaki görevli ismimi listede bulduktan sonra golf sahasını ikiye bölen yol boyunca ilerledim. Kulüp Salonu'nu işaret eden levhaları takip ettikten sonra koyu renk ve ön cephesi pencerelerle dolu taş bir yapının önündeki otoparka bıraktım arabamı.

Vivian lobide, brunch için gelen bir grup kadınla sohbet ediyordu. Önceki gün Evan'la konuşurken ona ne giyeceğimi sormak konusunda akıllılık etmiştim çünkü bir elbise giymek asla aklıma gelmemişti.

"Emily," dedi Vivian kocaman bir gülümsemeyle. Sonra sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yine her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim ceketimi koluma alırken.

Önünde duran kadınlara dönerek "Bayanlar, sizi Emily Thomas'la tanıştırayım," dedi. "Kendisi Evan'ın kız arkadaşıdır."

"Öyle mi?" dedi aralarından biri gülümseyerek.

Her biri dikkatlice baktıktan sonra, gazete manşetlerinde gördükleri bu kız hakkında kendi düşüncelerini oluşturdular.

"Geçelim mi?" diye sordu Vivian. "Seni yeniden görmek çok güzel."

Bayanların yanından geçerek yemek salonuna girdik.

"Mükemmel zamanlama," diye fısıldadı. "Ben de tam bu sığ insan grubuna kibar davranmakta zorlanmaya başlıyordum."

Yaptığı yorum üzerine gözlerim şaşkınlıktan kocaman olunca sırıtmaya başladı. *İlk defa onun yüzünde Evan'ı görmüştüm.* Gülümsedim ve yeşil golf sahasına bakan büyük pencerelerin önündeki masamıza doğru onu takip ettim.

Kendisine bir kokteyl, bana da bir portakal suyu söyledikten sonra, "Seni tanıştırmak istediğim kadın birazcık geç kalacak," dedi Vivian. "Hem böylece geçen gece hakkında da konuşma fırsatımız olur."

Kalbim duracaktı. Evan'ın Stanford'a gitmeyeceğini söylemesinden korkuyordum.

"Stuart inat biridir. Evan da ona benziyor. Yani birbirlerinden farklı düşündükleri zamanlar hiçbir ortak çözüme ulaşamazlar. Genellikle bu noktada Jared veya ben araya gireriz. Çünkü biz daha açık görüşlü ve uyumlu bir yapıdayız. Maalesef, bu konu hakkında nasıl bir ortak çözüm bulacağımızdan, inan ben de emin değilim. Stanford muhteşem bir okul ve Evan da oraya kabul edildiği için çok gururluyum. Fakat Stuart doğdukları ilk günden beri oğullarından birinin Yale'e gitmesini hayal ediyordu. Stuart'ın tüm çabalarına rağmen, Jared'in notları o kadar iyi olmadığı için kabul edilmemişti. Ama Evan edildi. Evan, Yale'e sadece kendi emeğiyle girdiğini kabul etmiyor. Stuart da herhangi bir etkisi olduğunu itiraf etmeyecek. Ama onu hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum ve bunun nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Nedeni benim."

Bunu o kadar sessizce söylemiştim ki Vivian tekrarlamamı rica etmişti.

"Bay Mathews beni onaylamıyor ve Evan'ın Stanford'ı seçerek beni kendisine tercih ettiğini düşünüyor." Göğsümdeki spazmı dindirmeye çalışarak pencereden dışarı baktım.

"Neden böyle bir şey düşündün ki?" diye sordu Vivian şa-

şırarak.

"Yeni yıl partisinde Evan'a benim hakkımda söylediklerini duydum. Bay Mathews benim onun geleceği olmadığımı söylüyordu," diye itiraf ettim usulca. Bu sözcükler hâlâ canımı yakıyordu.

Vivian sessizdi. Sakin bir ifadeyle duruyordu, ama mavi gözlerinin derin düşüncelere daldığı belliydi.

"Konu sen değilsin," dedi sakince. "Bu, kocamla oğlum arasında ve bu konunun seninle ilgili olduğunu hissetmene neden oldukları için de senden ayrıca çok özür dilerim Emily. Ben sana bayılıyorum ve beni hiçbir şey, senin oğlumun geleceği olmandan daha mutlu edemez. Bu konuyu açmamın tek sebebi, senden geçen gece yaşanan gerginlik için özür dilemekti. Eşimin sessiz direnişine tanık olmamanı dilerdim."

Sıkmaktan artık bembeyaz olan ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Lütfen bu konuda endişelenme. Kendi kendine çözüleceğinden eminim," dedi.

"Size Evan'ı üzecek hiçbir şey yapmayacağıma ve ailesiyle arasına girmeyeceğime dair söz vermek istiyorum. Onu seviyorum ama mutluluğunu mahvedecek bir şey yapmak da istemem," dedim tutkulu bir şekilde.

Vivian gülümsedi. "Biliyorum tatlım. İşte bu yüzden onun bir başkasıyla olmasını istemiyorum ya."

Sözleri gururumu okşamıştı. Gülümseyerek baktım. Bu duygusal hâlimize hafifçe gülerek eline aldığı bir peçeteyle gözlerinin kenarını sildi.

"Ah, işte geldi," dedi Vivian misafirimizi karşılamak için ayağa kalkarken.

Koyu renk gözlü, esmer, uzun ince bir kadın bize doğru yaklaşıyordu. Açık mavi elbisesi ve boynundan sarkan inci kolyesiyle çok zarif görünüyordu. Tanıştırılmak için Vivian'la birlikte ayağa kalktım.

"Emily Thomas, sana Dr. Michelle Vassar'ı tanıştırmaktan

memnuniyet duyarım. Kendisi Stanford Üniversitesi'nde öğretim görevlisidir; aynı zamanda okul yıllarında da basketbol takımı oyuncularındandı."

"Tanıştığıma memnun oldum Emily," dedi Dr. Vassar elini uzatarak. Gülümseyip elini sıktım.

Oturduğumuzda Vivian gözlerinin içi gülerek benim Stanford'a kabulümden ve üniversitedeki futbol bursumdan bahsetmeye başladı. Daha önce hiç kimseyi benden bu kadar gururla bahsederken görmemiştim.

Saatlerce Stanford'dan, tıp fakültesinden ve Dr. Vassar'ın profesyonel geçmişinden konuştuktan sonra futbol sahasına gitmiştim. Kafamda, tüm konuşmayı tekrar tekrar canlandırıyordum. Banyodan üzerimde formamla çıktığımda saha çizgisinde beklemekte olan Evan'ı gördüm.

"Selam," dedim arkasından yaklaşarak.

Sesimi duyunca hemen arkasını döndü. Bir anda yüzünün aydınlanmasını görmek benim de kalbimin deli gibi çarpmasına yol açmıştı. "Selam, kendini nasıl hissediyorsun?"

Sözde 'hastalığım' konusundaki şüphelerinden arınmış olduğunu görmek beni rahatlatmıştı.

"Harika! Annenle gerçekten çok güzel bir brunch geçirdim."

"Güzel," diyerek beni kendisine doğru çekti. Kollarımı göğsünün etrafından dolayıp sıkıca sarıldım. "Maçta iyi şanlar," dedi sıcak bir öpücük eşliğinde.

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm ama bugün muhtemelen oynamayacağım. Eğer istemezsen kalmak zorunda değilsin."

"Kalacağım." Kolları belimi iyice sıkıyordu. "Sonra belki birlikte bir şeyler yaparız."

Koç beni ilk yarıda kenarda oturttuktan sonra ikinci yarıda oyuna almıştı. Bunun 1-0 yenilmekte olmamızla ilgili olduğunu hissediyordum. Galibiyeti prensiplerine tercih etmişti anlaşılan. Artık hasta olmadığıma göre oynayabileceğimi açıkladı. Bilerek kaçırdığım iki antrenmandan bahsetmedi bile.

İkinci yarı oyuna yeniden asılarak iki farkla maçı aldık. Evan'ın gitmemesi iyi olmuştu.

"Arabanla beni evime kadar takip etmek ister misin?" diye sordu Evan. "Jared ve Sara da oradalar. Bu gece birlikte bowlinge gitmek istiyorlardı."

"Bowling mi?" diye sordum şüpheyle.

"Evet," dedi Evan neşeyle kıkırdayarak. "Daha önce hiç oynamadın mı?"

Başımı sallamam onu daha da güldürmüştü. "Evet, seni izleyeyim," dedim bir iç çekerek.

~~~~~

"Emma," dedi Sara gülerek. "Topu çoktan attın. Kulvarın içinde onu bu şekilde yönlendiremezsin."

Bense heyecanla sağ tarafıma yatmaya devam ederek topun fazla sola gitmemesi ve doğru yola girmesini umuyordum. Ne var ki vücut hareketlerimin bir faydası olmamıştı. Sadece iki lobut devirebilmiştim.

"Üzgünüm," dedim somurtarak. "Çok berbat oynuyorum."

"Bu ilk oynayışın," diye teselli etti Jared. "Yeniden oynarız. Sen sadece bileğini düz tutmaya çalış, top fazla yalpalamasın. Endişelenme. Sara da o kadar iyi sayılmaz."

Sara tam ona vuracakken Jared eğilip kendini darbeden kurtarmıştı. İçimden gülmek geliyordu. Uzun zamandır pek gülmemiştim.

Evan atışıyla hepsini devirdikten sonra Jared ayağa kalkıp "Eazla üzerine gelmeyeceğim Evan," dedi. Evan'sa alaycı bir gülümseme ile ona bakıyordu.

"Ah, bahar tatilinde Hawaii'ye gitmeden önce bu hafta sonu New York'a gelecek misin?" diye sordu Jared.

Yanıma oturup kolunu turuncu plastik sandalyemin arkasına attıktan sonra, "Pek emin değilim," dedi Evan.
~~~~~

Jared topları seçerken, "Sen cidden benimle gelemeyecek misin şimdi?" diye sordu Evan bana yeniden.

"Hawaii'ye mi?" Bir kahkaha attım. *Sanki benden onunla Ay'a gitmemi istemişti.* "Bu imkânsız. Böyle bir seyahati karşılayamam. Hem futbol maçları için de buradan ayrılmamam lazım. Sara ile birlikte Keys'e de bu yüzden gidemiyorum ya."

"Birincisi, herhangi bir şey ödemeyeceğini sana söylemiştim. İkinci olarak da zaten Stanford'ın futbol takımına girdin. Bir hafta kaçırsan da bir şey olmaz." Bir kez daha yalvarmaya başladı. "Lütfen benimle gel."

Gülümsedim ve kendime düşünme şansı vermeden, "Üzgünüm, gelemem," dedim.

"Ben de denedim Evan," dedi Sara. "İnan bana denedim. Sanırım siz Stanford'a gitmeden önce Weslyn'de olabildiğince çok zaman geçirmek istiyor."

"Evet, doğru," dedim hemen korkunç bir suratla. Sara bir kahkaha attı. "Weslyn'den ne kadar çabuk kurtulsam o kadar iyidir."

Jared, ekranda yanıp sönen isabetli vuruşu için bizden takdir talep ettikten hemen sonra, "Konu açılmışken," dedi, "Stanford'a resmen kabul edilişini ne zaman kutluyoruz? Yani aslında ikinizinkini?"

"Mezuniyete ne dersin?" diye önerdim. Elimde diplomamla yürümedikçe buradan ayrılacağıma inanmayacaktım.

Evan önerimi düşünmeye başladı. "Aslında fena fikir değil. Arka bahçemde büyük bir mezuniyet partisi verebiliriz."

Topu yuvarlamadan önce, "Evet!" diye bağırdı Sara heyecanla.

"Ve baban da bunu kabul edecek, öyle mi?" diye sordum şüpheyle. Babasıyla şu sıralar konuşmadıklarını biliyordum. Tıpkı benle annem gibi, ama tamamen farklı sebeplerden ötürü.

"Kimin umurunda," dedi Evan omuzlarını silkerek. "Ne yapabilir ki?"

Jared bir kahkaha attı. Babasının yapabileceklerini bildiğinden gözleri kocaman açılmıştı. Evan'sa hiç oralı değil gibiydi. Üzerinde korkudan en ufak bir eser yoktu. Ama yine de ben oturduğum yerde birkaç santim çökmekten kendimi alamadım.

~~~~~

"Evan ve babası konusunda endişelenmeli miyim?" diye sordum Sara'ya, arabayla onu evine bırakırken.

"Evan durumu önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalıştığı için içeriden bilgi sızdırmamı mı istiyorsun benden?"

"Evet," dedim huzursuzca. "Jared herhangi bir şey söyledi mi sana?"

Sara ne söyleyeceğini düşünüyor, sessizliğini koruyordu. Ne zaman duymak istemediğim bir şey söylemek zorunda kalsa böyle huzursuz görünürdü.

"Söyle hadi Sara," dedim sabırsızlanarak.

"Jared'e söylemeyeceğime dair söz verdim, yani ne olursa olsun bundan Evan'a bahsetmeyeceğine dair yemin etmelisin." Sabırsız gözlerle ona bakıyordum. "Güzel. Bay Mathews Evan'a, eğer Stanford'a giderse maddi desteğini keseceğini söylemiş. Hesaplarını dondurup pasaportunu, hatta arabasını bile elinden alacakmış."

"Stanford'ı seçtiği için mi!" dedim. Kelimeleri söylerken zorlanıyordum.

"Bunun Stanford'la ilgili olmadığını biliyorsun."

"Evet," dedim, "biliyorum. Bunun olmasına izin veremem."

"Bu kararı vermek sana düşmez Emma," diye uyardı Sara. "Bu Evan'ın kararı."
~~~~~

30. Beklenmedik Gelecek

Annem uzun süre sessizliğini koruyamadı. Bu, onun doğasına aykırıydı. Yani beni gerçekten affetmiş olsun ya da olmasın benimle eskisi gibi konuşmaya başladı.

Genellikle her sabah yaptığı gibi etrafta koşuştururken, "Bu gece birazcık geç kalabilirim," diye bilgilendirdi beni. "Bugün antrenmanın var mı?"

Kanepede elimde bir kâse mısır gevreği ile bu telaşlı hâlini izlerken, "Hayır, bugün antrenmanım yok," diye cevapladım.

"Kendi başına akşam yemeği yapabilir misin?" Durup bir an bana baktı. "Ya da... istersen sipariş verirsin. Toplantıdan zamanında çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Akşam yemeğine Evan'a gidebilirim," dedim gülümseyerek.

"Harika. Mikrodalgadan çıkmış bir şey yemeyeceğini bilmek içimi rahatlattı. Ama fazla geç kalmam, tamam mı?"

"Tamam."

Son birkaç gündür hangi saatte eve döneceğini ve günlük planının ne olacağını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Bunun sebebinin, geçen perşembe, haber vermeden Sharonlarda kalarak beni endişelendirmesi olduğunu biliyordum. Dolaylı olarak özür diliyordu.

Koluna ince bir ceket alarak aceleyle evden çıktı.

Bu hafta havalar bir anda ısınmaya başlamıştı. Termometreler neredeyse yirmi yedi dereceyi gösteriyordu ve nisan ayın-

da bu sıcaklık Connecticut'ta duyulmuş şey değildi. Bense hiç şikâyet etmiyordum.

Hava sıcaklığındaki artış ve tam anlamıyla özgürlüğe kavuşmak için önümüzde kalan sekiz hafta, son sınıf öğrencilerinin konsantrasyonunu azaltıyordu. Sınıflarda daha çok konuşuluyor, okul koridorları yükselen bir enerjiyle dolup taşıyordu.

"Son derse girmemeye ne dersin?" diye önerdi Sara öğle yemeği sırasında.

"Yapamam," dedim sıkıntıyla. "Vermem gereken bir ödev var."

"Okuldan sonra ne yapacaksın? Bize gelsene..."

"Zamanım olacağını sanmıyorum. Kıyafetlerim tükenmeden önce çamaşırları yıkamam lazım. Giyecek hiçbir şeyim yok. Sonra da Evanlara akşam yemeğine gideceğim."

"O hâlde bu hafta sonu. Pazartesi gününe kadar Florida için yola çıkmayacağım, yani hafta sonunu benimle geçirebilirsin istersen. Maçın var mı?"

"Cumartesi var," dedim. "Evet, bence de biraz kız kıza vakit geçirmeliyiz."

Sara gülümsedi. "Aynen öyle! Son zamanlarda biraz uzaklaşmış gibiyiz, o yüzden arayı kapatmalıyız."

"Anlaştık."

Bu konuşmayı yapmadan önce bile annemle yaşadığım her şeyi Sara'ya anlatmayı düşünüyordum. Artık Jonathan'la konuşamazdım. Ama Sara da benim en yakın arkadaşımdı. Bu şeyleri bilmesi gerekiyordu. Artık kendimize ayırdığımız bir zaman da olduğuna göre kendimi sanki daha iyi hissediyordum.

Sara ne yapmam gerektiğini bilirdi. Ya da en azından durum hakkında tarafsız bir bakış açısı olurdu.

Evan'a, beyzbol antrenmanından sonra görüşme sözü vererek eve doğru yola çıktım.

Bahar sonunda kendini göstermeye başlamıştı. Soğuk ve karla kaplı bir kıştan sonra erken bahar çiçekleri filizlenmiş

ağaçlar tomurcuklanıp çiçek vermeye başlamıştı. Bu da demekti ki birkaç hafta içinde her yer yemyeşil yapraklarla dolu olacaktı.

Nisanın başındaki bu sıcak ve güneşli havanın beklenmeyen bir sürpriz olduğunu biliyordum. Hafta sonuna doğru daha serin ve yağmurlu havaların görüleceği söyleniyordu. Ama bugün, arabamı sürerken yüzümü okşayan güneş bana çok iyi gelmişti.

Arabamı evin önüne çektiğimde, kapımızda beklemekte olan bir adam gördüm. Koyu renk takım elbisesi ve çantasından aldığım ilk izlenime göre bir satıcıydı bu. Başında fötr şapkası bile vardı. Ama arabadan indiğimde özel dikim takımının kapı kapı dolaşan bir satıcıya göre biraz fazla şık olduğunu düşündüm. Hem artık bu satış işini de kimsenin yaptığını sanmıyordum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum adama yaklaşırken.

"Siz Emily Thomas mısınız?"

Gür ve beyaz saçlarını arkaya doğru tarayarak açılan saç çizgisini ortaya çıkarmıştı. "Evet," diye cevapladım sorusunu dikkatlice. Bu uzun boylu adama yaklaşmaya çekiniyordum.

"Merhaba, benim adım Charles Stanley." Verandada dimdik duruyor, bu hâliyle benden onlarca santim uzun görünüyordu. "Ben Thomas Ailesi'nin avukatıyım. Ve babanın vasiyetini de yerine getirecek görevli benim."

"Babamın mı?" diye sordum. Hareket edemeden öylece kalmıştım.

"Evet, Derek Thomas'ın," diye cevapladı. "Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı? Rachel yakın zamanda eve gelir mi?"

"Hayır, bu akşam geç saatlere kadar çalışacak," dedim; sonra çakıldığım yerden isteksizce kapıya yöneldim. "Kartınız var mı?"

"Tabii," dedi, cebinden gümüş bir kartvizitlik çıkarırken. Bana kartını uzatarak kimliğini doğruladı. Ondan şüphelenmek için gerçek bir sebebim de yoktu aslında.

Kapıyı açıp içeri girmesi için tuttum. "Mutfakta oturabiliriz."

"Harika."

Arkamdan mutfağa girerek şapkasını masaya koydu. Gözümü üzerinden ayırmıyordum.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi, ister misiniz?"

"Hayır, gerek yok, teşekkür ederim," dedi, sandalyeye oturup çantasından bir dosya çıkardığı sırada.

Ellerim hafifçe titremeye başlarken, karşısındaki sandalyeye oturdum ben de.

"Eminim kim olduğumu ve burada ne yaptığımı merak ediyorsun, o yüzden hemen başlayayım. Dediğim gibi adım Charles Stanley. Meslek hayatımın büyük kısmında Thomas Ailesi için çalıştım. Özellikle de ailenin mal varlıkları, vasiyet hazırlama süreçleri ve diğer mali işleriyle ilgilendim."

"Üzgünüm," diye araya girdim. Şimdiden kafam karışmıştı. "Aile deyip duruyorsunuz. Anlamıyorum. Kimler var bu ailenin içinde?"

Charles başını sallayarak konuşmaya başladı.

"Baban bana tam açıklama için gereken tüm yetkiyi verdi. O sebeple sana onun için uygun olacağını düşündüğüm her şeyi açıklayabilirim.

Derek Anders Thomas, Laura ve Nicolas Thomas'ın oğludur. Hayatının çoğunu Lincoln, Massachusetts'te geçirdi. Erkek kardeşi George Samuel Thomas, ondan üç yıl sonra dünyaya geldi.

Derek lisede özel okula, ardından da üniversite için Cornell'e giderek mimarlık okudu. Sonra da yüksek lisans diplomasını aldı."

Bunu daha önce neden hiç duymadığımı düşünerek "Cor-

nell mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Charles serinkanlı bir sesle. O davudi sesinde duygudan eser yoktu. Sonra devam etti. "Ailesine yakın olmak için okuldan sonra Massachusetts'e dönerek Boston'daki büyük bir inşaat firmasında işe girdi. İşte burada da Rachel Walace ile tanıştı."

Bir an durdu. Yeniden raporuna geri dönmeden önce –sadece bir saniye için– o mavi gözlerinde anlayış dolu bir bakış gördüğüme yemin edebilirdim.

"Kısa süreliğine izinde olan danışma görevlisi yerine geçici olarak o bakıyordu. Bu andan itibaren de kolayca araştırılabilir gerçekler, babanın ilk ağızdan anlattıkları ve kendi fikirleri ile birleşiyor. Yani maalesef, sana az sonra anlatacaklarımın çoğunun doğruluğunu ispatlayamam.

Derek ilk tanıştıklarında, Rachel'ın gerçek yaşından daha büyük olduğunu zannediyordu. Yirmi altı yaşında olduğunu söylemişti Rachel. Baban da o zamanlar otuz iki yaşındaydı. Birkaç kez dışarı çıkmışlar. Baban, kendi sosyal çevresindeki pek çok kadından farklı olduğu için Rachel'ı 'taze bir esinti' diye tasvir ediyordu."

Ben dünyaya geldiğimde annemin kaç yaşında olduğunu bildiğimden içimi şimdiden bir ürperti kaplamıştı.

"Zamanla, gerçek yaşının yirmi olduğunu öğrendi ve ondan anında ayrıldı. Baban dürüstlüğe ve güvene her şeyden çok inanırdı ve Rachel da ona yalan söylemişti. Ayrılığın ardından Rachel tamamen çıldırarak onu yeniden kazanmak için pek çok girişimde bulundu. Baban tam vazgeçeceğini zannederken, bir akşam işten sonra arabasının önüne dikilerek hamile olduğu haberini verdi ona."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. *Ben istenen bir çocuk değildim. Evli değillerdi. Hatta teknik olarak bir ilişkileri bile yoktu.*

"İyi misin Emma?" diye sordu Charles. "Sana bir bardak su getireyim mi?"

"Ben alırım," dedim aceleyle yerimden kalkarak. Bu hikâyeden, dünyaya nasıl geldiğimle ilgili gerçeklerden biraz olsun uzaklaşmak istiyordum. Hayal ettiğimden öyle farklıydı ki...

Elimde bir bardak suyla geri döndüm ve bir yudum alarak "Devam edin, ben hazırım," dedim.

"Derek ilişkilerine yeniden başlamaya ve sen dünyaya geldiğinde Rachel'ın yanında olmaya karar verdi. Zaten aylar sonra da senin de yedi yıl içinde büyüdüğün, Lincoln'deki evi satın almıştı. Rachel, Derek'in vefatından sonra orada yaşamamayı seçtiğinden ev yasal olarak ona ait değil. Öyle olunca da hâliyle babanın vasiyetinin bir parçası oldu. Beni bugün buraya getiren konu da işte bu."

Delirmişçesine, "Bekleyin," dedim bir anda. "Hiç evlendiler mi? Rachel'ı hiç sevdi mi? Ya anne ve babası? Hâlâ Lincoln'deler mi?"

"Üzgünüm. Cevap verebileceğimden daha fazla sorun olduğuna eminim. Ama hayır, hiç evlenmediler. Baban ona değer veriyordu ve Rachel'ın kendisini sevdiğinden emindi. Ama bana bir kez ona güvenmediğini söylemişti. Rachel genç ve sorumsuzdu. Sosyal alışkanlıkları da biraz aşırıya kaçıyordu."

Üzgün bir gülümsemeyle başımı sallayarak sırıttım. Aslında bana kibarca, annemin o zamanlardan beri bir *ayyaş* olduğunu söylemeye çalışıyordu. Hep öyleydi. İçki alışkanlığı, yaşadığı kederin bir sonucu ya da acıyla baş etme şekli değildi. Tıpkı bunca yıl bana söylediği yalanlar gibi bu da annemin karakterinin bir parçasıydı işte. Peri masallarındaki kadar romantik bir aşk, var olmayan bir evlilik ve anlamsız bir kaza yüzünden yok olan bir ilişkiyle ilgili yalanlar söylemişti yıllardır. Peki, ben onun hezeyanlarının hangi noktasında hikâyeye dâhil oluyordum?

Boğazım düğümlendi. İçim bomboştu. Beynim tüm bu birbiriyle çelişen duygular yüzünden patlayacak gibiydi.

"Büyük annen ve büyük baban, sen daha doğmadan Flori-

da'ya taşınmıştı. Sonra evlilik dışı bir çocuğu onaylamadıkları -özellikle de büyük annen- için Derek ve Rachel'la ilişkilerini kestiler. Ve tabii seninle de. Ama büyük baban o kadar katı olmadığı için on beş yıl önce vefat ettiğinde, Laura'nın aksine, iki oğluna da hatırı sayılır bir miras bıraktı. Bu miras da babanın mal varlığının temelini oluşturuyor."

Dosyayı açarak önüme üzerinde numaralar ve tablolar bulunan sayfalar serdi. Bunları anlayamayacak kadar şaşkına dönmüştüm. Gözlerimin önünde yalnızca bulanık yazılar vardı.

"Bu da ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Kucağımda titreyen ellerimle güçlükle yutkunuyordum.

"Bu, Emma, senin geleceğin," diye açıkladı bir anda. "Baban, akıllı yatırımlar yaptı. Babasından kalan mirasın üzerine şirketteki kazançları, Lincoln'deki evin satışından elde edilen gelir ve hayat sigortasının da eklenmesiyle mal varlığı etkileyici boyutlara ulaştı. Ve tüm bu mallar, haziran ayında on sekizine bastığında senin olacak. Seninle konuşmak için o güne kadar beklememeye karar verdim, çünkü Stanford'la ilgili mali yükümlülüklerin oldukça acil görünüyor. Bu arada okula kabulün için tebrik ederim."

Gözümü sayfanın sonundaki rakamdan ayırmadan, "Ah, teşekkürler," dedim bir anda. Gözlerimin önünde virgüller uçuşuyordu. "Yani, bu benim mi? Üniversiteye gidebilecek param var mı?"

"Sevgili kızım, üniversiteye gidebilir, tıp okuyabilir ve sonrasında da eğer istersen Afrika'da bir klinik bile açabilirsin."

Kırışıklıklarla dolu yüzüne baktığımda ilk kez belli belirsiz bir gülümseme görmüştüm.

"Hâlâ anlayamıyorum," diye geveledim. "Amcam George parası olduğundan hiç bahsetmemişti. Yani ben yıllarca onlarla yaşadım."

"George." Charles, bunu sanki ismin kendisi bir gizemmiş gibi söylemişti. "George'un seçimleri hakkında pek bir bilgim

yok. Tek bildiğim, onun da babanınkine benzer bir servete sahip olduğu. Bununla ne yapmayı seçtiği ya da bunu karısına açıklayıp açıklamadığı benim bilgim dâhilinde değil." Bir an durdu. Kederli yüz ifadesi içime işlemişti. "Onların evindeyken başına gelenler yüzünden ne kadar üzgün olduğumu anlatamam, Emily." Gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Savuşturmak için güçlükle gözlerimi kırptım. "Hiç kimse senin çektiklerini çekmemeli. Ama baban görseydi emin ol seninle gurur duyardı. Güçlü ve zekisin. Ve burada Rachel'la ilişkini düzeltmeye çalışıyor olman da iyi bir kalbin olduğunu gösteriyor. Seninle çok gurur duyardı, emin ol."

Nefesim kesilirken güçlükle yutkunarak başımı salladım. Bu adamın önünde ağlamak istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

"Aylık ödemelerini almaya devam edeceksin. On sekizine bastığında bu rakam da artacak. Üniversiteden mezun olana ya da yirmi bir yaşına girene dek yatırımlar üzerinde tam bir yönetim hakkın olmayacak. Yine de herhangi bir şeye ihtiyacın olursa benimle iletişim kurabilirsin. Ben de ister bir bilgisayar ihtiyacın olsun ister acil bir durum, senin için gerekli tüm ayarlamaları yaparım. Baban, sana destek olmak konusunda benim en iyi kararları vereceğime güvenirdi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Fakat hâlâ söylediklerinin yarısını bile tam olarak sindirememiştim.

"Emma," diye devam etti. Gözlerinde gördüğüm o yoğun duygulara rağmen kayıtsız görünen o yaşlı yüzüne baktım. "Beni her zaman, her konuda arayabilirsin. Lütfen bunu iyice anla. Şu an beni tanımadığını biliyorum. Ama babandan kazandığım güven ve saygıyı zaman içinde senden de kazanmayı umuyorum. Bu arada, bu ziyaretten ya da alacağın mirastan Rachel'a bahsetmemeni tavsiye ediyorum."

"Ona hiç güvenmiyordu, değil mi?"

"Hayır," dedi Charles lafı dolandırmadan. "Seni her şey-

den çok seviyordu ve iki ebeveynine de sahip olmanı istiyordu. Ama gerek mali alanda olsun gerekse de seninle ilgili konularda olsun, Rachel'a pek güvenmezdi."

Kaşlarımı kaldırıp "Efendim?" diye sordum. "Benimle ilgili konular derken neyi kastettiniz?"

"Baban, kendisi işteyken seninle ilgilenmesi için bir kadın tutmuştu. Rachel'ın düşüncesizliklerini bildiğinden seninle baş başa kalmasına izin vermiyordu. Maalesef kazadan önce, babanın vefatı durumunda velayetinle ilgili alternatif bir planı henüz gerçekleştirememiştik. Biyolojik annenin velayet haklarıyla ilgili yasal bir yol bulmaya çalışıyordu. Böylece o öldüğünde, sana bakıp sevecek bir başkası tarafından yetiştirilebilecektin. Bu arada, sana bakması için gereken bir aylık ödeme ile birlikte mal varlığının bir bölümünü de Rachel'a bırakmıştı. Bildiğin gibi bu ödemeler daha sonra seni yanlarına aldıkları için George ve Carol'a geçti. Hayatın böyle olmamalıydı Emma. Senin için o kadar çok şey istiyordu ki yaşasaydı eminim sonunda bunlara sahip olduğuna çok sevinirdi."

Ama ben her bir kuruşunu babamın geri gelmesi için harcardım, demek istedim. Güçlükle bakışlarımı ona çevirdim. Charles her bir sayfayı alıp bir dosyaya yerleştirmeden önce bir dakika sessizce oturduk. Sonra dosyayı bana uzattı. Başımı salladım.

"Sanırım sizde kalması daha iyi olur. Çünkü bulmasını istemiyorum."

Charles anlayışla başını sallayarak dosyayı yeniden çantasına yerleştirdi. "O hâlde numaramı telefonuna kaydetmeli ve kartımı da saklamamalısın."

Telefonumu çıkararak numarasını 'CS' ismi altına kaydettim.

Ayağa kalkıp sandalyesini geriye iterken, "Sonunda seninle tanışabilmek büyük zevkti Emma," dedi. "Ben gitmeden sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedim sessizce. Beynimde hazmedebileceğimden

çok daha fazla düşünce dönüp dolaşıyordu.

"Eğer olursa lütfen ara beni."

Onu kapıya kadar geçirdim. Bana dönüp şapkasını başına yerleştirdi. "Kendine dikkat et."

Ben daha cevap bile veremeden kapıdan çıkıp gitmişti. Sokakta onu bekleyen parlak siyah arabasına doğru giderken onu izledim. Bir şoför dışarı çıkarak arka kapıyı onun için açtı.

Telefon cebimde titremeye başladığında hâlâ boşluğa bakıyordum. Çıkarıp cevapladım.

"Antrenmandan erken çıkacağız," dedi Evan heyecan içinde. Keyifli ve rahat sesi, deminki ağır konuşmadan sonra kulaklarımda bir şok etkisi yaratmıştı. Bir fırtınanın içinden geçmiş gibiydim. "Bir saat içinde benim evimde buluşmaya ne dersin?"

Daha çamaşıra başlamadığımı fark ettim. "Bir saat, hmm... tabii, olur."

Telefonu kapatarak dalgın dalgın bodrum kata indim ve en azından ertesi gün giyecek kıyafetim olsun diye kirlileri ayırmaya başladım.

Sonra odama çıkıp sersem bir hâlde yatağıma oturdum. Gözlerimi şifonyerimin üzerindeki Leyla ve Jack'in bana gönderdikleri o çizime çevirdim. Onları çok özlemiş olsam da emniyette olduklarını düşünerek yaptığım tercihlerden pişman olmamaya çalışıyordum.

Dikkatlice resimdeki kadına baktım. Beyaz saçlı olana. Büyük anneme.

Bu aile asla benim olamazdı.

İşte o anda anladım.

Mideme bir yumruk yemiş gibi iki büklüm olup ansızın yere düştüm. Hâlâ az önce olanları tam kavrayamamıştım, ama aralarından bir gerçek beni öylesine sarsmıştı ki nefesim kesilmişti.

Aslında var olmam hiç planlanmamıştı!

31. VARSAYALIM Kİ

Evanlara vardığımda kendimi henüz tamamen toplayabilmiş değildim. Geldiğim sırada Evan ön verandadaki salıncakta oturmuş, bir ders kitabı okuyordu. Onu görür görmez anında büyülenerek "Selam," dedim ve yanına oturdum. Islak saçlarından duştan yeni çıkmış olduğu anlaşılıyordu. "Ne okuyorsun?"

Kitabını kapatıp salıncağın yanına yere bırakırken, "İlginç bir şey değil," diye cevapladı. Kolunu kaldırdı. Ben de başımı hemen göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekerek altına sokuldum. "Bu haftayı sevdim."

Havanın güzelliğinden ve nisan ayında kısa kollularla dışarıda oturmakta olduğumuz gerçeğinden bahsettiğini biliyordum, ama düşüncelerim bambaşka yerlerde gezindiğinden itiraz edermişçesine bir kahkaha attım.

"Ne yani, sen sevmedin mi?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

Beni duyduğunu fark edince, "Ah, affedersin," diye başımı salladım. "Evet, gayet güzel."

Evan beni çok iyi tanıyordu. "Sen ne düşünüyordun öyle?" diye sordu.

Yüzüne bakacak şekilde oturdum. Başım dönüyordu. Hâlâ anlamakta zorlandığım şeyleri kelimelere nasıl dökeceğimden emin değildim. Yine de denemeye karar verdim.

Ağzımı açmam bir dakika kadar sürdü, fakat Evan sabırla

bekliyor, düşüncelere dalan gözlerimi dikkatlice izliyordu.

"Fazla derin düşünüyor gibi görünmek istemiyorum. Ama küçük bir şeyin nasıl o kadar çok şeyi ciddi anlamda etkilediğini düşünüyordum. Sebep ve sonuç ilişkisini yani. Seçimler ve bunların sonuçları. Başımıza gelenlerin ardında mantıklı bir sebep var mı, yoksa bunlar sadece şans eseri mi? Tesadüf mü? Bir insanın bir diğeriyle karşılaşması gibi. Buluşup seks yaparlar ve bir de bakmışsın bir bebek dünyaya gelmiş. Bu bebek olmalı mıydı yoksa olmamalı mıydı? Birbirlerini sevmişler miydi?.. Her ne olursa olsun sonuç hep aynı. Peki... ya hiç yaşanmaması gerekiyorduysa?"

Evan bir süre sessizliğini korudu. "Bu da nereden çıktı?"

"Bu öğleden sonra bir şey öğrendim ve bu konuda konuşmaya henüz hazır olup olmadığımı bilmiyorum Evan."

"Hayatın anlamını tartışmaya devam ederken bir yürüyüşe çıkmak ister misin? Ya da hiç konuşmasak da olur. Sadece yürüyebiliriz. Ama ben elini tutmakta ısrar etmek zorundayım, yani bu bir seçenek değil."

İç karartacak kadar ciddi olduğumu düşünmemesi için gülümsemeye çalışarak "Tamam," dedim. "Elimi tutman benim de hoşuma gider."

Evan ile birlikte evin arkasından geçerek ormana açılan arka bahçelerine doğru yürümeye başladık. Bir süre sessizlik içinde yürüyüp yalnızca kuşların ve yeşil çalıların üzerinde esen rüzgârın sesini dinledik. Ama benim zihnim öylesine gürültülüydü ki âdeta sakinleşmeyi reddediyordu.

"Benle birlikte bir şey yapar mısın?" diye sordum. Birlikte ilerleyen adımlarımız beni büyülüyordu.

"Ah... tabii," dedi tereddütle.

"Hadi *'varsayalım ki'* oyununu oynayalım. Ama fazla bir anlam yüklemeye çalışma; sadece varsayımsal bir oyun."

"Bunu becerebilirim," dedi teklifimi ciddiye alarak.

"Ya... ya ben hiç var olmasaydım?" dedim. "Yani hiç doğ-

mamış olsaydım."

Kaşlarını çatarak "Em," diye durdurdu Evan beni.

"Varsayımsal demiştik, hatırladın mı? İntihara meyilli falan değilim, söz veriyorum," dedim aceleyle.

"Tamam, pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. "Ya hiç var olmasaydın... Sanırım sen bunu çoktan düşünmüşsün. Neden bana kendin anlatmıyorsun."

"Ben hiç var olmasaydım babam da hâlâ hayatta olurdu." Bakışlarımı yerden kaldıramıyordum, çünkü bu cümleyi yüksek sesle söylemek bile tüm vücudumdaki tüyleri diken diken ederek gözlerimde yaşların birikmesine neden olmuştu. "Ben hiç var olmasaydım Leyla ve Jack hâlâ hem annesine hem de babasına sahip olurdu." Sesimi aynı seviyede tutmak için mücadele veriyordum. "Ben hiç var olmasaydım annem belki gerçekten mutlu olabilirdi."

Evan durdu. Yolun sonuna gelmiştik. Buradan sonra bir çimenlik alana açılıyordu.

"Peki ya ben?" diye sordu. Gözleri kendinden emin ve düşüncelerimi okumaya odaklanmıştı.

"Sen de babanla konuşuyor olurdun," dedim yapmacık bir oyun havasında. Başta önerdiğim varsayımsal oyuna dönmeye çalışıyordum.

Evan kıkırdadı. "Bu muhtemelen olmazdı. Tartışacak ya da konuşmayı kesecek bir sebep bulurduk mutlaka."

Çimenlik alanda yürürken konuşmadık. Çayırların rengi yavaş yavaş bahar yeşiline dönmeye başlamıştı ve bu da ortaya göz alıcı bir tablo çıkartıyordu. Dere son yağmurun ardından dolmuş, kayaların üzerinden gümbür gümbür akıyordu.

Evan oturdu. Ben de başımı suya çevirerek yanına çöktüm.

"Sıra bende mi?" diye sordu. "Senin varsayımlarını çürütmek istiyorum."

"Hadi bakalım."

"Baban hâlâ hayatta olsaydı başına ne geleceğini bilmiyor-

sun. İçimden bir ses seninle birlikteyken olduğunun yarısı kadar bile mutlu olmayacağını söylüyor.

Şifonyerinin üzerindeki fotoğrafta sana nasıl baktığını gördüm. Sadece sana bakmasıyla bile tüm yüzü aydınlanmıştı. Onu mutlu ettin ve ben bunu ondan alacak kişi olmaktan nefret ederdim; buna sonsuza dek sahip olamayacak olsa da." Yaşaran gözlerimle sevgiyle gülümsedim ve o elimi tutarken başımı Evan'ın omzuna yasladım. "Ve maalesef Leyla ve Jack için de sen orada olsan da olmasan da Carol farklı olmayacaktı. Onu olduğu hâle sen getirmedin Emma. Onunla ilgili daha fazla konuşmak istemiyorum." Başımı kaldırdığımda Carol'u düşünmenin bile Evan'ı nasıl gerdiğini gördüm. Anlayışla elini sıktım. "Annene gelince... Onun çektiği acıyı, senin varsayımını çürütecek kadar anladığıma emin değilim. Eğer babanın hâlâ hayatta olmasının anneni mutlu edeceğinden bahsediyorsan, belki. Ama onda üzüntüden çok daha fazlası var. Bu, doğum günü gecesinde de belliydi. Dediğim gibi, annenin nesi var bilmiyorum ama bunun seninle ilgili olmadığından eminim." Onu ikna edecek gücüm yoktu, ama benim de çektiği acıda önemli bir rolüm olduğunu biliyordum. "Ve sen hiç var olmasaydın ben de asla aynı insan olmazdım." Başımı kaldırıp anlamak için hareketsizce bekledim. "Hayatın anlamını istediğin kadar sorgulayabiliriz, ama şunu bil ki benim anlamım sensin... Yaptığım hemen her şeyin arkasındaki sebep sensin ve ben bunu ömrümde bir gün bile değiştirmeyi istemedim."

Yüzüme bir gülümseme, vücudumaysa bir sıcaklık yayıldı. Kalbim aşkla dolmuştu. Uzanıp onu nazikçe öptüm.

"Ya baban?" dedim hemen geri çekildiğimde.

Evan'ın yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Ben ve babam hakkında endişelenmene gerek yok. Annem Stanford'ı ya da seni benden almasına asla izin vermez. O beni bugün olduğum adam olmam için yetiştirdi; yani şimdi bu işin peşini bırakıp bana olmam gereken kişi olmam konusunda izin vermek

zorunda. Karar benim ve o da bununla yaşamayı öğrenecek."

Evan'ın sesi güçlü ama bir o kadar da sakindi. Babasından bahsederken, beklediğimin aksine sesinde pişmanlık ya da öfke yoktu. Bu olgunluğunu ve gücünü takdir etmiştim doğrusu.

"Evet," dedi sırıtarak ve ekledi: "var olduğun için kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Sorusunu gözlerimi devirerek cevaplamıştım. "Sen bir kızı nasıl... önemli hissettireceğini iyi biliyorsun."

"Güzel."

Evan gülümseyip, eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sözcükleri beni sakinleştirmiş, kafamın içindeki fırtınayı dindirmişti. Bugün öğrendiğim şeyler yüzünden hâlâ biraz kaygılıydım ama burada, Evan'ın yanında, ait olduğum yerde olduğumu biliyordum.

Sırtüstü yatıp, başımı dizlerine koyarak gözlerimi kapadım. Güneşin tadını çıkartıyordum. "Burayı seviyorum."

"Ben de," dedi Evan saçlarımla oynarken. "Güneş sana yakışıyor."

Kucağında yatıp yanımızdan akan derenin sesini dinlemeye devam ettim. Güneşin sıcaklığı yüzümü okşuyor, Evan'ın nazik dokunuşlarıysa tenimi hafif bir ürpertiyle inletiyordu. O anı dondurup ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere cebimde saklamak istiyordum.

"Bir defasında bir kızın hazırlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu duymuştum. Yani, Emma Thomas, benimle mezuniyet balosuna gelmek ister misin?"

Dikleşip şaşkın gözlerle ona bakmaya başladım. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Aman Tanrım... gelecek ay değil mi?" Başını salladı. "Evet, Evan Mathews. Seninle mezuniyet balosuna gitmeyi çok isterim." Sonra bir anda geveledim. "Ah, olamaz, çünkü bu da bir elbise almam gerektiği anlamına geliyor..."

"İstersen çıplak gelebilirsin. Yeni pembenin bu olduğunu duydum," dedi Evan sırıtarak.

Bir kahkaha attım. "Buna bayılırdın, değil mi?" diye sordum dalga geçerek. "Ah, bir dakika. Mezuniyet gecesi ilişkiye girmeyeceğimize dair bana söz vermelisin." Evan'ın gözleri büyümüştü. "İlk kez, mezuniyet gecesinde sevişen bir çift olmak istemiyorum."

Düşüncesi bile mideme kramplar girmesine sebep olmuştu. İlk seferimizi kesinlikle böyle hatırlamak istemiyordum. Çok kötü bir senaryoydu.

Gülmemek için kendini zor tutarak "Anlaştık. Mezuniyet gecesi seks yapmayacağız," diye söz verdi Evan. "Bir gece öncesine ne dersin?"

"Ne? Gerçekten mi?" Yüzünü inceledim. O da kaşlarını kaldırarak teklifinde gerçekten ciddi olduğunu belirtti. "Bunu planlamak konusunda ciddisin yani, öyle mi?"

"Neden olmasın? Akışına bırakma işi bizde pek işe yaramıyor. Bir gün belirlesek iyi olur."

"Tamam, o hâlde. Seninle mezuniyet gecesinden bir gece önce yapabiliriz," dedim komik bir şekilde; ancak ses tonumda bir ciddiyet vardı. "Anlayacağın bu bir seks randevusu."

Evan bir kahkaha attı. "Sabırsızlanıyorum." Eğildi ve dudaklarıyla bir anda nefesimi kesti.

Eve döndüğümde Rachel da arabasından yeni iniyordu. Ona böyle seslenmek çok garip geliyordu; *Rachel*. Kelimeyi beynimde tekrarlayıp durdum. Başından beri kendisine böyle seslenmemi istiyordu. Ve Charles da ondan böyle bahsetmişti. Ailemden bahsettiği zaman hep *baban* ve *Rachel* demeyi tercih etmişti. Onun bir kez bile annem olduğunu söylememişti. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyordum.

"Akşam yemeği nasıl geçti?" diye sordu eve girmemi beklerken.

"Güzeldi," diye cevapladım. "Aslında tam ihtiyacım olan şeydi."

Cevabım biraz kafasını karıştırmıştı ama yine de "Güzel"

dedi.

"Sen yemek yedin mi?" Holün ve oturma odasının ışıklarını açmıştık.

"Ofiste dışarıdan bir şeyler söyledik."

Topuklu ayakkabılarını ayağından çıkardı, sonra pantolonunun içine soktuğu bluzunu dışarı attı. Her zaman yaptığı gibi mutfağa gidip bir kadeh şarap alıp almayacağını izledim, ama almadı. Bunun yerine kanepede yanıma oturup televizyonu açtı.

Beynimde dönüp duran düşünceler beni tekrardan ele geçirmişti. Kendimi birden ona, "Nerelisin?" derken buldum.

Kanallar arasında dolaşmaya devam ederken birden, "Efendim?" diye sordu. Soruma hazırlıksız yakalandığı belliydi. Soruyu geri alma şansım vardı, ama bilmek istediğime karar verdim.

"Nerede büyüdün?"

Bir balıkçılık programı açarak durdu. Bunu yapmak istemediğini biliyordum; yani bu sefer beni duymuş olmalıydı. Ona doğru döndüğümde beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Cevap vermemesine kendimi hazırlamıştım.

"Şey... Pennsylvania'daki küçük bir tarım kasabasında," dedi usulca. "Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Sanırım daha önce hiç bahsetmediğin için," diye açıkladım. "Ailen hâlâ orada mı yaşıyor?"

Sessizdi. Bakışlarını benden televizyona, sonra yine bana çevirdi. Bu konuşmayı yapmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sorularıma hazır olmadığı her hâlinden belliydi ve belki de cevap vermesinin sebebi tam da yaşadığı bu şaşkınlıktı.

"Annem orada olabilir ama gerçekten bilmiyorum. On yedi yaşındayken birkaç arkadaşla birlikte oradan ayrıldık ve bir daha da hiç geri dönmedim. Babamı hiç tanımadım. Bir alkolikti ve ben onu hatırlayamayacak kadar küçükken bizi terk et-

mişti."

"Ben neden bunların hiçbirini bilmiyorum?" diye sordum merakla. Rachel'ın parçalanmış aile hikâyesini duyduğuma çok da şaşırmamıştım. Bu konuda konuşmak istemediğine ya da onları hiç ziyaret etmediğine göre zaten mutlu bir tablo söz konusu olamazdı.

"Geçmişte yaşamayı sevmiyorum. Ne anlamı var ki?" Bakışlarını yeniden kaçırarak kanalları değiştirmeye devam etti.

Sözleri manidardı –özellikle de babamın ölümünü atlatmanın bir yolunu hâlâ bulamamış olduğu düşünüldüğünde. Belki de bulmuştu ve onun ölümü sadece perişanlığını açıklamak için bir mazeretti. Mutlu olmak için herhangi bir çaba göstermiyor değildi. Sadece Jonathan'la durum biraz farklıydı. Ama o noktada bile sarhoş hâlleriyle bunu da sabote etmişti. Belki de sonsuz bir üzüntü içinde yuvarlanmayı tercih ediyordu. Neden böyle yaşamak istediğini gerçekten anlamıyordum.

"Neden Carol ve George'un yanında yaşarken başıma gelenler hakkında konuşmayı hiç denemedin?" Rachel'ın omuzları bir anda sorduğum sorunun ağırlığı altında çöktü. Sınıra ulaştığımı bilmeme rağmen geri adım atmadım. "Neden onların yanındaydım ki? Neden beni onların yanına terk ettin?"

Dört yıl boyunca bu soru beni mahvetmişti. Problemin hep bende olduğunu sanmıştım; baş edilemeyecek kadar zor olduğumu düşünmüştüm. Beni mükemmel olmaya iten şey de bu olmuştu belki. Bir daha kimseye yük olmayacaktım. Mükemmeliyetçilik bende izler bırakmıştı. Ve şimdi, sadece gerçekleri öğrenmek istiyordum.

"Seni terk etmedim," dedi fısıltıyla. Sözcükleri beni susturmuştu. Ses çıkarmadan önce ayağa kalkıp odadan çıktı. Mutfağa gidip buzdolabının kapısını tutarken onu izledim. Bir an orada öylece durdu; dolabı açıp açmamaya karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Bekledim. Başını sallayarak dolabı bıraktı. Aklını yitirmiş

bitap düşmüş gibiydi.

"Neden bu konudan bahsetmek istediğini bilmiyorum," dedi kapı aralığından. Sesi sarsılmıştı. "Neden artık olup bitmiş olayları açmak istiyorsun? Onları değiştiremeyiz, o yüzden artık unut gitsin, tamam mı?"

Heyecan içinde odada gezinen açık mavi gözlerini inceleyerek başımı salladım.

"Ben duşa giriyorum."

Merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Ona bunu sormaktan hep çekinmiştim. Bu cesaretimin nereden geldiğini de bilmiyordum. Fakat Charles Stanley'nin ziyaretinin önemli bir etkisi olduğunu inkâr edemezdim.

Bana kızgın olmasına hazırdım, hatta bağırmasını bile bekliyordum. Ama bu olmadı. Bunun yerine, endişeli ve huzursuz görünüyordu. Belki biraz da... suçlu.

32. ORMANDA

O gece hiç uyumadım; uyumayı da ummuyordum zaten. Telefonu elimde çevirip durdum. Jonathan'ı aramak istiyordum. Bilim kurgu bir film ya da yastıkla sakatlığı tedavi etmek gibi saçma sapan konulardan bahsederek beni oyalamasına ihtiyacım vardı. Telefonun diğer ucunda bekleyen sesini düşündükçe onu aramamak da zorlaşıyordu. Ama aramayacağıma söz verdiğim için aramadım.

Önce Rachel'ın kapısının aralandığını duydum. Sonra da su borularından gelen sesi. Saate baktığımda bu sabah erken uyandığını fark ettim. Bu da muhtemelen ben uyanmadan önce evden çıkmak istediği anlamına geliyordu. Yine benden kaçmaya başlamıştı. Belki de dün gece uyuyamayan sadece ben değildim.

Yataktan çıkmadan önce ön kapının kapanmasını bekledim. Duştayken de benden kaçmasını önlemek için Rachel'dan özür dilemeyi düşündüm. Belki de bu akşam antrenmandan döndüğümde çoktan unutmuş olurdu. Belki de Saralarda geçireceğim vakit işe yarayabilirdi. Ya da belki de umurumda bile değildi.

Bu son düşünce benim için oldukça beklenmedik bir şeydi. Nereden çıktığını bilmiyordum. Sanki bana ait değildi. Ama aynı zamanda da kendime uzun zamandır bu kadar dürüst olmamıştım.

Üzerime dar gri bir tişört ve kot pantolon giydikten sonra sadece birkaç kez giydiğim pembe Converselerimi ayağıma

geçirdim. Dikkat çekiyorlardı. Gerçi gösterişe merakım yoktu, dahası bundan da pek hoşlanmıyordum.

Bugün hava neredeyse otuz derece olacaktı ki bu, bu mevsimde Connecticut'ta duyulmuş şey değildi. Yine de hava sabah serin olabilir düşüncesiyle fermuarlı eşofman üstümü de yanıma almıştım.

Havanın birkaç gün içinde yeniden yağmurlu ve soğuk olacağını bildiğimden, böyle yaz havası gibi bizi kandırmasından nefret ediyordum. Yazın ve mezuniyetin bu kadar yakın, yine de hâlâ iki ay uzakta olduğunu düşünmek tam bir işkenceydi.

Kapıdan çıkmadan önce, sırt çantamı ve futbol eşyalarımı koyduğum spor çantamı kaptım. Arabama doğru yürüdüğüm sırada siyah bir motosiklet gördüm. Motosiklet araç yoluna girip tam yanıma park ederken arabamın yanında öylece duruyordum.

Sürücünün üzerinde siyah bir tişört ve kot pantolonla siyah çizmeler vardı; kafasında ise savaş miğferine benzeyen bir kask. Gerçi kaskın koruyucu olduğu pek söylenemezdi.

Gözlerindeki aynalı güneş gözlüklerinden sersem ifademi görebiliyordum. Sonra birden gülümsediğinde, yanaklarının kenarındaki kırışıklıklar beni bir anda sarstı.

"Jonathan?"

"Günaydın," dedi motoru kapatarak. "Nasılsın?"

"Ah, iyi," dedim şaşkınlık içinde. "Burada ne yapıyorsun? Birbirimizle konuşmadığımızı sanıyordum; en iyisinin bu olduğuna karar vermiştik."

Gözlüklerini çıkarırken, "Pek sayılmaz," diye itiraz etti. "Rachel konuşmamamız gerektiğine karar vermişti ve o şimdi burada değil. Ben bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu düşünmüyorum, sen?"

Savunması beni hayrete düşürmüştü. Ne söyleyeceğimi bilmek bir kenara ne düşüneceğimi dahi bilemeden ona bakmaya devam etmiştim.

"Hadi bir şey yapalım," dedi Jonathan cesur bir sesle. Bir soru değildi bu.

Güldüm. "Okula gitmem gerek ve sen de işte olmalısın, öyle değil mi?"

"Bu okula gidilecek bir gün değil ama. Ve hayır, ben de tam burada olmalıyım," diye belirtti. "Hadi Emma. Stanford'a kabul edildin işte. Bir gün okuldan kaçman bunu değiştirmeyecek ya."

Krom detayları olan parlak Harley'i incelerken, "Bilemiyorum," dedim tereddütle. Okulu asmak bir kenara, bu motorun üzerine binmek isteyip istemediğimden bile emin değildim.

"Bir şey yapacağımızı kabul etmiştim. Hadi yapalım işte. Bu kadar çok düşünmeyi bırak da motora atla."

Emirleri kesindi; başka bir bahane duymak istemiyordu. Gözlüklerini yeniden takıp motoru çalıştırdı. Bileğinin dönüşüyle birlikte motor kükremeye başlamıştı ve âdeta yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Derin bir nefes aldım... ve düşünmeyi bıraktım. Arabamın kapısını açıp, eşyalarımı fırlatarak güneş gözlüğümü aldım. Eşofmanımı da üzerime giydim. Arkamı döndüğümde Jonathan, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana siyah bir kask uzatıyordu.

Kaskı çenemin altından bağlayarak gözlüklerimi taktım. Motorun desteğini kaldırdı, ben de bacağımı atarak üzerine oturdum. Deri koltuk bizi birbirimize yakın tutuyor; baldırlarımın iç kısmı onunkilerin dışına değiyordu. Beline sarılarak gözlerimi kapayıp beklemeye başladım.

Beynim tamamen durmuş olabilirdi ama kalbim adrenalinle deli gibi atıyordu. Bunun neden iyi bir fikir olmadığını düşünmek için bir an dursam panikle dolacağımdan emindim. Belki de en iyisi düşünmemekti.

Jonathan motoru hızlandırıp mahalleden çıkmadan önce ağır ağır döndü. Tam o anda düşüncelerim yeniden ortaya

karak ne halt ettiğimi sorgulamaya başladı. Annemin eski erkek arkadaşıyla bir motosiklete atlamak için okulu kırmak ve kim bilir nereye gitmek kesinlikle iyi bir fikir değildi. Ama mantığımın sesinin fazla yükselmesine izin vermeden onu yeniden susturdum. Bunun yerine Weslyn'in akıp gitmesini izledim ve motor, bacaklarımın arasında gürlerken rüzgârı yüzümde hissetmek için gözlerimi kapadım. Adrenalinin vücudumda dolaşmasına ve sonuçlarını düşünmeden ona uymaya karar verdim.

Jonathan'ın bizi nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Düşüncesizce beni kaçırmadan önce, bahsettiği şeyin ne olduğunu kafamda tartma fırsatım olmamıştı. Bir noktada kendimizi otoyolda bulmuş, batıya, Connecticut'ın içlerine devam ederek New York'a girmiştik.

Otoyoldan çıktıktan sonra ormanla çevrili rüzgârlı yollardan devam ettik. Evler, ağaçlı araç yollarıyla ormanın iç kısımlarına gizlenmişti. Yol kenarlarındaysa evlere ait posta kutuları görünüyordu. Sonunda konuşabileceğim ya da bağırabileceğim kadar yavaşlamıştık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Senle paylaşmak istediğim bir şey var," dedi başını arkaya çevirip bağırarak.

Birkaç dönemeçten sonra iyice yavaşladık. Jonathan pek de yola benzemeyen bir yere girdi. Tekerlek izleriyle kaplı toprak yol, çalılar ve otlarla kaplıydı. Jonathan iyice yavaşlayarak bir evin kalıntıları önünde durdu.

Jonathan motoru kapatırken kaskımı çıkarttım. Bir yandan gözlerimle dikkatlice etrafı tarıyordum. Motordan indiğimde bacaklarım, uzun yolculuğun verdiği yorgunluktan hafifçe titriyordu.

Büyük bir yangın, yapıyı tamamen harap etmiş; geriye sadece iskeletini bırakmıştı. Bazı kirişler ve biraz da külün yanında uzun beton bir baca yıkılmadan kalmıştı. Evin diğer tarafında ise siyah bir grup çapraz kiriş kayıtsızca dikiliyordu. Kirişler

eskiden veranda olan alana bağlıydı. Taş zemin güzel sayılabilecek bir evin çizgilerini oluştursa da iç mekânlar tamamen yok olduğundan artık tanınmayacak hâldeydi.

"Jonathan neden buradayız?" diye sordum dönerek. Ama o bana bakmıyordu. Gözleri evden geride kalanlardaydı.

İçimde korkunç bir his belirdi. Burayı sevmemiştim. Hayaletli gibi görünen, ormanın gölgeleri arasındaki bu siyahlaşmış yapıda bir şeyler vardı sanki.

"Neden korkuyorsun Emma?"

"Efendim?" dedim resmen yerimden zıplayarak. Sanki aklımı okuyordu.

"Geceleri seni uyutmayan şey ne? Tüm kâbuslarının kaynağı ne? Neden korkuyorsun?"

Midemdeki o hastalıklı his birden tüm bedenime yayılmaya başlamıştı ve artık orada olmak istemiyordum. Kötü şeylerin olduğu ve kâbuslarımın kök saldığı yerdi orası. Nerede olduğumuzu anlayarak birden titredim.

"Burası senin evindi, değil mi?" diye sordum, zar zor duyulan bir sesle. Gözlerindeki o uzak bakıştan rahatsız olmuştum. Sanki kafasında evi yeniden bir araya getiriyormuş gibi her bir santimini incelemeye devam ediyordu. "Burada ne oldu?"

"Kendimi daha farklı hissedeceğimi düşünüyordum. Belki de daha çok korkacağımı." Jonathan aslında benimle konuşmuyor, sadece sesli düşünüyordu. "Rüyalarımda çok daha kötüydü. Her pencereden alevler çıkıyordu. Çıkan dumandan yıldızlar bile görünmez olmuştu. Ve çok sıcak olduğu için de yaklaşamıyordum; derim âdeta eriyordu."

Elini, alevleri hissedecekmiş gibi öne uzatarak eve yaklaştı. Rüyaları gözlerinin önünde belirirken onu izledim. Burada benimle değildi. Geçmişinin içinde, o anları yeniden yaşıyordu. Onu kurtaramayacak kadar şaşkındım.

Jonathan taş basamakların önünde yere çömelerek elini uzattı. Sıcak olmaları durumunda elini çekmeye hazırdı. Sonra

elini o çıkıntılı yüzeyde gezdirdikten sonra başını salladı.

"Sadece ormanda oturup izledim. Tamamen yanmasını izledim. Ama çığlıklar... hepsinin çığlıkları tamamen aynıydı."

"Efendim?" diye sordum şok içinde. Sözcükleri göğsümü sıkıştırmıştı. "Yangında biri mi öldü?" Sonra birden hatırladım. "Baban. Baban böyle öldü."

En alt basamağa oturup elini saçlarının arasında dolaştırırken, "Annem ve erkek kardeşim de," diye mırıldandı.

Dikkatlice Jonathan'a doğru yürüyerek serin taşın üzerinde yanına oturdum. "Yangını o mu çıkarmıştı?"

Jonathan hayır anlamında başını salladı.

"Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Bana kâbuslarını göstermek için mi? Şu sürekli görüp durduğun kâbusları hani?"

"Aslında bu benim içindi," diye itiraf etti Jonathan bana bakarak. "Korkularımızla birlikte yüzleşmemiz gerektiğini düşündüm. Özellikle de ikimiz yakında buradan ayrılacakken. O zaman, korkularımız bizi takip etmeden, gerçekten yeniden başlayabiliriz. Ama ben korkmuyorum. Gerçekte öfkeliyim." Yumruğunu sıkarak bacağına koydu. "Bu yangının olduğu gece o adam benden sahip olduğum her şeyi aldı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey de yok. O öldü, annemle kardeşim de."

Jonathan'ın yüzü sert, gözleri soğuk ve mesafeliydi. Öne doğru eğilerek eliyle yüzünü kapattı. Sonra güçlükle sesini duydum. "Evde olmamaları gerekiyordu. Onların başına bu gelmemeliydi. Sürekli çığlıklarını duyup duruyorum. Onlara nasıl yardımcı olamadığımı hatırlatıyorlar hep."

"Bu senin suçun değildi ama," diye teselli etmeye çalıştım. "Bunu onlara sen yapmadın. Belki de yapman gereken şey de budur; kendini affetmek."

Jonathan yüzünü kaldırdığında alnındaki kırışıklığı gördüm.

"Kendimi affetmek."

Bu kelimeler ona bir şey ifade etmiyormuş gibi tekrarladı. Derin bir nefes alıp bakışlarındaki o uzak ifadeyi savuşturarak bana döndü. "Belki şu an okuldan kaçmamış olmayı diliyorsun."

Bizi kendi kâbusundan kurtarmaya çalışarak hafifçe sırıttı.

"Hadi buradan gidip çok daha ilginç bir şeyler yapalım. Benim korkum burada değil."

Jonathan bana dönerek her zaman yaptığı gibi içimi gören uzun bir bakış attı. "Pekâlâ, Emma. Sen neden korkuyorsun?"

"Ah, hayır." Başımı şiddetle salladım. "Korkularımı bugün fethetmemize gerek yok. Günümüzü başka bir şekilde de harcayabileceğimize eminim." Ben sonunda pes edene kadar hiçbir şey söylemeden bekledi. "Pekâlâ. Yüksekten korkuyorum," dedim.

Ayağa kalkıp motoruna doğru yürürken, "Anlaşılmıştır. Ama bunun kâbuslarınla ilgili olmadığını biliyorum; yani bundan kolayca kurtulabileceğini sanma," diye uyardı. Bense hareketsiz bir şekilde merdivenlerde duruyor; beni korkularıma götürmesine hazır olup olmadığımı düşünüyordum. Hazır olmadığımı biliyordum. Derin bir nefes alarak zorla basamakları indim ve her zaman yaptığım gibi ona teslim oldum.

Motosikletin üzerine tırmanıp Jonathan'ın geçmişinin arkamızda kaybolmasını izlerken, etrafı saran ağaçlar arasında kaybolmuştum. Sonra ona sıkıca tutunarak korkularımla yüzleşmeye hazırlanmak için başımı sırtına yasladım. Ama buna hazırlanmak gibi bir şey söz konusu bile değildi.

Korkumla yüzleşmek için fazla uzağa gitmemize gerek kalmamıştı. Yirmi dakika sonra Jonathan motoru durdurdu.

Kaskımı ve bir anda ısınan havayla birlikte eşofman üstümü çıkarırken, "Neredeyiz?" diye sordum.

"Göreceksin," dedi Jonathan sırıtarak. Ormanın içindeki bir patikaya girdiğinde onu takip ettim. Az sonra coşkuyla akan suyun sesi ağaçların arasında duyulmaya başlamıştı. Hemen

sonra, gözden kaybolmadan önce kayalıkların üzerinden hızla akan coşkun bir dere gördüm.

Dereyi izledikçe, havanın da ormanlık arazide biraz daha serinlediğini hissettim. O kadar gürültüyle akıyordu ki sanki ayaklarımızın altındaydı. Bir süre sonra gerçekten de öyle oldu.

Jonathan önümüzde açılan düz bir çıkıntının önünde durdu. Yaklaşık dört metre altımızda, bir çağlayandan dökülen suların biriktiği ufak bir gölet vardı. Patika, içinde bir dizi aşınmış kayanın bulunduğu suyun kenarına kadar devam ediyordu.

"Burası yazları yüzmek için harika bir yerdir," diye açıkladı. Kolayca gözümün önünde canlandırabilmiştim; kayalıkların pürüzsüz yüzeylerinde oturup güneşlenirken, tertemiz suda serinlenebilirdi. Fazla yaklaşmadan eğilip aşağıya baktığımda nabzım birden hızlanmaya başladı. Kristal gibi görünen suyun dibinde keskin kenarlı kayalıklar vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Jonathan arkamdan.

Hemen arkama döndüm. "Ne? Ne için hazır mıyım?"

Korkudan nefesim kesilmişti.

"Kotunu çıkarmak istemez misin? Üzerinde ağırlık yapabilir. Ama bence ayakkabılarını çıkartma, çünkü bu yükseklikten yanlış düşersen su canını yakabilir."

"Sen ciddi olamazsın," dedim alelacele. "Ciddi olamazsın."

Yaşadığım panik atağı görmezden gelerek "Kotunu şorta çevirmek istersen yanımda bir bıçak olacaktı," diye devam etti gayet sakin bir şekilde.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedim kenardan uzaklaşmaya çalışarak. Ama Jonathan önüme geçerek yolu kapatmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kocaman gözlerimle. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki resmen canımı acıtıyordu.

"Atla, Emma," diye emretti. Sesi katı olsa da tehditkâr değildi.

"Asla!" dedim bağırarak. "Burası çok yüksek ve su da o kadar derin değil. Bunu yapmaya zorlayamazsın beni. Yapmaya-

cağım!"

"Aslına bakarsan... çok derin, evet," diye devam etti. Bu sefer kendinden daha emindi. "Emma, ya buradan atlayacaksın ya da ben seni iteceğim."

Bir adım daha yaklaştığında beni de kenara doğru sürükledi.

Buradan gitmenin başka bir yolunu arıyordum, ama yanından geçebileceğim kadar geniş bir alan yoktu. Jonathan, duygusuz ve sakin bir şekilde duruyordu fakat gözlerindeki yoğunluktan ciddi olduğunu sezebiliyordum. Suya girmeden buradan çıkmam mümkün olmayacaktı.

Ona arkamı dönerek uzun süredir doğru dürüst nefes almadığım için buna odaklandım. *Nefes al, nefes ver, al, ver...* Göğsüm bir şişip bir iniyordu. *Nefes al, nefes ver...* Güçlükle yutkunarak bakışlarımı üzerinde bulunduğum düzlükten alttaki suya kaydırdım.

Jonathan arkamda sessizliğini koruyordu. Ona bakmadım.

Kenara bir adım kalana dek yaklaştım. Başım döndüğünde hemen bakışlarımı kaldırdım.

Suyun karşı kıyısında, tepelerin üzerindeki ağaçlara odaklanarak kendimi yeniden toparladım. Gözlerimi kapadım. Kalbimin atışlarını beynimde hissedebiliyordum. Nefesim hızlanmış; midem altüst olmuştu. Sonra bir anda bir adrenalin patlaması yaşadım.

Adrenalinin etkisi geçmeden, elini sırtımın üzerinde hissettiğim anda ileri doğru bir adım atarak suya atladım. Midem kasılmış; havada süzülürken kendimi boşlukta hissetmiştim. Beynim, korku ve heyecanla zonkluyordu. Bir saniye sonra ayaklarım suya çarpmış, soğuk her yanımı sarmıştı.

Yüzeye çıkıp ciğerlerimdeki az bir miktar oksijeni de attım. Tüm bedenim suyun şokuyla donmuştu. Derin bir nefes alırken tüm kaslarım kasıldı. Kayalıklara doğru yüzmeye odaklandım. Pantolonum iyice ağırlaştığından beni yavaşlatıyordu. Yüksek

bir sıçrama sesiyle bir anda arkadan üzerime çarpan suyu fark ettim.

Jonathan olduğunu biliyordum. Ama buz gibi sudan çıkmaya o kadar odaklanmıştım ki arkama bakamadım bile. Önce minik bir kayaya, oradan da daha büyüğüne tırmandım. Deli gibi titreyerek güneşe doğru tırmanırken, pantolonum biraz sıyrılmıştı.

Dizlerimi kırıp kendime doğru çekmiş, kontrol edemediğim titremelerimi durdurmak için kollarımı göğsümün önünde sararak güneşin beni ısıtmasını beklemiştim.

Jonathan suyun içinden çıkarak kayalıklardan yanıma tırmandı. Kafamı kollarımın arasına gömdüğümden dönüp ona bakmadım bile. O kadar şiddetli sallanıyordum ki kaslarım acımaya başlamıştı.

"Vay canına, su inanılmaz soğuk."

Başımı çevirip ona baktığımda üzerinde sadece siyah bir boxer olduğunu gördüm. Yüzüm ısınmaya başladığında bakışlarımı hemen suya çevirdim.

"Güneş güzel ısıtıyor gerçi."

Bacaklarımı gevşettiğimde, bu kadar üşümemin nedeninin ıslanan pantolonum olduğunu fark ettim. "Bıçağını alabilir miyim?" diye sordum.

Jonathan gözlerini kıstı. "Neden? Yoksa beni mi bıçaklayacaksın?" dedi gülerek.

Bunu gerçekten düşündüğümü anlamasını sağlayarak şeytani bir şekilde sırıttım. Sonra bir kahkaha patlattım. "Hayır!"

"Yukarıda, pantolonumun cebinde," dedi. Ayağa kalkmaya hiç yeltenmediği için kalkıp yukarı doğru yürümeye başladım. Her bir adımımla birlikte, topuklarım sırılsıklam olmuş pantolonuma takılıyordu.

Jonathan'ın pantolonunu yerden alarak ön cebindeki siyah saplı bıçağı çıkardım. Katlanan bıçağı açtım. Pantolonu tenimden uzaklaştırarak dikkatlice delmeye başladım. Sonra baldı-

rım boyunca kesip fazla parçaları yere bıraktım. Sıcak hava, diken diken olmuş tüylerime anında iyi gelmişti.

Bıçağı yeniden pantolonunun cebine koymak için eğildiğimde gözlerim, kayalığın üzerinde gözleri kapalı yatan Jonathan'a kaydı. Güneşin tadını çıkartırken huzur içinde görünüyordu. Geniş göğsündeki kaslar gevşemiş olmasına rağmen, kayalıkların üzerindeki vücudunun şekli hâlâ belirgindi. Hemen bakışlarımı kaçırdım ve kendimi bir anda düzlüğün üzerinden suya bakarken buldum.

İçimde yükselen paniğin durulması için bir süre bekledim. Ama durulmadı. Kalbim daha da hızlanıyordu. Damarlarımda korku değil adrenalin dolaşıyordu. Ve bu çok heyecan verici bir duyguydu.

Düşünmeye fırsat vermeden atlayıp beni beklediğini bildiğim soğuk suyu kucakladım. Kalp donduran soğuğa düşmeden önce zaten düşüşün heyecanı ile nefesim kesilmişti.

Şortumla çok daha rahat bir şekilde kayalara doğru yüzerken, yüzümde bir gülümseme ile adrenalinin vücuduma yayılmasına müsaade ettim. Kuru kayalardan birini seçerek üzerine çıktım. Sıcak taşın ısısı bacaklarımdan tüm bedenime yayılıyordu. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkartıp yanıma koydum.

Jonathan'ın, yüzünde komik bir ifade ile bana baktığını fark ettim. "Ne var?"

"Sen yüksekten korkmuyorsun," dedi.

"Biliyorum. Beni iyileştirdin," diye yanıtladım onu alaycı bir sesle.

"Emma, senin korkun hiçbir zaman yükseklik değildi." Anlayamadığım için gözlerimi kısarak ona baktım. "Aşağı suya bakarken ne düşünüyordun? Kafandan neler geçiyordu?"

"Aşağı atlamam mümkün değildi," diye cevap verdim.

Jonathan kıkırdadı. "Başka."

"Bir de şeyi düşündüm..." diyerek durdum. Söylemediğim

kelimeler kalbimi sıkıştırırken o aslında ne demek istediğimi gözlerimden okumuştu.

Yüzümü incelerken, "Emma, neden korkuyorsun?" diye sordu Jonathan yeniden.

"Ölmekten," dedim tek bir nefeste. Bu sözcükleri duymak göğsümü sıkıştırıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

Jonathan dudaklarını kapatıp başını öne eğdi.

Gölete çarpan sular sessizliği bölüyordu. İkimiz de tek kelime etmedik. İkimiz de bu korkunun nereden geldiğini biliyorduk ve ben bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığından emindim. *Carol*, yanıma yaklaşıp beni öldüremeyecek olsa bile, bir daha asla kendimi güvende hissetmeme izin vermeyecekti.

33. SONUÇLAR

Hafif cilveli bir tonla, "Üzerine kiraz ister misiniz?" diye sordu kız.

"Hayır, böyle iyi," diye cevapladı Jonathan. Göz süzmelerinden etkilenmiş gözükmüyordu.

Ayaklarım oturakta, piknik masasının üzerine oturup tüm bu alışverişi izlerken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Jonathan elinde iki tabak dondurmayla dönmüştü. Kızların onun arkasından kıkırdadıklarını işitebiliyordum. Dondurmacı iki kız gözlerini ondan alamıyor, o uzaklaşırken fısıldayıp gülüşüyorlardı.

"Bir hayran kitlen var," dedim alayla. "Seni şu *reklamlardan* tanıyor olmalılar."

Yanıma oturup göz ucuyla bana bakarken, "Çok komiksin," dedi sertçe.

Islak iç çamaşırının pantolonunun üzerine çıkan izini göstererek "Belki de altına yaptığını düşünmüşlerdir," dedim ve bir kahkaha attım.

Sırıttı.

"Muhtemelen budur. Ayağa kalktığında sen de masada ıslak bir iz bırakacağının farkındasın, değil mi?"

Hafifçe kenara kayarak nemli kotumun altındaki koyu renk ahşap ize baktım. "Ah, doğru."

Koca bir kaşık dondurmayı ağzına atmadan hemen önce. "Bugün antrenmanın saat kaçtaydı?" diye sordu Jonathan.

"Üç buçuk," dedim ağzımdaki kaşığı çıkardıktan sonra. "Bunu yiyip kalkalım."

Weslyn'e dönmeyi bugün ilk kez düşünüyordum ve her yanımı bir gerginlik sarmıştı. Gitmeden önce en azından Evan'a bir mesaj atmam gerekirdi. Telefonum arabamdaydı yani artık bu da mümkün gözükmüyordu.

"Endişeli misin?" diye sordu, kaygılı yüzümü okuyarak.

"Bir açıklama yapmam gerekecek," diyerek iç çektim.

"Rachel'a mı? O evde bile olmaz."

"Hayır, Evan'a," diye açıkladım somurtarak. "Bugün okula gitmediğim için muhtemelen tüm gün kaygılanmıştır."

"Ah," dedi Jonathan ve başını salladı. "Ne diyeceksin peki?"

"Bilmem," dedim omuzlarımı silkerek. "Sanırım gerçeği."

"Ve o da bunu sorun etmeyecek, yani bütün gününü benle geçirmeni, ha?" Jonathan oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Neden etsin ki?" diye cevapladım. "O bana güveniyor ve ikimizin arasında da bir şey yok. Yani biz... arkadaşız."

"Evet," dedi Jonathan sırıtarak. "Haklısın. Sanırım ben onun yerinde olsam o kadar anlayışlı olmazdım."

Bu cümlesi beynimde yankılanırken her şey bir anda açıklığa kavuşmuştu. "İnsanlara yakınlaşmakta zorluk çekiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Jonathan. Sonra biraz düşünüp taşındıktan sonra, "Sanırım zorlanıyorum. Kimse beni gerçekten anlamıyor ve sanırım ben de şeyden korkuyorum..." Donup kaldı. Bir şey söylemesi için onu bekledim. Dilinin ucunda bekleyen kelimeler olduğunu biliyordum. Bakışları yavaş yavaş sertleşti ve çenesini sıktı. Söylemeyecekti.

Ayağa kalkarak otoparkın diğer ucunda duran motosikletine yönelmeden önce dondurmasını çöpe attı.

"Jonathan!" diye seslendim ama yavaşlamadı. Ben de dondurmamı atarak arkasından koştum. "Jonathan!"

Ona yetiştiğimde kolundan yakaladım. "Jonathan, dur."

"Geç kalmaman için artık seni götürmemiz gerek," dedi kuru bir sesle.

Bana arkası dönükken kolunu tutmaya devam ederek "Bana bak," diye dil dökmeye başladım. "Hadi ama lütfen."

Derin bir nefes alarak gözleri yerde, bana döndü.

"Bana anlatabilirsin," dedim ama o sessizliğini koruyordu. "Jonathan sorun nedir? Neden korkuyorsun?"

"Neden korktuğumu biliyorsun," dedi savunmaya geçerek.

"Peki, sen?" diye sordum. "Yani bundan önce sen biliyor muydun?"

Jonathan bakışlarını yeniden kaldırdığında göz göze geldik. Gözleri yumuşamıştı ama acıyla doluydular. Başını *hayır* anlamında salladı. Elimin hâlâ kolunda olduğunu fark ettim. Yavaşça kaydırarak nazikçe elini sıktım. Başını indirip yaptığım harekete bakarken, ben elini bırakmadan önce hafifçe gülümsedi.

Motorun yanında duracağını düşünmüştüm ama o bunun yerine, otoparkın etrafındaki ahşap çitlere doğru giderek yaslandı.

Ellerini iki yanına koydu ve "Çok mantıklı," diye mırıldandı. "Sadie'den bu yana ciddi bir ilişkim olmamıştı, yani Rachel'a kadar. Bu da bu şekilde olmamalıydı. Yani aslında hiçbir zaman bir ilişki hâline dönmeyecekti. Sanırım bana beni sevdiğini söyledikten sonra artık birlikte kalamayacak olmamızın nedeni de bu. Bunu yapamazdım."

"Sen onu sevmedin mi?"

Gözlerini yere indirerek başını hayır der gibi salladı.

"Sadie ile ne oldu?" diye sordum dikkatlice.

Jonathan başını kaldırmadı. "Penn State'te okurken, üçüncü sınıfın sonlarına doğru ona evlenme teklif ettim."

Bu itirafı beklemiyordum. Kalbim duracaktı. Bir an durduğundaysa "Hayır mı dedi?" diye sordum.

"Yo, kabul etti." Koyu renk gözleri benimkileri bulmuştu. İçlerindeki üzüntü nefesimi kesti. "İki hafta sonra da onu başka

bir erkekle yakaladım."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ama şimdi her şey daha anlamlı hâle gelmişti. Kimseye fazla yakınlaşamamasının sebebi buydu demek –basit, tahmin edilebilir bir hayat istemesinin de.

Birini sevmekten ve yeniden incinmekten korkuyordu. Onu hep mesafeli kılan o sarsılmaz ve güvenli görüntüsünü açıklıyordu bu.

"Annemi ve kardeşimi kaybetmiştim. Bunun beni nasıl yıktığını bilen tek kişi de Sadie'ydi. Ve bana yaptıklarından sonra... kimseyi bir daha hayatıma sokmadım. Kimseye o kadar yakın olacak kadar güvenmedim. Yani... tabii şu ana kadar..." Sonra bana baktı. Yanaklarım bir anda kızardı. "...şey, yani tabii bu farklı," diye düzeltti hemen. "Senle aramızda garip bir bağlantı var, Emma. Şey gibi değil tabii..." Cümlesini bitirmedi.

"Tabii," dedim hemen başımı sallayarak. "Birbirimizi anlıyoruz. Hepsi bu."

"Doğru," dedi çarpılmış bir gülümsemeyle. "Her neyse, görünen o ki oldukça zavallı bir durumdayız. Muhteşem bir günü yenilmez korkularla uğraşarak geçirdik. Bir daha asla benimle bir şey yapmak istemeyeceksin belki de."

"Tabii ki isteyeceğim," dedim gülerek. "Beni bir daha iyileştirmeye kalkmaman şartıyla ama."

"Anlaştık." Gülümsüyordu. "Bekle. Okuldan Rachel'ı arayıp bugün nerede olduğunu sorarlar mı? Onunla işleri senin için daha da zorlaştırmak istemem. Nasıl olabileceğini biliyorum."

"Onunla başa çıkabilirim," dedim. "Zaten şu anda o da benden kaçıyor gibi."

"Neden buna katlanıyorsun? Dürüst olmak gerekirse ilişkinizi pek anlayamıyorum."

"Ben de," dedim dürüstçe.

"Emma, sana bugüne kadar hiç güzel bir şey söyledi mi? Seninle gurur duyduğunu ya da sevdiğini örneğin?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye geveledim

kaskını takarken. Son yirmi dört saat içinde öğrendiklerim yüzünden kafam o kadar karışıktı ki mecbur kalana kadar onu düşünmek dahi istemiyordum. "Antrenmana geç kalmamak için artık yola çıkmalıyız."

Jonathan başını sallayarak kaskını aldı.

Weslyn'e yaklaştıkça, annemin cevapsız bıraktığı tüm o soruları uzaklaştırmak daha da güçleşiyordu. Hâlâ beni Carol ve George'a bırakmadığını söylerken ne demek istediğini anlamıyordum. Bana hep, eşyalarımı siyah bir çöp torbasına koyduğu ve gecenin bir yarısı beni onların kapısına bıraktığı anlatılmıştı. Bunu hayal meyal hatırlıyordum. Peki, bunu yapan o değilse kimdi? Ve neden beni geri almak için dönmemişti?

Bu düşünce aklıma Jonathan'ın sorusunu getirmişti yeniden: Bana hiç beni sevdiğini söylemiş miydi? Biri tarafından sevildiğimin söylenmesini hatırlamak kolay olmalıydı –özellikle de annem tarafından. Anneler çocuklarına onları ne kadar çok sevdiklerini sürekli söylerlerdi. Carol bile Leyla ve Jack'i sevgi içinde büyütüyor, onları sevildiklerini bilmelerini sağlıyordu.

Çocukluğumu hatırlamakta güçlük çekebilirdim belki ama babamın beni sevdiğini hep biliyordum. Yaşamımın bir saniyesinde bile bundan kuşku duymadım. Peki, ya annem?

Decatur Sokağı'na vardığımızda artık başka bir şey düşünemez olmuştum. Annemin hayatımdaki yeri ve onunla neden bir çeşit ilişki kurmak istiyor olduğum düşüncesi beynimde dönüp duruyordu. Kendi çabalarımın suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordum. Ama onunkinin neye dayandığını bir türlü anlamıyordum.

Jonathan evin tam önünde yavaşlayarak durdu. Başımı kaldırıp baktım. Rachel'ın arabası evin önündeydi. Kalbim panikle sıkıştı.

Jonathan motosikleti kenara çekerek inmem için bekledi.

"Özür dilerim Emma," dedi ben kaskını çıkarırken. "İçeri senle girmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevapladım o tarafa bakmıyor olmasını umarak. "Bu işleri daha da kötüleştirir. Sen git bence."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

İçimdeki çalkalanmaya rağmen, "Sana onunla baş edebileceğimi söylemiştim," dedim sakince.

Ne olacağından emin değildim, ama nasılsa yakında öğrenecektim. Geri çekilerek Jonathan'ın gidişini izledim. Sonra derin bir nefes alarak eve doğru yürümeye başladım.

Rachel, verandadaki bir sandalyede oturuyordu. Yaklaştığımda ayağa kalkıp konuşmaya başladı.

"Neredeydin sen?! O motordaki de kimdi? Neden bizi aramadın? Gün boyunca neler çektiğimize dair herhangi bir fikrin var mı?"

Elleri kalçalarındaydı ve benle konuşurken sesi giderek yükseliyordu.

Yavaşça merdivenlerden çıktım ve bir açıklama yapmak için kendimi toplamaya çalıştım. O günkü uzaklaşma isteğimi anlamasını umuyordum. Ellerimi önümde bağladıktan sonra, gözlerimi ahşap merdivenlerden onun kızarmış yüzüne çevirerek konuşmaya başladım.

Gözleri bir anda büyümüş, ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım, sen onunlaydın! O Jonathan'dı, değil mi? Haklıydım. Aranızda bir şeyler var sizin. Bunu bana nasıl yaparsın Emma? Sen beni azıcık olsun düşünmüyor musun?"

İnanmaz gözlerle kaşlarımı çattım. İçimde yükselen alevleri bastırmak için uzun soluklar almaya başladım.

"Nerede ve kiminle olduğum seni ilgilendirmez," dedim bir anda. Cevabım karşısında başını şaşkınlıkla çekmişti.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı Rachel. "Elbette ilgilendirir. Ben senin annenim."

"Hayır değilsin!" dedim boynumdaki her bir kasın gerildi-

ğini hissederek. "Hiçbir zaman değildin zaten. Sakın şimdi ola-bileceğini sanma."

"Neden benimle böyle konuşuyorsun? O sana ne söyledi?"

"Bunun Jonathan'la bir ilgisi yok. Bu seninle ilgili. Her zaman seninle ilgiliydi; ne istediğin, nasıl hissettiğin, kiminle birlikte olmak istediğinle ilgiliydi. Bir kez olsun beni ve yaşadıklarımı düşündün mü hiç? Senin umurunda mıydım?" Rachel'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Sen her sarhoş olduğunda ya da bir bara gidip eve canın ne zaman ve kiminle isterse onunla döndüğünde benim neler çektiğimi hiç düşünmedin mi?" Bu saldırım karşısında Rachel geri adım atmıştı. Öfke dolu alevler tüm hücrelerime yayılarak beni tüketiyordu. Ne yüzündeki hayrete düşmüş ifade ne de gözlerinde biriken yaşlardan etkileniyordum artık. Sesim giderek yükseldi. Öfkeden gözüm kararmıştı. Ne yapsam kendimi durduramıyordum. "Tüm hayatım boyunca, sen kendinden başka hiç kimseyi düşünmedin! Beni seviyor musun? Muhtemelen beni hiç istememiştin. İşte bu yüzden beni *onlara* bıraktın. Carol'ın bana neler yaptığı hakkında en ufak bir fikrin var mı Rachel? Bunu hiç düşünüyor musun? Ama yok, bu bir dakika için kendini düşünmeyi bir kenara bırakman anlamına gelirdi, değil mi?!"

Ona doğru bir adım attığımda karşımda resmen küçüldüğünü gördüm. Gözlerindeki korku öfkemi daha da kamçılıyordu. Dişlerimi sıkarken ellerimin titremekte olduğunu hissettim. Bu öfkeyi durduramıyordum. Ona, "Neden burada olduğumu anlamıyorum! Sen bir anne değilsin, hiç olmadın da zaten! Sana ihtiyacım yok!" diye bağırırken tüm bedenim alevler içinde kalmıştı. "Hem babamın ölümüyle kafayı o kadar bozmuşsun ki başka kimseyi umursamıyorsun. Neden seni hiç sevmeyen adamları takıntı hâline getirip duruyorsun?"

Yanağımdaki yanmayla yükselen sesi duydum. Elinin darbesiyle başım bir yana savrulmuştu. Yavaşça başımı kaldırıp yüzüne baktığımda kendime geldim. Yüzünden yaşlar akıyor-

du ve bayılacak gibiydi.

Tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Ağladığımın farkında değildim ama gözlerimin kenarları akan yaşlardan tahriş olmuştu.

"Emma?" dediğini duyarak hızla arkama döndüm. Evan yürüyerek eve doğru geliyordu. "Neler oluyor?" Tahmin ettiğimden daha perişan görünüyordu. Yaklaşıp yüzümdeki o kırmızı tokat izini ve yüzlerimizdeki şaşkın ifadeyi gördüğündeyse endişe yerini öfkeye bırakmıştı. "Ne oldu? Ona vurdun mu yoksa?" Hâlâ konuşamayacak kadar şaşkın olan Rachel'a öfkeyle bakıyordu.

Gözyaşlarımı silerek merdivenlerden indim. "Gitmem gerek."

"Ne?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Emma, bütün gün neredeydin? Neden beni aramadın? Az önce burada ne oldu?"

"Telefonum yanımda değildi, çok özür dilerim," dedim titreyen sesimle. Az önceki acımasızlığımın etkileri kendini yeni yeni gösteriyordu. "Antrenmana gitmeliyim."

"Sen ciddi misin? Herhangi bir yere arabayla gidebilecek gibi görünmüyorsun. Benimle konuşman gerek."

Durup bir nefes aldım. "Konuşacağım, söz veriyorum, ama şimdi yapamam. Gitmem gerek. Senin maçın yok muydu?"

"Evet, ama..."

"Evan, maçına git. Şu an açıklayamam. Antrenmana geç kalıyorum." Ellerim kontrolden çıkmış gibi titriyordu. Verandaya baktım, ama Rachel gitmişti. "Bu hafta sonu Saralarda kalacağım. Bu gece gel, olur mu?"

Tam yürümeye başlamıştım ki koşup önüme geçti. "Bu şekilde gitmene izin veremem. Ne oldu?"

"Tartıştık," diye açıkladım suçluluk duygumu bastırmaya çalışarak. Bunu düşünmek istemiyordum. Araç yolunun ortasında yığılıp kalabilirdim. "Lütfen. Lütfen, antrenmana gitmeme izin ver Evan. Bana güvenmiyorsan beni oraya kadar takip

edebilirsin."

Bir anda gözleri kısıldı. "Ne?" diye sordu öfkeyle. "Emma, bunun güvenle ne alakası var? Ben senin için endişelendim. Son günlerde daha bir içine kapanıktın ve dün de varoluşunu sorgulamaya başlamıştın. Bugün sana bir şey olduğunu sandım. Sana..."

Cümlesini bitiremedi. Yüzünde gördüğüm acı tüm kelimelerini esir almıştı.

Titreyen dudağımı ısırarak gözlerimi kapadım. "Çok özür dilerim," dedim usulca. "Sana bunu yaptığıma inanamıyorum Evan. Bugün sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı; bazı şeyleri anlayabilmek için. Seni aramalıydım. Çok ama çok üzgünüm."

Ona dokunmayı, kollarımı ona sarmayı ve öylece kalmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum. Ama ona uzanmaktan korktum. Çünkü uzandığımda geri çekilirse mahvolacaktım.

"Tamam," dedi başını sallayarak. Bana doğru herhangi bir harekette bulunmamıştı. "Tamam," dedi yeniden gözlerimin içine bakarak. Sanki kelimelerimi kabul etmeye çalışıyor ve bir sonraki adımını planlar gibi başını sallıyordu. "Antrenmana git. Bu gece Saralarda görüşürüz."

Arkasına dönüp başka tek bir kelime etmeden –ya da bana dokunmadan– arabasına yürüdü.

Ben de tüm duygularımı kapatarak arabama devam ettim. Düşünemiyordum. Hissedemiyordum. Sadece buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Antrenmanın beni sakinleştirecek kadar uzun süre kafamı dağıtacağını biliyordum.

Evan daha arabasına binmeden, araç yolunda geri geri ilerlemeye başlamıştım bile. Dikiz aynamdan kapısının yanında öylece durup beni izlediğini görebiliyordum.

Gözyaşlarımı silerek parmaklarımı sıkıca direksiyona geçirdim. Bu benim suçumdu. Bu hep benim suçumdu. Ve şimdi bunu düzeltebilmek için önümde sadece iki saatim vardı.

34. İTİRAFLAR

"Emma, ne işler çeviriyorsun?" diye sordu Sara telefonun diğer ucundan. "Bugün ne oldu sana?"

Antrenmanda kafamı dağıtmak ve biraz da kendimi cezalandırmak için bünyemi olabildiğince zorladığımdan, şimdi arabamda ter içinde oturuyordum. Yaptığım hatayı telafi etmeye hazırdım artık.

"Biliyorum, bugün çok büyük aptallık ettim," dedim güçlükle. "Ve şimdi herkes bana kızgın. Antrenmandan az önce çıktım. Evden hafta sonu için kıyafetlerimi alır almaz oraya geliyorum. Sana her şeyi anlatacağım, söz. Tamam mı?"

"Tabii anlatacaksın," dedi sert bir şekilde. Böylece hikâyenin genişletilmiş versiyonunu duymayı beklediğini de anlamış oldum. "O hâlde biraz sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığımda ekranda Jonathan'dan gelen mesajı gördüm. *İyi misin?*

Onarılması gereken ciddi zararlar verdim, diye cevapladım.

Otoparktan çıkarak Rachel'ın evde olup olmadığını bilmeden sürmeye başladım. Kendimi iki senaryoya da hazırlamak istiyordum. *Ama ikisi de beni rahatsız edecekti.*

Araba kullanırken telefonum yeniden öttü. Baktığımda yeni bir mesaj gördüm.

Hepsi benim suçum. Eğer istersen açıklamaya çalışabilirim. Gerçekten çok üzgünüm Emma. Bana kızgın mısın?

Eve geldiğimde mesajına cevap verebilmiştim.

Ne yaptığımın farkındaydım, senin suçun değil. Kızgın değilim ama işleri yoluna koymak için de biraz zamana ihtiyacım var. Sonra konuşuruz.

Tam kapımı açmak üzereydim ki telefonum yeniden çaldı. Telefonu bu defa kulağıma götürürken kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Alo."

"Merhaba." Sessizce cevap veren ses Evan'a aitti.

"Hafta sonu için kıyafetlerimi almak üzere eve geldim. Biraz sonra Saralara geçmiş olurum," dedim yumuşak ve temkinli bir sesle.

"Oraya geleceğimi sanmıyorum."

Kalbim sıkıştı. Gözlerimi kapattım. "Neden?" diye sordum bir nefeste.

"Benim de biraz uzak kalmaya ihtiyacım var sanırım," diye açıkladı sessiz ve duygusuz bir tonla. Gözlerim doldu. "Emma, bana dürüst davranmadığını biliyorum." Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyordu. "Neler olup bittiğini ve bana bunu neden anlatmadığını anlamıyorum, ama annenle bazı sorunlar yaşadığının farkındayım. Saralarda kalırken gecenin bir yarısı seni aradığında bunu biliyordum ve o hırka yüzünden sana ne kadar kızdığını da gördüm. Doğum gününde sana yaptıklarını gördüm. Jill'in partisinden apar topar gitmenin sebebinin de o olduğunu biliyorum. Ve şimdi de bu." Önsezilerinin bu kadar güçlü olması beni eziyordu. Onu dinlerken sarsılmıştım. "Emma, beni hayatına almıyorsun... yeniden. Bunu yapamam... Eğer ben senin hayatının bir parçasıysam beni böyle dışarıda bırakmaya devam edemezsin." Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Suçluluk her yanımı sarıyor; yüzeye çıkmaya çalışan her bir kelime beni boğuyordu. "Önümüzdeki cumartesi dönmüş olurum. O zaman konuşuruz."

"Evan," diye yalvardım. Ama telefonun diğer ucunda kimse yoktu. Gözyaşlarımı tutarak, ağzımı sımsıkı kapayıp acımı

içime gömdüm. Onunla konuşmadan geçireceğim bir haftayı hayal bile edemiyordum. Dahası hâlâ hareketlerimi açıklayacak bir şey bulamamıştım.

Arabadan inerek bedenimi eve doğru sürükledim. Rachel'ın bana söyleyeceği hiçbir şey Evan'ın sessizliği kadar canımı yakamazdı artık.

Bugünün nasıl güzel başladığını düşündüm. Yaz geliyordu. O sıcaklığı hâlâ tenimde hissediyordum. Havadaysa hâlâ bir duman kokusu vardı. Yılın en güzel gününün kapkaranlık bir güne dönüşmesi ne de büyük bir şanssızlıktı.

Ön kapı kilitli değildi. Işıklarsa kapalıydı. Yalnızca alacakaranlığın altın yansımaları pencerelerden ve yerdeki gölgelerin arasından süzülüyordu. Hepimizin ihtiyacı olan şeyin zaman olduğunu biliyordum.

Rachel'ı görmeden sadece eşyalarımı alacağımı düşünerek merdivenlerden çıktım.

"Denedim," diye mırıldandı oturma odasından. Sese döndüğümde bir an tereddütle durdum. "Senden hoşlanmayı gerçekten denedim, bunu istedim."

Bir adım yaklaştığımda o her zamanki sarhoş konuşmasını fark ettim. Sözcükleriyle yaralanamayacak kadar kırgındım zaten. Ama yine de bunları duymak zorunda olduğuma karar verdim.

Ön pencereden süzülen ışık yerden orta sehpaya geçmiş, kanepeyi karanlıkta bırakmıştı. Rachel yan yatmış, başını kanepenin koluna dayamıştı. Bitmek üzere olan bir votka şişesi, içi buz dolu bir bardağın yanında, sehpanın üzerinde duruyordu. Rachel şişeyi kapıp, içindekileri buz küplerinin üzerine boşaltarak bardağı doldurdu. Votkayı yudumlarken bir kısmını da yere döktü. İri bir yudum aldıktan sonra bardağı yeniden sehpaya bıraktı.

Odanın girişinde durup onu izledim. Votkanın, acısını gerçekten hafifletip hafifletmediğini düşünüyordum. Bana her za-

man, duygusal durumunu maskelemekten çok büyütüyor gibi gelmişti. Sırlarını filtresiz, acımasız ve dürüst bir şekilde açığa çıkarıyordu. Gerçek hakaretlerini duymak üzere beklemeye başladım.

"Senin sayende onun beni daha çok seveceğini sandım. Sen doğduğunda o kadar mutluydu ki. Ama onu benden aldın." Sehpadan aldığı bardaktan iri bir yudum daha içerek yerine koydu. Bardağın yarısı boşalmıştı. "Hepsini elimden alamazsın Emily." Ne demek istediğini anladığıma emin değildim. Önce babamın ölümünden bahsettiğini sandım, ama *hepsi* derken başka kimden bahsettiğini anlamamıştım... Sonra bir anda fark ettim: *Jonathan*. "Neden beni sevmiyorlar? Neden yeterli olamıyorum?" diye sordu sesini yükselterek. "Neden sen?" Kafasını hafifçe sallayarak bana döndü. Gözleri ağırlaşmıştı, ama içlerindeki nefret olduğu gibi duruyordu. "Sen!" Kafasını tembelce sallayarak gözlerini kapadı. "Sen... sen hiç doğmamalıydın Emily!" Tam da canımın daha fazla yanmayacağını düşündüğüm sırada kelimeleri beni aciz bırakmıştı. Destek almak için kapıya yaslandım. "Seni Sharon bıraktı, ben değil." Açıklamasına devam edene kadar yine kafam karışmıştı. "Seni ben terk etmedim. Hastanedeydim. Fazla ilaç almıştım." Konuştukça kelimeleri bir araya getirmek daha da zorlaşıyordu. Votka tamamen onu esir almıştı. "Sana bakamayacağını söyledim. Ama seni hiç istememiştim, yapamam..." dedi sesli bir soluk alarak. Konuşmak için harcadığı çaba onu tüketiyordu. "...seni sevemem Emily."

Başım dönüyordu. Aldığım her nefes tam bir işkenceydi. İçkisinden bir yudum daha aldı. Şiddetle yerine bırakırken neredeyse sehpayı ıskalıyordu. Başını kanepenin koluna yaslayarak gözlerini kapattı.

Odadan sendeleyerek çıktım ve yeniden merdivenleri çıkmadan önce bir an durdum. Arkamı döndüğümde bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Panik içinde, gözlerimle oturma oda-

sını taradım. Neredeydi? Ona ne yapmıştı?

Sonra eve geldiğimde burnuma gelen duman kokusunu hatırlayarak hemen arka kapıya yöneldim. Ufak bahçeye çıktığımda resmen merdivenlere yığılıp kalmıştım. Biri âdeta yumruğunu göğsüme sokmuş kalbimi avuçlarının içinde sıkıyordu.

Bahçenin ortasında hâlâ kızıl bir tonla yanmaya devam eden bir yığın gördüm. Küllerin arasında birkaç parçası belirgindi ama tamamen yanmıştı. Rachel sallanan koltuğu yakmıştı ve şimdi de ondan geriye bir şey kalmamıştı.

Beceriksizce pervaza tutunup, başımı sallayarak dumanın içinde kaybolan kalıntılara baktım. Bir süre sonra, toparlanıp boş ve kırgın bir hâlde içeri girdim. İçim sökülüp yakılmış gibi acıyordu. Doğru düzgün göremiyordum. Merdivenlerden üst kata çıkarken gözlerim tamamen yaşlarla doluydu. Karanlık odama ağır adımlarla yürürken oturma odasına hiç bakmadım. Işığı açıp çantamı rastgele kıyafetlerle doldurdum. Fermuarını kapattım ve ışığı söndürerek yeniden karanlığa gömüldüm. Bacaklarım hissizce beni taşırken elim de pervazın üzerinde kayıyordu.

Çıkmak için dış kapının kolunu tutup bir an tereddütle durdum. Oturma odasındaki gölgeleri araştırıyordum. Onu göremedim. Ama nefes alışlarını duyuyordum.

Kendimi buna mecbur hissederek ikili koltuğa doğru yürüdüm ve karşısına oturdum. Bunca zaman sonra bunu değiştireceğimi neden düşündüğümü bilmiyordum. Hiç değişmeyecekti. Beni sevmek bir yana, hayatımın büyük bir kısmında bana bakamamıştı bile.

Biliyordum. Ama neden denemeye devam ettiğini de anlamıyordum. Maçlarımda ortaya çıkıyordu. Ve yazdığı o mektuplar... neden? Sanırım bunlar onun çabalarıydı. Denediğini söylemişti. Beni inandığımdan daha fazla sevmeyi başaramamıştı ama.

Bakışlarımı çevirdiğimde gözlerim sehpanın üzerinde yu-

varlak bir iz bırakan bardağa döndü. *Acıyı azaltıyordu ha, gerçekten mi?*

Eğilip yarısı dolu bardağı aldım. Buzlar yavaş yavaş eriyordu. Bardağı burnuma götürüp kokladım. Bir anda yüzümü buruşturarak çekildim. Fakat bardağın kenarını dudaklarıma değdirerek başımı arkaya atıp kocaman bir yudum aldım. Öksürerek mide bulantısıyla yüzümü ekşittim. İçki midemi yakmıştı. Derin bir nefes alarak irkildim. Korkunçtu, ama dilinize değdirirseniz aspirin de böyleydi ve onun da ağrıyı ve acıyı dindirmesi gerekiyordu.

Burnumu tutup yeniden bir yudum alarak bardağı boşalttım. İşe yaramasını, acımı unutturmasını istiyordum.

Boş bardağı elimde tutarken gözlerim yaşlarla doldu. *Ne yapmıştım böyle?* Çenemi sıkıp genişleyen burun deliklerimden öfkeyle soludum. *Ne yapmıştım böyle?* Dehşete düşmüş bir hâlde başımı salladım.

Bardağı sehpaya bırakarak gitmek üzere ayağa kalktım. Votka şişesinin görüntüsü bile beni çığlık atmak istercesine öfkelendiriyordu. Şişeyi alıp öyle kuvvetli sıktım ki parmaklarımın arasında parçalanacağını düşündüm. Öfkeyle titrerken, şişeyi karanlığın içine fırlattım. Holün karşı duvarına çarparak paramparça olmuştu.

Hıçkırıklara boğulmuştum. Bir an evvel evden çıkmak üzere koştum. Çantamı kaparak kapıyı arkamdan çarptım.

~~~~~

Saralara nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen araba kullanmamam gerekiyordu. Gözlerimdeki yaşlardan önümü göremiyordum. Başım dönüyordu. Evlerinin önüne geldiğimde kendimi olabildiğince toparlamaya çalıştım. Çok şükür ki Anna ve Carl evde değillerdi.

Çantamı kapıp Sara'nın ön kapısına doğru merdivenlerden
~~~~~

çıktım. Ben daha en üst basamağa ulaşmadan Sara kapıyı açmıştı bile.

"Nerede kaldın, ben–"

Cümlesini bitiremedi. Yüzündeki korkmuş ifade, düşündüğümden daha kötü göründüğümün bir ispatıydı âdeta.

Kapıyı benim için tutarken içeri girdim. Yanından geçerken gözlerimi indirmiştim. Doğruca üst kattaki odasına yönelerek tek kelime dahi etmedim.

Çantamı, yattığım yatağın yanına yere bırakıp çöken omuzlarımla yatağın ucuna oturdum. Başım hafifçe dönüyordu. Sara yanıma oturup beklemeye başladı, çünkü kendimde o kuvveti bulduğum anda ona olanları anlatacağımı biliyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra derin bir nefes aldım ve "Yaşamamam gerekiyordu," dedim.

"Ne?" dedi Sara yerinden kıpırdamadan.

"Beni öldürmüştü Sara. Ölüydüm. Şimdi neden hâlâ buradayım?" Sesim ağırlaştı. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ahh, Emma," dedi bir solukta. "Böyle düşünme."

"Böyle hissetmek istemiyorum ama. Bu acıyı... bu acıyı hissetmemeliydim. Ben ölü olmalıydım Sara, anlıyor musun?" Bir damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzülmüştü.

"Emma, lütfen bana olanları anlat," diye yalvardı Sara usulca. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Tutuk bir nefes alarak açıklamaya başladım. "Annem bana, beni hiç istemediğini ve babamın onu hiç sevmeyişinin nedeni olduğumu söyledi. O her şeyi bana bırakmış Sara."

Büyük mavi gözlerine baktım. Üzüntüyle parlıyorlardı. Onun acısına katlanamadığım için bakışlarımı çevirmek zorunda kaldım.

"Her şeyi sana bıraktığını söylerken ne demek istedin?" diye sordu sabırla. Anlamaya çalışıyordu.

"Dün beni görmeye bir avukat geldi. Babam benim geleceğim için bir hesap ayırmış. Avukat bana annemle babamı hak-

kındaki gerçekleri anlattı. Hiç evlenmemişler meğer. Ve babam yalnızca benim için onun yanında kalmış. Rachel ise beni suçluyor. Benden nefret ediyor. Olanlar yüzünden kendini öldürmeye çalıştığından da eminim."

"Sen neden bahsediyorsun Em?" diye sordu Sara. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Carol ve George'un yanına bu şekilde gitmişim. Rachel aşırı dozda ilaç alıp hastaneye kaldırılmış. Sanırım intihar etmeye kalkıştı."

Ağzımdan çıkan kelimeleri duymadan konuşmaya devam ediyordum. Tüm bedenim bir uyumsuzluk girdabındaydı sanki; artık ne hissedebiliyor ne de düşünebiliyordum.

"Bunu sana ne zaman anlattı?" diye sordu. Bir yandan da söylediklerim hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi başını sallıyordu.

"Bu gece," dedim. "Sana anlatmalıydım. Olan biten hakkında, yani alkolikliği hakkında sana bir şeyler söylemeliydim. Fakat kendi başıma çözebileceğimi sandım. Onu düzeltebileceğimi sandım. Ama yapamıyorum Sara."

"Bu senin suçun değil," diye teselli etti elimi tutarak. Sözcükleri beynimde yankılanırken, bugün aynı sözcükleri Jonathan'a söyleyişim geçti aklımdan. O anda, içim suçlulukla karmakarışık olmuşken bir anda affetmenin imkânsızlığını fark ettim. Suçluluk duygusu denen şey yalnızlık ve ayrıştırma getiren bir şeydi. Jonathan'ın bununla nasıl yıllarca yaşadığını merak ediyordum.

"Çok yorgunum," dedim. Göğsümdeki ağrı tüm enerjimi tüketmişti. "Bunu daha fazla yapmak istemiyorum."

Örtüyü kaldırmak için beni ayağa kaldırmaya çalışırken "Neyi yapmak istemiyorsun?" diye fısıldadı Sara.

Titreyen dudaklarımın üzerinden akan yaşlarla, "Canımın daha fazla acımasını," diye geveledim.

"Zorunda değilsin," dedi Sara beni yatağa yatırırken.

"Emma, her şey düzelecek. Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin. Ben buradayım, tamam mı?"

Sara battaniyenin üzerinde yanıma uzanarak yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attı. "Daha fazla acı çekmene gerek yok," dediğini duydum, kendimi uykuya bırakırken...

35. HERKESİN CANI YANAR

Tüm geceyi, uyuyamadan ayakta geçireceğimi sanmıştım ama gözlerimi açtığımda saat neredeyse öğlen olmuştu. Sara'nın yatağı boştu. Bir süre battaniyenin altında kalıp yataktan çıkmak için bir sebebim olup olmadığını düşündüm. Ama banyoyu kullanma ihtiyacımı bastıramadığım için kendimi yataktan kalkmaya zorladım.

Banyoya girince de bir duş almaya karar verdim. Jonathan'la yaptığım geziden ya da dünkü antrenmandan sonra duş almadığımı fark ettim ve buna çaresizce ihtiyacım vardı. Suyun altında hissiz bir şekilde dururken, içimde hiçbir şeye yer yoktu. Ne bir duyguya ne de düşünceye. Bir havluya sarılarak banyodan çıktığımda yeniden yatağa dönme arzusuyla yanıyordum ki Sara'nın yatağı toplayıp üzerine uzanmış bir hâlde dergi okuduğunu fark ettim.

"Hey," dedi gülümseyerek beni karşılarken. "Aç mısın? Annem bize krep yapıyor."

Omuzlarımı silktim. Sara'nın yaralarımı görmesini umursamadan –ki zaten onları en kötü hâlleriyle görmüştü– giyinmeye başladım.

Bakışlarını sayfalarını çevirmekte olduğu dergiden kaldırmadan, "Pekâlâ, dün okula gelmediğinde nereye gittin?" diye sordu.

"Jonathan'laydım," diye itiraf ettim usulca. Sesim neredeyse duyulmuyordu.

İşte bu ilgisini çekmişti. "Affedersin? Jonathan'la mıydın? Neden... Ah, ne yaptınız?"

Sara'nın kelime bulmakta zorlanması pek sık rastlanır bir şey değildi.

"Motosikletiyle bir gezintiye çıktık," diye açıkladım. Bekledi ama ben devam etmedim. Jonathan'ın sırlarını açıklamadan daha fazla detay vermemin imkânı yoktu ve ben de bunu yapamazdım.

"Siz ikiniz arasında neler oluyor bakıyım?" diye sordu Sara. "Hımm, endişelenmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. "Sadece iyi anlaşıyoruz. Benim yaşadıklarımı anlıyor, hepsi bu."

"*Benim yaşadıklarım*, derken?.." Sesi endişeliydi. Sanırım bunu söyleyen o olsa ben de aynı şekilde endişelenirdim.

"Rachel'ın davranışları falan işte," diye açıklamaya çalıştım. "Konuşuyoruz. O beni anlıyor, yani... Rachel'la çıktığı için anlıyor. Bu süreçte ikimiz arkadaş olduk."

"Tamam," dedi Sara anlamaya çalışarak. "Bunu Evan'a açıkladın mı peki?"

"Açıklayamadım," dedim yatakta yanına oturarak. "Sara, her şeyi batırdım. Bana o kadar kırıldı ki gitmeden önce beni görmek bile istemedi." Yaptığımız telefon görüşmesinin acısı hâlâ içimdeydi.

"Evet, biliyorum," dedi. "Dün sen okula gelmeyince çıldırdı. Sonra telefonunu da açmayınca tamamen aklını kaçıracağını sandım. Bana sorunca, belki yardımı dokunur diye, Rachel'ın numarasını verdim ona. Bence Evan'ı aramalı ya da en azından mesaj falan atmalıydın."

"Biliyorum," dedim suratımı asarak. Midem bulanıyordu. "Telefonumu arabamda bırakmıştım. Keşke arasaydım. Ama konuşunca ona açıklayabileceğimi umuyordum. Onu endişelendirmeyi hiç istememiştim."

"Rachel konusunda ne yapacaksın?"

Bir süre sessiz kaldım. "Artık onunla yaşayamam Sara."

Her ne kadar gömmeye çalışsam da duygularımın çatallaşan sesimden dışarı çıkmasına engel olamamıştım.

"Biliyorum," dedi anlayışla. "Bu hafta benle Florida'ya gelmek ister misin?"

"Yapamam," dedim hemen. "Gerçekten maçlar için burada kalmam gerek."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum, o yüzden annemle konuşup pazartesi onunla gitmek yerine perşembe günü babamla gideceğimi açıkladım. Burada seninle olmak istiyorum Em."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Ben de bunu istiyorum." Gerçekten de istiyordum. Bana kızgın olmayan ve içimde yükselen duyguları açıklamam için beni zorlamayan o tek insanla olmalıydım.

"Bana dün akşamı biraz daha anlatır mısın?" diye sordu nazikçe. "Biraz kafam karışmıştı ama sen üzgün olduğun için beklemeye karar verdim."

"Neyi anlatayım?"

"Avukat kimdi ve sana ne anlattı?"

Charles Stanley'yle yaptığım konuşmayı, ailem ve babamın ailesi hakkında bana anlattıklarını ve bana kalan mirastan bahsettim Sara'ya.

"Vay canına," dedi hikâyem bittiğinde. "Bu çılgınca. Demek Leyla ve Jack de oradalar ha? Florida'da büyük annenle birlikte."

"Sanırım," dedim başımı belli belirsiz sallarken.

"Em," diye başladı Sara dikkatlice. "Annenin intihar etmiş olabileceğini söylemiştin. Neden söyledin bunu?"

Kollarımı bağlayıp, başımı öne eğerek annemi kanepede, ne kadar doğru olursa olsun hiçbir annenin itiraf etmemesi gereken şeyi itiraf ederken hayal ettim. Aşağılamalarını düşünmek bile kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. Geveledikleri arasında beni Carol ve George'a bırakanın kendisi olmadığını, bu işi

Sharon'ın yaptığını söylemişti. Çünkü hastanedeydi. Çok fazla ilaç almıştı. Aşırı doz olduğuna ilişkin yorumumla birlikte tüm bunları da Sara'ya anlattım.

"Belki de bir kazaydı," dedi Sara.

Düşünür gibi omuzlarımı silktim ama bundan şüpheliydim. Annem babamın ölümünden sonra o kadar kederliydi ki bunu bilerek yapmış olabilirdi. Verandada ona ettiğim acı sözleri düşündüğümde gözlerim utançla doldu. Bana karşı herhangi bir his besleme konusundaki başarısızlığına rağmen asla o söylediklerimi söylememeliydim. Ona acımasız davranmıştım.

Anna seslenerek kreplerin hazır olduğunu bildirdi. Hiç iştahım yoktu ama yine de Sara'nın ardından merdivenlerden indim.

Anna'nın bana anlayış ve endişe dolu bakışlarından Sara'nın ona bir şeyler anlattığını hissettim. Geçen sene olanlardan sonra Sara'nın ailesinden herhangi bir şey saklamasını bekleyemezdim zaten. Üzgün değildim, ama bu konuda Anna'yla konuşup konuşamayacağımı da bilmiyordum. Onun bunu bir kenara bırakacak tipte bir anne olmadığının da farkındaydım.

Kahvaltımızı etmemizi ve Sara'nın duşa girmesini bekledi. Ben eğlence odasında oturup amaçsızca kanalları değiştirirken gelip kanepede yanıma oturdu. Televizyonu kapadım. Onun başlamasını bekliyordum.

"İnsanların, bazen baş edemeyecekleri kadar canları yanar," dedi beni izleyerek. Gözleriyle buluşmakta zorlanıyordum. "Ve bazen nasıl yardım isteneceğini de bilmezler. Kendi acılarında öylesine boğulmuşlardır ki sonunda çevrelerindeki herkesi kırmaya başlarlar. Canının böyle yanmamasını dilerdim Emma." Cevap vermedim ama o vermeyeceğimi zaten biliyordu. "Burada işlerin olduğunu ve bizimle Florida'ya gelmeyeceğini biliyorum. Bir dahaki hafta döndüğümüzde eşyalarını toplamana yardım edeceğiz."

Anna elini elimin üzerine koydu. Sıcak ve yumuşaktı. Ne

kadar çalışsam da dudaklarımda gerçek bir gülümseme oluş-turamamıştım.

Odadan çıktığında bana gösterdiği duygusallığı düşündüm bir süre. Evan'ı ve ona yaşattıklarımı da. Canı yanan mı yoksa yaralayan mı olduğumu düşündüm.

~~~~~

"Onu aramak istiyorum," dedim Sara'ya alışveriş merkezinin restoranında otururken. Bir ara beni alışverişe gitmeye ikna etmişti. Kabul ettiğimde kafam tamamen dağılmış olmalıydı.

"Daha yalnızca bir gün oldu," diye itiraz etti. "Ona biraz daha zaman tanı."

"Ben sadece..." Tabağımdaki patates kızartmalarını yemeden ittim. "...özür dilemek istiyorum. Beni affettiğini söylemek zorunda değil. Sadece kendimi ne kadar korkunç hissettiğimi bilmesine ihtiyacım var."

"Duymak istediği şeyin bu olduğuna emin değilim Emma."

Haklı olduğunu biliyordum. Özür sadece sözcükler demekti. Evan ona güvenmemi, bütün sırlarımı ona açabilmemi istiyordu. Tek istediği buydu. Hayatımdaki her şey parçalara ayrıldığında güvenebileceğim insan olmak istiyordu. O... Jonathan olmak istiyordu.

Bunun ne zaman bu hâle geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hangi ara hayatımdaki her şey kötü ve karmaşık olduğu zaman Jonathan ilk aklıma gelen, ilk aradığım kişi olmuştu? Gecelen uyuyamadığımda ya da Rachel'ı yatağa taşıyamadığımda ya da ondan tamamen kaçmak istediğimde aradığım Jonathan'dı evet. Beni, Evan'ın bile hiç tanımadığı şekilde tanıyordu.

"Neden bilmek istiyor?" diye sordum yüksek sesle. "Neden hayatımdaki tüm o kötü şeyleri, çoğu insanın görmezden geldiği o şeyleri bilmek istiyor? Neden canımın yandığını ya da annemin beni aslında hiç sevmediğini bilmek istiyor? Sanki tüm
~~~~~

bunlar, benim güvende ve mutlu olduğumu bilmesinden bile daha önemli."

"Hiç de öyle değil," diye çıkıştı Sara kaşlarını çatarak. "Emma, Evan seni ve seni sen yapan her şeyi bilmek istiyor. İyiyi, kötüyü ve korkunç olanları. O da hatalarını kabul edip her canı yandığında kaçmamalı. Ama hayatında işler yolunda gitmediği her an onu karanlıkta bırakamazsın. Onu bu şekilde korumuyorsun, biliyorsun değil mi? Onu kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Anlayacağını sanmıyordum," diye itiraf ettim hafif bir iç çekişle.

"Jonathan gibi mi?" diye sordu Sara düşüncelerimi okuyarak. Başımı salladım. "Bence ona bir şans vermelisin."

Telefonum çaldı. Önce ekrana sonra da şaşkınlıktan büyüyen gözlerimle Sara'ya baktım.

"Kim?"

"Rachel," dedim şaşkınlıkla. "Açmalı mıyım?"

Sara suratını ekşiterek omuzlarını silkti. O da emin değildi. Telefona cevap vermedim. Ardından mesajı geldi. *Neredesin?*

Mesajı Sara'ya gösterdim. "Bende kaldığını bilmiyor mu?"

"Ona söylediğimi hatırlamıyorum, belki de o hatırlamıyordur. Ama niye merak ediyor ki?"

"Bilmiyorum," dedi Sara. O da benim kadar şaşkındı.

Sonra cevap vermeye karar verdim. *Saralardayım.*

Başka bir şey yazmadım. O da sadece OK diye cevapladı.

Kafam karışmıştı.

"Pekâlâ, bu kadar oturmak yeter." Sara ayağa kalkmıştı. "Gidip mezuniyet için elbise bakacağız," derken yüzünde capcanlı bir gülümseme belirdi. Suratımdaki bıkkın ifadeyi tark etmişti. "Endişelenme. Mezuniyet gelmeden seni affetmiş olacak, hadi gel. Keyfini yerine getireceğim."

Beni oturduğum yerden çekerek kaldırdı. Heyecan içinde bir mağazadan diğerine gidiyordu. En çirkin elbiseleri bulup

giyerek güldürmeye çalışıyordu beni. Gülüyordum da. Tıpkı istediği gibi.

~~~~~

Sara, elektrogitar çalarken kanepenin üzerinde zıplayıp bacaklarını ayırmaya çalışıyordu. Bense yere oturmuş, başımın üzerine attığım gitarla arkama doğru eğiliyordum. Amfiden sağır edici bir ses yankılanıyordu. Eşlik etmemiz gereken şarkı hoparlörlerde bangır bangır çalıyordu.

Gözümün ucuyla yanda bir hareket fark edip arkamı döndüğümde Anna'yı merdivenlerin başında durmuş bağırırken bulmuştum. "Emma!"

Ayağa kalkıp gitarın askısını boynumdan çıkardım. Sara daha annesini görmeden bendeki değişimi fark etmişti. Bir anda bir rock yıldızından endişeli bir kıza dönüşmüştüm. Kanepeden atlayarak amfiyi ve müziği kapattı.

Anna konuşmaya başladığında kulaklarım hâlâ az önceki müzikten dolayı çınlıyordu. "Annen telefonda." Adımımı attığım sırada donup kaldım. "Senin için endişelenmiş. Telefonum aşağıda, yatak odamda."

Merdivenlerden inerek Anna'yı takip etmeden önce Sara'nın endişeli yüzüne baktım.

Odasına girdiğimizde bavulunun açık bir hâlde yatağının üzerinde durduğunu fark ettim. Bir saat sonra çıkacağı yolculuğuna hazırlandığı sırada çalmış olmalıydı telefonu.

Anna, bavulunun hemen yanında duran telefonu alıp bana uzatmadan önce, "Emma'ya veriyorum," dedi. Sonra yanımdan geçip yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

"Alo," dedim temkinli bir şekilde.

"Emily?" Rachel sesimi duyduğunda rahatladığı belliydi. "İyi misin? Tüm hafta sonu orada kalacağını bilmiyordum. Senden hiçbir haber alamadım."
~~~~~

Alnım şaşkınlıkla buruşmuştu. "Ne?"

"Bana orada kalacağını söylemiş miydin?" diye sordu aceleyle. "Ben mi unuttum yoksa? Çok özür dilerim. Muhtemelen ben unutmuşumdur."

"Neyin var senin?" diye sordum sertçe. "Neden bir anda benim için endişeleniyorsun ki?"

"Ah," dedi hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle. "Bana hâlâ kızgın mısın? Çok özür dilerim, cuma günü aşırı tepki verdim. Beni kıracak herhangi bir şey yapabileceğini düşünmemeliydim. Sadece üzülmüştüm. Gerçekten kızgın mısın bana?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp afallamış bir hâlde alete baktım. *Kimdi bu kadın?* Geçen gece çok sarhoş olduğu için bana söylediklerini hatırlamıyor olsa da *benim ona* söylediklerimi ve onu ne kadar kırdığımı hatırlıyor olmalıydı.

"Emily?"

"Buradayım," dedim duygudan yoksun sesimle. "Bu hafta burada kalacağım. Zaten tatildeyiz, yani... ben buradayım."

Yanından taşınacağımı ona söylemedim ama söylemek istedim, gerçekten istedim. Ama yine de söylemedim.

"Tamam." Sesi gerilmiş gibiydi. "Pekâlâ, o hâlde önümüzdeki hafta görüşürüz."

Telefonu kapatmadan önce başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın olduğumdan, "Evet," diyebildim sadece.

Merdivenlerden çıkar çıkmaz, "Evet mi?" diye sordu Sara. Az önce olanlardan öylesine allak bullak olmuştum ki onu fark edemedim. "Emma," dedi sabırsızlıkla. "Ne istiyormuş?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım dalgın dalgın. Sara'nın yanına, kanepeye oturarak ona az önceki telefon görüşmemi anlatmaya koyuldum.

"Demek hatırlamıyor, öyle mi?" diye sordu Sara şüpheyle. "Ben pek emin değilim Em. Bence yeniden yanına taşınman için böyle düşünmeni sağlamaya çalışıyor."

"Ama niye bunu yapsın ki? Beni istemiyor bile." Saçma da

olsa ben de sonunda Sara'yla aynı fikre varmıştım.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sara. "Belki de onla konuşmalısın."

"Yani, 'ondan ayrılmalısın' diyorsun, değil mi?" diye düzeltim. "Annemle, 'aramızdaki her şey bitti' konuşmasını yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Ne de iç karartıcı bir durum."

"Canını yakmaya ve seni bir kum torbasıymışsın gibi kullanmaya devam edemez. Berbat bir durum bu. Seni yok etmeden önce onu daha kaç kez affetmek zorundasın Em?"

Haklı olduğunu biliyordum. Sarhoş olup yeniden beni mahvedecek bir şey yapması an meselesiydi. Anlayamadığım şey, neden beni geri çağırıp durduğuydu. Votkanın da etkisiyle yaptığı itirafta aslında hiç doğmamış olmamı dilediğini söylemesine rağmen, neden hâlâ beni istediğini düşünmemi sağlıyordu ki?

"Seninle geleceğim," dedi Sara yanı başımdan. "Bunu yalnız başına yapmana izin veremem."

~~~~~

Ertesi günkü futbol maçından sonra Sara beni eve götürmüştü. Rachel'ın arabasının arkasına park ederken hâlâ tam olarak ne diyeceğimi bulamamıştım.

Yavaş yavaş emniyet kemerimi çözerken, "İçeri girmek zorunda değilsin," dedim Sara'ya. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Ah, hayır," diye çıkıştı hemen. "Seninle geliyorum."

Kapıya yaklaşırken uzun ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordum. Hiçbir işe yaramadı. Tam bir enkazdım. Sara yanımda durup sinekliği benim için açtı. Ön kapı kilitli olduğundan içeri girmek için anahtarlarımı kullandım.

İkimiz de olduğumuz yerde donup kaldığımızda, henüz
~~~~~

daha birkaç adım atmıştık. Ev tam bir felaketti. Sara ile birlikte mutfaktan oturma odasına nutkumuz tutularak baktık. Neredeyse her yerde plastik kırmızı bardaklar ve cam kadehler duruyordu. Şişeler, dolu kâseler ve boş pizza kutularıyla birlikte yerlere saçılmıştı. Bayatlamış biranın ve bozuk pizza kalıntılarının kokusu midemizi altüst etmişti. Sara'nın evinin Sevgililer Günü partisinden sonraki hâlinden bile on kat daha beter bir hâldeydi ev.

"Rachel bir parti vermişe benziyor," dedi Sara, dağınık yerlere basıp oturma odasına girerken. "Ya da iki."

Bunun ne zaman gerçekleştiğini düşünerek "Lanet olsun, bu da ne böyle!" diye söylendim. Onu yatak odasında sarhoş ya da ayık herhangi bir şekilde bulacağımı düşünerek üst kata çıktım. Ama odası boştu. Aşağı inmek için arkamı dönmüştüm ki bir anda ağzım açık kaldı. "Olamaz!"

Odamın kapısı aralık, yatağım dağınıktı. "Ah, lütfen olmasın," dedim başımı sallayarak. "Buna izin verdiğine inanamıyorum..." Cümlemi bitirmekten korkuyordum.

Sara hemen yanımda belirdi. "Bu çarşaflan kesin yakıyoruz," dedi.

"Bir önemi yok artık," dedim derin bir iç çekerek. "Artık burada yaşayamam."

"Ah, herhâlde yaşayamazsın," diye azarladı beni. "Arabayla eve girişin arasında hangi ara bunu yapmayı düşündün ki?"

"Düşünmedim," diye geveledim. "Ben sadece..."

"...evet, sen sadece bir inkâr dünyasında yaşıyorsun," diye tamamladı cümlemi ciddi bir ifadeyle. "Em, çevrene bir bak ve gözlerini aç; o değişmeyecek."

"Biliyorum," dedim. Sesimde ağır bir hayal kırıklığı vardı. En üst basamağa çökerek dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Rachel'la telefondaki konuşmamızdan sonra yeşeren o minicik umut da kapıyı açar açmaz uçup gitmişti.

Sara yanıma oturup omzunu omzuma dayarken, "Çok üz-

günüm Em," dedi. "Bu kadar acımasız konuşmak istemezdim. Sadece daha fazla kırılmanı istemiyorum. O seni hak etmiyor."

Gözlerimde biriken yaşlarla başımı salladım. Bunu biliyordum. Artık aramızı düzeltmenin bir yolu yoktu. Güçlükle yutkunmaya çalıştım. Yaşadığım hayal kırıklığı kalbimi ağrıtıyordu. Pes etmek benim doğama aykırıydı. Daha önce hiç pes etmemiştim. Derinden de olsa Rachel'ın değişebileceğini söyleyen umut dolu düşüncelerimin sesini duyuyordum hâlâ. Ama daha fazla yükselmelerine müsaade etmeden hepsini bastırdım.

"Hadi gidelim," dedim sonunda, Sara'yla birlikte ayağa kalkarken.

O anda ön kapı açıldı ve Rachel, beline sarıldığı sarışın bir adamla kahkahalar atarak eve girdi. Başını kaldırdığında bizi gördü. "Ah, bu hafta evde olmayacağını sanıyordum."

"Değilim," dedim, omzuna çarparak yanından geçtiğim sırada. Yüzüne bile bakmamıştım. "Eşyalarımı almak için önümüzdeki hafta gelirim."

Verandaya çıkarak "Emily!" diye seslendi arkamdan. "Ne demek istiyorsun? Bana kızma. Her şeyi temizleyeceğim, söz."

Arkama bile bakmadan Sara'nın arabasına bindim. Rachel beni görebiliyorken kendime hâkim olmaya çalıştım. Ama araç yolundan çıkıp sokakta ilerlemeye başladığımızda iki büklüm bir hâlde ağlamaya başladım. Asla onun sevdiği biri olmadığımı ve asla da olamayacağımı biliyordum. Ve o beni hak etse de etmese de bunu kabul etmek gerçekten canımı acıtıyordu.

36. TEDİRGİN

"Ben de tam seni düşünüyordum. Uyuyamadın mı?"

"Hayır," dedim usulca.

"Seni uyandırmak istemediğim için yarına kadar bekleyecektim."

"Eh, artık yarın oldu sayılır," dedim hafifçe gülerek.

"Sayılır," dedi o da bir kahkahayla. "Aramana sevindim."

"Benle konuşmak istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Emma, ben her zaman senle konuşmak istiyorum. Beni endişelendiren, konuşamadığımız zamanlar."

"Çok özür dilerim. Gerçekten, annemle neler yaşadığımı sana anlatmadığım için çok üzgünüm. Ama şimdi istiyorum. Sana her şeyi anlatmak istiyorum."

"Döndüğümde konuşuruz, olur mu? Şimdilik sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Daha iyiyim."

"Gece yarısı ikide araman çok ikna edici oldu," dedi gülerek.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Artık seninle konuştuğum için rahatça uyuyabilirim."

"Ben de."

"Beni yarın arama planın hâlâ geçerli mi?" diye sordum. Aslında çok çaresiz görünmek istemiyordum.

"Evet, arayacağım. Hadi şimdi biraz uyumaya çalış."

"Tamam," diye fısıldadım. Telefonu kapatmadan önce, "Evan," dedim birden.

"Evet Emma."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Ertesi sabah uyandığımda o telefon görüşmesinin bir rüya olmamasını diledim. Tıpkı zihnimdeki fısıltılar gibi karmakarışıktı; gerçek gibi değildi. Ama arama geçmişime bakıp gece ikiyi on geçe aranan numarasını gördüğümde derin bir oh çektim.

Odaya girer girmez, "Vay canına, yüzünde gördüğüm o şey bir gülümseme mi yoksa Emma Thomas?" diye dalga geçti Sara. "Bir kez olsun güzel bir rüya mı gördün?"

"Ah, hayır," dedim hemen. "Dün gece Evan'la konuştum da."

"Gerçekten mi? Ne hakkında konuştunuz?"

"Pek bir şey değil aslında. Saat geç olmuştu ama bugün beni arayacağına dair söz verdi."

"Bu iyi," dedi gülümseyerek. "Sana kızgın kalamıyor. Bu açıdan biraz zavallı aslında."

"Sara!" diye bağırdım. "O zavallı falan değil."

Sırıtarak dolabına devam etti.

Göğsümde sarıldığım bir yastıkla, sırtüstü yatıp bakışlarımı tavan penceresine çevirerek "Önümüzdeki iki ayın geçmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedim ve derin bir iç çektim. "Bu sene okul başlamadan önce Evan ve benle Santa Barbara'ya gelecek misin? Umarım Jared yanında kalacağımız çocukları tanıyordur."

Bekledim ama Sara cevap vermedi. "Sara?"

Dudakları bükük bir hâlde dolaptan çıktı. Gözlerime bakamadığı için bana söylemek istemediği bir şey olduğunu fark ettim. "Sara, söylesene ne oldu?"

Derin bir nefes aldıktan sonra dizlerinin üzerinde yatağına oturdu. Gözleri şimdiden, az sonra söyleyecekleri için özür diler gibiydi. Kendimi hazırladım.

"San Francisco'daki California Sanat Okulu'nun teklifini ka-

bul etmedim." Gözlerim şaşkınlıktan büyümüştü. Çok uzun bir zamandır birlikte California'da okumayı planlıyorduk ve onun bu okula kabulü ise eşi bulunmaz bir şeydi. Ben Stanford'da okurken hep yakın olabilecektik. "Parsons'a gideceğim."

"New York mu?" diye atıldım kekeleyerek. Hayal kırıklığı ile nutkum tutulmuştu. Onunla tanıştığımız günden beri hiç Sara'sız kalmamıştım ve üniversite hayatım boyunca ondan bu kadar uzakta kalmayı da aklım almıyordu. Bir an düşünmeye ihtiyacım olduğundan hiçbir şey söyleyemedim. Sonra kendimi unutarak, bir adım uzaklaşıp tarafsız bir gözle konuyu değerlendirmeye çalıştım.

Parsons, ailesine yakındı ve Jared'e de. Ayrıca ülkedeki en iyi moda tasarım okullarından biriydi. Tam tepkimi görebilmek için beni dikkatlice izliyor ve bekliyordu. Sonunda gözlerimde yaşlar, yüzümde gururlu bir gülümseme ile başımı kaldırdım.

"Seni özleyeceğim. Ama Sara, senin için o kadar mutluyum ki." Yüzündeki endişe ortadan kaybolmuş, yerini gözlerini aydınlatan bir gülümsemeye bırakmıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu yatağın çevresinde yürüyerek. "Bana kızmadın mı?"

"Kızmak mı? Sana yalan söylemeyeceğim. Birlikte olamayacağımız için üzgünüm ama senin için en iyisini istiyorum Sara. Parsons muhteşem bir okul ve sen de oraya gitmeyi hak ediyorsun."

Sara yanıma oturup bana sımsıkı sarıldı. Başta beni şaşırtsa da ben de kollarımı ona sararak yüzümü saçlarının arasına gömdüm. Hareket dahi etmeden beni sımsıkı kollarında tutuyordu. Ona tutunurken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Sara'sız bir hayatı hayal bile edemiyordum.

Onun da sesi duyguluydu. Kulağıma fısıldadı. "Okul başlayana kadar tüm yaz California'da olacağım." Yavaş yavaş ayrıldık. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Her tatilde görüşeceğiz. Ve sana her gün e-postalar ve mesajlar atacağım. Ayrıca Skype ile

de yine her gün görüşürüz. Hem senin yanında Evan olacak. Yalnız olmayacaksın ki."

Verdiği güvencelere gülümsedim. "Biliyorum. Biz senle hep dost kalacağız Sara."

"Hayır, hep *kız kardeş* olarak kalacağız." Sara gülümseyerek nemli yanaklarını sildi. Üzüntülerden uzaklaşmaya çalışarak "Hem önümüzdeki iki ayda, dört gözle bekleyeceğimiz bir sürü şey olacak," dedi neşeyle. "Balo var, mezunlar haftası var, mezuniyet töreni var... Emma, şu an senin için işlerin çok kötü olduğunu biliyorum, ama her şey yoluna girecek. Özellikle de artık yeniden birlikte yaşamaya başlayacağımızı düşünürsek. Biliyorum, şimdi öyle hissetmiyorsun ama bunu atlatacaksın, sen her zaman atlatırsın."

Hafifçe gülümserken, ellerimi nemli yanaklarımda dolaştırarak başımı salladım. Annemi kaybetmiştim; yeniden. Ve şimdi de Sara'yı... Her anlamda benim kız kardeşim gibiydi o ve ben onunla çok gurur duyuyordum. Her şey öyle hızlı değişiyordu ki, gereğinden fazla değişmeyeceğini umuyordum.

~~~~~

"Bu oldukça hızlıydı," dedi Sara Evan'la telefonda konuşmaktan döndüğümde –oysa tüm gün heyecan içinde onun aramasını beklemiştim. Mutfak masasında Sara'nın yanına oturdum. Maşayla makarna kâsesinden bir parça alıp tabağıma koyarken, "Saat çok geç olmadan bir sesimi duymak istemiş," diye açıkladım sessizce. "Sörfe gitmek üzerelermiş, o yüzden çocukları bekletmek istemedi."

"Hâlâ biraz mesafeli, değil mi?"

Çatalımla tabağımdaki makarnayla oynarken, "Biraz," diye itiraf ettim. Yemeyi düşünmüyordum bile.

Beni cesaretlendirircesine, "Birkaç gün sonra dönecek ama," dedi Sara. "Telefonda her şeyin daha zor olduğuna eminim.
~~~~~

Yüz yüze her şey daha farklı olur."

Söyleyecek olumlu bir şeyler aradığımız konuşmamızdaki o garip gerginliği zihnimde yeniden canlandırırken, "Öyle umuyorum," dedim iç çekerek. Son birkaç aydır olanları ona anlatana kadar zaten konuşacak bir şeyimiz de yoktu. Yapmadığımız konuşmalar bizi Connecticut'la Hawaii arasındaki fiziksel mesafeden daha çok ayırıyordu.

"Bu gece ne yapalım?" diye sordu Sara. Kafamı dağıtmaya çalışıyordu.

"Yarın sabah havaalanına gitmek için erken kalkmayacak mısın?"

"Film izleyebiliriz belki," diye önerdi. "Hem, sen de uyusan iyi olur." Alayla gülümsedi. Uykusuzluğun bende yarattığı sonuçları saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu; özellikle de Sara karşısında. Bana şöyle bir bakması, ne kadar zamandır uyumadığımı anlaması için yetmişti –gerçekten de son zamanlarda pek uyuyamamıştım. Tüm bu üst üste gelen dram ve kaygılardan sonra uyku, bulanık bir serap gibiydi benim için. "Burada yalnız kalabileceğine emin misin?"

"Birlikte futbol antrenmanlarımız olduğu için Casey'ye onlarda kalıp kalamayacağımı soracaktım," dedim. "Hem Evan da cumartesi dönüyor. Yani sadece iki gece."

"Fena fikir değil," dedi Sara düşünerek. Sonra bir anda yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ekledi. "Cumartesi gecesini Evanlarda geçirmek konusunda kendinden oldukça emin görünüyorsun. Seni affetmeyeceği konusunda aslında hiç endişeli değilsin, değil mi?"

Kayıtsızca omuzlarımı silktim. "Onu ikna edebileceğimi umuyorum."

"Ah, Emma," dedi kıkırdayarak. "Bana benzemeye başlamışsın."

"Sara," dedim birden, "beni affetmesi için onu baştan çıkarmayacağım. Hem biz önümüzdeki aya kadar birlikte olmaya-

cağız."

"Ne?" dedi Sara bir kahkaha atarak. Duyduklarına inanamıyordu. "Yani bunu planladınız mı?"

"Evet," diye itiraf ettim kızaran yanaklarımla. "Mezuniyet balosundan önceki gece bir sevişme randevumuz olacak."

Sara artık daha da şiddetle gülüyordu. "Siz ikiniz beni öldürüyorsunuz. Seks yapmayı planlamak ha? Şehvet ve arzu nerede peki?"

"Sen Evan'ı bilmiyorsun," dedim hiç düşünmeden. Sara'nın şaşkınlıktan açık kalan ağzını gördüğümde kıpkırmızı kesilmiştim. "Pekâlâ, hangi filmi izliyoruz?"

Gözlerimi kapayıp uykuya dalabilmeyi umarak, yanımdaki yatakta alıp verdiği nefesleri dinlemeye başladım. Sara uzun ve derin soluklarla nefes alıp veriyordu. Bir sonraki nefesini ne zaman alacağını tahmin edebiliyordum. Ama sonra birden durdu. Bekledim, ama yeniden nefes almadı. Gözlerimi açıp, yan tarafıma dönerek dikkatlice dinlemeye başladım. O silüet, yatağımın yanında belirdiğindeyse hızla solumaya başladım.

"Sara?" diye seslendim. "Bir şey mi oldu?" Hareket etmiyordu. Belki de uykusunda yürüyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrularak yeniden ona odaklanmaya çalıştım ve seslendim. "Sara?"

Gözlerim karanlığa alıştığı anda bunun Sara olmadığını fark ettim. Battaniyeleri üzerimden atmak için bacaklarımla tekmeledim, ama ben tekmeledikçe onlar etrafımı daha da sarıyordu. Sonra birden gözlerim karardı. Battaniyenin altına girmiştim. Her yer karanlıktı. Çarşafları kendimden uzaklaştırmaya çalıştıkça bana daha sıkı sarılıyorlardı. Sonra birden gelip boynumu tuttu.

Boğuluyor, öksürüyordum. Ellerini uzaklaştırmaya çalışsam da yapamıyordum, çok güçlüydü. Pençelerinin altından kurtulmak için tekmeler savurup başımı bir o yana bir bu yana sallıyordum, ama hiçbir işe yaramıyordu.

"Yaşamayı hak etmiyorsun," dedi.

Onu bileklerinden tutarak boynumdan çektim. Bir yandan da çığlık atıyordum. "Beni zaten öldürdün!"

Uyandığımda ellerim boğazımdaydı. Nefes nefese kalmıştım ve kalbim de deli gibi çarpıyordu. Oda karanlıktı. Sara'nın yanımdaki yatakta nefes alıp verişini duyabiliyordum. Battaniyeyi üzerimden atarak odadan çıktım. Bu gece uykuyla buluşamayacağım belli olmuştu ve orada uzanıp karanlıkta tavana bakmanın da bir anlamı yoktu.

Oyun odasındaki kanepeye oturduğumda, titreyen elimde telefonumu tutuyordum. Evan'ı aramayı düşündüm ama bunun da başka bir garip konuşma olacağını biliyordum –bir günde iki kez yaşamak istemiyordum bu şeyi.

Televizyonu açtım. Sara'nın uyanmaması için sesini kısmıştım. Kanallar arasında dolaşırken birden bir arabayı, bir bilgisayarı ya da bir botu azıcık suyla çizmeden temizleyebileceğini iddia eden bir mikro fiber bez reklamına rastladım. Neredeyse yüksek sesle bir kahkaha atacaktım. Bir dakika boyunca o hevesli satıcıları dinledikten sonra telefonumu aldım elime.

"Senin bahsettiğin reklamı gördüm," dedim telefonu açar açmaz.

"Tek ihtiyacı olan su," dedi gülerek. "Nasıl uyuduğunu merak ediyordum ben de. Sonunda iyileşmiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz," dedim. "Ya sen? Bu ara herhangi bir randevun oldu mu?"

"Henüz değil," dedi kıkırdayarak. "Neredesin?"

"Saralarda."

"Güzel. Geri dönmeyeceksin sanırım."

"Evet," dedim usulca. "Dönmeyeceğim. Bazı şeyleri tamir etmek mümkün değilmiş."

"Senden haber alamayınca Evan'ın benimle konuşmanı engellediğini düşündüm."

Bu varsayımı ile kafam karışmıştı. "Evan şu an burada değil. Henüz konuşma fırsatımız olmadı."

"Hmm," dedi Jonathan. "O hâlde, sence konuşmalı mıyız?"

"Evet, neden olmasın ki?" diye sordum şaşkın bir hâlde. "Biz arkadaşız. Hem Evan'ın da yakın kız arkadaşları var. Aramızın bozuk olmasının sebebi sen değilsin bu arada."

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu tereddütle.

"Hayır," diye fısıldadım.

Bir dakikalık sessizlikten sonra sordu. "Yine beraber takılmaya ne dersin?" Sonra hemen ekledi. "Bu defa bir yerden atlamak yok ama."

Güldüm. "Tabii, eğer istersen yarın bir şeyler yapabiliriz. Öğleden sonra antrenmanım var ama belki ondan sonra olabilir."

"Olur, saat altıda işten eve dönmüş olurum; şey yapmaya..." Bir an durdu. "...akşam yemeği yemeye ne dersin? Hem seninle bir şeyler paylaşmak istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordum merakla. "Olur, nerede buluşacağımızı mesaj atarsın."

"Tamam, yarın görüşürüz."

Telefonu kapattığımda dudaklarımın usulca kıvrıldığını ve kalbimin normalden biraz hızlı attığını fark ettim.

37. BİR KÂBUSUN İÇİNDE

Bilardo salonundan hafifçe serpiştiren havaya çıktığımızda, "Bana kendini pek iyi hissetmediğini söylediğini sanmıştım," dedi alayla.

"Hissetmiyorum," dedim kapüşonumu takarken. "Sadece sen benden daha kötüsün."

"Çok sağ ol ya," dedi sırıtarak. "Şimdi ne yapıyoruz? Hemen arkadaşının evine dönmek zorunda mısın?"

Telefonumu kontrol ettim. Casey partiden çıktığında bana mesaj atacağını söylemişti. Unutmuş olacağını düşünerek –ki bu oldukça mümkündü– ona bir mesaj atıp nerede olduğunu sordum.

"Sanırım partiden henüz çıkmamış," dedim. "Biraz daha birlikte takılsak olur mu?"

"Tabii, istediğin kadar durabiliriz," dedi Jonathan. "Ama bir bara gitmek haricinde ne yapabileceğimizi hiç bilmiyorum."

"Sana uyarsa bana bahsettiğin şu grubu dinlemek isterim."

"Ah, tabii, olur," dedi geveleyerek.

Cevabı kendimi biraz garip hissetmeme sebep olduğu için "Eğer sana gitmemizi istemezsen başka bir şey de yapabiliriz," dedim.

"Hayır, sorun yok. Daha önce evime gerçekten hiç misafir gelmemişti. Sadece orayı dağınık bırakıp bırakmadığımı hatırlamaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Demek hiç misafirin olmadı, ha?" diye tek-

rarladım şaşkınlıkla. "Neden ki?"

Jonathan omuzlarını silkti. "Şey... gerçekten bilmiyorum. Sanırım insanlarla genellikle dışarıda buluşuyorum. Ama evet, hadi gidelim."

Önce bir dört yol ağzından geçerek bir ara sokakta onu takip ettim. Sokağın sonunda denizin yansıması görünüyordu.

"Yani Rachel buraya hiç gelmedi mi?"

"Hayır," dedi katı bir şekilde. "Arada bir nefes almam gerekiyordu. Ama inan bana, sordu."

Nerede yaşadığını bilmediği için yaşadığı gerginliği düşünerek başımı salladım. Ama haftada birkaç gün ortadan kaybolduğunu da hatırlıyordum ve eğer onu nerede bulacağını bilseydi buna asla izin vermezdi.

Yolun sonundaki sokaktan karşıya geçip marinaya doğru suyu takip ettik. Ona ne kadar uzun süre katlandığını ve ne kadar sık uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunu düşünerek "Sen neden onunla bu kadar uzun süre kaldın?" diye sordum.

"Hı, efendim?" dedi Jonathan. "Kimle? Rachel'la mı?"

"Çok daha önce ondan uzaklaşmak için elinde yeterince sebep vardı. Neden kalmayı seçtin?"

"Ondan ya da iç karartıcı başka konulardan konuşmamak üzere anlaştığımızı sanıyordum."

Rıhtımdaki eski, beyaz tuğladan binaya yaklaştığımız sırada Jonathan sorumdan kaçmaya çalışıyordu.

"Haklısın," dedim sonra. Jonathan anahtarı, siyah metal kapıya sokarken, ben de yıpranmış yapıyı dikkatlice inceliyordum.

"Dış görünüşüne bakarak yargılama," dedi Jonathan. "İçerisi tamamen yenilenmiş."

Kapıyı açtığında ışığı yaktı. Üst kata açılan metal merdivenler aydınlanmıştı.

"Sanırım haklısın," dedim merdivenlerin açıldığı modern alana hayranlıkla bakarken. Altı metrelik beyaz duvarlar açık

kirişli bir tavanla birleşiyordu. Tüm bir duvar, tuğladan kocaman pencerelerle kaplıydı –pencerelerden deniz görünüyordu. Zemin orijinal olarak bırakılsa da kalın kaplamalar yeni cilalanmış gibiydi.

"Burası muhteşem."

"Burayı bulduğum için çok şanslıyım," diye itiraf etti Jonathan.

Suda salınan tekneleri görmek üzere bir pencerenin önündeki minik, siyah masaya doğru yürüdüm. Rıhtımın karşısındaki iskeledeyse denize dönmeden önce havanın ısınmasını bekleyen başka tekneler bekliyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Jonathan stüdyo dairenin mutfağından.

Paslanmaz çelikten eşyalar ve mermer tezgâhın üzerindeki uzun ahşap dolaplarla kaplı çok şık bir mutfaktı burası.

"Hayır, böyle iyiyim."

Jonathan buzdolabından bir bira kapıp açtı. Duvara dayanmış uzun siyah bir masanın üzerindeki eğlence setine yaklaştı. Ben de mutfağın ve pencerelerin tam karşısında, tüm odayı gören kanepede bir yer buldum kendime. İnce, uzun, bej rengi kanepe oldukça modern bir tasarıma sahip olsa da göründüğünden daha rahattı. Minderlerin içine gömülürken mutfak duvarının yanında asılı platforma göz attım. Metal basamaklar, yatak odası olduğunu düşündüğüm bir odaya açılıyordu. Fakat oturduğum yerden içeriyi tam olarak göremiyordum.

Dairesi o kadar... temizdi ki. Neden endişelendiğini hiç anlamamıştım. Aksine çok fazla temizdi. Sonra bir anda evde mobilyadan başka hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ne bir sanat eseri ne de herhangi bir dekor. Hiçbir şey... Kişisel hiçbir eşya yoktu.

Belki hâlâ yerleşmeye çalışıyordu. Kafamdaki bu düşünceyle, "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Mezun olduğumdan beri," dedi Jonathan. Bilardo oynar-

ken bana bahsettiği grubun şarkılarını bulmaya çalışıyordu bir yandan.

Odayı yeniden gözlerimle tararken, "İki yıl yani, hı?" dedim emin olmak için.

"Sayılır," dedi. Önce bir akustik gitar sesi doldurdu odayı, sonra da yumuşak bir kadın sesi. "Biliyorum. Çok... minimal. Evi nasıl dekore etmeye başlayacağımı hiç bilemedim."

"Sana yardım edebilecek kız arkadaşların yok mu?"

"Kızlarla arkadaş olmanın yalnızca işleri karıştırdığını keşfettim Emma. O yüzden... hayır, yok."

"Karıştırmak mı?" diye sordum şüpheyle.

"Evet. Taraflardan biri sonunda mutlaka daha fazlasını ister ve işler... karışır," diye açıkladı, birasından bir yudum almadan önce.

"Hmm..." dedim anlayışla başımı sallayarak. "Evet, doğru."

"Demek bunu sen de yaşadın, ha?" Kanepenin yanındaki sandalyeye otururken ilgili görünüyordu.

"Ben mi?" dedim bir an düşünerek. Sonra devam ettim. "Aslında evet. Evan'la aramızdakiler de böyle başladı. Başta arkadaştık ama fazla uzun sürmedi."

Evan'la 'arkadaşlığımızı' düşününce yanaklarım ısınmıştı birden.

"İçimden bir ses başlangıçta bile sadece arkadaş olmadığınızı söylüyor," dedi kızaran yüzümü gördüğünde.

Yanaklarım daha da kızarmıştı şimdi. "Haklısın, muhtemelen öyle. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Şu an Evan'ın hayatında da yalnızca arkadaş olarak gördüğü bir kız var ama kız kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyor. Senin de dediğin gibi durum oldukça karışık yani."

"Başka kızlarla arkadaş olmasını umursamıyorsun, değil mi? Yani senin hayatında da ben varım örneğin," dedi Jonathan.

"Hayır, umursamıyorum. Ama sen ve ben farklıyız," diye itiraz ettim. "Bizim ilişkimiz karışık değil."

Jonathan kaşlarını kaldırarak itiraz etti. "Doğru, biz ikimiz de berbat bir hâldeyiz."

Bir kahkaha atarak başımı salladım. Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kanepenin üzerinde kendime doğru çektim. Telefonum çaldığında hemen cebimden çıkardım.

Casey'nin mesajına sırıttıktan sonra cevap yazdım. *Hayır, teşekkürler.*

"Arkadaşın mı?" diye sordu Jonathan. "Gitmen mi lazım?"

"Hayır, hâlâ partideymiş de."

"Güzel," dedi. Başımı kaldırıp ona baktım. Meraklı ifademden kaçmak için şişeyi kafasına dikmişti.

Dinlediğimiz grup hakkında bir laf atarak yaptığı yorumu görmezden gelmeye karar verdim.

"Grubu beğendim, güzel çalıyorlar," dedim.

"Evet, sadece bir erkek ve bir kız," diye açıkladı Jonathan. "Oldukça iyiler."

Sesleri bir ahenk içindeydi. Orada sessizce oturup sadece şarkıyı dinlerken, sözlerinden de oldukça etkilenmiştim. Gözlerimi kapatıp, müziğin her yanımı sararak beni kuşatmasına müsaade ettim.

"Emma?" diye seslendi Jonathan. Gözlerimi, tahmin ettiğimden daha büyük bir zorlukla aralamıştım. İçim geçmiş olmalıydı. "İyi misin?"

"Pardon." Başımı sallayıp doğrularak üzerimdeki uykuyu atmaya çalıştım. "Sadece yorgunum."

"Gerçekten, sen iyi misin?" diye sordu yeniden. Büyük bir dikkatle yüzümü inceliyordu.

İnsanın içine işleyen o kahverengi gözlerinden kaçarak başımı salladım. "Şu aralar pek uyuyamıyorum."

"Ve yemek de yemiyorsun," dedi Jonathan.

Suçlulukla omuzlarımı silktim. "O kadar belli mi?"

"Ah, evet," dedi başını sallayarak.

"Çılgın bir hafta oldu," diye savunmaya çalıştım kendimi.

"Bu bir bahane," dedi sırıtarak. "Bu konu hakkında konuşmayacağımızı söylediğimi biliyorum, ama eğer istersen konuşabiliriz. Olan her şey için gerçekten çok üzgünüm. Hâlâ bunların *benim* suçum olduğunu hissediyorum."

"Değil," dedim üzerine basa basa. "Okulu asıp günü seninle geçirmemle hiçbir ilgisi yok bunun. Sonunda önemli olan sadece gerçeklerdi ve ben de bunu görmek istemedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni sevmiyor... hiç de sevmedi zaten. Bu konuda değişebilecek hiçbir şey yok."

Jonathan cevap vermedi. Bir anlık bir sessizlikten sonraysa sordu. "Ya sen?" Bakışlarımı ona çevirdim. Sesi sakin ve yumuşaktı. "Ya sen *onun* için ne hissediyorsun Emma?"

Sorusunun cevabını düşünürken, gözlerinin gözlerimde gezinmesine müsaade ettim.

"Bilmiyorum. Hep onu sevdiğimi düşünürdüm. Yani... o benim annem. Ama şimdi... bilmiyorum, inan ki bilmiyorum."

"Peki, farz edelim o senin annen değil, sadece tanıdığın biri. O zaman onun hakkında ne düşünürdün?"

"Ondan hoşlanmadığımı," dedim hiç tereddüt etmeden. "Dışarıdan bakınca komik ve iyi biri gibi gözüküyor ama yakından tanıyınca, bencil ve çıkarcı ve biraz da dengesiz olduğunu anlıyorsun. Yani sanırım... belki de... ben de onu sevmiyorum." Cümlem bittikten sonra gözlerimi indirdim. "Vay canına, ne de berbat bir durummuş."

"Bizim engellenemez kaderimiz bu," dedi suçlu bir sırıtışla. "Üzgünüm. İç karartıcı konulardan uzak duramıyoruz, öyle değil mi?"

"Sanırım sebebi, ikimizin de bunun nasıl bir şey olduğunu bilmemiz. Başkaları bunu yaşamadığından onlarla konuşmak kolay olmuyor. Seni sevmesi gereken insanlar tarafından nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar."

Kanepedeki yerime çökerek bitkinliğimin yanına üzgün ruh

hâlimi de ekledim. Kalkmayı düşündüm, ama biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Başımı kollarımın üzerine koydum.

Seslendiğinde yeniden koyu renk gözleriyle buluştum. "Nasıl bir şey? Yani senin için demek istiyorum, nasıl bir şey bu?"

Keyifsiz bir gülümsemeyle dürüstçe cevapladım. "Beni aptallaştırıyor."

"Efendim?" diye sordu Jonathan panikle. "Bunu nasıl söyleyebilirsin, anlamıyorum."

Gözlerimi uzaklardaki bir geminin ışığına dikerek yavaş yavaş anlamakta olduğum gerçeği açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. Son bir yılda hiç durmadan neyi yanlış yaptığımı düşündüm. Belki de sarhoş açık sözlülüğüyle tüm gerçekleri bir araya getirdiği için anneme minnettar olmalıydım.

"Gözlerimi gerçeklere kapatıyorum. Olanlarla her ne olursa olsun baş edebileceğimi düşünerek onları görmeyi reddediyorum. Bunlarla baş edebilecek denli güçlü olduğumu düşünüp sonunda öyle olmadığımı anlıyorum. Ama gerçekleri tam anlamıyla görmek için ne kadar nefret edildiğimi kabul etmem gerek önce. Hem kim bunca nefreti hak ettiğini düşünmek ister ki? Bu kadar iğrenildiğini, aslında hiç doğmamış olmasının istendiğini..." Nefes almak için durmuştum. "Ben de hepsini kapattım. Görmemeyi seçtim. Hiç çevremden yardım istemedim. Hatta çevremdeki insanlara bunun o kadar da önemli olmadığını söyledim. Bilmiyorlar. Kimse gerçekte ne kadar kötü olduğunu bilmiyor çünkü ben görmelerine izin vermiyorum." Durup tekrarladım. "Bu da beni aptal biri yapıyor."

Jonathan sessizce, fısıltı hâlindeki sözcüklerimi hazmetmeye çalıştı. Artık iyice bitkinleşmiştim. Gözlerim uykusuzluktan yanarken sanki kendimde değildim.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Jonathan. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Ona odaklanmaya çalışsam da başaramadım. "Bunları nasıl atlatıyorsun?"

Fonda yankılanan müzik eşliğinde gözlerimi zar zor açık

tutmaya çalışırken, "Hissetmeyerek," diye mırıldandım. Bunu açıklaması zor değildi, çünkü Carol'la yaşadığım bunca sene bunu çok kolay bir şekilde yapmıştım. "Duygularımı kapatıyorum. Ve sanırım gerçekten çok kötü anlarda da tamamen yaşanmamış gibi davranıyorum. Annem bana unuttuklarımı yeniden hatırlatana kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim." Gözlerimi kapadım. "Her şeyi karanlık bir köşeye itebildiğim için benim güçlü olduğumu düşünüyor. Ama bu benim sadece içimi boşaltıyor. Ve o karanlık şey beni her gece uykumda yakalıyor."

Üzerime örtülen battaniyenin ağırlığını hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda onu önümdeki orta sehpaya dayanmış bir hâlde buldum. Elinde bir yastıkla bana gülümsüyordu. Yastığı başımın altına koymasına yetecek kadar kafamı kaldırdım, sonra yeniden arkama yaslandım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım gözlerim yeniden kapanırken. "Çok yorgunum."

"Biliyorum," dedi nazikçe. "Eğer istersen burada uyuyabilirsin."

"Gitmeden önce biraz dinleneyim," dedim gözlerimi kapatarak.

Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki onları açık tutmaya çalışmak canımı yakıyordu. Jonathan ayağa kalktı.

"Jonathan?"

Önüme gelip eğildi. "Evet, Emma."

Göz kapaklarımla savaşmayı bir kenara bırakarak "Bir daha âşık olabileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandım.

"Sanırım," diye fısıldadı, yanağıma düşen saçımı alırken. Dokunuşuyla içim ürpermişti. "Rüyamda görüşürüz."

Gözlerimi son bir kez daha açarak arkasından baktım.

"Ne dedin?"

"Sabah görüşürüz dedim. Hadi biraz uyu."

Gözlerimi yeniden kapatırken, "Sadece biraz kestireceğim,"

diye geveledim.

~~~~~

Panik içinde nefes almaya çalışarak uyandığımda, çığlıklarım hâlâ odada yankılanıyordu.

"Emma?" diye seslendi Jonathan. Metal basamakların sesi karanlığın içinde yankılanıyordu. Önüme çömeldiğinde ona odaklanmak bir dakikamı almıştı. "İyisin Emma. Sadece bir rüyaydı."

Başımı salladım. Dudaklarım titriyordu. "Bunu daha fazla yapamayacağım," dedim gözlerimde dolan yaşlarla. Onları tutamayacak kadar yorgun ve sarsılmış bir hâldeydim. "Çok yorgunum."

Kanepede yanıma oturup omzumu okşarken, "Biliyorum," dedi Jonathan sakinleştirici bir sesle.

Derin bir nefes alıp gözlerimi sildim. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Jonathan anlayışlı bir bakışla alnını buruşturmuştu.

"Bir bardak su rica edebilir miyim?" diye sordum kendime gelmeye çalışırken.

Jonathan başını sallayarak ayağa kalktı. Battaniyeye iyice sarılarak doğruldum ve titrememi durdurmak için derin bir nefes daha aldım.

Tezgâhın üzerindeki lambaları yakıp etrafı benim için aydınlattı.

"Televizyonun nerede?" diye sordum. Kâbus sonrası dikkatimi dağıtacak cihazı hiçbir yerde göremiyordum.

"Ah, o benim odamda," dedi köşedeki odayı göstererek. "Kafanı dağıtmaya mı ihtiyacın var?" diye tahminde bulundu.

"Daha fazla beni öldürmeye çalışmasını düşünmek istemiyorum."

"Seni kontrol etmesine izin veremezsin. Emma, sen bundan
~~~~~

daha güçlüsün. Sadece buna inanman gerek." Bir bardak su uzatarak yanıma oturdu. "O gece neler olduğunu biliyor musun? Yoksa onu da mı tamamen sildin?"

"Öldüm," dedim açıkça. "Yani, hayır, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Elinin sıcaklığının beni sardığını hissettim. Zayıf elimin üzerindeki elinin gücü beni rahatlatmış, ama aynı zamanda da kalbimi hızlandırmıştı. Bardağı iki elimle tutmak için elimi çektim. Fark etmemiş gibi yaptı.

Suyumdan bir yudum daha alırken, "Emma," dedi bakışlarımı ona çevirmeme sebep olarak. "Daha iyi uyumak ister misin?"

Gözlerimi kısarak merakla ona baktım. "Aklında ne var?"

"Bana güveniyor musun?"

"Yine mi beni iyileştirmeye çalışacaksın?" diye sordum şüpheyle.

"Evet," dedi sırıtarak. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorum, ya da en azından biraz yardımı olur. İzin verecek misin?"

Bir an durup düşündüm. Jonathan'ın gözleri büyümüştü. Ona güvenmem için yalvararak bakıyordu bana. Yenik bir iç çekişle onu tehdit ettim. "Eğer işe yaramazsa yemin ederim, uyuyamadığım her gece seni de uyutmam."

Zafer kazanmış bir edayla sırıtarak "Bununla başa çıkabilirim," dedi. "Hadi ceketini al."

"Efendim?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni hipnotize edeceğimi falan mı sandın yoksa?" dedi gülerek.

Pes etmiştim. O bana ceketimi attığı sırada ayağıma ayakkabılarımı geçirmiştim bile.

Arabaya biner binmez bizi esir alan o gergin sessizliği bozarak "Pekâlâ, senin triatlon antrenmanların nasıl gidiyor?" diye sordum.

Jonathan sorduğum soru yüzünden şaşırarak "Cidden mi?"

diyerek bir kahkaha attı.

"Ne yapayım, bir şey hakkında konuşmak zorundaydım," diye savundum kendimi; bir yandan da homurdanıyordum. "Görünüşe bakılırsa şu anda Weslyn'e dönüyoruz. Ve eğer düşündüğüm yere gidiyorsak ben sana kamyonetini zorla döndürmeden önce konuşmaya başlasak iyi olur."

"Antrenman harika," dedi Jonathan hemen. "Gerçi son zamanlarda havalar çok kötü olduğu için pek bisiklete binemiyorum ama..."

Özür dileyen gözlerle ona dönerek "Tamam, işe yaramıyor," diye girdim araya. "Üzgünüm, aslında dinlemek istiyorum, ama birazdan ya kalp krizi ya da sinir krizi geçireceğim."

"Nefes al Emma," dedi. "Yavaş ve derin nefesler al. Sadece buna odaklan."

Nasıl yapacağımı hatırlamaya çalıştım. Kalbim deli gibi atmaya devam ederken nefes almak zorlaşıyordu.

"Bekle." Bir anda aklıma geldi. "Sen yolu nereden biliyorsun?"

Sanırım güldüğünü duydum. "Weslyn'de herhangi bir şeyi bulmak zor değildir. Yapman gereken tek şey, sormak. Zaten insanlar da konuşmayı seviyor. Endişelenme. Sana hiçbir şey olmayacak," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. "Söz veriyorum."

Yolda ilerledikçe yüzümü ellerimin arasına gömmüştüm. Dönemeçleri tek tek geçerken yola bakamıyordum. Yaklaştıkça, içimde büyüyen arabadan atlama isteği de artıyordu.

"Hadi gel, Emma."

Kendi endişelerimle öylesine meşguldüm ki arabanın durduğunu bile fark etmemiştim.

"Yapamam," dedim yüzümü açamadan.

"Evet, yapabilirsin," diye ikna etmeye çalıştı. "Ben buradayım. Hiçbir şey olmayacak."

Ellerimi yüzümden çekerken zangır zangır titriyorlardı.

Gözlerim kapalıydı. Beni ele geçirmek üzere olan panik duygusuyla mücadele ediyordum.

"Arabadan inebileceğimi sanmıyorum."

Kapısı açıldı ve arabadan indi. Bense felç olmuş vaziyette o koyu renk arabada öylece oturuyordum. Sonra benim de kapım aralandı ve sıcak eli elime kenetlendi.

"Bunu yapabilirsin." Gözlerimi açıp gözlerine baktım. "Hadi Emma."

Yüzüne odaklanmıştım. O kadar kendinden emin ve güven doluydu ki. Bir can simidiymişçesine sımsıkı tutundum eline. Kendimi bir anda çok küçük hissetmiştim.

"Sadece bana bak," dedi ben arabadan adımımı atarken. "Bana bakmaya devam et."

Ses çıkaramadan başımı salladım. Ona odaklanmaya devam ediyordum. Her adımımda gözleri beni sakinleştiriyordu.

"Tamam, hadi gözlerini kapat," dedi ve devam etti, "şimdi seni ona doğru çevireceğim."

Dizlerimin bağı çözülse de omuzlarımdan tutarak düşmeme mani oluyordu.

"Neden bunu yapıyoruz?" diye fısıldadım. Yanaklarımdan süzülen yaşların sıcaklığını hissedebiliyordum artık.

"Çünkü ben uyuyabiliyorum," dedi Jonathan usulca kulağıma fısıldayarak. Bir yandan da hâlâ beni tutuyordu.

"Efendim?"

Sözcükleri beni kaygılı hâlimden bir anda sıyırmıştı. Başımı ona doğru çevirdim.

"Ne dedin sen?"

"Sebebinin bununla yüzleşmem mi yoksa seninle paylaşmış olmam mı bilmiyorum, ama ben artık geceleri uyuyabiliyorum. Ve senin de uyuyabilmeni istiyorum."

Başparmağıyla nazikçe yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Hadi başını çevir ve bak."

İsteksizce bakışlarımı onun yüzünden alıp önümde duran

eve çevirdim. Sanki göğsümde ağır bir taş vardı. Jonathan'a yaslandım. Kolunu omzuma sararak fısıltı hâlinde bir sesle, "Burada olmuştu," dedi. "Sen burada ölmüştün." Gözyaşlarımın arasından önümü bile göremeden başımı salladım. "Şimdi hatırlıyor musun?" Yaşlarımın akmasına müsaade ederek komşuların ağaçları arasında kalan gri yere baktım. Ufak ön bahçedeyse bir 'Satılık' levhası görünüyordu. Hatırladığımdan çok daha ufaktı. Karanlık pencerelerde kayboldum. Onların ardında o kadar çok acı gizliydi ki...

"Nerede oldu?" diye sordu. Sesi kulaklarımda bir fısıltı gibiydi.

"Benim odamda," dedim. Gözlerim hemen evin yan tarafına kaymıştı. Jonathan elimi tutarak beni eve yaklaştırdı. Her adımda nabzım daha da hızlanıyordu. Komşunun bahçesini çevreleyen ahşap çitler boyunca yürüdük.

"Nerede?" diye sordu bir kez daha.

İkinci pencereyi işaret ettim. "Burada." Beyaz çerçeveli pencerenin önünde bir anda onun sesini duyarak titredim. *Ailemi senin yüzünden kaybetmeyeceğim.*

"Emma, sana ne oldu?" diye sordu elimi bırakarak.

Gözlerimi karanlığa dikmiş, kâbusumun içinde kaybolmuştum. *Bileklerimin etrafındaki bağları çözmeye çalışıyorum.*

"Kıpırdayamıyordum," diye mırıldandım. *Yüzümdeki kumaşı hissediyorum.* "Ve göremiyordum da." Jonathan'ın kolumdaki eli daha da sıkı tutuyordu artık beni. *Onun ağırlığı altında mücadele ediyorum.* "Kaçmaya çalıştım ama yapamadım. Sonra... sonra ellerini hissettim..." Önümü göremeden ellerimi boynuma götürdüm. Boynumdaki soğuk pençelerini hâlâ hissedebiliyordum. Bir anda titremeye başladım. "Çok mücadele ettim. Canım... canım yanıyordu..." Tüm bu hatıralar çabucak bedenimde dolaşırken hızla solumaya başladım. "Ayak bileklerim..." Gözlerimi sımsıkı kapadım. *Aldığım darbelerin sesleri*

ve susturulmuş haykırışlarım. "Ama sonra... sonra birden pes ettim."

Burnumun üzerinden damlayan gözyaşlarımla nefes nefese kalmış bir hâlde başımı indirdim.

"Hayır, etmedin Emma. Pes etmedin. Buradasın işte."

"Artık burada durmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Tamam," dedi kulağımın hemen yanındaki dudaklarıyla. "Tamam, gidiyoruz."

Ona bakmadan evden uzaklaştım. O da beni bıraktı. Göğsümdeki ezici baskıdan kurtulmaya çalışarak kafam önümde arabaya yürüdüm. Az önce kâbuslarımdan birinin içinden geçmiştim. Ve kendimi oradan kurtarmak için büyük bir mücadele veriyordum.

38. ÖRTBAS

"Günaydın." Jonathan kucağında bir battaniye ile karşımdaki sandalyeden seslendi. "Uyumuşsun."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırdım. "Sen bütün gece burada mıydın?"

"Tüm sabah demek istiyorsun herhâlde," dedi alayla. "Ama sen uyudun."

"Sen uyumadın mı?" diye sordum doğrularak. Birkaç saatlik dinlenmeye rağmen hâlâ bitkindim.

Jonathan cevap vermeden sadece omuzlarını silkmişti. Ama karşımda hâlâ yüzünde kendini beğenmiş bir edayla sırıtıyordu.

"Ah, beni iyileştirdiğini falan düşünme sakın," dedim sırıtışının manasını çözerek. "Biraz uyumam kâbuslarımın tamamen yok olduğu anlamına gelmez. Bu gece yatağa yattığımda göreceğiz bakalım, sırtının sıvazlanmasını hak ediyor musun, etmiyor musun? Hem, zaten her gece görmüyordum ki..."

"Bu inkâr işinde gerçekten kimse senin eline su dökemez," dedi gülerek.

"Evet," dedim. "Geceleri uyuyamamaya bayılıyorum ve tek istediğim de sana ne kadar yanıldığını göstermek."

"Demek istediğim bu değildi," dedi daha da sırıtarak. Ama ben henüz ona soramadan ayağa kalkıp battaniyeyi sandalyeye bıraktı. "Aç mısın? Dolapta... mısır gevreği var."

"Teşekkürler ama bir an önce Caseylere gitmeliyim," dedim,

ayağa kalkıp bacaklarımı esneterek. Kollarımı havaya uzattığımdaysa boynumun ve belimin ne kadar ağrıdığını fark ettim. "Kanepen, uyumak için pek uygun değilmiş."

"Zaten o uyumak için değil ki. Sana yatağı teklif etmiştim," dedi omuzlarını silkerek. Cevap vermedim. Açıkçası o tekliften biraz rahatsız olmuştum.

Telefonumu alıp ayakkabılarımı giydim. Önce Casey'den gelen mesajlara sonra da aslında benim göndermediğim o tek cevap mesajına baktım.

"Dün gece Casey'ye mesaj attığın için teşekkürler."

"Endişelenmesini istemedim," dedi, kâsesine mısır gevreğini dökerken. "Sen olduğunu sandı. Nerede kaldığını söylemene bence gerek yok."

Başımı salladım. Açıklamanın kulağa nasıl geleceğinden pek emin değildim zaten. Casey sorarsa ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Ama bir yandan da –Casey çok meraklı biri olmadığı için– hiçbir şey sormama olasılığı da vardı.

Ceketimi giydiğim sırada sesli düşünerek "Rachel'a uğrayıp yarınki maç için formamı almam gerek," diye homurdandım.

Jonathan bir an durdu. Endişeli görünüyordu.

"Endişe etme," dedim hemen. "Çoktan işe gitmiştir. Hem iş demişken... sen geç kalmıyor musun?"

"Bugün evden çalışacağım," diye açıkladı. "Yarın maçın mı var?"

"Evet, var."

"İzlemeye gelsem sorun olur mu? Seni hiç oynarken izlemedim de. Ve şu aldığın bursu nasıl kazandığını da görmek istiyorum."

"Hmm... tabii," dedim geveleyerek. "Nerede oynayacağımızı sana mesajla bildiririm. Şimdi tam hatırlamıyorum."

"Harika, teşekkürler."

Arkamdan seslendiğinde evden çıkmak üzereydim.

"Emma."

Tereddütle durdum.

Jonathan tezgâha dayanmıştı. Koyu renk saçları dağınıktı ama dalgalarının şekli bilerek öyle bırakılmış gibiydi. Kırışık tişörtü üzerine yapışmış, altındaki geniş kasları belli ediyordu. Tezgâha dayanmış bu rahat hâlini görünce onu gerçekten bir derginin sayfalarında hayal edebilmiş ve bu kadar çok dikkat çekmesinin sebebini anlayabilmiştim.

"Bu şey hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Biz, yani böyle konuşabilmemiz. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, hatta... Sadie'yle bile. Buna ihtiyacım vardı... yani aslında sana. Ve şimdi sen buradasın ve... şey... teşekkürler Emma."

Kendimi onun gözlerinin derinliklerinde bulduğumda bir an tüm bedenim ürperdi. Bakışlarımı kaçırıp başımı salladım. "Benim de hoşuma gidiyor," dedim.

Tüm yüzüme yayılan bir sıcaklıkla sesim çok az ve zayıf çıkmıştı.

Jonathan gülümsedi. "O hâlde yarın görüşürüz."

"Evet," dedim belli belirsiz bir gülümseme ile. Birdenbire beni izlemek için maçıma gelmesinin o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Sanki bu sabah bir şeyler farklı gibiydi. Sanki dün geceki zayıflığım, onu bana, olduğundan daha fazla yakınlaştırmıştı. "Yarın görüşürüz."

~~~~~

Decatur Sokağı'na döndüğümde her ihtimale karşı arabayı yavaşlattım. Rachel'ın arabasını bir anda araç yolunda gördüğümdeyse hemen durup geri vitese taktım. Geri geri ilerlerken öfkeyle söyleniyordum, çünkü formamın bana yarın için gerektiğini biliyordum. Ama o an istediğim son şey, Rachel'la başka bir yüzleşmeydi ya da onun hiçbir şey olmamış gibi davrandığı başka bir *Alacakaranlık Kuşağı* konuşması.

Tahmin ettiğim üzere Casey geceyi nerede geçirdiğimi sor-
~~~~~

mamıştı. Bunun yerine bana ne kadar harika bir parti kaçırdığımı anlatıp durdu. Jonathan'ın kanepesindeki birkaç saatlik bir uykuyla duruyordum, yani günün çoğunda kendimde değildim. O ise bunu fark etmemiş gibiydi.

O gece, her cuma gecesi yapacağını yapıp dışarı çıkmış olacağını düşünerek Rachel'a gitmeye çok kez niyetlendim aslında, ama buna cesaret edemedim.

"Emma, sen misafir odasında kalabilirsin," dedi Casey birden. Gözlerimi açtığımda, karşımda ayakta duruyordu. İzlediğimiz filmse henüz bitmemişti.

"Üzgünüm," dedim. "Bugün çok kötüydüm, biliyorum. Sadece çok yorgunum."

"Önemli değil," dedi Casey. "Bir partiye gitmeyi falan planlamıyordum zaten. Hem ben de dün geceden epey yorgunum. Sabah görüşürüz, olur mu?"

"Tabii," diyerek misafir odasına doğru ayaklarımı sürümeye başladım. Tam yatağa giriyordum ki telefonum çaldı. Telefonu kulağıma götürürken arayanın kim olduğuna bakmamıştım.

"Alo?"

"Selam," dedi Evan telefonun diğer ucundan. Sesini duyunca kalbim duracak gibi oldu.

"Selam," dedim keyif dolu bir rahatlamayla. "Nasılsın?"

Biraz şaşırmış gibi, "İyiyim," dedi. Belki de beni aramasını biraz fazla sevinçli karşılamıştım. "Aktarmalı uçuşum için Los Angeles Havaalanı'nda bekliyorum ve sesini duymak istedim. Senle konuşmamak çok zordu."

"Bilemezsin." Derin bir iç çektim. "Ne zaman evde olursun?"

"Yarın öğleden sonra. Seni görebilir miyim? Havaalanından direkt gelirim."

"Hmm... neden sizin evde buluşmuyoruz? Annenler evde olacak mı?"

"Annem olabilir," dedi düşünerek. "Ama babamın olacağını

sanmam. Annem Washington'a gideceğinden bahsetmişti. Bizde buluşuruz. İki buçukla üç arası evde olurum."

"Tamam, harika," dedim gülümseyerek.

"Seni aramalıydım Emma, özür dilerim," diye ekledi çabucak. Sesindeki pişmanlık nabzımı hızlandırmıştı.

"Zamana ihtiyacın vardı," dedim sessizce. "Bunu hak etmiştim."

"Hayır, aramalıydım! Sana bunu yapmam doğru değildi. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Telefonu kapattığımda hem büyük bir mutluluk hem de korkuyla doluydum. Onu öyle çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Ama birbirimizi gördüğümüzde neler olacağını biliyor ve bunun bir an önce geçmesini istiyordum. Engellenemez olanı ileri saramazdım. Bu yüzden de uzun ve zorlu bir konuşma yapacağımızı kabullenerek kendimi yatağa, rüyasız bir uykunun kollarına teslim ettim.

~~~~~

Uğrayıp formamı almak için Caseylerden biraz erken çıktım. Yol boyunca parmaklarımı telaşla direksiyonun üzerinde gezdirmiş, annemin hangi erkekle birlikteyse dün gece orada kalmış olmasını ummuştum. Araç yolunda iki araba gördüğümdeyse "Lanet olsun," diye söylendim.

Sokakta ilerleyip direksiyonu çevirirken gözlerimi kapadım. Bir an önce formamı alıp evden çıkmaya odaklandığım için arabamın anahtarını kontaktan çıkarmaya bile gerek duymamıştım. Bana bir şey söylese dahi onunla asla konuşmayacaktım.

Ön kapıya yaklaştığımda kalbim deli gibi atıyordu. Bir an onun çığlıklarını duyduğumu düşünerek kapıyı açmadan önce tereddüt içinde bekledim. Sonra da başka bir şey duymadığını görünce içeri girdim.

Kapıdan girer girmez karşılaştığım Rachel'ın acı dolu ağla-
~~~~~

yışları nefesimi kesmişti. Kanepenin önünde başını koruyarak kıvrılıp yatan anneme yumruklarını indiren adama bakıyordum. Dehşete düşmüştüm. Annem her bir darbede acıyla haykırıyor, kaçacak yeri olmamasına rağmen kendini korumaya çalışıyordu.

Benden oldukça uzun boyuna ve bir boğayı bile devirecek denli öfkeli olmasına aldırmadan ve onu durdurmak dışında başka hiçbir şey düşünmeden, "Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım adama.

"Seni ilgilendirmez!" diye haykırdı. "Defol git buradan!"

"Emily," dedi annem. Orta sehpaya tutunarak kalkmaya çalışıyordu. Burnundan akan kanı ve sağ gözünün üzerindeki şişliği görünce ağzım açık kalmıştı.

Adamsa kalkmasına izin vermeyecekti. Sendeleyip ayağa kalkmaya çalıştığı sırada ona döndü.

Ben, "Hayır!" diye çığlık attığım sırada, kanla kaplı yumruğunu kaldırmıştı bile. Darbe annemi diğer tarafa savurarak sehpanın üzerine fırlatmıştı. Sehpa darbeyle birlikte anında kırıldı. İki büklüm olmuş bedeni kıpırdamıyor; parçalara ayrılmış ahşabın üzerinde garip bir şekilde yatıyordu.

Anneme doğru koşacakken adam birden önümü kesip, iterek beni kolayca yolumdan çevirdi. Homurdanarak yere düştüm.

"Bu işe karışmak mı istiyorsun?" diye tehdit etti beni. Yere sindim. Öfkeyle büyümüş burun deliklerinden solurken büyük bir kızgınlıkla konuşuyordu. Siyah gözleri tehditkâr bir şekilde beni süzüyordu. "O zaman canın yanar küçük kız. Bu benle Rachel arasında. Bu yüzden seni son kez uyarıyorum, bu işe bulaşma!"

Bana vurmasına kendimi hazırlayarak tüm vücudumu sıkıyordum. Ama yanımdan geçip gitti ve kapıyı da arkasından kapattı. Dizlerimin üzerine kalkarak annemin artık inlemeye başladığı yere, parçalanmış orta sehpanın yanına doğru ilerledim.

"Anne!" diye seslendim gözlerimdeki yaşlarla. "Beni duyabiliyor musun?"

Daha da yüksek sesle homurdanarak sağlam olan gözünü yavaşça araladı.

"Emily? Gitti mi?"

"Evet, gitti," dedim onu nazikçe oturturken. En ufak bir harekette dahi sızlanıyordu. "Ayağa kalkabilir misin? Seni hastaneye götürmemiz gerek."

"Sanırım bileğimi kırdım," dedi, üzerine düştüğü sol bileğini tutarak.

"Yavaş," dedim nazikçe. Onu oturtmaya çalışırken sesim sakin olsa da tüm bedenim aslında zangır zangır titriyordu.

"Üzgünüm," dedi yüzünden akan yaşlarla. "Çok üzgünüm."

Yakarışlarına aldırmadan onu teselli ettim. "Pekâlâ, bakalım ayağa kalkabilecek misin?" Onu kolunun altından destekleyerek ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

Arabaya ulaştığımızda kontrol edilemez bir hâlde ağlıyordu. Şoför koltuğuna oturduğumda derin bir nefes alarak hastanenin yolunu hatırlamaya çalıştım. Doğru düzgün düşünebilmek için biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. "Sorun yok," dedim kendi kendime. "Her şey yoluna girecek." Gözlerimi iç çekmekte olan anneme çevirerek onun da duyması için yüksek sesle tekrarladım. "Her şey yoluna girecek."

Hastaneye yaklaştığımızda ağlayışları artık deli gibi soluklara ve iç çekişlere dönmüştü.

Gözlerimi yoldan ayırmaya korkarak "Nasılsın?" diye sordum. Elimi sıkıca direksiyona geçirmiştim.

"Üzgünüm," dedi güçlükle.

"Tamam." *Özrünü görmezden gelmiştim yine.* "Peki, kendini nasıl hissediyorsun? O gözünle görebiliyor musun? Başka bir yerin acıyor mu?"

Koluyla yüzündeki kanı silerken, "Sanırım iyiyim," diye mı-

rıldandı.

Artık biraz daha kendine geldiği için sorabilirdim. "O adam kimdi Rachel?" Sadece başını salladı. "Rachel," dedim onu zorlayarak. "O adam kimdi? Neden sana bunu yaptı?"

Yüksek sesle yutkunduktan sonra heyecanlı bir soluk verdi. "Ona borcum vardı," diye fısıldadı zar zor duyulacak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

Cevap vermiyordu. Yeniden sormadım.

Polis sorduğunda tanımlamak için adamın nasıl göründüğünü hatırlayıp hatırlamadığımı düşündüm. İri ve serseri tipli biri olması dışında yüzüyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Sonra anladım. Annemin böyle bir adama borcu olmasının tek sebebi olabilirdi.

"Senin torbacındı o değil mi?" diye sordum yüksek sesle. Rachel hiç ses çıkarmadı. Ona bakmaya bile dayanamıyordum. Vücudumdaki her bir kası geren ve giderek artan öfkemle gözlerimi sadece yola diktim.

Hastanenin acil girişine ulaştığımızda, "Telefonunu ver," dedim sertçe.

"Ne?" diye sordu. "Neden?"

"Seni alması için Sharon'ı arayacağım," dedim öfkeli sesimle. "Zaten bu pisliği temizleyene kadar da muhtemelen onunla kalacaksın."

"Emily," dedi çaresizce yalvararak. "Lütfen beni terk etme."

"Burada seninle kalmayacağım," dedim soğuk bir sesle. Yüzüne bakamıyordum. "Evine gidip sana bir çanta hazırlayacak, sonra da bunu Sharon'ın alması için verandaya bırakacağım."

"Yapma," dedi ağlayarak. "Kimseye bir şey söyleme, lütfen."

Yüzümde iğrenen bir ifade ile arkama döndüm. Benden gerçekten kendisi için yalan söylememi istediğine inanamıyordum. Sözlerine aldırmadan başımı salladım.

"Lütfen," diye yalvardı. "Onlara eve hırsız girdiğini ve ben görmeden kaçtığını söyleyeceğim."

Gözleri şişerek kapanmış, pıhtılaşmış kan burnunun çevresini sarmıştı. Güçlükle nefes alırken, sağlam olan gözünden yaşlar süzülmeye devam ediyordu. Berbat görünüyordu. Ama ona acıyamıyordum bile. Önümde anlamsız bir şekilde konuşmaya devam edip bir kez daha yalanlarıyla onu korumak için beni ikna etmeye çalışıyordu. Ondan tiksinmeye başlamıştım artık. Sıktığım dişlerimin arasından fısıldadım. "Endişelenme, torbacıya olan borcundan dolayı dayak yediğini polise anlatmayacağım."

İç çekmeye devam ederek başını diğer yana çevirdi ve telefonunu arabadaki koltukta bıraktıktan sonra dikkatlice dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Az önce olanların etkisi ana yola döndüğümde üzerime çökmüştü. Titreyen dudaklarımı durdurmak için sıkıca kapadım. Öfkem, gözyaşlarıma mani oluyor, fakat bedenim tüm çabalarıma rağmen titremeye devam ediyordu.

Arabayla ilerlerken telefonunu aldım. Sharon'a bir mesaj bıraktıktan sonra benimkisi çaldı.

Cevaplamadan önce derin bir nefes aldım.

"Emma?" dedi Jonathan telefonu açtığımda. "İyi misin? Neredesin?"

Gözlerimi kapatarak sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Futbol maçımı izlemeye gelmişti. Çatallaşan sesimle, "Şey... formamı almaya gelmiştim," diye açıklamaya çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu hemen. "Emma, sen neredesin?"

"Rachel'ı hastaneye götürmek zorunda kaldım," dedim, serinkanlılığımı korumaya çalışarak. "Jonathan..." Sonra sustum. Öfke yeniden beni ele geçirmeye başlamıştı; kendimi kaybetmek üzereydim. Gözyaşlarımı savuşturmak için burnumdan soluyordum.

"İyi misin?"

"Evet." Derin bir nefes daha alarak devam ettim. "Para iste-

yen bir adam vardı evde. Rachel'ı fena hâlde hırpalamıştı."

"Ne!" diye çığlık attı Jonathan. "Sana bir şey yaptı mı peki?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama onun durumu çok fena."

Titreyen dudağımı ısırsam da gözyaşlarımın süzülmesine engel olamadım.

"Şimdi neredesin?" diye sordu. "Ben Weslyn'e doğru geliyorum."

"Onun evine geri döneceğim," diye açıkladım. "Sharon'da kalabilmesi için çantasını hazırlayacağım."

"Emma, bence oraya geri dönmemelisin."

"Adam gitti," dedim yanaklarımdaki yaşları silerken.

"Ben gelene kadar sakın eve girme," dedi telefonu kapatmadan önce.

Yola devam ederken kendimi yatıştırmaya ve hep çok iyi yaptığım gibi her şeyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Araç yoluna girdiğimde hissiz ama odaklanmış durumdaydım. Jonathan henüz gelmemişti.

Aceleyle evden çıktığımız için ön kapıyı açık unutmuştuk. Tüm sokakta başka bir araba olup olmadığına baktım ama yoktu. Torbacının geri gelmeyeceğine emindim.

Sineklikten geçerek hole girdim. Etrafı dinlemeye başladım. Ev sessizdi. Bu yüzden merdivenlerden çıkmaya başladım. Tam odasına girecekken bir tahtanın gıcırtısını işittim. Kalbim duracaktı sanki. Merdivenlere döndüm ama kimse yoktu.

Nefesimi tuttuğumu fark ederek derin bir nefes verdim ve kapısına yöneldim. Göz ucuyla odamın kapısının aralık olduğunu fark ederek kıpırdamadan olduğum yerde kaldım. *Yanlış olan bir şeyler vardı sanki.* Hızlanan kalbimle hemen arkama döndüm. Odamın içinde yerde mavi bir hediye kutusu duruyordu –Evan'ın bana verdiği kolyenin kutusu.. Bu kutunun en üst çekmecemdeki kıyafetlerin altında olması gerekiyordu.

Bir dakika... Adam *geri gelmişti.*

Koridorda koşup karşıya geçtim. Adamın göğsünü yumruklamaya başladığımda, başımı sallayarak kendi kendime bağırıyordum. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

O, odamdan çıkmadan önce dikkatlice geri çekildim. Suratında sinsi bir sırıtış vardı. Annemi hırpaladığı gibi bana da zarar vereceğinden korktuğumdan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi atarken kendimi koşmaya zorladım. İşte tam o anda elindeki kolyeyi görmüştüm.

"Ah, hayır," dedim bir nefeste. Sonuçlarını düşünmeden adama doğru atılarak elindekine uzandım. Ben daha kolyeye dokunamadan elimi yakalayıp beni savurdu.

"Beni dinlemeliydin," diye söylendi. Koyu renk gözlerindeki katı bakış tüm bedenimi ürpertmişti. *O bakışı iyi biliyordum.* Kendimi korumak için içgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım ama attığı yumruk beni yere sermişti. Çenem acıyla zonkluyor, gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Odaklanmaya çalışarak yeniden ayağa kalkmayı denedim.

Merdivenlerden inmeden yetişmem gerekiyordu ona. Elini tutup çektim. Arkasını döndü ve kolyeyi benden uzaklaştırarak haykırmaya başladı. "Seni küçük sürtük!"

"Onu benden alamazsın," diye bağırdım. "Lütfen, sana para veririm, ama onu benden alma."

Bir kahkaha atarak beni kenara itti. Homurdanarak duvara çarptım.

"Sen kendini ne zannediyorsun, ha?" dedi küçümseyerek. Sonra kolunu sallayıp beni yeniden elinin tersiyle duvara yapıştırarak dizlerimin üzerine düşürdü. Başım dönüyordu. Yine de tekrardan ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Fakat ben daha bunu başaramadan botlarıyla kaburgalarımı ezmeye başlamıştı. Çığlık atarak yere düştüm. Kollarımı kendime sarmış, top gibi kıvrılmıştım. Nefesim kesiliyordu.

"Emma!" diye seslendiğini duydum birinin. Ses alt kattan geliyordu. Onu buradan gitmesi için uyaramadım bile. Yerdeki

kıvrılmış hâlimle öylece hareketsiz kalmış, yalnızca itiş kakış sesleri ve homurdanmalar duyabilmiştim. Başımı nihayet kaldırabildiğimde Jonathan'ın adamı duvara yapıştırıp midesine yumruklar attığını gördüm. Adam devrilmişti.

Duvardan destek alarak ellerim kaburgalarımda ayağa kalktım. Aldığım her nefes bana acı veriyordu. Çığlıklar atmak istiyor ama yarım kalan soluklar almaktan başka da bir şey yapamıyordum. Telefonuma uzandım, cebimde değildi. Yerde aradım, ama hayır, orada da yoktu. Sonra birden ayağımın dibinde, kolyenin parlayan taşını gördüm. Parmaklarımı geçirerek onu yumruğumun içine hapsettim. Taşın avucuma battığını hissedebiliyordum.

Jonathan adamın kafasının yan tarafına bir yumruk indirmiş ve geriye doğru yalpalamasına neden olmuştu. Daha dengesini bulamadan Jonathan bir yumruk da çenesine indirdi. Adam büyük bir hızla yere yapıştı. Jonathan onu yakasından tutarak yüzüne indirdiği yumruklarla sarsmaya devam ediyordu. Adamın kolları iki yanına düşmüştü artık. Fakat Jonathan art arda indirdiği darbelerine bir son vermiyordu.

"Jonathan!" diye bağırdım adamın yüzünden akan kanları görünce. Jonathan'ın boğazındaki damarlar, her yanından kanlar akan adamın yüzünü yumruklamaya devam ettikçe daha da belirginleşiyordu. Öfkesi bitmek bilmiyordu. Güçlükle yanına giderek adamı tutmakta olan kolunu kaptım.

"Jonathan!"

Bir anda başını kaldırdı. Bakışları karanlık ve vahşiydi. Nefret dolu bir ifade ile bana bakarken karşımdaki adamı tanıyamadım. Ani bir ürpertiyle geri çekildim.

Bakışlarının yeniden yumuşaması için bana bir dakika boyunca bakması gerekmişti. Sonunda sakinleşmişti ama artık çok geçti. Tiksintiyle ağzım açık kalakalmıştım. Yüzümdeki dehşeti gördüğünde Jonathan'ın yüzü de acıyla çarpıldı.

Adamı yavaşça yere bırakarak gözlerini benden ayırmadan

ayağa kalktı. "Emma," dedi harap bir hâlde. Az önce şahit olduğum şeye bir anlam veremeden başımı sallıyordum. Geri bir adım atarak yerde yatan tanınmaz yüze baktım. Hareket etmiyordu. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. Yüzü dağılmış, kan revan içinde kalmıştı. İnsan gibi görünmüyordu artık.

"Emma bana bak," dedi Jonathan soğukkanlı bir sesle. Artık kendine gelmişti. "Ona değil, bana bak." Bakışlarımı kanla kaplı yüzden alarak Jonathan'a odaklandım. "Emma, bana bakmaya devam et, iyi misin?" Yanağıma dokunmak için bana doğru bir hamle yaptı. "Yüzün."

Aniden geri çekildiğimde o da kanlı elini hemen indirdi. Dokunuşuyla istemsizce elimi ağzıma götürdüm. Bir süre sonra çektiğimdeyse parmak uçlarımdaki kanı gördüm. Başta bunun benim kanım olup olmadığından emin değildim. Fakat sonra ağzımdaki kan tadını aldım. Dilimi, dudağımın içindeki kesikte dolaştırdım. Dişlerim aldığım darbeyle etimi kesmiş olmalıydı. Acıyı fark edemeyecek kadar büyük bir şokla uyuşmuş durumdaydım. Her şey çok yavaş hareket ediyordu. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Sadece orada öylece durup Jonathan'ın endişeli ve kanla kaplı yüzüne bakıyordum.

"O..." dedim ama sorumu bitiremeyecektim. Yüzüm yeniden yerdeki kana dönmüştü.

"Ona bakma." Jonathan hemen önüme geçerek görüş açımı kapatmıştı. Açtığı kollarıyla merdivenlere yönlendirdi beni.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. Sert yüzündeki o yoğunluk yeniden gözümün önüne gelince bir an ürperdim. "Çok... öfkeliydin."

"Bunu görmek zorunda kaldığın için çok özür dilerim. Ama senin canını yakmıştı. Ve ben herhangi birinin senin canını yakmasına asla izin vermem." Sesinde sakin bir güç vardı. "Buraya otur, tamam mı?"

Merdiven parmaklıklarına tutunarak en üst basamağa çök-

tüm. Hâlâ şaşkındım, mantıklı düşünemiyordum. Gözümün önüne sürekli adamın patlayan yüzü ve yanaklarıma sıçrayan kan geliyordu. Ama beni asıl rahatsız eden Jonathan'ın o soğuk ve hırslı hâliydi. Yüzümde kuruyan kanı elimin tersiyle temizledim.

Jonathan yanıma oturup yüzümü nemli bir havluyla temizledi. Boş gözlerle ona bakıyordum. Yüzü temiz ve sakindi. Soğukkanlı bakışlarıyla her an çökeceğimden endişeli bir hâlde, huzursuzca beni inceliyordu.

Havlunun ağzıma dokunmasıyla derin bir soluk alarak geri çekildim.

"Döndüğümüzde üzerine biraz buz koyarız."

Kahverengi gözleriyle buluştuğumda usulca konuştu. "Sadece buraya otur ve önüne bak, tamam mı?"

Başımı salladım. Gerçek gibi değildi sanki yaşananlar. Rüya görüp görmediğimi düşündüm bir an. Hareket edemiyordum. *Bu bir rüya olmalıydı.* Ama sonra, acıyı kaburgalarımda hissettim ve birden yüzüm zonklamaya başladı. Kan tadını dilimde hissedebiliyordum.

Önce Jonathan'ın adamın bilinçsiz bedenini sürükleyişini, sonra da anahtarların sesini duydum. Jonathan yanımdan geçip merdivenlerden aşağı inerken gözlerim hep kapalıydı. Vücudumun orta kısmı acıyla inliyordu. Ama çaresizce acının içimde dolaşmasına müsaade ediyordum.

"Emma," diye seslendi Jonathan, beni daldığım gerçeklikten uyandırarak. Gözlerimi açtığımda onu yanımda gördüm.

"Arabana binmen gerek. Beni takip edeceksin, tamam mı?"

Sakin yüzünün giderek telaşlanmakta olduğunu fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir şey için endişelenme. Sen sadece beni takip et."

Koyu renk gözleri ona güvenmem için âdeta bana yalvarıyorlardı. Başımı salladım.

Ayağa kalkarken acı dolu bir çığlık attım.

"İyi misin?" diye sordu panikle. Bu arada da elini koluma koyarak bana destek olmaya çalışıyordu. "Ne kadar kötü yaralandın?"

Merdivenlerde yanından geçip aşağı inerken, "Düzeleceğim," diye homurdandım acıyla. Bana dokunmasını istemiyordum. O bitmek bilmeyen öfkesi hâlâ beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Arabam araç yolunda değildi. Onun yerinde Jonathan'ın kamyoneti ile lacivert bir Charger duruyordu. Arabamı, sokakta, köşedeki komşunun evinin yakınında görmeden önce şaşkınlıkla etrafa bakındım. Her adımımda canım yanarken yavaşça arabaya yöneldim. Kontağı çevirerek doğrudan karşıma bakıp beklemeye başladım. Sonunda Charger önümde ilerlemeye başlamıştı. Bense trans hâlinde arkasından sürmeye başladım. Avucumun içindeki pırlantayla birlikte sağ kolumu kaburgalarımın üzerinde tutarak önümdeki plakaya odaklanıp devam ettim.

Rachel'ı aldığımız, kasabanın dışındaki barın otoparkına girmiştik. Daha gün ortası olmasına rağmen terk edilmiş gibi görünen toprak otoparkta birkaç araba vardı. Jonathan'ın arabadan inerek gelip benim yan koltuğuma oturmasını izledim.

"Sür," diye emretti. Gaza basarak ana yola çıktım.

Bar artık gözden kaybolduğunda arabayı kendi sürmeyi teklif etti. Az önce yaptığımızdan başka bir şeye odaklanmak zorunda olduğum için teklifini reddettim.

Yeniden evin araç yoluna girene kadar tek kelime etmedik. Kontağı kapattım. Dışarı çıkmak için herhangi bir hareket yapmadım.

Ona dönerek "Jonathan, adam ölmüş müydü?" diye sordum fısıltıyla.

"Hayır," dedi. "Hastaneye gitmesi gerek ama ölmedi. Biri onu mutlaka bulacaktır."

"Peşimizden gelir mi dersin?"

"Sanmam. Bir daha onun için endişelenmen gerekmeyecek Emma, söz veriyorum."

Gözleri beni ikna etmeye çalışıyordu ve söylediklerinden de emin olduğunu biliyordum, ama ben değildim.

Arabadan indim ve Jonathan da arkamdan geldi. Sinekliği benim için tuttuğunda kanlı yumruklarını bir kez daha gördüm. "Elin," dedim birden.

"Endişelenme," dedi umursamaz bir tavırla. "Şişmeyi önlemesi için önce yüzüne buz koymalıyız."

Başımı salladım. "Elini sarman gerek ama. Galiba banyoda malzeme vardı."

Arkamda Jonathan, merdivenlerden çıkıp yerdeki kanın yanında bir an bile durmadan banyoya girdim. Jonathan ellerini yıkarken ben de dolabı karıştırarak merhemi ve gazlı bezi çıkardım.

Ellerini iyice kuruladı.

Elini nazikçe, sıkmakta olduğum yumruğumun üzerine koyarak kanla parlayan yarasını inceledim. Merhemi eline sıkacaktım ki bir anda kendini geri çekti. "Ben iyiyim."

"Jonathan," dedim başımı kaldırarak. Ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiğimdeyse söylemeyi planladığım sözcükler bir anda aklımdan uçup gitmişti.

Koyu renk gözleri beni ona çekiyordu. Hareket edemedim. Elini kaldırdı ve parmak uçlarını yaralı yüzümde gezdirdi. Dokunuşuyla ürpererek bir nefes aldım. Yavaşça bana doğru eğildi. Beni esir alan bakışlarında kaybolmuş, nefesimi tutmuştum. Dudakları nazikçe dudaklarıma değmeden hemen önce gözlerimi kapadım.

Elimi sıktığımda avucumun içindeki taşı hissettim. Bir anda kendime gelerek nefes nefese geri çekildim. Jonathan ise yüzünde kederli ve şaşkın bir ifade ile kaşlarını çatıyordu. Aceleyle yanından kaçtım.

Ben koşarak merdivenlerden inerken, "Emma," diye bağır-

rıyordu arkamdan. "Emma, lütfen!" diye bağırdı yine panikle. Kapıyı iterek onu arkamda bırakıp evden çıktım.

39. Benim İçin Nefes Al

Kapıyı açtım. Heyecanla bir oraya bir buraya bakarak mutfağa girerken, "Evan?" diye seslendim. Sonra durdum. Tek duyabildiğim ses kendi nefesimdi.

Koridorda yürümeye devam ederken, "Evan?" dedim yine. Sesimde bu sefer daha bir çaresizlik vardı.

"Emma?" Bakışları önce şaşkındı. Daha sonra merdivenlerin dibindeki yerinden beni gördüğündeyse gözleri dehşetle büyüdü. "Emma!" diye haykırdı. "Ne oldu sana?"

Mavi gözlerindeki o kederli şaşkınlık beni aciz bıraktı. Konuşmak için ağzımı açtım, ama tek kelime edemedim. Kollarım kaburgalarımda, dizlerimin üzerine çöktüğümdeyse yüzünü büyük bir panik dalgası kapladı.

Bana sarılan kollarının dokunuşu ile gözlerimi kapayıp kendimi göğsüne bıraktım. Ağlamadım. Tek kelime etmedim. Yalnızca yarım yamalak nefes alıyordum. Yanağını alnıma dayamış, deli gibi titreyen bedenimi nazikçe sallıyordu. Nefes alıp verişlerini zar zor duyuyordum.

"Ah, Emma, sana ne oldu böyle?" Sessizce durup beni kollarında tutmasına müsaade ettim.

Ne adamın kanla kaplı yüzü ne de yumruklamaya devam ederken Jonathan'ın o sert ifadesi gidiyordu gözümün önünden. Ve sonunda bana döndüğünde gözlerindeki o karanlık bakış ve ardından korkmuş yüzümü görünce yaşadığı şok... yanağıma dokunuşu ve dudaklarımı öpüşü...

Başımı kaldırıp, deli gibi soluyarak Evan'a baktım.

"Emma?" Gözleri gözlerime kitlenmiş, dikkatlice beni inceliyordu. "Artık sana kimse zarar veremez, tamam mı?"

Başımı salladım. Çenem titriyordu. Gözlerim yaşlarla dolarken nefes almaya çalışmak dışında hiçbir şey beceremiyordum. Ama yine de ağlamadım. Ağlayamadım. Tüm bedenim âdeta patlayacak gibiydi ve ben de bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu bana sımsıkı sarılmaya devam ederek. Başımı sallayıp göğsüne yaslanmaya devam ettim. Gözlerimi kapamış, gittikçe hızlanan kalp atışlarını dinliyordum. "Anlaşılan titremeyi bırakamayacaksın Em. Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Konuşamadan sadece yüksek sesle nefes verebilmiştim. Sanki suyun altında nefes almaya çalışıyordum. Burnumu tişörtüne bastırarak yeniden yüzeye çıkabilmek için onun kokusunu içime çektim.

"Evan?" diye seslendi birden Vivian şaşkınlık içinde. "Sen neden... Emily? Ne oldu sana?!"

"Bilmiyorum," dedi Evan sessizce.

Serin ve yumuşak elini yanağıma değdirmesiyle gözlerimi açtım. Vivian'ın parlak mavi gözleri üzgün bir ifadeyle beni inceliyordu. "Seninle ilgileneceğiz."

Acımı saklamaya çalışarak dudaklarımı ısırdım ve başımı sallamakla yetindim. Gözlerimi yeniden kapadığımda, Evan başımın arkasını tutarak beni nazikçe sarmıştı.

Vivian'ın topuklu ayakkabılarının sesini duydum. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yardımın için teşekkürler Analise. O toplantıyı başka bir güne ertelemek üzere anneni de aramanı rica edeceğim."

Evan, beni incelemek için yavaşça geri çekildi. İsteksizce gözlerimi açıp o endişeli gözleriyle buluştum. Yüzümün yan tarafını daha iyi görebilmek için çenemden tutup beni hafifçe

çevirdi. "Dur, biraz buz getireyim."

Gitmek üzere hareket ettiğinde gözlerim bir anda panikle büyüdü. "Hayır," diye yalvardım kolunu tutarak. "Henüz değil."

Evan beni hemen yeniden kendisine çekip alnıma sımsıcak bir öpücük kondurdu. "Tamam."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Vivian arkamdan.

"Buz torbası," dedi Evan sakince. Beni bırakmamıştı.

"Hastaneye gitmesi gerekir mi?"

"Bilmiyorum. Buraya geldiğinden beri birkaç kelime dışında konuşmadı."

"Emma?" diye seslendi sonra Vivian. Dudaklarından çıkan ismimi duyunca gözlerimi açtım. Onun daha önce bana *Emma* diye seslendiğini hiç duymamıştım. Evan kollarını gevşetti. "Emma, sana ne oldu canım?"

Sabırla açıklamamı beklerken Vivian'ın o derin mavi gözlerine baktım.

"Onu almaya çalıştı." Sesim çok kısık ve anlaşılmaz çıkmıştı.

"Neyi almaya?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Aramızdaki elimi çekip parmaklarımı açarak kolyemi gösterdiğimde, Evan beni bırakmıştı. Avucumun içindeki kanı gördüğünde Vivian'ın derin bir nefes aldığını duydum. Pırlantayı o kadar sıkı tutmuştum ki taş avucumu delmişti. Hemen yeniden elimi kapadım.

"Kimdi peki?" diye sordu. Sesi güçlü, ama bir o kadar da şefkat doluydu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ben geldiğimde odamdaydı."

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Polisi arıyorum."

"Hayır!" diye yalvardım ona dönerek. Bir anda kaburgalarımdaki keskin acıyı hissederek yeniden iki büklüm olmuştum.

"Emma!" diye bağırdı Evan hemen bana sarılarak. "Başka nerene zarar verdi?"

O nefes nefese kalmış hâlini görünce göğsüm sıkışmış, göz-

lerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Emma, bakmamız gerek, tamam mı?"

Yavaşça doğrulup dikkatlice tişörtümü sıyırdım. Ayağıyla bastığı sağ tarafım, koyu kırmızı-morumsu bir renkteydi.

Evan irkilerek elimi sıktı. Çabucak bakışlarımı kaçırdım. Bu kırgın tepkisine şahit olmak istemiyordum.

"Hastaneye gitmeyelim," dedim Evan'a.

"O hâlde Michelle'i arıyorum," dedi hemen Vivian. "Muayenehanesine gidiyoruz, polisle de orada buluşuruz." Gözlerindeki bakıştan herhangi bir seçeneğim olmadığını anlamıştım. Yanımıza eğilerek elini yüzüme koydu ve sevgiyle gülümsedi. "Bırak da seninle ilgilenelim Emma."

~~~~~

Duştan çıktıktan sonra buğulanmış aynada yüzüme bakmak çok zor gelmişti. Çenemin sağ tarafı koyu kırmızıydı. Alt dudağım hâlâ gazlı bezle sarılı gibiydi, hâlbuki kanama durur durmaz onu çıkartmıştım. Dudağımın üzerinde dişimin yarattığı hafif bir kesik vardı.

Kremi dikkatlice şişen ve moraran yerlerin üzerine sürdüğümde anında bir serinlik hissettim. Tüpü elimde çevirerek bu ilacın morlukları –Dr. Vassar'ın söylediği gibi– çabuk iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ettim. İzlerim geçene kadar okula ya da başka bir yere gitmemin imkânı yoktu.

Evan'ın tişörtünü başımdan geçirerek kollarımı kaldırdığımda yaşadığım keskin acıyla nefesimi tuttum.

Zedelenmiş kaburgamın iyileşmesi dörtle altı hafta arası sürecekti. Ağrılarımınsa bundan daha kısa sürede geçmesini umuyordum. Nefes almak bile bir çeşit işkence hâlini almıştı artık.

İçim de en az göründüğüm kadar yaralı bir hâlde misafir odasına geçtim. Evan'ı yatağın yanında, elleri kafasında yere
~~~~~

bakarak volta atarken gördüğümde bir anda durdum. Orada olduğumun farkında değildi.

Bir ileri bir geri yürüyor, kendini esir alan düşünceler içinde âdeta işkence çekiyordu. Bütün gün o kadar sakindi ki... Beni kollarında tutuyor, rahatlatıyor, Dr. Vassar beni muayene ederken sessizce olan biteni izliyordu. Polis sorular sorarken de sessizce yanımda durup elimi tutmuştu. Yanımda hep güçlü ve destekleyici bir şekilde durmuş ve tek kelime etmemişti.

Ama şimdi bir anda parçalanmış gibi görünüyordu. Derin derin soluklar alarak ellerini esnetiyordu. Onu bu kadar rahatsız görmek beni felç etmişti. Kendisini izlediğimi fark ettiğindeyse başını kaldırıp birden durdu.

Yaşla dolu mavi gözleriyle karşılaştığımda alnımı buruşturdum. Çaresizliğini göz kapaklarının ardına saklayarak kendini yeniden toparlamaya çalıştı. Ne var ki çenesini gittikçe sıkıyor, boynundaki kaslar iyice geriliyordu; bunu görebiliyordum.

"Evan?" diye fısıldadım hiç kıpırdamadan.

Gözlerini açtı. Bana baktığında, acıyla parlayan gözlerinin arasındaki çizgi derinleşmişti. Bir dakika boyunca sessizce durduk. Çektiği işkence benim de içime işlemişti.

"Bir daha kimsenin sana zarar vermeyeceğine dair söz vermiştim."

Gergin hâline rağmen sesi oldukça sakin ve güçlüydü. Gözlerinin içine bakarken gördüğüm acının ağırlığıyla boğulduğumu hissettim.

"Efendim?" diye sordum kafa karışıklığı içinde.

Evan öylece duruyor, bana doğru herhangi bir hamle yapmıyordu. Kollarındaki kaslar, konuşurken bile acı çekiyormuşçasına gergindi.

"O gece, sen orada öylece harap ve zar zor nefes alır bir hâlde yatıyorken söz vermiştim. Seni hep seveceğime ve kimsenin sana bir daha zarar vermeyeceğine dair söz vermiştim."

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmış, konuşamayacak kadar hay-

rete düşmüştüm. Hâlâ anlamaya çalışarak yatağa doğru gittim. Boş gözlerle yere bakarak yatağın ucuna oturdum. Aklıma gelen ilk düşünce dudaklarımın arasından çıkıvermişti. "Ne yaptım ben sana?"

Evan önümde yere eğildi. Sanki ciğerlerimde hiç oksijen kalmamıştı.

"Sen orada mıydın?" Duymadığım detaylardan biri de buydu. Çünkü o gece bana gerçekten ne olduğunu duymayı reddetmiştim. O da bana hiç anlatmamıştı.

Gözlerini yavaşça kırparak yutkundu ve başını salladı. "Seni evden ayrılmaya ikna edemeyeceğimi biliyordum, o yüzden bekledim. Arabamda durup sana bir şey olmayacağından emin olmak istedim. Ama uyuyakalmışım ve uyandığımdaysa o çoktan gelmişti."

"Aman Tanrım," dedim bana anlattıklarını kabullenmekte zorlanarak. Başımı sallıyordum. "Hayır."

"Ben geldiğimde George çoktan odana girmişti. Onu üzerinden kaldırmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. George'u kenara iterek onu üzerinden çektim ama..." Durup gözlerini kapattı. Devam etmeden önce aldığı derin nefesle göğsünün şiştiğini gördüm. Onu durdurmak istiyordum. Duymak istemiyordum. Orada, benim kâbusumun içinde olmamalıydı Evan. Ama durmasını söyleyemeyecek kadar da şaşkındım. Dudaklarını izliyordum sadece. "...sana yaptıklarına inanamıyordum. Ellerinden yatağa bağlanmıştın. Ağzına bir bant yapıştırmıştı. Ağlamıştın ve yaşlar hâlâ yüzündeydi. Ama... nefes almıyordun."

"Evan!" dedim dolan gözlerimle. Elimi yanağına koydum. Ağzımdan çıkan her sözcükle tüm bedenim acıyordu. "Bunu görmemen gerekirdi."

Kafasını deli gibi sallayarak keskin gözleriyle bana baktı. "Seni korumalıydım Emma." Yanağımdan aşağı bir yaş süzüldü. "Ama koruyamadım." Gözleri kapandı. Kelimeleri bulmak-

ta güçlük çekiyordu. Hâlâ gördüğü şey yüzünden işkence çektiğini biliyordum. "Öyle hareketsiz ve korkmuştun ki..." diye devam etti. Dumanlı mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda fısıldadı. "...senin için ben nefes aldım Emma."

"Sen mi?" İtirafının yarattığı şok beni bitirmişti.

"Sana verdiğim her nefesle, nefes alman için yalvarıyordum. Hiç durmadan yalvarıyordum sana. Ve sonra birden... nefes almaya başladın." Gözlerinde biriken yaşları savuşturmak için gözlerini kırpıştırdı. "Sana söz vermiştim–"

"Evan," diye araya girdim. "Bu senin suçun değildi."

O gece neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Evan'ın neler gördüğünü, neler yapmak zorunda kaldığını... Ve sonra da neredeyse bir yıl boyunca bunu benden saklayarak yaşamak zorunda kalmıştı.

"Çok özür dilerim," dedim usulca.

"Emma, yapma," dedi. "Özür dileyeceğin hiçbir şey yok."

"Ama sen..." diye geveledim, "...sen olmamalıydın..."

Orada olmaması gerektiğini açıklayacak kelimeleri bir türlü bulamıyordum. Kalmayı seçen bendim. Bize o gece tüm bunları yaşatan benim sessizliğim, benim inkârım ve benim kararımdı.

"Ben ne?" diye sordu. "Evet, polisi aramalıydım ya da o geceden çok daha önce bunu birine anlatmalıydım. Bunu şimdi biliyorum Emma. Ve bununla yaşamak zorundayım. Ama seni korumak istiyorum, seni seviyorum... Sen her zaman benim seçimim olacaksın."

Sözleri içimi delmişti. Gözlerimi kapayarak gözyaşlarının akmasına müsaade ettim. Evan başını dizlerime koyup kollarını bana sardı. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim ve mümkün olduğunca onu sakinleştirmeye çalıştım. Onu kırmayı hiç istememiştim –ona zarar vermeyi de. Ama yapmıştım bir kere. Ve şu anda bile benim seçimlerim ona zarar vermeye devam ediyordu. Bunu bilmek için yapmam gereken tek şey, gözlerinin içine bakmaktı.

~~~~~

Vivian, Evan'ın o gece yanımda yatmasına hiçbir şey demedi. Evan'ın eli yüzümde, yüz yüze yatmıştık. Kırık kaburgalarımla yan tarafıma yatmak zordu, ama Dr. Vassar bu şekilde daha rahat nefes alabileceğimi söylemişti. Ve öyle de olmuştu. Yüzündeki işkence çeken ifade kalbimi parçalıyordu, işte bu yüzden nefes almakta güçlük çekiyordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bana lütfen Rachel'ı ve neden tüm günü Jonathan'la geçirdiğini anlatır mısın?" diye sordu usulca.

"Biliyor muydun?"

"Tabii ki," diye cevapladı. "O evde ne oldu Emma?"

Başka yöne bakmak istedim ama yapamadım. Mavi gözleri beni esir almıştı. Sesim yumuşak ve duygu yüklüydü.

"Değişeceğini umuyordum ama değişmemiş. İçmeye başladığında bunun benim suçum olduğunu düşündüm. Yani ona babamı hatırlattığımı ve bu yüzden üzüldüğünü vs. Ona yardım etmek istedim ama o içmeye devam etti. Ve her şey daha da kötüleşti. Her defasında beni daha fazla incitti. Sonunda da... beni sevmediğini öğrendim. Meğer beni hiç sevmemiş Evan."

Evan sessizdi. Nazikçe elini yanağımda dolaştırıyordu.

"Peki, ya Jonathan?" diye sordu.

Gözlerim titriyor, içimi göreceğinden endişe ediyordum. "O da oradaydı. Rachel'ın ne kadar dengesiz olduğunu biliyor. Bu yüzden de beni anlıyor. Jonathan... zaman içinde benim... arkadaşım oldu. O gün Rachel'dan biraz uzaklaşmak için bir tur atmaya çıktık. Planlı bir şey değildi. Sadece o an yanımda olmak istedi."

Daha fazla konuşamadım. Gözlerinin çevresindeki gerginlikten anlamaya çalıştığı, ama bunları duymaktan dolayı da zorlandığı anlaşılıyordu. Paylaştıklarımızın geri kalanını ken-
~~~~~

dime sakladım.

"Şimdi ben senin yanındayım," diye fısıldadı elimi tutup nazikçe öperek. "Gözlerini kapat Emma. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimi kapadım. Ama uyumadım.

~~~~~

Yeniden gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı ve Evan yanımda değildi. Sara gelmişti.

"Hey," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Uzun zamandır uyuyorsun."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Çünkü uyuduğumu bile hatırlamıyordum. Nefesimi tutarak yavaşça doğruldum. Saat neredeyse öğlen olmuştu. "Sen burada ne yapıyorsun? Yarına kadar dönmeyeceğini zannediyordum."

"Jared aradı," diye açıkladı. "Ben de bulabildiğim ilk uçakla geldim."

"Gelmene gerek–"

"Hiç başlama Emma," diye azarladı beni. "Biliyorsun ki senin için her şeyi yaparım; hatta buna tüm yolculuk boyunca sinir bozucu bir adamın omzumda horlaması da dâhil." Sırıtıyordu. Ama bu sırıtışı endişeli gözlerini gizleyemiyordu.

"Teşekkürler Sara," dedim samimi bir şekilde. "Evan nerede?"

"Bir şeyler pişiriyor," diye açıkladı. Yaklaşarak elini yanağıma uzattı; dokunmamaya özen göstermişti. "Bunu gizlemek için bayağı iyi bir makyaj hilesi gerekecek. Yanında ben olduğum için şanslısın."

"Şanslıyım," dedim sırıtarak. Yastığı arkama koyup doğrulurken yüzümü buruşturdum.

"Ah, bunları sana getirmiştim," dedi iki buz torbasını bana uzatırken. "Evan'ın kesin emirleri var."
~~~~~

Torbaları alıp yaralarımın üzerine koydum. Sara konuşmak için ağzını açıp hemen sonra kapadı. Alnını buruşturarak dikkatlice bir şey dinliyordu. Kapıya yöneldi. Merakla onu izlerken birden ben de bir ses duydum. Sanki biri beni çağırıyordu.

Sara hemen kapıdan çıktı. Ben de onu takip etmek için yataktan kalktım. Kimin seslendiğini duyamıyordum ama adımı söyleyip duruyordu.

"Burada olduğunu biliyorum," dedi bir ses. "Emma!"

Ben köşeyi döndüğümde Sara da mutfak kapısının önünde duruyordu.

"Sara, buraya gelmesine izin verme, tamam mı?" dedi Evan verandadan.

Evan'ın yüzündeki sert ifadeyi gördüğümde, "Neler oluyor?" diye sordum. Nabzım giderek hızlanıyordu.

Sara kapıyı kapadı. Evan'ın sert bir şekilde, "O iyi, burada olmana gerek yok," dediğini duydum.

Oturma odasının penceresinden dışarı baktığımda araç yolunda dikilen Jonathan'ı gördüm. Kalbim hızlandı. Yumruklarını sıkıyordu. Yüzü de kıpkırmızı olmuştu.

"Bırak onu göreyim Evan," dedi giderek daha da kızgın bir hâlde. Gitgide Evan'a doğru yaklaşıyordu. "En azından ona geldiğimi söyle."

"O neden burada?" diye sordu Sara arkamdan.

"Sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyor," dedim. Yanaklarım giderek ısınıyordu. Önünde bir duvar gibi dikilen Evan'la sabrının taşmak üzere olduğunu görebiliyordum. Ama hayır, bunun olmasına asla izin veremezdim. Sara'nın yanından geçerek mutfağa yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sara.

"Sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyor," diye tekrarladım deli gibi çarpan kalbimle.

Kapıyı açtığımda Evan, kim olduğumu anlamadan göz ucuyla bana baktı. Anladığındaysa şaşkınlıkla hemen geri dön-

dü. "Emma, yapma."

"Telaş etme," dedim zoraki bir soğukkanlılıkla. "Sadece iyi olduğumdan emin olmak istiyor."

Yanından geçtiğimde Evan gerilmişti ama beni yine de durdurmadı.

Ona yaklaştığımda Jonathan'ın yüzü yumuşadı. Evan'ın karşısındaki sert bakışları birden yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. Ama gözlerindeki o endişeli ifade değişmemişti.

Yaklaştığımda, "Hey," dedi sessizce. Kollarımı, ağrıyan kaburgalarımı korumak için önümde bağlayarak karşısında durdum.

"Hey," dedim ben de çekingen bir tavırla. "Burada ne yapıyorsun?"

"Üzgünüm," diye başladı. "Seni aramayı denedim. Öyle çok endişelendim ki delirmek üzereydim. Şeyden sonra çok hızlı çıktın–" Bir an durdu. Bahsettiği anı hatırlayınca kalbim birden hızlandı. "Ne kadar ağır yaralandığını bilmiyordum. Seni görmem gerekiyordu Emma."

"Ah," dedim kızaran yanaklarımla. "Şey... telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Aramalıydım. Unuttuğum için özür dilerim."

Evan'ın bizi izlediğini hissedebiliyordum. Sara da muhtemelen onun yanındaydı. Bakmaya cesaret edemedim.

"Nasılsın?" diye sordu ama çok genel bir soruydu bu. Ne demek istediğini açıklayana kadar da cevap vermemiştim. "Ne kadar da kötü yaralanmışsın böyle!"

"İyi olacağım," dedim usulca.

"Seni korkuttum, değil mi?" dedi titreyen sesiyle. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. İçlerindeki üzüntü ile bir anda sarsılmıştım. "Bunu yapmamaya söz vermiştim. Çok üzgünüm, Emma." Güçlükle yutkunup hiçbir şey söyleyemeden başımı salladım. "Seni önemsiyorum," diye açıkladı sonra. "Ben... yapamazdım..." Bir anda yalnız olmadığımızı fark ederek cümle-

sini bitirmeden Evan'a baktı. "O ne biliyor?"

"Şey..." dedim, "...aslında pek bir şey anlatmadım. Sadece Rachel'la her şeyin nasıl bir felakete dönüştüğünü söyledim. Ayrıca polise senin orada olduğundan bahsetmedim. Eve girdiğimde adamı gördüğümü ve yüzünü hatırlamadığımı anlattım."

"Tamam," dedi Jonathan başını sallayarak. "Yani, Evan bilmiyor, ha? Yani kâbuslarını, korkularını ve de şeyi..."

Gözlerimi suçlulukla yere indirerek başımı salladım. Aramızdaki gerilim büyüdükçe ben de ellerimle oynamaya başlamıştım. Jonathan koluma dokunmak için uzandığında başımı sallayarak geri çekildim.

"Biliyorum," dedi bir iç çekerek. "Seni bu duruma sokmak hiç doğru değildi." Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. Parıldayan bakışlarındaki vicdan azabını görmek beni sersemletmişti. "Emma lütfen benden vazgeçme." Sözleri dudaklarından öyle çaresizce dökülmüştü ki tek kelime edemedim. "Lütfen," diye yalvardı yeniden.

"Vazgeçmem," diye fısıldadım. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diye cevapladı boynunu bükerek. "Gideceğim ama beni arayacaksın, tamam mı? Yani, hazır olduğun zaman."

Gözlerinden kaçarak başımı salladım. Bu ağır suçluluk duygusu altında ezilmiştim. Boynumu büküp arkamı döndüm. Verandada dikilerek her hareketimizi izleyen Evan ve Sara'nın yanından geçtim. Konuştuklarımızın tek kelimesini dahi duymadıklarından emindim.

Evan, Jonathan'ın araç yolundan çıkmasını beklerken Sara da arkamdan içeri girdi.

Evan kapıyı kapattığında, "Nerede yaşadığını nasıl biliyor ki?" diye sordu Sara.

"Bilmiyorum," dedi Evan. O sırada bakışları dikkatlice üzerimde geziniyordu.

"Weslyn'de bir şey bulmak hiç de zor değildir," derken buldum kendimi bir anda. "Sormanız yeter."

Merakla beni inceliyorlardı. Odadan ayrılmak üzere hareket geçtiğimde, "Bu da neydi böyle?" diye sordu Sara. "Üzgün görünüyordu."

"O da oradaydı," diye cevapladı Evan ben daha tek kelime edemeden. Başımı indirdim. Sara'nın ihtiyacı olan tek şey de buydu zaten. "Oradaydı. Peki, neden?"

Ben daha bu soruya cevap veremeden, "Neden polise yalan söyledin?" diye sordu Evan.

Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. "Adam, annemin torbacısıydı. Polisin bilmesini istemedim." Verecekleri tepkiyi görmek için bir Evan'a bir Sara'ya bakıyordum. Şaşırmış görünseler de sessiz kalmaya devam ettiler. Bakışlarımı yeniden yere çevirerek devam ettim. "Ona borcu olduğundan Rachel'ı fena hâlde dövmüştü. Formamı almak üzere eve gittiğimde onu buldum ve alıp hastaneye götürdüm. Jonathan da öğrendi. Eve yeniden girmemem gerektiğini söyledi ama ben adamın gittiğini düşünmüştüm. Meğer yanılmışım." Nasıl devam edeceğimi düşünerek durdum. "Sonra Jonathan geldi ve adamı döverek uzaklaştırdı."

"Ben de böyle düşünmüştüm. Yumruklarındaki izleri gördüm," dedi Evan. Sesinden biraz alındığını hissetmiştim. "Demek, o seni korudu ha?" Ses tonu ile bir anda sarsıldım. Başımı salladığımda yüzüne yayılan acıyı gördüm. Kendini beni korumaya adamıştı ve bu görevi yerine getiren kişinin Jonathan olduğunu görmenin acısıydı bu.

Bir anda aramızdaki o gergin bakışı koparararak "Peki şimdi niye gelmiş?" diye sordu Sara.

"Ben kaçmıştım," diye açıkladım çabucak. Jonathan'ın adamı ne kadar kötü dövdüğünü ve belki de ölmüş olduğunu düşündüğümü ya da o kadar aceleyle çıkmamın gerçek sebebini anlatamadım. Derin bir nefes alarak tekrarladım. "Sadece iyi

olduğumdan emin olmak istemiş."

"Bu kadar mı?" diye sordu Evan, beni şüpheyle süzerken. Aramızda bundan fazlasını gördüğünden korkarak bir anda yanmaya başladım. "Bana Jonathan'la arkadaş olduğunuzu ve onunla Rachel hakkında konuştuğunuzu söylediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Peki, sence neden onun benden daha çok şey bildiğini hissediyorum? Neden böyle bir duyguya sahibim?" Sesi konuştukça daha da güçleniyor, daha çok öfkeleniyordu. Jonathan'ı savunmak için ağzımı açacaktım ki Evan'ın yüzündeki o meydan okuyan bakışı gördüğümde sustum. "Hem buraya böyle çıkıp gelişi... sana bakışları..." Bakışlarımı çevirdim. Evan derin bir nefes alarak sesini alçalttı. "Üzgünüm Emma, ama ben ona güvenmiyorum, güvenemiyorum."

Belki de güvenmemek için yeterince sebebi vardı.

40. DÜRÜST GERÇEKLİK

Ne kadar çabalasam da şahit olduğum şeyi düşünmemeyi beceremiyordum. Koyu kahverengi gözleri ikna edici ve güvenilirdi, ama aynı zamanda bir o kadar soğuk ve sert olabiliyorlardı. Karanlık gözlerinde acı ve işkenceden, öfke ve nefretten çok daha fazlası saklıydı.

Benimle gecenin bir yarısı uyanık kalıp televizyon reklamlarına gülen adamın, bir anda bir insanı öldüresiye dövüp kan revan içinde bırakması imkânsız geliyordu. O anları hatırlayınca bir an ürpererek göğsümün üstündeki yastığı daha da sıkı sardım.

"Ne düşünüyorsun?"

Birden kafamı çevirdim. Evan, salonun kapısında duruyordu. Sıcak güneş ışınları yüzünün o nefes kesici açılarını aydınlatıyordu. Çelik mavisi gözlerinde saklanan bir karanlık yoktu. Onu görür görmez beni rahatsız eden tüm o düşüncelerden bir anda uzaklaşmıştım.

"Selam," dedim mutlulukla. "Okul nasıldı?" Kucağımdaki kitabı kapatarak yastığımla birlikte yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım.

Oturup bacaklarımı kucağına yerleştirdi ve "Aynı," dedi omuzlarını silkerek. "Senin günün nasıldı?"

"Zarfları hazırlamaya yardım ettim," dedim. "Çok heyecan vericiydi."

Evan bir kahkaha attı. Bana doğru eğilerek parmaklarını, ç

nemde artık kaybolmakta olan izin üzerinde dolaştırdı. Sonra biraz daha yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Uzaklaştığında bir anda hatırladım. "Antrenmanda olman gerekmiyor muydu senin?"

"Koç'un bir işi vardı. Bu yüzden antrenmanı yarına erteledik."

"Cumartesi gününe mi?"

"Maalesef," dedi Evan surat asarak.

"Hmm," dedim ve derin bir iç çekerek devam ettim, "yarın eşyalarımı alabileceğimizi umuyordum. Anna bu hafta mobilyaları taşımak için birkaç adam tuttu. Benim de onlar gelmeden önce toplanmam lazım."

"Rachel döndü mü?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim başımı sallayarak. "Ondan haber almadım, aslında almayı da beklemiyorum. Umarım dönmemiştir."

"Bu öğleden sonra gitmek ister misin?"

Eve gitme düşüncesi bile bir anda tüm bedenime bir şok dalgasının yayılmasına sebep olmuştu. Bunu eninde sonunda yapmak zorunda olduğumuzu biliyordum ama bu öğleden sonra olmasını beklemiyordum. Hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

Sonra, ne kadar zamanım olsa da buna hazırlanmanın mümkün olmayacağını düşünerek "Tamam," dedim. "Hadi yapalım."

"Gelmek zorunda değilsin ama," dedi Evan. Gerginliğimi hemen sezmişti. "Sara antrenmandan gelince onunla birlikte gidip halledebiliriz. Zaten o da yardım etmek istediğini söylemişti."

"Hayır," diye itiraz ettim. Kendimden emin görünmeye çalışıyordum. "Bunu yapabilirim. Sara'ya da mesaj atıp antrenmandan çıkınca bizimle orada buluşmasını söylerim."

"Emin misin?" diye sordu yeniden şüpheyle. "Ya Rachel ev-

deyse?"

Ona, eve dönmekten çekinmemin asıl sebebinin Rachel olmadığını nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Korkum, yerlerde hâlâ kan olmasıydı. Gerçi evi aradıktan sonra polis beni yeniden sorgulamak istememişti. Yani, Jonathan'ın evi temizleyip kırık orta sehpadan kurtulduğundan emindim. Gözlerim kapalıyken bile kanı görecekmişim gibi hissediyordum.

"Bununla başa çıkabilirim," dedim Evan ayağa kalkarak elini uzattığı sırada. Tutup üzeri yastıklarla doldurulmuş şezlongdan kalktım. Üzerinde ne kadar minder olduğu fark etmiyordu; nefes alırken acımı dindirmeye yardımcı olmuyorlardı çünkü.

~~~~~

Weslyn'in arka mahallelerinde ilerledikçe, "Ne kadar kötü olacağını merak ediyorum," diye düşündüm yüksek sesle.

"Efendim?" diye sordu Evan.

"Odamın."

"Neden herhangi bir şeyin alınıp alınmadığını görmek için polisle birlikte odaya bakmadın?"

"Çünkü alınmadığını biliyordum," dedim. Almaya çalıştığı tek şeyin şu an boynumda asılı kolye olduğunu biliyordum.

"Sence geri döner mi?" Tepkimi görmek için beni izlediğini hissedebiliyordum.

Başımı sallayarak camdan dışarı bakmaya başladım. Gözlerimi kapayıp beni titreten o kanlı görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalışırken yüzümdeki bakışı görmesini istemiyordum. Camdaki yansımama bakıp yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak *Ne yapmıştık biz?* dedim kendi kendime. Jonathan'ın adamın arabasındaki parmak izlerini silişi geldi aklıma bir an. Evi kanıtlardan arındırırken ne kadar dikkatli olduğunu merak ettim.

Kendimi, o kargaşayla yüzleşmeye o kadar hazırlamıştım ki
~~~~~

eğer evdeyse annemi görmenin nasıl bir şey olacağı hakkında hiç düşünmemiştim. Eve ulaştığımızda arabası hâlâ araç yolundaydı. Ama muhtemelen onu hastaneye götürdüğümden beri orada duruyordu.

Eve iyice yaklaştığımızda ön kapıdan yükselen müzik sesi evde olduğuna işaret ediyordu. Evan merdivenlerde durup bana döndü.

"Bunu yapmak istiyor musun? Yapmak zorunda değiliz."

Midemin bulanmasına rağmen onaylayarak başımı salladım. Şüpheyle baktı ama beni vazgeçirmeye de çalışmadı. Sinekliği açtı. Ben de derin bir nefes alarak içeri girdim.

Evde onu aramadan doğruca merdivenlerden çıktım. Evan da beni takip etti. Bakışlarımı basamaklardan ayırmadan, adamın bedeninin hareketsiz yattığı o noktayı atlayarak odama geçtim. Evan kapıyı arkamızdan kapattığında kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bayılacağımı sandım.

Rachel'ın tepkisini bekliyorduk. Mutfakta çalmaya devam eden müzik, rahatlayıp biraz daha kolay nefes almamızı sağlıyordu. Tam herhangi bir şey olmadan evden çıkabileceğimizi düşünmeye başlıyordum ki yatak odamın altındaki kapının vurulduğunu duydum. *Dönmüş olmalıydı.* Evan durup bana dönerek tepkimi beklemeye başladı. Omuzlarımı silkip kafamı salladım. Etkilenmemiş görünmeye çalışıyordum.

"Ah Emma," dedi Evan kendi kendine.

Dikkatimi yeniden odaya çevirdiğimde ağzım açık kalmıştı.

"Ne olmuş..."

Her yer darmadağındı. Çarşaf yataktan sökülmüştü. Masanın çekmeceleri yerlere boşaltılmıştı. Dolaptaki kıyafetlerim her yere saçılmış vaziyetteydi. Dokunulmayan tek şey Evan'ın duvarımdaki panoda asılı fotoğrafları ve en üst raftaki kıyafetlerimdi.

"Dizüstü bilgisayarım yok," dedim ve masaya yaklaşarak, yerdeki harici belleği eğilip aldım. "En azından bu hâlâ duru-

yor. Sanırım artık yeni bir bilgisayar almalıyım."

"Doğru," dedi Evan olumlu gözükmeye çalışarak. Sonra ekledi: "Ama başka bir şey almadığını söylemiştin."

"Almadı. Rachel ya da onun partisine katılanlardan biri almış olmalı." Etraftaki felaketi umutsuz bir iç çekişle izledim. "Pekâlâ, hadi yapalım şunu."

Evan, yatağın üzerine bir bavul ve bir el çantası yerleştirdi. Yerden aldığı kıyafetleri yerleştirmem için yanıma koydu. Katlamakla uğraşmıyordum bile.

Birden müzik kesildi. Evan da ben de bir an tereddütle birbirimize bakarken Rachel'ın seslendiğini duyduk. "Emily, sen mi geldin?"

Daha fazla eşya alacağını düşünerek Evan'ın çift kişilik spor arabası yerine benim arabamı almıştık. Onu araç yolunda görmüş olmalıydı. Sesini duyunca kalbim hızlandı.

"Ne yapayım?" diye sordum Evan'a. Onunla yüzleşmeye hazır değildim.

"Burada olduğunu biliyor Emma," dedi Evan. "Cevap vermek zorunda değilsin. Ya da sadece 'evet' deyip bırak."

"Emily?"

Sıktığım dudaklarımın arasından derin bir nefes alıp seslendim. "Evet, buradayım."

Evan ile birbirimize bakıp bekledik ama herhangi bir şey söylemedi. Güçlükle yutkunup gevşemeye çalıştım.

Evan bir kucak dolusu kıyafeti tek seferde alıp çantaya attı. Kendimi, Rachel'ın beni rahatsız etmediğine inandırmaya çalıştım. Onunla yüzleşmeme gerek kalmadan bu işten kurtulacaktım. Ama aslında beni etkilemişti ve odadan çıktığımızda ondan nasıl kaçacağımızı bilemiyordum.

"Onunla konuşmak zorunda değilsin," dedi Evan sessizce. Muhtemelen huzursuz düşüncelerimi yüzümden okumuştu. "Çıkıp gidelim. Ona bir şey söylemek zorunda değilsin." Başımı sallayıp kıyafetleri çoktan dolmuş çantaya tıkıştırdım.

Evan'sa bavulu kapatmak için mücadele ediyordu. "Bunları arabaya götürüp bagajdan diğer kutuları ve spor çantamı getireceğim. Geri kalanlar onlara sığar. Sonra da buradan gideriz." Tereddütle durdu. "Ben yokken burada tek başına kalabilecek misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

Evan'ın merdivenlerden inişini dinlerken hiç kıpırdamadım. Yatak odası kapısını tamamen kapatmamıştı, o yüzden Rachel'ın sesini duyabilmiştim.

"Evan! Senin de burada olduğunu bilmiyordum. Ne yapıyorsun?"

Şaşkın görünüyordu. Sesini duymak çenemi gevşetmişti.

"Emma'nın eşyalarını topluyoruz," diye cevapladı ve ön kapıdan çıktı.

"Emily neler oluyor?" diye seslendi bana. Sesi endişeliydi. "Ne yapıyorsun?" Cevap vermeden hareketsizce bekledim. Pes edeceğini umuyordum. "Emily!" diye bağırdı, bu kez daha yüksek bir sesle. "Neler oluyor?"

Gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktım. Öfke dolu bir fırtına yükselmeye başladı içimde. Derin derin nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Merdiven basamaklarındaki tahtaların gıcırtısını duyuyordum.

Odamdan çıkıp onu merdivenin ortasında durdurduğumda kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

"Sana eşyalarımı almak için geri döneceğimi söylemiştim." Sesim gayet tutarlı ve kontrollü çıkmıştı ama ellerim iki yanımda sıkılı hâldeydi.

Kafası karışmışa benziyordu. En üst basamakta durup onu inceledim. Sağ gözü, yeşil mavi bir izle çevriliydi ve sol eli de siyah bir atelin içindeydi. Destek almak için merdiven parmaklıklarına tutunduğundan vücudunda görünenden daha fazla hasar olduğunu anlayabilmiştim.

Yüzümdeki yaralara herhangi bir tepki vermedi. Vermesini

de beklemiyordum zaten.

"Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu kocaman gözleriyle.

Nabzım hızlanarak tüm kaslarıma bir öfke dalgası yayıldı. Kontrol edemiyordum.

"Seni terk mi ediyorum?" diye tekrarladım. Dişlerimi her bir sözcükle daha da sıkıyordum. Kaşlarımı çatarak şaşkınlık içinde ona baktım. "*Ben, seni* terk mi ediyorum?"

Yalvarmaya başladığında gözleri dolmuştu. "Lütfen, beni terk etme Emma."

Arkasındaki kapıda Evan belirdi. Duruşumuzu incelerken ben de onu gördüm. "Emma."

Beni ele geçirmekte olan nefreti uzaklaştırmak için sadece ona odaklanmaya çalıştım. Gözleriyle odamı işaret etti. Ben de hemen başımı sallayarak bir daha Rachel'ın yüzüne bile bakmadan odama girdim.

Evan da birkaç saniye sonra girip kapıyı kapattı. "Ne oldu?"

Başımı sallarken aceleyle anlatmaya başladım. "Ona inanamıyorum. Cidden artık hayal gördüğünü düşünmeye başladım şu an."

"Emma, sana ne söyledi?" diye sordu Evan.

"Evden ayrılmama nasıl şaşırabilir ki?" diye sordum, gözlerimi yere dikmiş aceleyle konuşmaya devam ederken.

"Emma," dedi sakince.

"Çürüklerim hakkında tek bir şey sormadı. Bana olanları hiç umursamıyor mu bu kadın? Tabii ki umursamıyor!"

"Emma!" diye bağırdı Evan birden önüme geçerek. Ellerini omuzlarıma koyarken durup yüzüne baktım. "Bunun bir önemi yok artık."

İçimdeki duyguyu bastırmak için dudaklarımı kapatıp başımı salladım. "Haklısın, özür dilerim."

"Özür dileme," dedi beni kendisine çekerek. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Kalmak zorunda değiliz."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Neredeyse bitirmek üzere-

yiz."

Beni bırakmadan önce başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Hızlanırız, tamam mı?"

Başımı salladım. Evan bana bir koli uzattı. O, dolaptaki kıyafetleri yerleştirmeyi bitirirken ben de panodaki resimleri ve masamın üzerindeki diğer eşyaları topluyordum. Aceleyle eşyalarımı toplarken odayı bir sessizlik kaplamıştı. Koliyi doldurduğumda, hiçbir şey hissetmemek için tüm duygularımı kapatmaya çalışıyor ama beceremiyordum. Bana onu terk edip etmeyeceğini her soruşunda, onun sesini her duyuşumda göğsümde yükselen öfkeyi bastıramıyordum nedense. Sanki onu terk eden benmişim gibi konuşuyordu.

"Emma, sen titriyorsun," dedi Evan elimi tutarak.

"Üzgünüm, beni etkiledi," dedim suratımı buruşturarak.

"Belki de hemen gitmeliyiz."

Etrafa bir göz attıktan sonra, "Zaten her şeyi de topladık sayılır," diye katıldım ona.

Evan spor çantayı omzuna atıp doldurduğum koliyi aldı. "Son koliyi de alıp hemen geliyorum." Gözüyle eşofmanlarının ve babamın fotoğraflarının olduğu koliyi işaret ediyordu.

Odaya son bir kez göz gezdirdiğimde bir şeyin kayıp olduğunu fark ettim. Kalbim duracaktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Evan açık kapıdan.

"Bir dakika içinde ineceğim," dedim çaresizce etrafı ararken. "Bir kez daha bakmak istiyorum."

"Hemen döneceğim," dedi. Bu şekilde onsuz odadan çıkmamamı istiyordu.

Dikkatlice eğilerek önce masanın sonra da yatağın altına baktım. Yerdeki yorganı kaldırıp onun da altına baktım. Masamda duran babamla benim çerçeveli fotoğrafımız şimdi yoktu. Herhangi birinin bu fotoğrafı alması için bir sebep olamazdı -tabii Rachel'ı saymazsak. Babamdan bana kaldığını düşündüğü o tek şeyi de benden almıştı sonunda.

Öfke bir anda tüm bedenimi ele geçirdi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almak gittikçe güçleşiyordu. Evan'ı beklemedim. Ve kapıdan çıkıp arabasına da gitmedim. *Onu* bulmak için mutfağa girdim. Mutfak masasında oturmuş, radyo dinleyerek domates doğruyordu.

Beni kapıda gördüğünde, "Yemeğe kalmak ister misiniz?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle.

"Ne derdin var senin?" diye yapıştırdım cevabı şiddetle.

"Affedersin?" dedi şaşırarak. "Yemeğe kalmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm. Konuşabiliriz sandım."

"Ne hakkında?" diye sordum hemen. "Beni ne kadar istemediğin hakkında mı? Ya da babamı ne kadar özlediğin ve onun ölümü için beni suçladığın hakkında mı? Ya da ciddi sorunların olduğu için torbacının ikimizi de dövdüğü hakkında mı? Evet, tüm bunlar çok güzel yemek sohbeti olurdu Rachel. Sanırım almayacağım."

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu sessizce ayağa kalkıp tezgâha giderken.

"Sen ciddi misin?" diye bağırdım inanamadan. "Bu kadar mı hayal görüyorsun?"

İlaç şişesini alarak eline birkaç hap boşalttı. Sonra bir bardak suyla hepsini yuttu.

"Ah, belki de sadece kafan güzeldir," diye suçladım onu nefret dolu bir bakışla.

"Ne? Bunlar sadece bileğim için doktorun verdiği ilaçlar," diye savundu kendini. "Ama senin neden umurunda olsun ki? Beni terk ediyorsun. Beni umursamıyorsun."

Sesi kırgın geliyordu. Göğsümde hafif bir kıpırtı hissettim. Onu üzgün görmenin beni üzdüğü zamanlar olmuştu ve o zamanlarda da onu teselli etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama şimdi değil. İçimde yükselen o belli belirsiz empati duygusunu hemen bastırdım. "Hayır, seni umursamıyorum. Tıpkı senin beni umursamadığın gibi," dedim. Sesim soğuk ve

acımasızdı. "Tüm şişeyi içebilirsin istersen. Umurumda bile olmaz."

"Senin ne problemin olduğunu anlamıyorum." Gözlerinden dökülen yaşlarla başını sallıyordu. "Daha fazla denerim. Beni yalnız bırakma. Lütfen Emily, çok üzgünüm."

"Hayır değilsin," diye çığlık attım. Yerinden zıpladı. Sesimi yeniden alçaltıp büyük bir keskinlikle, her bir kelimemi silah gibi kullandım. "Üzgün olduğun tek şey benim dünyaya gelişim. Ahh, bunu sarhoş olduğun anların birinde bana söylediğini hatırlamıyor musun yoksa? Bile bile, beni ne kadar incittiğini unutuyorsun. Ben de bunu yapmana izin verecek kadar aptaldım tabii. Ama o günler artık geride kaldı. Sen beni hiç istemedin Rachel. Ve ben de şu an yaşadığım bu hayatı istemiyorum. Yani senin için öldüm ben artık. Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Rachel hıçkırıklar içinde yere yığılmıştı. Ona arkamı döndüm. Damarlarımda dolaşan öfke beni kör ediyordu. Neredeyse açık sinekliğin önünde durup bizi izleyen Evan'a çarpacaktım. Gözlerime bakmadı. Omuzlarım utançtan çökmüştü.

Hızla Evan'ın yanından geçerek arabaya yöneldim. Tüm bedenim titriyordu. Gözlerimi dolduran yaşlarla kırgın bir nefes verdim.

"Emma," diye seslendi Evan arkamdan. Sonra koşup kolumdan yakaladı.

"Yapamam," diyerek çekildim. "Burada duramam. Gitmemiz lazım. Lütfen, gitmemiz lazım."

Arkamı dönerek yolcu koltuğuna oturdum. Gözyaşlarıma mani olmak için gözlerimi sıkıca kapatarak uzun ve derin soluklar almaya başladım. Beni ele geçiren öfkeden kurtulmak için aldığım her nefeste göğsüm sıkışıyordu. Evan yanıma oturup cebinden anahtarları çıkardı.

Başımı sallarken, "Onu bir daha asla görmek istemiyorum," dedim güçlükle. Gözlerim kapalı bir şekilde parmaklarımla al-

nımı ovuşturuyordum. "Yapamam..."

"Biliyorum," dedi Evan arabayı çalıştırırken. "Sakinleşmeye çalış Emma, nefes al."

Arabayla ilerlerken Evan'ın şahit olduğu şeyin utancını hissettim bir anda. Huzursuzca kaşlarımı çattım.

"Çok özür dilerim Evan. Az önce neler olduğunu bilmiyorum. Ben öyle... sinirliydim ki duramadım."

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim," dedi usulca. "Her şeyi hep kendi içinde saklıyorsun Emma. İzlemesi zordu, ama tüm bu yaşadıklarınla artık sınıra gelmiş oldun."

Kafam karışmış bir hâlde ona baktım. "Evan, korkunçtum. Hatta korkunçtan da beterdim. Benden iğreniyor olmalısın."

Yaptığım şeyin ağırlığı bir anda üzerime çökmüştü ve ben kendimi çok kötü hissediyordum.

"Şok olmuştum," diye itiraf etti bana kısa bir bakış atarak. "Demek istediğim... sen... öfkeliydin ve ben, bir daha asla bu yanını görmek istemiyorum. Ama onun sana yaşattıklarından sonra öfkeli olmaya hakkın vardı zaten. Seni anlıyorum; bu hayatı istemediğini söylemen dışında tabii. Bu... bu beni biraz rahatsız etti doğrusu."

"Sinirliydim," diye fısıldadım. Hâlâ verdiği tepkiyi pek anlamamıştım. "Biliyorsun, öyle demek istemedim."

"Umarım," dedi endişeyle bakarak.

Bizi evine götürmeyecek bir sokağa döndüğümüz sırada. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum etrafa bakınarak.

"Sana yardımcı olacak bir yere," dedi Evan ve titreyen elimi tuttu.

Sonra nereye gittiğimizi anladım. "Okula gidiyoruz, değil mi?"

Evan sırıtmakla yetinmişti.

Okulun otoparkına girdiğimizde ona kuşkuyla baktım.

"Sadece benimle gel," dedi arabadan inerken.

Okulda kimse yoktu. Koridorlardan birkaç ses geliyordu ve

dece. Ama kulüplerin çoğu dağılmış, spor antrenmanlarının da çoğu bitmişti.

İkinci katın koridorlarına çıktığımızda Evan bana dönüp "Gözlerini kapa," dedi.

"Ciddi misin?" diye sordum kuşkuyla. Sürprizlerinden birine daha hazır değildim.

"Düşündüğün gibi değil," dedi. "Sadece gözlerini kapa."

Pes edip bir nefes alarak söylediğini yaptım. Evan elimi bırakmadan beni koridorda yürüttü. Sonra durduk ve elimi bıraktı. Anahtar şıkırtılarını, ardından da bir kilidin açıldığını duydum.

"Sakın açma," dedi yeniden elimden tutup beni içeri sokarken. Aldığım ilk nefeste, havada uçuşan kokuları tanımıştım.

"Nefes al Emma," dedi elimi sıkarak. "Sorun yok."

"Nasıl bildin?" diye sordum duygulanarak. Derin bir nefes alıp, havayı ciğerlerimde dolaştırarak hep bu odada aradığım huzuru bulmaya çalıştım yeniden. Gözlerimi açtığımda Evan'ın sevgi dolu gözlerle bana baktığını gördüm.

"Çünkü ben seni tanıyorum."

Gözlerimi kapadım. Boyanın, yapıştırıcının ve temizlik kimyasallarının kokusunu içime çekip her bir nefesle içimdeki öfkeden kurtulmaya çalıştım.

Sımsıkı sarıldım ona. "Teşekkür ederim."

Beni nazikçe sarıyor, incitmemeye özen gösteriyordu.

"Bu hayata tutun Emma," diye fısıldadı. "Sen sandığından çok daha güçlüsün."

Dolan gözlerimle başımı kaldırıp ona baktım. Evan eğildi ve dudaklarının sıcaklığı ile bir anda nefesimi keserek kendi başıma bulamadığım o huzuru bulmama yardımcı oldu.

41. ÖNERİNİN GÜCÜ

"Neredesin?" diye sordu Sara telefonu açtığımda. Homurdanarak bir anda ona Rachel'da olmadığımızı söylemeyi unuttuğumu fark ettim.

"Ah Sara, çok özür dilerim," dedim. "Evan'ın evine gidiyoruz. Rachel'la korkunç bir tartışma yaşayıp hemen çıktım. Sen neredesin?"

"Her şeyi aldın mı?"

Bir an düşünüp hatırladım. "Bir koli kaldı ama onu başka bir gün alabiliriz."

"Hazır ben buradayken girip alayım istersen?" diye önerdi.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardım. "Çıktığımızda berbat bir hâldeydi. Ben... ona bayağı acımasız davrandım Sara."

"Eminim bunu hak etmiştir," dedi hiç etkilenmeden. "Hiç umursamıyorum artık. Hemen içeri girip, alıp gelirim, tamam?"

"Pekâlâ, seni uyardım bak. Eğer ihtiyacın olursa beni ara. Olmazsa da direkt Evanlara gel."

Telefonu kapattığımda Evan kaşlarını kaldırdı. "İçeri mi girecek?"

Omuzlarımı silktim. "Galiba."

"Vay canına," dedi, "desene ilginç olacak."

Biz daha Evanlara varmadan telefonum çalmıştı. "Ah, olmaz," diye homurdandım telefonda Sara'nın adını görünce.

"Emma, eve dönmek zorundasın," dedi aceleyle.

"Sara neler oluyor?" Korku kalbimi felç etmişti.

"Rachel. Hareket etmiyor," dedi endişeyle. "Ambulans yolda ama... aman Tanrım!"

"Sara!"

Panik içinde dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duymuyordum. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdığımda hattın kesildiğini gördüm. "Evan, geri dönmemiz lazım, hemen."

Ben daha fark etmeden, sesimdeki stresi duyduğu anda zaten çoktan dönmüştü.

Araba giderek hızlanıyordu. "Ne söyledi?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Rachel'ın hareket etmediğini ve ambulansın yolda olduğunu. Ama sonra... sonra bir şey oldu ve hat düştü. Evan, eğer Sara'ya bir şey olursa..."

Beynimden onlarca düşünce geçiyor; torbacının parasını almak için yaralarına rağmen geri döndüğünü düşünüyordum. Belki de bunu onun için bir başkası yapmıştı. Yerimde duramıyordum. Boş mahalledeki hızı, hız limitinin en az iki katı olmasına rağmen Evan'dan daha da hızlı gitmesini istiyordum.

"Birazdan orada olacağız," dedi ben kapının kolunu tutarken.

Sokağa döndüğümüzde nefesimi tutmaktan göğsüm acımıştı. Evin önünde bir ambulans, ışıkları siyah zemini aydınlatan bir itfaiye aracı ve iki de polis arabası vardı.

"Ah, hayır," dedim. Beynimden binlerce korkunç görüntü geçiyor, arabadan aceleyle çıkarken zayıflayan bacaklarımın üzerinde titriyordum.

"Sara!" diye bağırdım eve doğru koşarken. Bir polis tarafından durdurulmuştum. Dışarıda kalmamı söylemişti. İçeride yaşayan insanları tanıyıp tanımadığımı sordu. Dinlemiyordum bile. Onun arkasından evi görmeye çalışıyor, delirmiş gibi Sara'yı arıyordum. Ama polis beni tuttuğu için ilerleyemedim.

İlk yardım ekibinin evden çıkıp sedye almak üzere

ambulansa koştuklarını gördüğümde neredeyse bayılacaktım.

"Neler oluyor? Lütfen bana iyi olup olmadığını söyleyin!" diye yalvardım çaresizce. "Sara!"

"Emma?" dediğini duydum birden. Sesi, kapının hemen arkasından geliyordu. Ona ulaşmaya çalışsam da polis elini kaldırdığında geride kalmıştım.

"Bayan, onu çıkarana kadar burada beklemeniz gerek."

"Ne?" diye sordum delirmiş gibi. "Ne demek istiyorsunuz?"

İlk yardımcılar ve itfaiyeciler açık kapıdan ellerinde bir tahtanın üzerinde taşıdıkları bedenle çıkmışlardı.

"Hayır," diye haykırdım yanaklarımdan akan yaşlarla. "Hayır!"

Ama sonra birden, o koyu kahverengi saçları gördüm. Sara'nın kızıl saçları değildi bunlar. Donup kaldım.

Rachel'ı sedyeye aktarıp yanımdan geçirirlerken gözümü kırpmadan onu izledim. Yüzünde bir oksijen maskesi vardı.

İçimdeki tüm duygular bir anda çekilmişti. Arkasından şok içinde bakakaldım.

"Emma!" diye bağırdı Sara evden koşarak çıktığında. Yüzü kırmızıydı ve yaşlarla ıslanmıştı.

"Sara!" diye haykırdım onu sıkıca sararak. Kaburgalarının acıyacağını biliyordum. Aslında bugün canımın çok yanması gerekirdi ama hiçbir şey hissetmiyordum. Sara omzumda hıçkırıklara boğulmuştu. İşte o anda Evan'ın hemen arkamda olduğunu fark ettim. Beni tutarak polise yardımcı oluyordu. "Sara ne oldu?"

"Onu yatak odasında buldum," dedi Sara güçlükle. "Kapısı açıktı. Etrafta haplar ve bir şişe votka vardı. Hareket etmiyordu. Sonra nefes almayı bıraktı." Titrek bir nefes aldıktan sonra. "Denedim Emma," dedi, "gerçekten denedim."

"Sorun değil," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Yaşadığı sıkıntı canımı yakıyordu. "Sorun değil."

Sonra yavaş yavaş neler olduğunu anlarken kendi kendime

"Sorun değil," dediğimi duydum. Ama kimle konuştuğuma emin değildim. Her şey bir anda yavaşlamıştı. Sanki bir tünelden bakıyor gibiydim.

Polisler içeri girip sorularına cevap vermemizi istediler. Ne söylediğimi pek düşünmeden konuştum. Mantıklı konuştuğumdan bile şüpheliydim. Tüm sorgu boyunca kendimi altüst olmuş gibi hissetmiştim. Ambulans ve hastane hakkında bir şeyler söylediler. Anlamadan başımı salladım.

Sonra Evan'ın, "Teşekkürler," dediğini duydum. Polisler arabalarına geri dönmüşlerdi. Kaldırımda insanlar vardı. Komşular, yaşadığım kâbusun bir parçasını görebilmek için sıraya girmişlerdi. Olan buydu işte. Bitmek bilmeyen kâbusların arasında sıkışıp kalmıştım. Sesler çevremde yankılanırken ben yüzlerine odaklanmaya çalışıyordum.

"Emma gitmeliyiz," dedi Evan yanımdan. Başımı sallarken kafam o kadar ağırlaşmıştı ki...

"Bizle gelmek ister misin?" Sara'ya soruyordu ama ben başımı sallamaya devam ediyordum.

"Emma?" diye seslendi Sara elimi tutarak; hâlâ burnunu çekiyordu. "O iyi olacak. Yani, olmak zorunda."

'Kim?' diye sormak geldi içimden. Sonra bir anda ne demek istediğini anladım. Beynim bir anda neler olup bittiğini çözdüğünde mideme bir yumruk yemiş gibi sarsılmıştım. Sonra güçlü bir sesle, "Hayır!" dedim. Bu şey Evan ve Sara'nın dikkatini çekmişti. "Hayır! Ben hastaneye falan gitmek istemiyorum."

"Ne?" diye sordu Sara şaşkın şaşkın. "Annen aşırı dozdan-"

"Biliyorum," diyerek araya girdim. "Onu görmek istemiyorum artık."

"İyi olup olmadığını öğrenmek istemez misin?" diye sordu Evan temkinli bir şekilde.

"Hayır," diye cevapladım hemen. "Onu görmek istemiyorum. Bunu kendisi yaptı. Beni incitmek için yaptı. Ona izin vermeyeceğim."

"Emma, sen neden bahsediyorsun?" dedi Sara çıkışarak.

Evan önümde dizlerinin üzerine çöküp gözlerimin içine baktı.

"Emin misin?" Başımı salladım. Bir dakika boyunca büyük bir dikkatle beni inceledi ve sonra başını salladı. "Tamam, gitmek zorunda değiliz o zaman."

"Evan, sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına? Ya ona bir şey–"

"Sara," diye araya girdi o daha cümlesini tamamlayamadan. "Sen burada değildin. Hastaneye gitmek muhtemelen iyi bir fikir değil. Zaten seni de eve götürmemiz lazım. Senin için de oldukça çılgın bir gece oldu bu."

Sara başını sallıyordu. "Anlamıyorum."

"Sana daha sonra anlatırım," dedi Evan. "Emma, hadi gidelim."

Hâlâ biraz şaşkındım. Evan'ın elini tutup beni yönlendirmesine izin verdim. O ve Sara evin ışıklarını kapatmış, sonra da anahtarlığımdan evin anahtarını bularak kapıyı kilitlemişlerdi. Ben yolcu koltuğuna geçerken Sara da arka koltuğa bindi. Hiç konuşmadan –ya da belki de ben konuşulanları duymuyordum– Saralara doğru gitmeye başladık.

Eve vardığımızda Anna perişan bir hâldeydi. Sara'nın babasını tanıdıkları için polis onlara da haber vermişti. İçeri girer girmez üzerimize atlayıp her birimize sıkı sıkı sarıldı ve bizi daha iyi inceleyebilmek için elini nemli yanaklarımızda dolaştırdı. Aramızda mantıklı konuşabilecek tek kişi Evan olduğu için açıklamanın çoğunu o yaptı.

Tüm bedenim ağrıyor, kaburgalarım acıyla inliyordu. Konuşmak istemiyordum. Dinlemek istemiyordum. Her şeyi unutmak ve battaniyenin altına girip yatmak istiyordum sadece. Sonunda Anna ve Carl anlatılanlardan tatmin olduklarında üst kata çıkabilmiştik.

Evan, müsaade edildiği kadar yanımda kaldı. Yatakta sessiz

ce önümde yatıp uykuya dalışımı izledi. Sara da gecenin ilerleyen saatlerinde yanıma sokuldu. Muhtemelen uyuyamamıştı. Ben de pek uyuduğumu zannetmiyordum. Gözlerim karanlıkta dolaşırken, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum.

Gözlerini açtığında, "Ona bunu yapmasını ben söyledim," diye fısıldadım hava yavaş yavaş aydınlanırken. Anlamaya çalışarak gözlerini iyice araladı. "Ona tüm şişeyi içmesini ben söyledim, o da içti."

Sonunda ne demek istediğimi anladığında, "Emma," dedi Sara şaşkınlıkla. "Bunu yapmasına sen sebep olmadın."

"Ama onu durdurur muydum, bunu da bilmiyorum," diye itiraf ettim umursamaz bir sesle.

"Böyle deme. Durdururdun bence."

Gözlerimde yaşlar birikmişti. "Ondan nefret ediyorum Sara," dedim. "Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki..." Sesim titriyordu. Güçlükle yutkundum. Burnumdan damlayan yaşlar yastığa damlıyordu. "Onu görmek istemedim, çünkü... çünkü ölüp ölmemesi umurumda bile değildi."

"Ah, Emma," dedi. Mavi gözleri acıyla doluydu. "Buna inanmıyorum. Şu an öfkelisin. Ama onun ölmesini dilediğine gerçekten inanmıyorum."

Başka bir şey söylemedim. Sessizce uzanıp birbirimizin gözlerindeki acıya bakarak sonunda huzursuz bir uykuya daldık.

Rachel'ın bencilliği yüzünden, Sara'nın yaşadıklarından kendimi sorumlu hissediyordum. Ama ona söylediklerimden pişman değildim. Gerçekten de annemin yaşaması ya da ölmesi umurumda değildi.

~~~~~

Sara, elinde çantasıyla, "Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu yeniden.

Mutfak zeminindeki yerimden Sara ve annesine bakarak
~~~~~

"Eminim. Etrafı toplamayı bitireceğim. Hâlâ dolaptaki yiyecekleri atmam gerek," dedim. Yerdeki domatesi alıp mutfak masasının üzerindeki tahtaya koydum.

"O hâlde hastaneye uğradıktan sonra evde görüşürüz," dedi Anna. Kollarında yatak odamda kalan son koli vardı.

"Ben de gecikmem."

Rachel'ın tüm mutfağa fırlattığı salata malzemelerini topladıktan sonra, dalgın dalgın bulaşıkları yıkayıp buzdolabını boşalttım. Çıkarken arkama bakmadan sadece kapıyı kilitledim. Çöp poşetlerini de evin yanındaki konteynere attım.

Sara'nın boş evine dönmek yerine arabayı sürmeye devam ettim.

Niçin oraya gidiyordum, bilmiyordum...

Zili çaldığımda aslında evde olmamasını diliyordum. Siyah metal kapı açıldığında kalbim hızlandı.

"Emma?" Jonathan yüzümü görür görmez sordu. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "İçeri girebilir miyim?"

"Ah, evet, tabii." İçeri girmem için geri çekilip yol verdi.

Arkamda Jonathan'la merdivenlerden çıktım. Kanepeye oturdum ve o da endişeyle sözcüklerimi beklerken bir sandalyeye geçti.

"Dün gece Rachel kendini öldürmeye çalıştı."

Jonathan yavaşça başını sallayarak gözlerini indirdi. Sonra yeniden bakarak "Kendini suçlu hissetme," dedi. Onu doğru duyduğumdan emin olmadan şaşkınlık içinde gözlerini kıstım. "Yani umursamadığın için... kendini suçlu hissetmemelisin."

Gözlerim arında yaşlarla dolmuştu. Buraya gerçek geliş sebebimi anlamıştım. *Çünkü o beni anlıyordu.* Boğazım düğümlendi.

"Kendimi çok kötü hissediyorum, Jonathan. Nasıl bir insanım ben böyle? Yani o benim... annem..."

"Hayır, değil. Hiç olmadı da," diye itiraz etti sakince. "Emma, o senin annen olmanın yanından bile geçmedi. Ondan nefret etmekte sonuna kadar haklısın bence."

Başımı ellerimin arasına alarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Her bir iç çekişimle tüm bedenime bir acı dalgası yayılıyordu. Kollarımı kaburgalarıma sarsam da hiçbir faydası olmadı. Ağlamamı durduramıyordum.

Jonathan yanıma gelerek omzuma sarıldı. "Sen yanlış bir şey yapmadın Emma. Bu onun seçimiydi, senin değil. Bunu ona sen yaptırmadın."

Başımı kaldırıp "Ama ben söyledim," dedim ağlayarak.

"Yani?" Konuşurken bir yandan da yanaklarımdan süzülen yaşları siliyordu. "Bunu ona yaptırtan kendi acısıydı, senin değil."

"Ama ben ölmesini..." diye kekeledim, "...ölmesini istedim. Böylece artık canı yanmazdı ve bana da zarar vermezdi." Devam etmeye çalıştıysam da soluk alamıyordum. "Bu çok korkunç Jonathan. Ben çok–"

"Hayır," dedi beni durdurarak. Başımı omzunun üzerine yatırarak nazikçe sırtımı okşuyordu. "O senin canını yaktı Emma. Hem de tekrar tekrar. Artık onu bırakabilirsin. Sana daha fazla zarar vermesine müsaade etme."

Beni kollarında rahatlatmasına izin verirken boynuna yaslanmış, nefes almaya çalışıyordum. Olmam gereken yerin burası olmadığını fark etmem ancak doğru düzgün düşünecek kadar sakinleşince mümkün olmuştu. Başımı kaldırdım. Eliyle yanağımdaki yaşları siliyordu. Sonra yumuşak dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettim. Yerimden zıplayıp kendimi geri çekerek başımı sallamaya başladım.

"Yapamam!"

Jonathan kısa bir iç çekişle başını eğdi. "Anlamıyorum Emma."

Bana baktı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda onlarda gör-

düğüm duygu yoğunluğu yüreğimi sızlatmıştı. Öyle korunmasız ve zayıflardı ki...

Yanaklarımı silip başımı yeniden salladım. "Yapamam Jonathan."

Bakışlarını kaçırarak "Neden yapamayacağını kendine sormalısın," dedi sakince. Acı içinde un ufak olmak istedim. "Nedeni bunu hissetmemen mi? Buradasın, demek ki sen de bir şeyler hissediyorsun. Ne kadar uğraşırsan uğraş, bunu inkâr edemezsin Emma."

Başımı sallıyordum ama inkâr ettiğimden değil, kafam karıştığından. Neden onu görmek zorunda olduğumu bilmiyordum. Onun anlayacağını düşündüğüm için buraya geldiğimi sanmıştım. Ama telefon da edebilirdim. Burada olmama, onunla yüz yüze görüşmeme gerek yoktu ki.

Doğru düzgün düşünemiyordum şu an.

"Geçen hafta çok şey yaşadın," diye fısıldadı. Koyu kahverengi gözleri âdeta içimi delip geçiyordu. "Yani sadece beklemelisin. Her şey sakinleşene kadar bekle Emma, tamam mı?" Hiçbir şey söylemedim. Benden ne istiyor olduğundan emin değildim. "Bir bağımız var seninle, çılgınca bir bağ," diye açıkladı. "Ben bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum, ya sen?" Doğru olduğunu bildiğimden konuşamıyordum. Sadece başımı salladım. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bir çözüm bulacağız."

"Tamam," dedim, sonra bir anda kendime geldim. "Gitmem gerek."

"Biliyorum."

Güçsüz dizlerimle merdivenlere yöneldim. Sonra ona dönüp "Teşekkürler Jonathan... beni anladığın için," dedim.

"Ben hep senin için buradayım Emma," diyerek gülümsedi.

Merdivenlerden güçlükle indim. Buraya gelmeden önceki hâlimden daha iyi olduğum söylenemezdi.

42. TUTUNACAK BİR ŞEY

Ondan ayrılmak için her türlü sebebim olmasına rağmen neden ayrılmadığımı sormuştun. Senin için kaldım. Neler olduğunu gerçekten anlayamadan neredeyse bir anda sana sürüklenmeye başladım. Ben senin için hep burada olacağım Emma.

Park etmeye çalışan arabalar ve etrafta dolaşan kişilerin oluşturduğu kalabalık otoparkın içinde bir an onun mavi kamyonetini gördüğümü sandım. Daha iyi görebilmek için bir grup deri ceketli çocuğun arkasından bakmaya çalıştım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Sara, onu takip etmediğimi fark ettiğinde. O çocuklar da okula doğru yürümeye başladığında, onun kamyoneti sandığım aracın aslında bir Tahoe olduğunu fark ettim. Rahat bir nefes alarak arkamı döndüm.

"Hiç," dedim ona yetişerek.

Sara şüphe içinde gözlerini kıstı. Gülümsemeye çalıştım, ama son birkaç haftadır bunu pek yapamadığım için yüzümde yabancı durmuştu.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Gözleri bir anda aydınlanmıştı.

Gözlerindeki o afacan bakışı desteklemek isteyip istemediğimden şüpheli, "Neye?" diye sordum.

"Okuldan kaçıp bir gün geçirmeliyiz."

Birkaç sıra önümüzdeki Evan'ı gördük. Bizi gördüğünde çenesini hafifçe yukarı kaldırarak ona ulaşmamızı bekledi.

"Ama zaten iki hafta sonra yapmayacak mıydık bunu?"

"O planlı olan. Tüm son sınıflar o gün okula gelmeyecek. Bunun neyi eğlenceli?" diye somurttu Sara başını sallayarak. "Emma, senin cidden biraz doğaçlamaya ihtiyacın var. Daha yakın tarihli bir gün seçip, tüm bu dikkat dağıtıcı faktörlerden uzaklaşıp güzel bir gün geçirmeliyiz seninle; çok ihtiyacımız olan güzel bir gün hem de."

"Aslında buna çok ihtiyacım var," dedim iç çekerek.

Bir süredir, baş edebileceğimden de fazla dikkat dağıtıcı şeylerle uğraşıyordum. Buna pazar günü Jonathan'a yaptığım ve bir türlü düşünmeyi üzerimden atamadığım ziyaret de dâhildi ya da ertesi gün bana gönderdiği ve her gün okuduğum kısa mesajı. Kendimi özellikle de bundan uzaklaştırıp kafamı boşaltmam gerekiyordu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Evan, bizi duyup yanımıza geldiği sırada. Elini elimin içine kaydırdı.

"Okuldan bir gün kaçmaya," diye açıkladı Sara gururla. "Sadece dördümüz!"

"Dördümüz mü?" diye sordum.

"Jared," diye açıkladı. "Bu cuma gününe ne dersiniz? Hava çok güzel olacak ve Jared de Evan'ın doğum günü için buraya gelecek. Birlikte plaja gideriz, hı?"

"Havanın henüz plaj için uygun olduğundan emin değilim," diye cevapladı Evan.

"Kimin umurunda ki," diye çıkıştı Sara. Bu fikre çoktan bayıldığı belliydi. "Bikinilerimizi giymemize gerek yok. Piknik yapıp kumdan kaleler yaparız ya da bir şeyler oynarız işte. Günümüzü mahvetmeye çalışma Evan!"

Evan gülerek boşta kalan diğer elini, kendini savunur gibi havaya kaldırdı. "Pekâlâ, Sara. Cuma günü okulu asıyoruz. Bu harika olacak."

"Elbette öyle olacak."

Neredeyse zıplaya zıplaya dolaplara giderken ben de bu hevesli hâline bakıp gülümsüyordum. Yollarımız ayrılmak üze-

reyken Evan'a çevirdim başımı. Eğilip öptü beni. "Bugünkü maçtan sonra bize gelecek misin?" diye fısıldadı kulağıma.

"Tabii," diyerek gülümsedim. Sonra elini bırakıp uzaklaşmasını izledim.

Kitaplarımı almak için dolabımı açtığımda kulağımda hâlâ nefesinin yarattığı o tatlı ürpertinin tadını çıkartıyordum.

"Bence mezuniyete kadar beklememelisiniz," diye mırıldandı Sara sırıtarak. "Siz ikinizin tanıdığım bütün çiftlerden daha çok sekse ihtiyacınız var."

Panikle etrafa bizi duyan olup olmadığına bakarak "Sara!" diye haykırdım.

"Ben söyleyeyim de," dedi yeniden sırıtarak. Sonra da yanımdan uzaklaştı.

Yanaklarım kızarmıştı. Gözlerimi devirerek dolabıma döndüm.

~~~~~

"Ben duşa gireceğim," dedi Evan, arabayı park ederken. "Beni nerede beklemek istersin?"

"Garajda buluşuruz," diye cevapladım.

Eğlence odasına çıkan merdivenlerin başında telefonum çaldı. Bugünkü diğer üç aramada yaptığım gibi bunda da tam *İptal* tuşuna basacaktım ki telefon sustu ve hemen ardından bir mesaj geldi.

Emma, lütfen konuş benimle. Lütfen.

Telefonun ekranına bakmaya başladım. Yalvarışı göğsümde ağır bir yük gibi duruyordu. O gün yanından ayrıldığımdan beri onu düşünmeyi bırakmamıştım. Ama düşündüğüm... ya da hissettiğim şeyin ne olduğunu tam bilemiyordum. Sesinin bana hatırlatabileceği hislerden korkarak ondan kaçmaya devam ediyordum. Ancak bu şeyi ona ya da kendime yapmaya devam edemezdim artık.
~~~~~

Kanepeye oturup derin bir nefes alarak telefonun diğer uçta çalmasını dinledim.

"Selam," dedi hemen.

"Selam," diye cevapladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Seni aramadığım için üzgünüm."

"Ben de seni sürekli aradığım için üzgünüm," diye karşılık verdi. "Seninle konuşmamak çok zor Emma. Özellikle de bundan önce neredeyse her gün konuştuğumuzu düşünürsen."

"Biliyorum, benim için de zordu."

"Biraz korktum. Belki de... belki de artık bana ihtiyacın olmadığını düşündüm. Biliyorsun, artık Rachel etrafta değil ve-"

"Böyle söyleme," dedim araya girerek. "Aramak ve seninle konuşmak istedim ama... ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ve benden ne söylememi beklediğini..."

"Emma, senden hiçbir şey beklemiyorum. Ben sadece dürüst olmanı istiyorum, hepsi bu." Bir an benden ne istediğini anlamak için durdum. Sonra Jonathan devam etti. "Uykun nasıl?"

Sorusu beni güldürmüştü. "Aslına bakarsan oldukça iyi. Belki beni gerçekten iyileştirdin ya da artık umursamıyorum. Ya senin? Kâbusların bitti mi?"

"Arada bir geri geliyorlar."

"Yani artık sen de uyuyabiliyorsun."

"Ben öyle demezdim," diye itiraz etti. "Yine uyanıyorum, belki aramışsındır da görmemişimdir diye. Yani... pek iyi uyuduğum söylenemez aslında."

"Üzgünüm," dedim suçlulukla.

"Önemli değil," dedi hemen. "Seni ne zaman görebilirim? Bence biraz... konuşmalıyız Emma. Sana söylemek istediğim şeyler var ve bunu telefonda yapmak istemiyorum."

"Hmm..." Göğsüm sıkıştığından cevaplamayı geciktiriyordum. "Ben... buna pek emin değilim." Birden alt katta kapanan kapının sesiyle yerimden zıpladım. "Şimdi kapatmam gerek.

biri geliyor."

"Emma," diye seslendi. Bense bakışlarımı merdivenlere dikmiş, Evan'ı görmeye hazır öylece bekliyordum. "Şu an aklının karıştığını biliyorum ama bizi özledim, yani konuşmalarımızı. Kimsenin anlamadığı şeyleri paylaşmamızı. Bunu kaybetmek istemiyorum, seni kaybetmek istemiyorum Emma."

"Ben de," diye mırıldandım bakışlarımı merdivenlerden ayırmadan. Sonra kapının yeniden kapandığını duydum. "Konuşacağız. Söz veriyorum ama şimdi kapatmam gerek."

Telefonu kapatıp kanepeye çöktüm. Onun sesini duyduktan sonra sakinleşmek güçtü gerçekten de. Onunla konuşmayı özlemiştim. Ama beni öptüğü andan beri aramızdakilerin eskisi gibi olmayacağını da biliyordum. Bunu hiç istememiştim, yani Jonathan'ın böyle hissetmesini. Bu beni korkutuyordu.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, paylaştığımız tüm gecelerden ve başka kimsenin bilmediklerini birbirimize anlatışımızdan sonra aramızda bir şeyler olduğunu inkâr edemezdim. Yanımda durduğu ilk gece hissetmiştim bunu. Dehşet dolu hayatlarımız ve bitmek bilmez kâbuslarımız bizi açıklanması güç bir şekilde birbirimize bağlamıştı.

Ama aynı zamanda onu geceleri uyutmayan başka bir şeyin olduğunu da biliyordum –henüz kendisinin bile yüzleşemediği bir şey. Ne olduğunu bilmiyordum ama en ufak bir olayda ortaya çıkıp onu öfkelendiren şeydi bu.

Bu düşünce bile nabzımı hızlandırmaya yetmişti.

Düşüncelerimi sakinleştirmek ve her şeyi uzaklaştırmak için gözlerimi kapadım. Gözlerindeki yoğunluğu, sözcüklerindeki özgüveni ya da dudaklarının dokunuşunu...

"Emma?"

Zıplayarak gözlerimi açtığımda kapının girişinde duran Analise'i gördüm. Merdivenlerden çıktığını duymamıştım. Dudaklarını sımsıkı kapamıştı. O her zamanki neşeli hâlinden eser yoktu üzerinde. Yüzündeki ciddi ifadeyi dikkatlice incelerken

donup kaldım. Katı bakışlarından telefon konuşmamı duyup duymadığını düşünmeye başladım. Yüzüm, bu düşünce ile bir anda kızarmıştı.

"Evan duşta," dedim normal görünmeye çalışarak.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Ben seninle konuşmak istedim."

Nefesimi tuttum.

"Kimseye o gördüğümden bahsetmedim," dedi odanın içinde birkaç adım atarak. Ama fazla yaklaşmamıştı. Kafam karışmış bir hâlde ona bakıyordum. Sonra açıklamaya devam etti. "O gece, sen yaralandığında ben de evde Vivian'a yardım ediyordum." Tüm hikâyeyi baştan anlatmasını istemediğimden hemen başımı salladım. "İşte o zaman onun seni ne kadar sevdiğini anladım Emma." Güçlükle yutkunarak telefonuma baktım. Elimde durması kendimi suçlu hissettirdiğinden hızlıca cebime soktum. "Sevmemesini umuyordum," dedi birden. Ne demek istediğini sormak için konuşmaya kalkacaktım ki buna izin vermedi. "Sen kolay sevilecek biri değilsin çünkü. Çoğu zaman oldukça karamsar oluyorsun. Ben onu hak ettiğini düşünmüyordum Emma."

Bir anda şok oldum. *Açıkçası bu acımasız dürüstlüğünü beklemiyordum. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.* "Ne kadar rezil biri olduğumu söylemek dışında, ne demek istiyorsun?" diye sordum soğuk bir sesle.

Analise ses tonumdan pek etkilenmişe benzemiyordu. "Demek istediğim... o seni seviyor Emma. Seni ne kadar önemsediğini herkes biliyor, evet, ama ben seni gerçekten sevmemesini umuyordum, yani o şekilde değil... o gün seni kollarında tutarken gördüğüm şekilde değil. Sanki senin acın onun acısıydı ve seni korumak için elinden gelen her şeyi yaparmış gibiydi." Başımı eğip alt dudağımı ısırdım. "Tek söyleyebileceğim, o hayatımda gördüğüm en muhteşem insan. Birinin beni bu şekilde sevmesi için her şeyimi verirdim. Demem o ki onu hak etsen iyi

edersin Emma."

Ağzım açık bakakalmıştım. Arkasını döndü ve alttaki kapı açıldığı sırada merdivenlerden aşağı indi.

Evan'ın sesini duydum. "Selam Analise."

"Selam Evan," dedi neşeyle. Birkaç saniye önce sesinde duyduğum o tehditkâr tondan eser yoktu.

Evan içeri girdiğinde ben hâlâ Analise'in sözcüklerini sindirmeye çalışıyordum. Şaşkın ifademi gördüğünde gözlerini kısarak baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Analise'le aranızda bir şey mi oldu?"

Kendime gelmeye çalışırken başımı salladım. "Hayır, sadece nasıl hissettiğimi sormak istemiş," dedim gülümseyerek.

"Ah, çok kibarmış," dedi. "Onunla arkadaş olmam senin için sorun oluyor mu?"

İlk kez içtenlikle, "Tabii ki hayır," diye cevapladım. "O seni önemsiyor ve bence herkes böyle önemseyen arkadaşlara sahip olmalı."

Evan, yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi alnını buruşturdu.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. Sonra yüzüne nefesimi kesen bir gülümseme yayıldı. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Mavi gözlerinde gördüğüm heyecanla ben de gülümsedim.

"Nedir?"

"Benimle gel ve öğren."

Elimi tutup beni kanepeden kaldırdı. Analise'in uyarısını ve Jonathan'ın isteklerini bir anda arkamda bırakarak Evan'ı takip ettim.

"Gözlerini kapa," dedi Evan.

Yüzümü buruşturdum. "Mecbur muyum?"

Evan bir kahkaha attı. "Hayır, mecbur değilsin."

Elimi sıkıca tutup beni evin arka tarafına geçirdi. Tepkimi görmek için sabırsızlandığı her hâlinden belliydi. Bense evin en ucundaki büyük meşe ağacına varana dek ne göreceğimden

emin değildim. Yüzüme ufak bir gülümseme yayılırken gözlerim doldu.

"Evan," dedim bir nefeste.

"Tutunacak güzel bir şeye sahip olmanı istedim. Sana onu hatırlatacak ama aynı zamanda sonsuza dek burada benimle birlikte olacağını gösterecek de bir şeye."

Daha da gülümseyerek ona döndüm ve sımsıkı sarıldım.

"Teşekkürler Evan, çok hoşuma gitti," dedim yoğunlaşan duygularımla. Parmaklarımın ucunda havaya kalkarak ona ulaştım. Birlikte nefes alıyorduk. Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde kayarken tüm bedenim onunla atmaya başladı.

Evan geri çekilerek sordu. "Deneyecek misin?"

"Evet," dedim sabırsızca, yeniden ağaca dönerken. "Bunu sen mi yaptın?" Ellerimi iplere sararak oturağın üzerine yerleştim ve dengemi sağlamaya çalıştım.

"Evet," dedi gururla. "Gerçi oturağın ne kadar dengeli olduğundan emin değilim."

"Mükemmel olmuş," dedim, geriye yaslanıp bacaklarımla sallanırken. Hızlandıkça, yeni iyileşmekte olan kaburgalarım rahatsız bir şekilde bükülüyordu ama umursamıyordum. Hiçbir şey bu anın tadını çıkarmamı engelleyemezdi.

Üzerimdeki yapraklar, bacaklarımın her bir hareketiyle bana daha da yaklaştıkça yüzümdeki gülümsemeyi silemez olmuştum. Gözlerimi kapayıp yüzüme çarpan rüzgârı ve sallandıkça karnımda oluşan gıdıklanmayı hissettim. Boğazım düğümlenmişti. Biriken yaşları göz kapaklarımın altında saklıyordum. Öyle yoğun duygular yaşıyordum ki göğsüm patlayacak gibiydi.

Gözlerimi açıp etrafa baktığımda önümde duran Evan'ı göremedim. Kollarını önünde bağlayarak bir ağaca yaslanmış beni izliyordu. Gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde, gülümseyen yüzümden bir damla yaş süzüldü.

Evan'ın beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum ve bunu hak

etmediğimi de. Ama aynı zamanda sevdiğim tek erkeğin o olduğunu da biliyordum; ömrümün sonuna dek sevebileceğim tek erkek oydu.

43. DOĞAÇLAMA

Tüylerimi diken diken eden soğuk rüzgâra karşı plajda yürüdüğümüz sırada, "Plaja gitmek için harika bir gün!" dedim alaycı bir tavırla.

"O kadar da kötü değil," dedi Sara hemen savunmaya geçerek. Kollarında bir sürü battaniye vardı. "Güneş çıktı işte, bak."

"Keşke ben de hissedebilsem," dedim. Elimde bir çanta dolusu yiyecek ile çocukların hazırladığı plaj oyuncaklarıyla dolu bir başka çanta vardı. Sara gözlerini devirip yoluna devam etti.

Bir şekilde battaniyeyi yere sermeyi başarmıştık. Çocuklar, battaniye uçmasın diye soğutucuyu bir köşesine koydular. Ben de elimdeki çantaları iki köşeye yerleştirdim. Sara da dördüncüyü kuma koydu.

Saçlarımı yüzüme yapıştıran soğuk rüzgârdan korunmak üzere kollarımı bedenime sararak kıyıya vuran dalgaları izlemek üzere deniz kıyısına gittim. Evan hızlıca arkamdan yaklaşıp bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Benimle battaniyenin altına girmek ister misin?"

Başımı çevirip gülümsedim. "Bana uygunsuz bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"Yani," dedi eğilip beni öperek.

Sonra gidip battaniyelerden birini aldı ve kollarını açarak önüne oturmamı bekledi. Sırtım ona dönük, dizlerinin arasına yerleştiğimde Evan da battaniyeyi çevremize sardı. Vücudumun ısısı bir anda yükselmişti.

"Çok daha iyi," dedim gülümseyerek. Önümüzdeki dalgaları izlemeye devam ediyordum.

"Gerçekten, o kadar da soğuk değil," dedi Sara. Bize bakarak başını sallıyordu.

"Şimdi ne olsa muhteşem olurdu dersiniz?" diye sordu Jared. "Sıcak çikolata!.."

"Evet!" diye haykırdım hevesle.

"Çok kötü," dedi Sara hemen. "Yanımıza almadım."

"Gidip almamızı ister misiniz?" diye sordu Evan.

"Hayır," dedim hemen. "Sen beni ısıtıyorsun."

"Pekâlâ," diye söylenmeye başladı Sara. "Madem istiyorsunuz, o hâlde gidip alırız."

Ayağa kalktı ve bir kafe bulmak için yola koyulmadan önce Jared'in de kalkmasını bekledi.

Evan beni iyice kendisine doğru çekmişti. Bense dalgaların ritminde büyülenmiş gibiydim. Arada bir de yüzümde, rüzgârla verdiği mücadeleden galip çıkan güneşin sıcaklığını hissediyordum.

"Gerçekten de o kadar soğuk değil," dedi Evan kulağıma.

"Evet, soğuk," diye itiraz ettim, "ama sen yanımda olduğun sürece sorun yok Evan."

Kollarını kendime doğru çekerek bana daha sıkı sarılmasını sağladım. "Bu arada mükemmel gecemizi planladım."

Mezuniyetten önceki geceyi kast ettiğini anlayarak "Gerçekten mi?" diye sordum. "Peki, neden planı sen yapıyorsun? Belki ben yapmak istiyordum."

"Hmm... tamam," dedi bir an tereddüt ettikten sonra. "O hafta sonunu bölüşmeye ne dersin? Mezuniyetten önceki gece benim, mezuniyet gecesi de senin olsun."

"Bu pek adil sayılmaz," dedim. "Seks yapacağımıza göre senin gecenin benimkinden iyi olacağı zaten belli."

Evan güldü. "Yapmak zorunda değiliz ama."

"Ah, evet zorundayız," diye ısrar ettim. "Tamam, pekâlâ. Za-

ten o kadar da harika olmayacak, yani sen cumayı al, ben de cumartesiyi. Hem böylece benimkisi daha güzel geçecek."

"Bunu bir yarışa mı çeviriyorsun?" diye dalga geçti kıkırdayarak.

"Evet," diye sırıttım. "Sen beni bir mezuniyet kıyafetimle gör de..."

"Ama benim gecemde, ben seni üzerinde hiçbir şey yokken göreceğim. Yani bu yarışın galibi olacağıma şimdiden eminim."

Dirseğimle kaburgalarına vurdum. Evan homurdanarak bir kahkaha attı ve beni çekerek düşürdü. Böylece yüz yüze gelmiştik. Battaniyeyi iyice örterek beni öpmeye başladı. Yanakları, buz gibi olan burnumu ısıtıyordu. Kollarımı boynuna doladığımda, Evan da battaniyeyi başımızın üzerine çekerek bizi karanlıkta bırakmıştı.

Beni sırtüstü yere yatırdığında altımızdaki kumların kaydığını hissetmeye başladım. Bacakları bacaklarımın arasında yanıma uzanmıştı. Onu kendime çekerek yeniden dudaklarıyla buluştum. Dilinin dokunuşuyla, nefesinin tüm sıcaklığını içimde hissediyordum. Elleri, kat kat giydiğim kıyafetlerimin altına süzülüp karnımın üzerinde dolaşmaya başladı. Hevesle üzerime çıktığında kalbim artık deli gibi atıyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyor, dudakları boynumdan aşağı doğru inerken heyecanlı soluklar alıp veriyordum. O da nefes nefese kalmıştı. Evan'a sımsıkı sarıldığımda tüm bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. Sonra bir anda geri çekildi, fakat yüzündeki ifadeyi çözemedim.

"Ne oldu?" diye sordum. Evan battaniyeyi açıp etrafa bakınırken bir anda beliren güneş gözümü almıştı.

"Onları duyduğumu sandım," dedi battaniyeyi kapatırken. Beni öpmek için yeniden üzerime eğildi.

Kendimizi fazla kaptırmadan durdum. "Muhtemelen birazdan burada olurlar."

O kısacık aramız, bir anda kumsalın orta yerinde olduğu-

muzu hatırlatmıştı bana. Ve battaniyenin altında kendimizi ne kadar gizlenmiş hissetsek de yanımızdan geçen insanlara nasıl göründüğümüzü tahmin bile edemiyordum.

"Evet," diye homurdandı Evan isteksizce ve battaniyeyi açtı. Doğrulup saçımı düzelterek atkuyruğu şeklinde topladım. Evan, bir kolu başının altında uzanmaya devam ederken, eliyle sırtımı okşuyordu. "İki hafta," dedi iç çekerek.

Sırıttım. "O zamana kadar beklemek zorunda değiliz," diye önerdim. "Planlamamıza gerek yok."

"Ama ben bir plan yaptım," dedi. "O yüzden bekleyebilirim."

Gülümsedim. "Çok komiksin."

"Neden?" diye sordu gülümseyerek.

"Tüm bu sürprizlerin," diye açıklamaya başladım. "Doğaçlama yapıyormuş gibi davransan da aslında her şeyi planlıyorsun."

"Doğaçlama da hareket edebilirim ama!" diye itiraz etti.

"Pekâlâ, o hâlde hadi şimdi, burada seks yapalım," diye önerdim hemen.

"Burada mı?" dedi plajı gözleriyle tararken. Aslında etrafta neredeyse kimse yoktu. Zaten aklı başında kimse de bu havada plaja gelmezdi. Ama hâlâ bizim gibi birkaç çılgın denizin kenarında yürüyüş yapıyordu. "Şimdi seks yapmak istiyorsun, öyle mi?" Ciddi olup olmadığımı görmek için tepkimi bekliyordu.

Geri çekildim. "Pekâlâ. Hayır. Ama ben bir şey anlatmaya çalışıyordum sana."

"Ben doğaçlama hareket edebilirim," diye tekrarladı Evan. "Bekle ve gör."

"Doğaçlama davranmayı planlayamazsın," dedim dalga geçerek.

Yaklaştıklarında, "Hey," diye seslendi Sara. Sıcak çikolata dolu tepsiyi battaniyenin üzerine koyarken, "Biraz hareket

ederseniz, aslında o kadar da soğuk olmadığını görürsünüz," dedi.

"Bunları aldığınız için teşekkürler," dedim sıcak çikolatayı alarak. "Ama battaniyenin altından çıkmayı düşünmüyorum."

Jared, Evan'a baktı. "Futbola ne dersin?"

"Tabii," dedi beni hemen öpüp kalkarak. Gidişiyle birlikte sıcaklığım da düşmüştü. Ürpererek battaniyeye sarıldım.

"Saçın darmadağın olmuş," dedi Sara şüpheyle bakarak. "Biz yokken siz ikiniz neler yaptınız bakalım?"

Sıcak çikolatamdan bir yudum alarak "Isınmaya çalıştık," dedim kızaran yanaklarımla. Çocuklar topu birbirlerine atıp kumsalda koşarken onları izliyorduk.

"Evan'ın yarınki planla ilgili hiçbir şey bilmediğine yemin eder misin?"

"Elbette, hiçbir şeyden haberi yok," dedi Sara. "Hâlâ günü ağabeyiyle bisiklete binerek geçireceğini sanıyor."

"Güzel," dedim gülümseyerek.

"Bence becereceksin."

"Öyle umuyorum."

Doğum günü için planladıklarımı düşününce bile mideme kramplar saplanıyordu. Bir süre sonra dikkatimizi yeniden çocuklara çevirmiştik.

"Emma, eğer anneni ziyaret etmek istersen seninle hastaneye gelebilirim," diye önerdi Sara birdenbire.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Onu görmek istemiyorum, yapamam."

"Tamam," dedi alçak ve dikkatli bir sesle. "Em, sen iyi misin?"

Sorusunda endişe dolu bir ton sezmiştim. "İyi olacağım," dedim ufak bir gülümsemeyle onu rahatlatmaya çalışarak. "Hayatımın sıkıcı olduğunu söyleyemem."

Sara bir kahkaha attı. "Ne? Ne berbat bir düşünce bu."

Doğru olduğunu kabul ederek omuzlarımı silktim. Ama bu

yaptığı yorum aklıma Jonathan'ı getirince omuzlarım düşmüştü. Onunla, Evanlarda onu aradığımdan bu yana hiç konuşmamıştım. Birkaç kez mesajlaşsak da her bir mesaj oldukça gergindi. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Dürüst olmamı istediğini söylemişti. Ama ben gerçekleri duymaya hazır olup olmadığından daha emin değildim ve ona söylemeye de korkuyordum.

Sara üzerine bir battaniye alarak havanın aslında pek de sıcak olmadığını kabul etti sonunda. Çocuklar, kızaran yüzleri ve dağılmış saçlarıyla koşarak yanımıza döndüler.

Evan battaniyemin altına sokuldu hemen. Buz gibi dokunuşu ile gerilmiştim. "Aman Tanrım, Evan sen donuyorsun."

"Biliyorum," dedi beni kendine çekerek. "Isınmama yardımcı olur musun?"

Buz gibi ellerini tişörtümün içine sokmaya çalıştığında, kıkırdayarak battaniyenin içinde yerimden zıpladım.

"Tamam, pekâlâ," dedi Sara, "hadi, havanın havuza girilebilecek kadar sıcak olduğu evime gidelim."

"Teşekkürler."

Eşyalarımızı toplamak için hemen ayağa kalktım. Bu bitmek bilmez rüzgârdan kurtulmayı her şeyden çok istiyordum. Toparlanıp arabaya yöneldik.

Weslyn'e dönüş yolunda, "Bana gelmeye ne dersin?" diye sordu Evan arka koltuktan. "Yarın Jared'le bisiklete binmeden önce seninle biraz baş başa kalmayı umuyordum da..."

Gülerek başımı salladım. Bu sırıtışımın bir şeyler sakladığını açığa çıkarmasından korktuğumdan yüzüne bakamıyordum.

"Bu fikri sevdim. Önce bir duş alıp üzerimdeki kum ve tuzlardan kurtulmam gerek ama."

"Tabii, hazır olduğunda bana gelirsin."

Sara, günün geri kalanını Evan'la geçirmeme bir şey söylemedi. Onun da Jared'le biraz baş başa kalmak istediğinden

emindim.

Eve vardığımda Evan'ı arka bahçede meşe ağacının altına oturmuş beni beklerken buldum.

"Günün çoğunu donarak geçirdiğimize inanamıyorum," dedim salıncağa oturarak. İleri geri sallanırken, batan güneşin son ışıkları altında ısınıyordum. "Burası ne kadar da güzel oysa."

"Gün daha bitmiş sayılmaz," dedi eğilip beni sallayarak. "Bitene kadar keyfini çıkarabiliriz."

"Bu da ne demek?" diye sordum. "Zaten öyle yapmıyor muyuz?"

Evan güldü. "Evet, öyle yapıyoruz. Ama geceyi burada geçirmeye ne dersin? Bu gece hava çok güzel olacakmış. Dışarda uyuyabiliriz istersen."

"Kamp yapar gibi mi?" diye sordum.

"Bu daha da iyi bir fikir. Garajda bir çadırım olacaktı. Arka bahçede uyuyabiliriz ya da istersen çayırlık alana gideriz. Işıklardan uzakta, gökyüzü ve yıldızlar muhteşem görünür. Ne dersin?"

"Evan," diye sırıttım suçlar bir ifadeyle. "Bunu planladın mı yoksa?"

Gülmeye başladı. "Hayır, yemin ederim planlamadım. Sen bugünü kaçırdığımızı söylediğinde aklıma geldi sadece. Yarın tüm gün yokum, o yüzden bugünün geri kalanını seninle geçirmeme müsaade et Emma."

"Yani doğaçlama hareket ediyorsun, öyle mi?" dedim dalga geçerek. Gülümseyerek salıncağı kalçalarımın yanından tutarak durdurdu. Sonra eğilip nazikçe dudaklarımı öptü.

"Bu gece benimle kalır mısın, ne olur?" diye fısıldadı ve dudaklarını yeniden dudaklarıma kilitledi.

Gözlerim kapalı, "Evet," dedim bir nefeste. Bu defa beni biraz daha uzun süre öptü. Salıncaktan düşeceğimi sandım.

Geri çekildi. "Hadi, Emma." Bana doğru uzattığı elini yakalayarak salıncaktan kalktım.

Odun ve diğer gerekli şeylerle birlikte uyku tulumlarını ve çadırı garajdan aldık. Evan bize sandviçler ve meyve suları da hazırlamıştı. Bir paket marşmelovu eşyaların arasına koyduğumda Evan gülümsemişti. Tüm eşyaları ATV'nin arkasındaki römorka yerleştirdik.

"Doğaçlamayı seviyorum," dedim ormana doğru yola çıktığımızda. Ormanın içinden çayıra doğru sürmeye devam ederken bana bakıp gülümsedi.

Güneş ağaçların ardında batarken, çadırı çimlerin çok uzun olmadığı düzgün ve nehre yakın bir yere kurduk. Evan ufak bir kürek çıkararak ateşi yakacağımız çukuru kazmaya başladı.

Odunları çukurun yanına yığıp ateşi yakarken, ben de çadırın içini düzenliyordum.

"Şişme yatak mı getirdin?" diye sordum, römorktan uyku tulumlarını çıkarırken.

"Daha rahat edeceğini düşündüm," diye açıkladı. "Hâlâ biraz ağrın olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler," dedim sırıtarak.

Gökyüzünün rengi turuncudan koyu mora dönerken Evan da ateşi yakmıştı.

Devam eden sıcaklık, yazın yakında kendini göstereceğine, ama aynı zamanda gelmesine de hâlâ zaman olduğuna işaret ediyordu.

Evan, yemek yemek için oturduğumuz ateşin önüne kalın bir battaniye sermişti.

"Burayı gerçekten sevdim," dedim gülümseyerek.

"Ben de," dedi Evan. "Sara bende kaldığını biliyor mu?"

"Ahh, hayır," dedim suratımı ekşiterek. "Telefonumu arabamda unuttum. Seninki yanında mı?"

"Hayır, odamda kaldı," dedi. "Onu aramak için geri dönmek ister misin?"

"Senle olduğumu biliyor, benim yerime bir şeyler uyduracaktır nasılsa. Hem Anna ve Carl da sana güveniyor."

Evan sırıttı. "Bu gece ayrı odalarda yatmadığımızı bilseler biraz tereddüt edebilirlerdi."

"Hayır, bence sana yine de güvenirlerdi Evan."

Yemeğimizi bitirince battaniyenin üzerine uzandım. Hava karardıkça gökyüzündeki yıldızların sayısı da artıyordu.

"Gökyüzüne bakıp önümde parlayan evreni görünce sanki her şey mümkünmüş gibi geliyor."

"Öyle," dedi Evan, yanıma uzanıp aynı manzaraya bakarken.

"Fark ettiğim bir şeyi bilmek ister misin?" Cevabını beklemeden devam ettim. "Hayatımın çoğunu ya henüz gelmemiş bir geleceği oluşturmaya ya da peşimi bırakmayan bir geçmişten sıyrılmaya çalışarak harcadım. Bir an için şu anda yaşadığımı, içinde bulunduğum saniyelere tutunduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Geleceğin hâlâ gelişiyor; yapman gereken tek şey, her şeyin olması gerektiği gibi olmasına müsaade etmek. Peki ama seni geçmişten sıyrılmaktan alıkoyan şey ne Emma?"

Düşünmek için bir an durdum. "Affedememek."

"Beni affediyor musun?"

Alnımı kırıştırarak ona baktım. "Neden seni affetmem gereksin ki?"

Evan gözlerimin içine bakmak için başını bana doğru çevirdi. "Çünkü senden... sakladım... yani, o gece olanları."

"Ama ben bilmek istemiyordum. Sen de ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

Yeniden yıldızlara döndüm. Hareketsiz bir hâlde cırcır böceklerinin ötüşünü dinledik. "Evan?"

"Evet."

"Hâlâ anlayamadığım bir şeyin cevabını verir misin bana?"

"Denerim," dedi.

"Ayak bileğim nasıl parçalanmış?"

Evan sessizdi. Tepemdeki tek bir yıldıza gözlerimi dikip

bekledim.

"Bir çekiç vardı. Yatağın üzerinde, senin hemen yanında duruyordu."

Sesi oldukça kısık ve gergindi. Boğulmuş kelimelerinin beni ele geçirmesiyle gözlerimi kapadım.

"Sanat projesini bu yüzden yapamadın, değil mi? O gün dersten o yüzden çıktın, hı?"

Elini tutmak için uzandım. Sıcak ve gergindi. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirerek sıkıca sardım.

"Seni affediyorum," dedim. "Ama şimdi de sen beni affetmelisin."

"Ne için?" diye sordu.

"Dinlemediğim için. Sara da sen de bana kalmamam için yalvarmanıza rağmen orada kaldığım için. Hiç kimseye anlatmadığım ve sizi de susmaya zorladığım için. Yardım istemediğim için. Ve–"

"Bu kadarı yeter!" dedi Evan. Hâlâ dillendiremediğim ve affedilmemi gerektiren onca nedeni düşünürken kalbim hızlanmıştı. Evan elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. Bana doğru döndüğünde gözleri nemli ve duygu yüklüydü.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı. Boğazım düğümlenmiş, gözlerimde biriken yaşlarla güçlükle yutkunmuştum. Elini yanaklarımda dolaştırırken, "Seni affediyorum," diye fısıldadı yeniden. Gözlerim, dokunuşunun şefkatiyle kapandı. "Seni affediyorum," dedi sarsılmış sesiyle. Gözlerimi yeniden açtığımda, çenesinden damlayan gözyaşını gördüm. Konuşmak için ağzımı açtım, ama dudaklarım titrerken, kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu.

"Şimdi Emma, senin kendini affetmen gerek."

Dudaklarımı ve gözlerimi kapadım. Gözyaşlarım kirpiklerimin arasında hapsolmuştu. Sonra dudaklarının dokunuşu ile birden nefesim kesildi. O öpücük, konuşulmayan her kelimeydi aslında. Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha faz-

la duyguyla doldurmuştu içimi.

Ona doğru eğildim; o da bizi birbirimizin bedeninde eritircesine sımsıkı sarıldı bana. Kalbi göğsümde atıyordu. Hem de öyle hızlı atıyordu ki tüm bedenimde yankılandığını hissediyordum. Dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Gözyaşlarımızın tadını alıyordum –o tuzlu tat tam dilimin üzerindeydi, onunsa dudaklarında. Her bir öpücükle yüreğim sızlıyordu. Onu ne kadar kendime çeksem de sanki yeterince yakınımda değildi. Aldığım nefesten bile daha çok ihtiyaç duyuyordum ona.

Geri çekilip tişörtümü başımın üzerinden sıyırarak çıkardım. Sırtımda dolaşan sıcak elleri kopçamı bulup çözdü. Dudaklarımız öyle büyük bir tutkuyla yanıyordu ki ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Evan tişörtünü başının üzerinden çıkardığında, o geniş kasları çıplak tenime değiyordu artık. Tenimizin sıcaklığı ikimizi de eritip birbirimize katıyordu.

Evan beni tek bir hamleyle sırtüstü çevirip önce boynuma sonra da daha aşağıya kayarken tüm bedenime bir alev dalgasının yayıldığını hissettim. Kıyafetlerimizden sıyrılıp sadece onları kenara atacak kadar birkaç saniye birbirimizden ayrı kaldık.

Dokunuşlarındaki hassasiyet nefesimi kesmişti. Kalbim, dudaklarımın arasından kaçan her bir nefesle birlikte atıyordu. Gözlerimi kapadım. Ağzımı dolduran ağzı ile zaten güçlükle aldığım soluğumu bir anda kesmişti. Gerilen bedenimle, aynı anda hem her şeyi hissediyordum hem de hiçbir şeyi. Elini kapıp parmaklarımı parmaklarına kenetleyerek dudaklarını bir kez daha öpmek için yattığım yerden ona doğru uzandım. Sonra nefes nefese battaniyenin üzerine düştüm yeniden. Hareketsiz yatıyor, deli gibi atan nabzımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Evan'sa pantolonunun cebindeki paketi alarak bana döndü. Dikkatlice bana bakıyordu. Üzerime çıktığında bir an kalbimin gerçekten duracağını sandım.

Beni bulduğunda birden derin bir nefes aldım. "İyi misin?"

diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Bacaklarımı ona sararken, "Evet," dedim. Nefes nefeseydim.

Nazik ve yavaş bir ritimle ilerliyordu. Yeniden gözlerimi kapadım. Ellerimi sırtında dolaştırıyor; o hızlandıkça parmaklarımı tenine geçiriyordum.

Sonra gözlerimi açtım. Dudakları aralanmış, solukları düzensizleşmişti. Yeniden tatmak için uzandığımda dili ağzımda dolaşmaya başladı. Birden nefes nefese geri çekildi. Sadece bana bakıyordu. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazlasını görüyor gibiydi bana bakarken.

Zayıf ve korumasız; âşık ve tutkulu... Göğsüm, hayal edilebilecek her türden duyguyla doluydu.

Yeniden üzerime düştüğünde göğsü terden sırılsıklamdı. Ağzımı tuzlu teninde dolaştırırken, tüm bedenim aynı bir nabız gibi atıyordu.

Evan gözlerini kapadı ve tüm bedeni kasılarak üzerimde eriyene dek yavaşladı. Sakinleşmeye başladığımızda onun kalbi karnımın tam üzerinde atıyordu. Başı göğsümün üzerinde, yavaş nefeslerle kendine gelmeye çalışırken, kollarımla onu sarmaya devam ediyordum.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu ve devam etti. "Kaburgaların acıyor mu?"

Onları tamamen unutmuştum. Başımı *hayır* anlamında salladım.

"Kalbini dinlemeyi seviyorum," dedi elimi tutarken. "Çok hızlı atıyor."

Evan yüzümü incelemek için baktığında ter damlaları o heykelsi yüzünden boynuna doğru akıyordu. "Üşüdün mü?"

Başımı salladım.

"Konuşabilecek misin?"

Yeniden başımı salladım.

Sırıtarak beni öpmek için uzandı. Sonra kenara çekildi. Üzerimden kalktığında serin hava terli bedenimi ürpertmişti. Eği-

lip battaniyenin ucunu kaparak üzerimize örttüğünde beni de yana çevirdi –böylece yüz yüze gelmiştik.

"İyi misin?" diye sordu bu kez biraz endişeli bir bakışla.

"Evet," dedim kocaman bir gülümsemeyle. Bunu görmek onun da yüzünü güldürmüştü. Bense artık gülmeye başlamıştım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu göz kırparak.

"*Doğaçlamaya* bayılıyorum," dedim.

Evan'ın da gülümsemesi büyüdü. Bana doğru yaklaşıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum Emma."

44. SONUNDA

Güneş, normalden daha erken uyandırmıştı beni. Ama kuşların melodik ötüşleri ve içeri süzülen güneş ışığı, güne güzel bir başlangıcın işaretini veriyordu.

Nefesi boynumu gıdıkladığında gülümsedim. Kolu karnımın üzerine düşmüş yatıyordu. Ona iyice sokulmak için geriye yanaştım. Kolu, içgüdüsel olarak hemen sardı beni. Sırtıma değen, sıkı ve sıcak teninin dokunuşuyla bir anda derin bir nefes aldım. İçimde, başımı döndüren bir sıcaklık yükselmiş; ona yaslanarak uzun ve derin soluklar almaya başlamıştım. Evan da uyanmaya başladı. Nefes alıp verişleri daha da derinleştiğinde tamamen uyandığını anladım. Eli, belimin yanından kalçalarıma doğru kaydı. Tenimi gıdıklayan parmaklarının dokunuşu kalbimi hızlandırsa da vücudum hâlâ dün gecenin şoku içindeydi. Ve bu sabah buna yeniden hazır olmadığımı biliyordum.

Yavaşça öne doğru eğilerek yerdeki sırt çantasına uzandım. Ön cebini karıştırarak paketi çıkardım.

"Sakız ister misin?" diye sordum ağzıma bir tane atarken.

Evan güldü. "Evet, teşekkürler." Sakızı aldıktan sonra yeniden ona doğru döndüm.

"Güzel, şimdi seni öpebilirim," dedim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Sakızımın tarçın tadıyla birlikte onun dilinin dokunuşunu hissedebiliyordum. "Mutlu yıllar," dedim başım dönerken. Çelik mavisi gözleri coşkulu ve bir o kadar da

netti. Bu güçlü bakışlar âdeta kalbimi durdurmuştu.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek ve ekledi, "en mükemmel hediye için." Yanaklarım kızardı. Evan, parmaklarını kızaran yüzümde dolaştırarak önüme düşen saçlarımı çekti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı beni daha da utandırarak. Parmaklarını dudaklarımda kaydırıp dokunuşunu bir öpücükle noktaladı. Öyle hafif dokunuyordu ki dudaklarıma, nefesimin kesildiğini hissettim.

Aklımdan geçen her bir düşünceyi dinliyormuşçasına sessizce onu izlerken, "Seni seviyorum," diye mırıldandım. Gözlerinin derinliğinde kaybolmuştum. Evan beni kendisine doğru çekerek tuttu. Teninin o tatlı kokusunu içime çektim. "Buradan gitmek zorunda mıyız?"

"Bence bunu düşünmek zorundayız."

Midem guruldadığında elimi hemen karnımın üzerine koydum. Evan sırıtıyordu. "Karnın acıkmış gibi."

"Tamam," dedim isteksizce, "kalkabiliriz." Uyku tulumunu üzerime tutarak doğruldum. "Biliyor musun, daha önce hiç çıplak uyumamıştım."

Evan hafif bir kahkaha attı. "Eminim daha önce hiç çıplak marşmelov da kızartmamışsındır." Eğilip omzuma bir öpücük kondurdu.

"Hayır, bu da ilk olacak," diyerek başımı sallayınca gülümsedi. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama Jared'in beni aradığına eminim."

"Doğru," diye sırıttım sürprizi bozmamaya çalışarak. "Bisiklete binecektiniz."

Uyku tulumunun altında aranmaya başladım. "Kıyafetlerimiz nerede?"

"Sanırım hâlâ dışarıdalar," dedi Evan.

"Ah," dedim fal taşı gibi açılmış gözlerimle. Çadırın fermuarını indirdim. Soğuk sabah esintisi bir anda içeri doldu. Çimenler üzerinde hâlâ sabah düşen çiy vardı. Kıyafetlerimiz, batta-

niyenin yanında üst üste yığılmış duruyordu. Çimlerin çıplak ayağımın altında ne kadar soğuk olacağını düşündüm bir an.

"Ben alırım," diye önerdi Evan.

"Hayır," diye iç çektim ve soğuktan korunmak için uyku tulumuna sarınarak "ben alacağım," dedim.

Başımı eğip çadırdan dışarı çıktım. Soğuk ve ıslak çimlerin üzerinde çıplak ayaklarımla koşmaya başladım. Kıyafet yığınını kaparak yeniden çadıra döndüğümde önce kıyafetleri içeri attım sonra da kendimi. "Aahh, hava çok soğuk," dedim titreyerek. Kıyafetleri karıştırırken Evan bir kahkaha attı.

"Pekâlâ, bu durumdan hoşlanmayacaksın. Kıyafetlerimiz birazcık ıslak sayılır." Kotunu kalçalarına geçirerek ilikledi.

Tişörtümü giyerken tenimde hissettiğim nemle birlikte, "Harika," diye söylendim.

Üzerimizi giyinirken, "Nasıl hissediyorsun? Yani demek istediğim... iyi misin?" diye sordu Evan dikkatlice.

İlk ilişki sonrası rahatsızlığını nasıl açıklayacağımı bilemeden, "Birazcık... farklı hissediyorum," diye açıklamaya çalıştım. Evan söylediklerimi anlayamadığı için tereddüt içinde durdu. Hemen ekledim. "Ama aynı zamanda da harika." Ki bu abartı değildi.

"Güzel," dedi Evan cevabımı kabul ederek ve bana bir öpücük verdi. "Hadi eve dönelim de sana kahvaltı hazırlayayım. Jared'in neler planladığına da bakarız. Giyinmen için sana kuru bir eşofman da ayarlarım."

~~~~~

Eve girdiğimizde, Jared Evan'ı mutfakta bekliyordu. Bakışlarını bir ona bir bana çevirdi. *Islak ve kırışık kıyafetlerimiz ve dağılmış saçlarımızla neye benzediğimizi tahmin bile edemiyordum.* Kaşlarını hafifçe kaldırdı, fakat hemen sonra bakışlarını yeniden mısır gevreği kâsesine çevirdi.
~~~~~

"Yirmi dakikaya çıkıyoruz."

"Mısır gevreği yiyebiliriz," dedim Jared'in yanındaki tabureye oturarak. Bu rahatsız hâlime umursamaz davranıyordu. Fakat Sara'nın onun kadar tepkisiz kalmayacağına adım gibi emindim, çünkü Sara'ydı o...

Evan ve Jared'i hazırlanmaları için bırakıp arabamdan onu arar aramaz, "Neredeydin sen?" diye sordu. "Kaç saattir ulaşmaya çalışıyorum."

"Evan'laydım," diye açıkladım. Aşırı tepkisi beni şaşırtmıştı.

"Onu biliyorum ama seninle konuşmam gerek. Annem bu akşam evde bir yemek verecekmiş."

"Ne!" dedim; resmen bağırmıştım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sara, ne yapmalıyım?"

"Ben de bunu konuşmak için aramıştım seni," dedi telaşla. "Eve gel, bir şeyler buluruz."

Telefonum öttüğünde, "Tamam," diyerek kapattım. Ekrana baktığımdaysa pilimin azaldığını gösteren ışığı fark ettim. Telefonu yolcu koltuğuna atıp McKinleylerin evine doğru sürmeye başladım. Bu durum endişelerimin sonuncusuydu.

İçeri girdiğimde Anna oturma odasında takım elbiseli bir kadınla bazı kâğıtları inceliyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı. Çaktırmadan üst kata çıkmayı umuyordum çünkü *henüz seks yapmış olduğumun* yüzümden anlaşılmasından çok korkuyordum.

"Emma, bu akşam için çok üzgünüm. Evanlardaki partiden haberim vardı, ama akşam yemeğini burada yemeyi planladığınızı inan ki bilmiyordum."

"Ah, önemli değil," dedim. Bana dikkatlice bakmasına fırsat vermeden basamakları birer birer çıkmaya çalıştım. "Başka bir şey buluruz."

"Onu güzel bir restorana götürmek istersen parasını seve seve ödeyebilirim."

"Çok teşekkür ederim," dedim bir adım daha atarak. "Ama

ben çözeceğim."

"Emma?" diye seslendi Sara üçüncü kattan.

Anna'ya tuhaf bir şekilde gülümsedikten sonra merdivenlerden çıkmak üzere döndüm. "Geliyorum!"

Yanına vardığımda Sara'yı, içi süslemelerle dolu bir koliyi kapatırken buldum.

Bana dönüp "Bir fikrim var," dedi heyecanla. "Sen..." Birden durdu. "...aman Tanrım, sevişmişsiniz!"

Durdurmak için ne kadar çabalasam da tüm bedenim kıpkırmızı olmuş ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"İnanamıyorum," dedi bana sarılmak için koşarken. Sonra arka arkaya sorularını sıralamaya başladı. "Canın yandı mı? Şey... kanaman oldu mu? Hâlâ hassas mısın? Nasıl hissediyorsun?"

"Hmm..." dedim şok içinde yüzüne bakarken. Sonra sorularını yanıtlamaya başladım. "Sadece birazcık... hayır... evet... ve..." Parlayan yanaklarımla kocaman gülümsediğimde son sorusuna cevap vermem bile gerekmemişti.

Gururla konuşmaya başladı yeniden. "Seks yaptığına inanamıyorum Emma! Söz veriyorum gittikçe güzelleşecek." Sonra öfkeyle gözlerini devirdi. "Sana şu an çok kızgınım çünkü tüm detayları anlatacak kadar zamanımız yok."

"Sanırım az önce sana düşündüğümden bile fazla detay anlattım," diye itiraf ettim. *Bunun hayatımda geçirdiğim en güzel gece olduğunu ve daha ne kadar güzelleşebileceğinden emin olmadığımı söylemedim tabii.* "Her neyse, senin fikrin neydi?"

Nefes bile almadan, "Pekâlâ, al bakalım," dedi ve talimatları yağdırmaya başladı. "Bu alışveriş listen. Sen şimdi markete git. Sonra geri dön. Bir duş alırsın ve garajı dekore etmek için çıkmadan önce de saçını yaparız."

"Jill, Casey ve Analise..." diye başladı. Sonuncu ismi hırıltıyla söylemesi beni güldürmüştü. "...ile birkaç saat sonra burada buluşacağız ve sonra da dekorasyon için Mathewslara gi-

deceğiz. Elbiseyi yanına alıp Evan saat yedide dönmeden önce orada giyebilirsin istersen. Belki o saate kadar bir şeyleri yakma ihtimaline karşı birkaç kez deneme şansın olur, hı?"

"Teşekkür ederim," dedim alaycı bir sırıtışla. "Peki, ben nereye gidiyorum?"

Sara bir an tereddütle durdu. "Decatur Sokağı'na."

"Ne?" Az önce bana, bir adamın ölesiye dövüldüğü ve anneminse intihara kalkıştığı bir evde Evan'a romantik bir akşam yemeği ile sürpriz yapacağımı söylemiş olamazdı. Hemen kafamı salladım. "Asla olmaz, Sara!"

"Üzgünüm," dedi yüzünü buruşturarak "ama onun için yemek pişirmek istiyorsan başka da bir seçeneğin yok. Diğer türlü bir restorana gitmek zorundasınız. Yani, orası da alt tarafı bir ev Emma. Hem Rachel orada olmayacak ki. Önümüzdeki altı ay boyunca o programa dâhil olduğu için evde kimse olmayacak."

"Ah, benle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandım kendi kendime. Bu akşam yemeğini tam bir haftadır planlıyordum. Her tür detayı düşünmüştüm. Sara ve Jared, garajı sürpriz bir parti için hazırlarken, biz de Saraların havuza bakan verandasında yemeğimizi yiyecektik. Evan için güzel bir şeyler yapma sırası nihayet bendeydi, ama bu tüm planlarımı altüst etmişti. Yemeği tamamen iptal etmeyi ve bir restorana gitmeyi bile düşündüm. Ancak bu geceyi her düşündüğümde, gözümün önüne, onun için yemek pişirdiğimi öğrendiğinde yüzünün alacağı şekil geliyordu. Bu bakışı ufak bir... teknik sorun yüzünden kaybetmek istemezdim doğrusu.

"Pekâlâ," dedim homurdanarak. "Orada yemek pişireceğim. Ama sence nerede yemeliyiz? O mutfak yeryüzündeki en az romantik yer olmalı."

"Arka bahçeye ne dersin?" diye sordu Sara. Sallanan koltuğun küllerine yakın olma düşüncesi ile midem bulanmıştı. Başımı salladım.

"Hmm... sanırım mutfak masasını verandaya koyabilirim."

diye önerdim omuzlarımı silkerek.

"Bu harika olur," dedi Sara. "Hadi alt kattaki dolaplara bakalım. Annemin bir sürü masa örtüsü olduğuna eminim."

Sara'nın arkasından aşağı inerken, "Mathewslara kaç kişi geliyor?" diye sordum.

"Ah, herkes," dedi Sara alaycı bir tonla. "Sen beni bir kere bu davet etme işinin başına koydun ya, bu da demek oluyor ki herkes geliyor."

"Ama onları daha dün çağırdın," dedim şaşkınlık içinde. "İnsanları son dakika çağıracaktık ki, kimse sürprizi bozmasın. Davetlilerin ancak yarısı gelir diye düşünmüştük."

"Şey... yanlış düşünmüşüz," dedi Sara omuzlarını silkerek. "Muhtemelen herkes Mathewsların evini görmek istiyor. Kimse daha önce buraya gelmemiş."

"Doğru," dedim, "ama o zaman çok kalabalık olacak."

"Evet, öyle," dedi gülümseyerek. "Ve herkes de saat sekizde gelecek, yani sen ve Evan da sekiz buçuk gibi orada olsanız iyi edersiniz."

"Tamam," dedim heyecandan ürpererek.

~~~~~

Dalgalı yapılmış saçlarım ve arka koltukta asılı pembe elbisemle Saralardan çıktığımda her şey plana uygun ilerliyordu. Eve ulaştığımda yapacaklarımı kafamdan geçirip duruyordum. *Mutfak masasını verandaya çıkart. Salatayı ve meyveleri hazırla. Etleri baharatlayarak buzdolabına koy. Üzerini değiştirmeden önce keki karıştırıp fırına koy. Sonra da masayı kurmak, mumları yakmak ve... ah evet, keki fırından çıkartmak gibi son dokunuşları hallet.*

Bunu becerebilirdim. Her şey mükemmel olacaktı. Kalp krizi geçireceğimi sanmama yol açan çarpıntılarımla, başımı döndüren titremelerime rağmen, her şey tam da olması gerektiği gibi gidiyordu. Tezgâhtaki telefona bakıp duruyor, şarjım bit-
~~~~~

meden önce Sara'nın arayarak bana yola çıktığını haber vermesini bekliyordum.

Buraya getirmek için ona bir sürpriz hazırladığımı bilmesi gerekecekti. Evde üzerini giyindikten sonra onu bana Sara gönderecekti. Jared'se garaja girmesini engellemekle görevliydi. Benle nerede buluşacağı söylendiğinde Evan'ın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Sara'nın telefonu bana yirmi dakikalık bir zaman kazandıracaktı.

Kâsedeki keki karıştırırken, kutunun arkasını belki de yüzüncü kez okuyarak hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Telefonum çaldı. Heyecandan mideme kramplar girmiş, Evan'ın erken geleceğini sanmıştım. Parmağımdaki çikolatayı yalayarak telefonu açtım.

"Alo?"

"Emma?" Arayan Jonathan'dı. Kalbim hızlandı. Tepki vermeme müsaade etmeden, "Neredesin?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak olabildiğince normal görünmeye çalışıp cevapladım. "Maalesef Decatur Sokağı'ndayım ama şey yapabileceğim tek yer–"

"Emma," diye böldü lafımı. "Sana söylemem–"

Duman detektörü ötmeye başladığında telefonumdan da bir ses yükseldi. Fırının dumana hassasiyetini unutmuştum. "Bekle biraz, seni duyamıyorum." Telefonu ve kolumun altına aldığım kâseyi bırakıp alarmı susturana kadar havluyla dumanı uzaklaştırdım.

"Aptal fırın," dedim tezgâha tırmanarak sonra fırının camını açtım.

Telefonu yeniden elime alarak konuşmaya başladım. "Bu şey için üzgünüm." Ama cevap vermedi. Telefonun ekranı kararmış; şarjım tamamen bitmişti. "Harika. Tam da her şey harika giderken," diye homurdandım.

Ön kapıyı açarak dumanın çıkmasını sağlamaya çalıştım. Yemeği evin dışında yiyecek olmamız iyiydi. Sonra yeniden

mutfağa dönerek kek hamurunu kalıba boşalttım. Giyinmek için banyoya çıkmadan önce kalıbı fırına atıp saati ayarladım.

Ben açamasam da Sara'nın her an beni aramaya çalışıyor olabileceğini biliyordum. Şarj aletini almayı unuttuğum için kendimi öldürmek istiyordum şu an. Elbisemin yan tarafındaki fermuarı çekerken sakinleşmeye çalıştım. Fermuarı tamamen kapatabilmem için terli ellerimi kurulamam gerekmişti. Gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. Midemde uçuşan kelebekleri bir türlü durduramıyordum.

Banyodan çıktığımda, her yere bulaşan çikolatanın elbiseme gelip gelmediğinden emin olmak için bir boy aynanın olmayışına üzüldüm.

Birkaç adım aşağı inip duyduğum bir araba sesi ile kalakaldım. Erken gelmişti ve ben henüz hazır değildim.

"Lanet olsun!" dedim merdivenlerden koşarak inip ayakkabılarımı ararken. Sonra birden mutfaktaki dağınıklığı fark ederek neyin daha önemli olduğuna karar vermeye çalıştım. Çikolata kaplı kâseyi alıp lavabonun içine atarak hemen musluğu açtım. Bir yandan da tezgâhın üzerindeki meyve ve sebze kabuklarını silip tezgâhın altına getirdiğim çöpe döktüm. Sonra çöp kovasını yeniden yerine taktım ve sineklik açıldığı sırada da ellerimi yıkadım.

"Emma?"

Göğsümde deli gibi çarpan kalbimle bir anda donup kaldım. Musluğu kapatıp yavaşça arkamı dönerken ellerimi kâğıt havluya siliyordum. Ağzımı açtım ama tek kelime edemedim.

Jonathan'ın gözleri beni görür görmez büyümüştü. "Vay canına. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim güçlükle.

Sonra gözlerini kısarak fırına baktı. Çikolata kokusu tüm mutfağı kaplamıştı. "Sen *yemek mi pişiriyorsun*?"

"Şey... ben buna pek yemek pişirmek demezdim," diyerek güldüm. "Sadece kek yapıyorum."

"Ama yapıyorsun işte... Evan için." Vardığı sonuçtan rahatsız görünüyor gibiydi.

"Bugün onun doğum günü," diye açıkladım. "Peki... sen burada ne yapıyorsun?"

Jonathan, içine girdiği sahneyi atlatamadan bir dakika boyunca derin düşüncelere dalarak durdu. "Seninle konuşmam gerek Emma, önemli."

Fırının alarmı çaldığı sırada dönüp oturma odasına geçti. Tepsiyi çıkarıp fırını kapattım. Jonathan'ın yüzündeki şaşkın ve bir o kadar da hayal kırıklığına uğramış ifadeyi gördükten sonra keklerin nasıl olduğunu hiç düşünmedim bile. Soğuması için tepsiyi kenara koyarak huzursuz bir şekilde arkasından oturma odasına gittim.

İçeri girdiğimde, Jonathan kollarını önünde bağlamış camdan dışarı bakıyordu.

"Bana söylemen gereken nedir?" diye sordum onu düşünceleri arasından çekip çıkartarak.

"Neden hâlâ onunla birlikte olduğunu anlıyorum," diye başladı. "Çünkü sana değer veriyor ve iyi de bir çocuk. Gerçi, bu şeyden hoşlandığım anlamına gelmez bu, ama anlıyorum." Bunun için oturmam gerekiyordu. Yavaşça kanepeye yerleşerek kendimi konuşmanın gidişatına hazırladım. "Ama Emma, sen de ben de aramızda açıklanamaz bir bağ olduğunu kabul ettik, değil mi?" Cevap vermem için durdu. Hafifçe başımı sallamakla yetinebilmiştim. "Başka kimsenin bilmediği sırlarımızı birbirimize anlattık. Seninle her konuda tamamen dürüst olabiliyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, Sadie'yle bile. Evan'a hiç kâbuslarından ya da korkularından, bahsettiğin oldu mu?" Haklı olduğunu bilerek duyulacak bir sesle yutkundum. En karanlık yanımı, ondan başka kimseyle paylaşmamıştım, doğru. Evan'ın bu yönümü öğrenmesini ise hiç istememiştim. Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak başımı salladım. "Ben de senin yaşadıklarını yaşamıştım, biliyorsun değil mi? Sadie'nin

hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum. Ama... onlar bizim gibi insanları anlamıyorlar. Hiçbir zaman da anlamayacaklar çünkü bizim yaşadıklarımızı yaşamak zorunda kalmadılar. Sen ve ben aynıyız Emma. Evan'la aranda olduğunu sandığından çok daha güçlü bir bağımız var seninle. Yani... ben bekleyeceğim. Seni karar vermen için zorlayacak değilim, sonunda bunu senin de göreceğini biliyorum. Bekleyeceğim Emma, çünkü seni seviyorum ve bana ne zaman ihtiyacın olursa yanında olacağıma dair sana söz verdim."

Sanki ciğerlerimdeki hava çekilmişti. Sözcükleri, beynimde hızla akarken başımı döndürüyordu. "Bu yüzden mi geldin buraya?" diye sordum. "Beni bekleyeceğini söylemek için mi?"

Jonathan ikili koltuğa geçip karşıma oturdu. Dirseklerini bacaklarına yaslayarak bana doğru eğildi. Elleriyle bana dokunmak istediğini biliyordum. Ben hafifçe geriye çekilirken o da kendine hâkim olmak için ellerini tutuyordu.

"Hayır, aslında sana, seni sevdiğimi söylemeyi planlamamıştım," diye itiraf etti gözlerini kaçırarak. "Senin de bunu söyleyebileceğinden emin olana kadar beklemeyi düşünüyordum." Derin bir nefes aldı. "Burada olmamın sebebi bu değil Emma." Yüzündeki o dertli ifade bana az önceki itirafını unutturmuştu.

"Neden buradasın?" diye sordum. Fakat birden bunu bilmekten aslında ne kadar korktuğumu fark ettim. Telaşlı bir bekleyişle oturuyordum.

"Bugün polis beni görmeye geldi," diye açıkladı. Kalbim birden hızlanmaya başladı.

Ben daha söylediklerini tam anlamadan önce bedenim tepki vermişti. "Ne! Neden?"

"Arabanın üzerinde bir parmak izi bulup benle eşleştirmişler."

"Bekle. Ne arabası?" Neden bahsettiğini anlar anlamaz tiz bir çığlık attım. "Ah, olamaz. Ama neden..." Sözcüklerim var-

dığım sonuçla birden kesildi. "Ölmüş."

Jonathan dikkatli gözlerle beni inceliyordu. "Evet."

"Ah, olamaz. Tanrım, olamaz." Şaşkınlık içinde başımı sallıyordum. "Ne yaptık biz Jonathan?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," diye cevapladı. "Seni yaralıyordu Emma. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

"İnanamıyorum... adamın ölmüş olmasına gerçekten inanamıyorum." Başımı sallamaya devam ediyor, gerçeği bir türlü kabullenemiyordum. "Polise gerçeği anlatsak olmaz mı?"

"Olayın üstünü örttük," diye açıkladı Jonathan sabırla. "Burada olduğuna dair tüm delilleri yok ettim. Yani şimdi gerçeği söyleyemeyiz. Beni bir şeyle suçlamadılar, şu an sadece soru soruyorlar. Bir avukatla görüştüm. Ellerinde fazla delil olmadığını söylüyor."

"Onlara ne söyledin peki?" diye sordum. İçimde yükselen panikle biraz yatışınca mantıklı düşünmeye başlamıştım.

"Bulunduğu geceden önce arabasını Rachel'ın evinin önünde gördüğümü ve burada Rachel'la konuşmak için durduğumu ve o arada da istemeden arabasına dokunmuş olabileceğimi..." Aynı anda binlerce düşünce ve görüntüyle boğuşurken başımı yavaşça sallıyordum. Yaptıklarımız, söylediğimiz yalanlar, arkamızda bıraktığımız kanlı görüntü, polis gerçeği keşfederse başımıza gelebilecekler... Ve her şeyden önemlisi, otoparka terk ettiğimiz o parçalanmış bedeni düşünmeden edemiyordum. Bir an tüm omurgamda bir serinlik hissederek ürperdim. "Sen sadece eve giren adamı görmediğini söylemeye devam et. Böylece partiden sonra buraya gelen kişiyle bağlantısını kuramazlar."

"Tamam," dedim bir nefeste. Başım dönüyordu. Söylediği bir şey beni huzursuz etmişti. Ne olduğunu bulmak için bir an düşündükten sonra birden fark ettim. "Bir dakika. Parmak izini eşleştirecek örneği senin hangi dosyandan bulmuşlar?" dedim.

Jonathan'ın yüzü birden düştü. Koyu kahverengi gözlerine

baktığımda, içlerinde yüreğimi sızlatan bir çaresizlik gördüm.

"Jonathan, ne yaptın?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Emma, sana anlatmak istedim," diye başladı ellerini saçlarında dolaştırarak "ama bunu kaldırabileceğinden emin olana dek beklemek istedim. Ben bile kendimi affedemezken senin de bunu yapamayacağından korktu–"

"Ne?" diye sordum yalvarırcasına. "Lütfen, söyle bana."

Gözlerindeki sıkıntı nabzımı hızlandırdı. Ayağa kalktı ve ellerini ovuşturarak önümde volta atmaya başladı. Heyecanla onu izledim. Bir an için konuşmayacağını sandım, ama sonra pencerenin önünde durdu.

"Parmak izlerimi yangından sonra almışlardı," dedi.

Kafam karışmıştı. Anlamaz bir ifade ile gözlerimi kıstım. Sonra birden ağzım açık kaldı. "Hayır," dedim birden. Yüzüme bakmak zorunda kalmıştı.

"Anlamak zorundasın Emma. Evde olmamaları gerekiyordu. Bir basketbol turnuvasındaydılar, ama Ryan hastalanmış, ben babamın evde yalnız olduğunu sanmıştım." Yüzümdeki şok ifadesini sindirmeye çalışıyordu. Tek kelime edemiyordum. Dehşete düşmüştüm. Jonathan hemen başını çevirerek yeniden volta atmaya döndü. "Üniversite için ayrıldığımda babam tüm öfkesini Ryan'dan çıkartmaya başlamıştı. Bunun olmasına izin veremezdim. O benim kadar güçlü değildi çünkü. Onu korumak zorundaydım."

"Onlar senin ailendi," dedim iğrenerek. Jonathan tam bir adım atacakken durdu. "Nasıl..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken başımı sallıyordum. O küle dönmüş evin kalıntılarını düşününce gözlerimde yaşlar birikti. Çaresizce dışarı çıkmaya çalışırlarken attıkları çığlıkları düşündüğümde kaskatı kesilmiştim.

"Benden, kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezsin Emma." Yaşlarla dolan gözlerine baktım. İşkence

içindeki bakışları dudaklarımı titretmişti. "Evde olmamaları gerekiyordu," diye tekrarladı kederle. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Ama senin her şeyi bilmeni istiyorum, gerçeği bilmeni istiyorum." Jonathan boynunu büküp avuçlarını yüzüne götürdü.

Gözlerimi kapayarak onu kendi babasını öldürmeye itecek şeyin ne olabileceğini düşünmeye başladım. Sonra bir an bana babasının öldüğünü ilk söylediğinde içimde beliren bir çeşit kıskançlığı anımsadım. Ben de Carol'ın ölmüş olmasını dilemiştim. Ama ben bunu asla yapamazdım. Onu öldüremezdim.

Ama sonra düşündüm de ben de kendi annemin ölmesini dileyerek onun omzunda ağlamamış mıydım? Hem de bir şişe hapla ızdırabına bir son vermesi için onu teşvik ettikten sonra. Ben gerçekte Jonathan'dan ne kadar farklıydım ki? Onların ölmemiş olması bunu dilemediğim anlamına gelmiyordu ki.

Alnımı ovuştururken, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim dürüstçe. Kapalı gözlerimden bir damla yaş süzülüyordu.

"Biliyorum," dedi. "Bu çok fazla ve ben çok üzgünüm."

Sinekliğin çarpmasıyla bir anda arkama döndüm.

Evan bakışlarını Jonathan'dan bana çevirdi.

"Neler oluyor?" Gözümdeki yaşı çabucak sildim. Bakışlarından önce kafasının karıştığını sezmiştim fakat hemen sonra panikledi. "Ona ne yaptın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben daha tek kelime edemeden Jonathan önüme dikildi. "Bunun seninle bir alakası yok Evan," diye açıkladı. Sesi sakindi ama bir o kadar da uyarı doluydu. "Sen onun hayatının her parçasında yoksun."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Evan. Sesindeki tonlama hemen hemen Jonathan'ınkiyle aynıydı.

"Jonathan yapma!" dedim, söyleyebileceklerinden korkarak.

Bakışlarını bir an bile Jonathan'dan ayırmadan, "Rachel'a bir şey mi oldu?" diye sordu Evan.

"Hayır," dedi Jonathan gülerek. "Bu benimle Emma arasında. Güvendiği tek kişi sen değilsin. Her şeyi bilmek zorunda da değilsin."

Ben tam ağzımı açıp bu konuşmaya bir son verecektim ki Evan, "Ve o sana güveniyor, öyle mi?" dedi.

"Evet, güveniyor," dedi Jonathan basitçe.

"Evan," diye seslendim aceleyle. Gözlerinde beliren şüpheyi yok etmem gerekiyordu.

"Hayır, bunu duymak istiyorum," diye kesti sözümü sertçe. Sert ses tonu bir adım geri gitmeme sebep olmuştu.

"Evet, o bana senin asla anlayamayacağın şeyler anlatıyor," diye açıkladı Jonathan sakin bir tavırla.

"Lütfen bunu yapma," dedim Jonathan'ın kolunu tutarak. Ama o önüme geçip Evan'a yaklaşmıştı bile. Çaresizlik içinde boğuluyordum ama ikisi de yakarışlarıma aldırmıyordu.

"Sana ne konuda güveniyormuş?" diye sordu Evan çenesini sıkarak. "Hem benim anlayamayacağım da ne demekmiş?"

Jonathan holün girişine kadar gitmişti. Onun yanına geçerek aralarındaki gerginliği azaltmaya çalışsam da ikisi de orada yokmuşum gibi davranıyorlardı.

"Sen endişelenme," dedi Jonathan ukala bir tavırla. "Dediğim gibi bunun seninle bir ilgisi yok."

Jonathan'ın bu küstahlığı Evan'ı deli etmeye başlamıştı. Kollarındaki kaslardan bunu kolayca anlayabiliyordum.

"Evan, açıklayabilirim," dedim heyecanla.

"Ben ondan duymayı tercih ederim," dediğindeyse midem altüst olmuştu.

Jonathan'ın yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Kendine işkence etmekten zevk alıyorsun değil mi? Sadece sakin ol. Onu senden alacak değilim."

"O hâlde ne? Bana anlatamadığı şeyleri sana anlatmasına sebep olan şey de neymiş?"

Jonathan omuzlarını silkti. "Senin asla yapamayacağın şekil-

de anlıyorum onu. Bu senin suçun değil. Sadece anlamıyorsun. Ama ben *anlıyorum*."

Evan'ın omuzları düştü. Jonathan'ın tehlikeli sularda dolaştığını biliyordum ama ikisi de beni dinlemiyordu. Evan'ı kışkırtmasına bir son veremiyordum.

"Jonathan, kes şunu," diye uyardım onu. Ama sözcüklerimin hiçbir etkisi olmadı.

"Kâbuslarla gecenin ortasında uyandığında ben onun için buradaydım. Rachel hakkında içini dökebilecek birine ihtiyaç duyduğunda da aradığı kişi yine bendim. Senin baş edemeyeceğin sırlarını benimle paylaşıyor çünkü bana güveniyor. Ve onu korumak için hep yanında olacağımı da biliyor."

Evan, Jonathan'ın çenesine ilk yumruğunu indirip onu birkaç adım öteye serdiğinde şaşkınlıktan bir çığlık attım. Jonathan dengesini bulmaya çalışırken hemen yanından uzaklaştım.

"Sen onu korumak hakkında en ufak bir şey bilmiyorsun," dedi Evan.

Jonathan gücünü toplayarak ağzını elinin tersiyle sildi. Yüzüne bir çizgi hâlinde kan yayılmıştı. Tam o anda Jonathan, Evan'a saldırarak onu duvara dayadı. Ev etrafımızda, âdeta bu saldırıyı protesto edermişçesine sarsılıyordu.

"Yapma!" diye çığlık attım onlara doğru koşarken. Holde, birbirlerini tutup savururken dövüş giderek şiddetlenmeye başlamıştı. Savrulan her bir yumrukla birlikte boğuk homurtular duyuluyordu. Yüzleri kan içinde kalmıştı. Aralarına girmenin bir yolunu bulamadım. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki beni unutmuş gibilerdi. Ben de bu arbedede kaynayabilirdim. Onlarca kez durmaları için yalvardım ama beni duyduklarına dair en ufak bir işaret yoktu.

Etraflarında dönerek çaresizce dikkatlerini çekmeye çalışırken tüm bedenim titriyordu. Güçlükle nefes alıyor, yanaklarım yaşlarla ıslanıyordu. Her yumruk sanki direkt bana atılıyor, kalbimi paramparça ediyordu. Bu şeye kendim sebep olduğu-

mun farkındaydım. Aralarında gün be gün artarak sonunda bu noktaya gelen gerilimi ben yaratmıştım. Öfkelerinin ve kızgınlıklarının aslında kavga ettikleri kişiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu benimle ilgiliydi ve tabii onlara veremediklerimle. Hepsi benim suçumdu. Onlar inleyerek duvarlara çarparken benim içim parçalanıyordu.

Birden Evan'ın yüzünü gördüm. Sağ gözünün üzerindeki şişliği ve yüzünden akan kanları görür görmez keskin bir iç çektim. Daha fazla böyle beceriksizce aralarında duramazdım.

"Jonathan yapma!" diye bağırdım kolunu tutarak. Varlığımdan etkilenmeden dirseğini geri savurarak çeneme vurduğunda savrulmuştum. Dengemi sağlayamadan kendimi bir çığlıkla yerde buldum. Tam yere düştüğüm anda, Evan birden tüm dikkatini şaşkın yüzüme çevirdi.

"Emma!"

Bu dikkat dağınıklığı onu, şakağına inen acımasız bir yumruğa karşı savunmasız bırakmıştı.

"Hayır!" diye çığlık attım. Sesim evin duvarlarında yankılanmıştı. Kafası yana savrulurken, Evan'ın bakışları da benden ayrıldı. Duvara çarptığında Jonathan onu köşeye sıkıştırmıştı ve şiddetle sert yumruklarını yüzüne indiriyordu.

Kanımda dolaşan adrenalinle güçlükle ayağa kalktım ve bir anda Evan'ın önüne atladım. Kendimi Jonathan'ın yumruğunun acısına hazırlamıştım. Tüm bedenim gerilmiş bir hâlde Evan'ın kendinden geçmiş bedenine yaslandım. Hiçbir şey olmadı. Evan kaymaya başladığında hemen arkamı dönüp yere düşüşünü yavaşlatmaya çalıştım. Ama öyle ağırdı ki onu destekleyemeden bir anda gürültüyle yere düştü ve kafasını ahşaba çarptı. Düzensiz aldığım soluklarla yanına yığıldım.

"Evan!" Yaralı ve kanla kaplı yüzünü incelemek için üzerine eğildim. "Evan, beni duyabiliyor musun?"

Duruşunu düzeltmeye çalışıyor, duvardaki garip pozisyonundan kurtararak onu sırtüstü yatırmaya uğraşıyordum.

"Dur bakayım," dedi Jonathan yanı başımdan. Eğildi ve onu çevirmek için Evan'ın omzundan tuttu.

"Dokunma ona!" diye bağırdım, Evan'ı korumak için üzerine kapanarak. "Ona dokunamazsın!"

"Emma."

Sesi acı doluydu. Elini sırtıma koydu. Aniden çekilmesine yol açacak şekilde hızla ona saldırdım. "Sakın!" diye tehdit ettim. Tüm kaslarım titriyordu; öfkeyle dolmuştum. Delici bakışlarla ona bakıyordum.

"Emma, lütfen," diye yalvardı Jonathan. Yüzünden akan kanı silerken, sesi yoğun duygularını birebir yansıtıyordu. "Kendimi kaybettim. Bunu yapmak istememiştim, üzgünüm."

"Hayır, değilsin!" diye bağırdım. "Bunu söyleme bile. Senin yaptığın bu. *Bizim* yaptığımız bu Jonathan. İnsanların canını yakmaktan başka bir şey yapmıyoruz!" Kelimeler boğazımda düğümlenmiş, dudaklarımın arasından güçlükle çıkmıştı. Ona bağırırken boynumdaki tendonların gerildiğini hissedebiliyordum. "Ne yaptığımıza bak!" Jonathan bir an geri çekildi. Şişen gözü yaşlarla dolmuştu. Hıçkırıklarla Evan'a sarıldım. "O kadar çok insanın canını yaktık ki..."

Burnumu çekerek nazikçe yaralı yanaklarını okşadım. Hareketsiz yatıyordu Evan.

"Böyle söyleme," dedi Jonathan çaresizce. "Canı yanan aslında *biziz* Emma."

Acımasız bir kahkaha attım. "Hayır Jonathan. Biz de tüm o yalanlarımız ve aldatmacalarımızla en az onlar kadar kötüyüz. İnsanların hayatlarını mahvediyoruz." Jonathan beni susturmak için ağzını açtı ama ben onu zehir saçan dilimle hemen susturdum. "Ve sen... sen insanları öldürdün Jonathan! Sen de en az baban kadar canavarsın." Jonathan'ın yaralı yüzü, kalbinden bıçaklanmış gibi kırgın bir soluk verirken bir anda küle döndü. "Bizi bir araya getiren öfke ve acıydı. Aramızdaki bağ işte bu; aşk değil." Sözcüklerim silah gibi içine işliyor, ağzından

çıkacak tüm savunma sözcüklerini tuzla buz ediyordu. "Ben seni sevmiyorum." Durmam için yalvarırcasına bana baktı ama ben insafsızca devam ettim. "Kimse seni sevemez Jonathan."

Jonathan'ın göğsü çökmüştü. Dizlerinin üzerine düşmeden önce birkaç adım atmaya çalıştı. Öz güveninin çoğunu yok etmiştim. Nefret duygusu damarlarımı istila etmiş, kalbimi ele geçirmişti. Sözcüklerimin altında ezilmesini izlerken çektiği sessiz azaptan âdeta zevk alıyordum. "Beni bekleme. Benim yanımda olmanı falan da istemiyorum artık. Hayatımdan uzak dur Jonathan, ben de yaptıklarından kimseye bahsetmeyeyim."

Jonathan yaşlarla dolan gözlerini kapayarak boynunu büktü. Mahvoluşuna daha fazla tanıklık edemeyerek ona arkamı döndüm. Utancımı göz kapaklarımın altına gizledim.

Gözyaşlarım yüzümden akarak çenemden aşağı süzülüyordu. Sözcüklerim en az Jonathan'ın yumrukları kadar zarar vermişti ona. Yalanlarım ve sırlarımla insanları ayırmış, bir insanın tüm inançlarını sarsacak sözlü bir saldırı gerçekleştirmiştim. Jonathan tarafından sevilmeyi hak etmiyordum artık.

Sineklik arkamda çarptığında gerildim. Gittiğini biliyordum. Onu bir daha asla görmeyeceğimi de...

Evan'ın bilinçsiz bedeninin üzerine eğilmiştim. Yükselen hıçkırıklarla ağlarken göğsüme sancılar saplanıyordu. Elimi göğsüne koyduğumda hafifçe kıpırdandı. Düzensiz soluklarla acımı hafifletmeye çalışsam da bunun bir daha mümkün olmayacağını biliyordum, hele de bugünden sonra.

Evan altımda hafifçe inliyordu. Bedenim acıyla sarsılıyor, içim parçalanıyordu. Âdeta işkence çekiyordum. Nefes almak gittikçe güçleşiyordu.

"Emma?" diye mırıldandı göz kapaklarını açmaya çalışırken.

"Çok üzgünüm," dedim derin duygularla dolu bir yakarışla. Yüzümden akan bir damla yaş yanağına düştü. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırarak o tatlı kokusunu ve dudaklarının

sıcaklığını içime çektim. "Beni affedebilecek misin bilmiyorum ama senin de hayatını mahvetmeyeceğim Evan." İçim paramparça olurken kalbim her bir atış için mücadele veriyordu. "Seni seviyorum," dedim bir nefeste.

Başını yavaşça yere bırakarak ayağa kalktım. Kırılmış bedenimi toplamaya çalışırken bacaklarım beni güçlükle taşıyordu. Kapıya ulaşarak sinekliği itip açtım. Oradan uzaklaşmak için kalan tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

"Emma!" diye bağırdı Evan karanlığın içinden. Bu ses beni binlerce parçaya bölmüştü

Son Söz

Sessiz arabada Sara'nın yanına geçtim. Carl arabayı çalıştırarak araç yolundan geri geri çıktı. Tüm yol boyunca, ön koltukta konuşmakta olan Anna ve Carl'ın söylediklerinin tek bir kelimesini dahi duymadan pencereden baktım. Sara'nın varlığını yanımda hissediyordum ama o da konuşmaya çalışmadı.

Havaalanına vardığımızda Carl bavulu bagajdan indirirken, Anna da beni kaldırımda bekliyordu.

"Yurda yerleştiğinde geri kalan eşyalarını da göndereceğim," dedi kibarca gülümserken. Yüzümü inceleyip hafifçe yanağımı okşadı. "Bunu yapmak zorunda değilsin Emma. Sen de herkesle birlikte mezuniyet töreninde yürümeyi hak ediyorsun. Bunu yeniden düşünmeni isterdim."

Tek yapmak istediğinin beni teselli etmek olduğunu bildiğim için hafifçe gülümsedim. Ama ben artık kurtarılabilir noktayı geçmiştim. İçimde her şey hareketsiz ve sessizdi. Anna'nın yüzünde ağırlığını okuduğum duygulara karşı hissizdim. Hiçbir şey kalmamıştı içimde. Hepsi paramparça olmuş, beni bomboş bırakmıştı.

"Artık gitmeliyim," dedim, bir kolumu sırt çantama geçirerek.

Anna bana sarılarak biletimi uzattı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ara lütfen."

Başımı salladım.

"Danışmanın, finallerini ayarlamak için gitmenden sonra

seninle iletişime geçecek," dedi Carl bavulu ve el çantasını yanıma koyarken.

"Teşekkürler," dedim samimiyetle. Beni kısa ve sıkı bir şekilde kollarına almadan önce bir an durdu. "Nerede olduğumuzu biliyorsun," dedi arabaya binmeden.

Sara, SUV'ye yaslanmış hareketsizce duruyordu. İki gün önce uçak biletimi aldığımdan beri benimle konuşmuyordu; gerçi şimdi de konuşmasını beklemiyordum ondan.

El çantasını aldım ve bavulu arkamdan çekerek kontrol noktasına yürümeye başladım.

"Emma!" diye seslendi bana yetişmek için koşarken. Gözlerimi kapayıp derin bir iç çekerek onu beklemeye başladım. Alnını acıyla buruştururken gözleri yaşlıydı. "Yapma bunu. Lütfen. Böyle olmamalıydı."

Etkilenmemiş görünerek ona gülümsedim. "Her şey yoluna girecek Sara."

"Emma, n'olur!"

"Birkaç hafta içinde görüşeceğiz ama," dedim yumuşak bakışlarımla.

Yutkundu ve başını sallayarak dudaklarını kilitledi. Sonra beni omzumdan tuttu. Kelimeleri ağzından tutkuyla dökülüyordu.

"Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun Emma. Bunu yapma. Pişman olacağını biliyorum."

Beni bırakması için bekledim, sonra da sakin bir sesle cevapladım. "Yakında görüşürüz Sara."

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım...

~~~~~

Anahtarı kilitten çıkarıp sırt çantamı yatağın üzerine attım. Lyle'ın odada olduğunu görmezden gelmeye çalışarak su almak için minik dolabı açtım. Maalesef, onu görmezden gelmek pek kolay değildi.
~~~~~

Kolilerimden birini onun yatağının üzerinde, utanmazca açılıp dağılmış bir hâlde gördüğümde elim dolabın üstünde donup kaldım.

"Bu da ne demek oluyor?" dedim, buzdolabının kapısını öfkeyle çarparken. Koliyi yatağından kaparak içini incelemeye başladım hemen.

"Giyecek bir eşofman arıyordum," diye açıkladı usulca. Eşyalarını karıştırma huyu yeni sayılmazdı. Geçen birkaç ayda bunu birkaç kez yapmıştı ama bu defa sınırı aşmıştı.

"Burada bulamazsın aradığını!" dedim öfkeyle. "Ver onları bana!" Aldığı fotoğrafları elinden kaptım.

"Sakin ol Evan," dedi yatağına devrilerek. "Hem şu kız da kim? Oldukça çekiciymiş."

"Seni ilgilendirmez," dedim. Fotoğrafları kolinin içindeki, aylardır kullanmadığım fotoğraf makinesinin üzerine yerleştirdim. Bir an tereddütle durdum ve eşyaların arasındaki kare zarfı aldım elime. Parmaklarımı, o güzel yazısıyla yazdığı annemin adının üzerinde gezdirdim.

Parmaklarımın arasındaki bu kalın kâğıda dokunduğumda içimi soğuk bir ürperti kaplamıştı. Bir zamanlar bu zarfın içine yerleştirilen bu mektup her şeyi değiştirmişti. Hiç okumadım. Ama anneme yazdığı her neyse, onun peşinden gitmeme engel olmuş; o California'ya kaçarken benim de Doğu kıyısında kalmama neden olmuştu. Hiçbir açıklama yapmadı. Veda etmedi. O mektup hayatımı değiştirmişti ve ben daha tek kelimesini bile okumamıştım.

Zarfı yeniden kolinin içine koyarak kapamadan önce bir an tereddütle durdum ve gülümseyen fotoğrafına daldım. Gülüşü bulaşıcıydı sanki. Karamel rengi, gözlerini aydınlatıyor, kenarlarını hafifçe kırıştırıyordu. Bana, şifonyerinin üzerindeki babasının fotoğrafını hatırlatıyordu.

Bakışlarımı çevirmek zorunda kaldım. Böyle yaparak kendime işkence ettiğimin farkındaydım. O gitmişti. Beni burada terk ederek gitmişti.

Koliyi kapatmadan önce bir şeyin eksik olduğunu fark ettim. Oda-

ya bakındığımda Lyle'ın masasındaki sandalyenin askısında asılı duran tişörtü gördüm.

"Lanet olsun Lyle!" diye bağırdım tişörtü kaparken.

"Bir Stanford tişörtünü ne yapayım ben," diye kendini savunmaya çalıştı gözlerini devirerek.

"Bir daha eşyalarıma dokunursan elini kırarım," diye tehdit ettim. Başını önündeki kitaptan kaldırmadı ama beni duyduğunu biliyordum. Yüzü kızarmıştı.

Tişörtü koliye koyarak kapağını kapattım. Fotoğraftaki o gülen yüzünü de gizlemiş oldum böylece.

Koliyi dolabımın dibine, diğerlerinin yanına koydum.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Bu kolilerin olayı ne?"

Dolabın kapısını kapatırken, aslında söylemek zorunda olduğum şeyi söylememe yol açan onlarca sebebi de unutmaya çalışıyordum.

"Henüz kalacağımdan emin değilim."

Benimle Kal

"Yaptığım her şeyin arkasındaki tek sebep sensin ve ben bunu ömrümde bir gün bile değiştirmeyi istemedim."

"Kucağında yatıp yanımızdan akan derenin sesini dinlemeye devam ettim. Güneşin sıcaklığı yüzümü okşuyor, Evan'ın nazik dokunuşlarıysa tenimi hafif bir ürpertiyle inletiyordu. O anı dondurup ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere cebimde saklamak istiyordum."

Gerçek aşkın kendisine verdikleri ve yeni hayatıyla beraber Emma, geçmişte yaşanan tüm bu kötü hatıralardan sıyrılıp kendine temiz bir sayfa açabilecek midir?

"Hassas, cüretkâr, bağışlamaz; Benimle Kal zihninizde saklambaç oynayan duyguları gezintiye çıkaracak."

–Tracey Garvis Graves

www.parodiyayinlari.com
ISBN 978-605-5034-18-4
9 786055 034184
₺20